

Giới thiệu Tình Yêu Nhỏ Của Đại Thành

Tình Yêu Nhỏ Của Đại Thành tuy nói là nhỏ nhưng chắc hẳn khi yêu là chết trong lòng một ít! Truyện xoay quanh một nam nhân vật chính phúc hắc thuộc chòm sao bọ cạp. Nói về cung bọ cạp chắc hẳn các bạn cũng đã hiểu được con người này ra sao!

Hai người dù chỉ là lần gặp mặt đầu tiên nhưng lại lớn tiếng quát nhau giữa chốn đông người. Tên này ngoài mặt dịu dàng, thành tích ưu tú, là người luôn được hàng xóm ca tụng. Còn nữ chính là cô gái dữ dằn thuộc chòm sao Sư Tử.

Nhưng lại là bụng dạ thâm sâu, tính nết lạnh nhạt, miệng lưỡi độc địa, chuyên lấy việc bắt nạt cô làm niềm vui trong cuộc sống. Liệu rằng hai chòm sao này có thể hòa hợp cùng nhau?

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Nhỏ Của Đại Thành* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

"Mạc Thanh Ngải!!" Một tiếng gọi to, thiếu chút nữa đã làm điếc tai Mạc Thanh Ngải, còn chưa kịp chạy ra khỏi phạm vi động đất, nàng đã bị mẹ mình giữ lại.

"Ai cho con đi đốt tóc của Tiểu Hồng, con có phải không bình thường không, nếu như Tiểu Hồng bị biến thành người ngốc, con phải chịu trách nhiệm nửa đời sau cho người ta sao?" Mạc mẹ một tay túm tóc Mạc Ngải Thanh, một tay giơ cái nôi, bộ dạng cực kỳ hung ác.

Hàng xóm vây xem cũng bàn tán âm ỉ.

"Haiz, đứa nhỏ Tiểu Ngải này, từ nhỏ đã làm chuyện gì cũng không phân biệt được nặng nhẹ."

"Đúng vậy đúng vậy. Vốn tưởng là cho lên học trung học tính tình sẽ có thay đổi, ai ngờ vẫn như vậy..."

Mạc Thanh Ngải cực kỳ uất ức, vành mắt ửng đỏ, ai có thể nghe cô giải thích sự thật đây? Có lẽ, cũng không có ai tin...

Đột nhiên, cảm giác được lực đạo buông lỏng, ngẩng đầu, nhìn thấy một đôi mắt đen vô cùng xinh đẹp.

"Dì à, dì đừng kích động, Tiểu Ngải cũng không phải là cố ý, dì tha cho em ấy một lần đi." Nhan Hàn Thành nhìn thì lễ phép nhưng cũng rất cứng rắn vuốt tay Mạc mẹ, kéo Mạc Thanh Ngải.

Đột nhiên Mạc Thanh Ngải hoàn hồn, đầu óc xung huyết, tay nắm chặt thành quả đám, đôi mắt tràn đầy tức giận nhìn Nhan Hàn Thành.

Nhưng mà Mạc mẹ lại có ánh mắt có lực sát thương vô cùng, đẩy lùi cơn giận của Mạc Thanh Ngải, cô biết, người có ngọc hơn nữa cũng phải biết thức thời, tại sao? Điều này căn bản không cần phải hỏi...

Mạc mẹ nhìn vẻ mặt của Nhan Hàn Thành, từ Tu La vương biến thành Quan âm Bồ tát trong nháy mắt, giọng nói cực kỳ dịu dàng. Mạc Thanh Ngải đã từng muốn đề nghị mẹ mình đi làm diễn viên.

"Đại Thành, con không muốn đi dạy dỗ Tiểu Ngải, cũng vì con như vậy mà Tiểu Ngải ngày càng can rờ."'

Đám người lại một lần nữa vây quanh xem náo nhiệt.

"Đúng vậy đúng vậy, Đại Thành, cháu không thể luôn dung túng Tiểu Ngải."

"Haiz, nếu Tiểu Ngải hiểu chuyện bằng một phần ba Đại Thành thì tốt."

"Sao có thể, một thông minh lễ độ, một mạnh mẽ cứng đầu..."

Mạc Thanh Ngải khóc không ra nước mắt, ngay cả mẹ cũng không bênh mình, sao cô có thể đi trách hàng xóm đây.

Nhan Hàn Thành cười ôn hòa, đi tới trước mặt Mạc mẹ: "Dì, con thay Tiểu Ngải nói xin lỗi với Tiểu Hồng, may là cũng không xảy ra chuyện lớn gì, coi như chuyện đã qua đi."

Mẹ Tiểu Hồng vốn đang ôm Tiểu Hồng khóc thút thít đứng một bên, giận đến nỗi nói tuyệt đối không cho qua chuyện này. Vậy mà chỉ cần một câu nói của Nhan Hàn Thành, mẹ Tiểu Hồng mặt mày hớn hớn: "Nếu Đại Thành cũng nói đi vậy, dì cũng không so đo nữa, tất cả giải tán đi..."

Đây là một góc của thành phố lớn, trong tiểu khu có người già ở cả đời, có các đời không hề rời bỏ của lớn, có lũ trẻ cùng nhau lớn lên, mỗi khi xảy ra

việc gì, tất cả mọi người đều tới giải quyết.

Trong tiểu khu tràn đầy yêu thương và vui vẻ, mọi người quan tâm lẫn nhau, gặp nạn là ra tay hỗ trợ, dĩ nhiên, việc bàng quan, đổ dầu vào lửa cũng không phải là thú vui lúc rảnh rỗi.

Nói xong, người vây xem giải tán, Mạc mẹ lôi kéo Mạc Thanh Ngải về nhà.

Nhan Hàn Thành lại cười lễ độ: "Di à, cho con nói chuyện với Tiểu Ngải một chút đi, chẳng qua là em ấy nhất thời xúc động thôi."

Mạc mẹ mặt mày hớn hờ gạt đầu một cái, ném cho Mạc Thanh Ngải ánh nhìn cảnh cáo, ý bảo cô nên nghe lời Nhan Hàn Thành thật tốt, sau đó hăng hái cầm nôi về làm thịt kho tàu.

Đám người tan hết, mặt Mạc Ngải Thanh đỏ lên, rốt cuộc cũng hét lớn với Nhan Hàn Thành: "Nhan Hàn Thành! Cậu là đồ tiểu nhân hèn hạ!"

Trong chốc lát, vẻ mặt Nhan Hàn Thành từ tao nhã lễ độ biến thành hả hê: "Mạc Thanh Ngải, chắc chắn là cậu không phải do cha mẹ sinh ra rồi, loài vật sinh ra cũng không đến nỗi như cậu."

Cái gì?

Mạc Thanh Ngải đã từng nghĩ mình sẽ bị lời nói ác độc của tên hai mặt này làm cho tức giận đến chết non, kết quả là đến tận bây giờ, suốt mười hai năm, cô vẫn còn sống, Thượng đế thật quá không công bằng đối với mình.

Tại sao bọn họ lại cùng nhau sinh ra ở tiểu khu này, đã sinh Du sao còn sinh Lượm? [1]

[1] Đã sinh Du sao còn sinh Lượm: Chu Du là một nhân vật nổi tiếng trong tiểu thuyết Tam Quốc diễn nghĩa của La Quán Trung, xuất hiện từ hồi 15 đến hồi 56. Vì muốn đề cao Gia Cát Lượng, La Quán Trung đã hạ bớt vai trò của Chu Du trong trận Xích Bích. Sau trận Xích Bích, Chu Du trở thành người nhọc công chiến đấu để Gia Cát Lượng giúp Lưu Bị nâng tay trên mắt 3 quận Kinh châu khiến ông uất quá thổ huyết. Những tình tiết Chu Du 3 lần bị Gia Cát Lượng chọc tức dẫn tới cái chết của ông đều là hư cấu của La Quán Trung. Ông bị La Quán Trung mô tả là người lòng dạ hẹp hòi, có tính đố kỵ. Ngay trước khi nổi lửa ở Xích Bích, Chu Du đã có ý định trừ khử Gia Cát Lượng nhưng không thành. Trước khi chết, Chu Du uất hận than: "Trời đã sinh ra Du sao còn sinh ra Lượm?"

"Rõ ràng là cậu bảo tôi đi đốt tóc của Tiểu Hồng, kết quả cậu lại là người chạy nhanh nhất, đúng là đồ cặn bã."

Anh tức giận: "Tôi bảo cậu đi là đi à, tôi bảo cậu đi giết người cậu có đi không?"

Cô túm cổ áo của anh, rống to: "Là cậu nói tôi không dừng cảm tôi mới đi."

Anh gạt tay cô ra đẩy về ghệt bỏ: "Đừng làm dây nước bọt lên áo len của tôi. Tôi chỉ thuận miệng nói một chút, không ngờ cậu lại dễ bị chọc giận như vậy. Lấy thói quen thích gào to hàng ngày của cậu mà nói, cậu thật sự rất ngu ngốc."

"Nhan Hàn Thành!!"

"Tôi nghe được, cậu không cần cố ý nói lớn cho người khác biết, cậu là người bị khiếm thính..."

"Cậu..."

"Người ta đều quay đầu lại từ ngõ cụt, cậu không thể cứ đâm đầu vào như vậy. Mạc Thanh Ngải, tỉnh lại đi!"

"Aaaaaaaaaaaaa...."

Ầm một cái, từ trên giường ngồi dậy, Mạc Thanh Ngải phát hiện mình đã chầy chày mồ hôi lạnh.

Lại nằm mơ?

Mạc Thanh Ngải bật đèn ở đầu giường, nhìn đồng hồ trên giường, ba giờ sáng.

"Phiền chết." Mạc Thanh Ngải xuống giường đến phòng khách uống chén nước, sau đó ngồi co người trên ghế salon, nói an ủi: "Mạc Thanh Ngải, mày phải cố tiền đồ một chút, tên kia phá hoại mày nửa đời, nửa đời sau không thể ngày ngày dằn vặt mày trong mộng nữa, hần đã đi Ý, mỗi ngày đều ở bên Dương Nữ, yên tâm yên tâm, hần sẽ không thể tiếp tục bắt mày sống trong đau khổ."

Sau khi tốt nghiệp đại học, cô liền ra ngoài sống, tìm một phòng nhỏ gần tòa soạn đang làm việc, công việc hai năm, mọi thứ đều yên tâm, mặc dù đôi lúc có chuyện xảy ra làm cô phát điên, nhưng ít ra không cần ngày ngày chết té bả nào...

Nhìn xung quanh căn phòng nhỏ này, là không gian do chính cô thiết kế, mọi thứ đều vô cùng thoải mái, tuy thỉnh thoảng đêm khuya lúc vắng người cũng sẽ cảm thấy trống vắng.

Mạc Thanh Ngải cũng nghĩ tới, sự trống vắng này do đâu mà có, sau lại kết luận rằng, tiểu khu quá náo nhiệt, cho nên tới giờ cô vẫn chưa có thói quen thoát khỏi cuộc sống ở tiểu khu, có sự so sánh nên cảm thấy cô đơn.

Theo lý mà nói, trong tiểu khu có cha mẹ yêu cô thật lòng, có tiếng côn trùng kêu, lại có những bà cô nhiệt tình.... Tại sao cô phải cố gắng rời đi? Nhưng một lần nữa đáp án lại quá rõ ràng..

Nơi đó sẽ làm cô nhớ tới người mà ngay cả tên cô cũng không muốn nhắc đến, chẳng qua là cô không hiểu, sao mình đã rời đi lâu như vậy mà vẫn không ngừng nằm mơ.

Lắc đầu một cái, Mạc Thanh Ngải đi về phòng, nằm lên giường, ép mình ngủ.

Lúc sau, Mạc Thanh Ngải càng ngủ càng tỉnh, ngồi dậy, mở tủ ở đầu giường lấy ra vài quyển nhật ký dày giấu dưới đáy tủ.

Khoanh chân ngồi trên giường, Mạc Thanh Nhân mở nhật ký ra theo thứ tự, những quyển nhật ký đó là bắt đầu từ năm lớp một cho đến khi Nhan Hàn Thành học năm ba đại học vì có thành tích xuất sắc mà được chọn đi du học bên Ý. Cô sò lên trang bìa, tiện tay lấy một quyển mở ra, mỗi tờ giấy đều có vết tích thời gian.

Ngày X tháng X năm XXXX

Nghe nói tối nay thấy được mưa sao băng của chòm sư tử vốn rất hiếm gặp, vốn là định đi ngắm cùng Phi Phi.

Mình nói mình muốn ước để "Vương tử" lớp bên cạnh yêu mình, Phi Phi nói muốn ước Nhan Hàn Thành yêu nó. Thật khó hiểu, tại sao nhiều người thích Nhan Hàn Thành như vậy, rõ ràng là một kia hai mặt, trước mặt người lớn một kiểu, sau lưng người lớn một kiểu, là tên con trai lời nói ác độc, nguyên rủa hán cả đời không có ai thích.

Phi Phi nói chuyện chúng mình muốn đi ngắm mưa sao băng nói cho Nhan Hàn Thành, cha mẹ đi trực không ở nhà, nên mẹ đưa chìa khóa cho Nhan Hàn Thành, để hắn trông coi mình, kết quả là Nhan Hàn Thành khóa trái mình trong nhà, không cho ra ngoài, làm mình không nhìn thấy mưa sao của chòm sư tử, không ước được, núp trong nhà khóc rất lâu.

Nếu như có đời, mình không muốn gặp lại tên Nhan Hàn Thành bại hoại đấy nữa.

Tiểu Ngải trước cửa sổ.

Đây là nhật ký năm lớp bốn hồi tiểu học của cô, đến bây giờ Mạc Thanh Ngải vẫn thấy tức giận, mặc dù đã không nhớ rõ "Vương tử" là ai, nhưng vẫn nhớ rõ về mặt hã hê của Nhan Hàn Thành nói với cô rằng cả đời này "Vương tử" gì đó cũng không yêu cô, khiến cô hết hi vọng.

Ngày X tháng X năm XXXX

Phi Phi nói muốn tuyệt giao với mình!

Bởi vì Phi Phi vừa khóc vừa nói, tất cả mọi người đều đồn Nhan Hàn Thành thích mình, làm sao có thể chứ?

Niềm vui lớn nhất của Nhan Hàn Thành chính là bắt nạt mình, chưa bao giờ tốt với mình một chút nào, nữ sinh khác bị thương, hắn cũng sẽ giúp đỡ, mặc dù đó là kẻ chọc phá hắn.

Phi Phi nói, nếu như mình đúng là không thích nht, vậy thì ngay trước mặt của mọi người nói ghét Nhan Hàn Thành.

Vì Phi Phi là bạn tốt nhất của mình, mình làm.

Lần đầu tiên thấy vẻ mặt lạnh lùng của Nhan Hàn Thành, chẳng qua là hắn chỉ nhìn mình rất lâu, đã khiến mình cảm thấy khó chịu.

Sau giờ tan học về nhà cũng Nhan Hàn Thành, cùng về nhà Nhan Hàn Thành ăn cơm, cùng nhau học diễn kịch, Nhan Hàn Thành cũng không để ý đến mình, không hề trêu chọc mình nữa, không hề bắt nạt mình, theo lý mà nói mình phải vui vẻ mới đúng, sao lại không thấy vậy?

Trong lòng rất khó chịu, khóc rống lên trước mặt Nhan Hàn Thành.

Hắn hỏi mình, cậu khóc cái gì?

Mình cũng không biết sao mình lại khóc, chỉ biết là Nhan Hàn Thành không để ý tới mình, sẽ rất khó chịu.

Sau này không biết tại sao mọi thứ lại trở về ban đầu, Nhan Hàn Thành lại tiếp tục bắt nạt mình.

Mạc Thanh Ngải, mày chính là người ngu ngốc, thật không có tiền đồ, sao có thể để Nhan Hàn Thành làm tổn thương đây? Đời này chuyện hối hận cuối cùng của mày, chính là biết Nhan Hàn Thành.

Tiểu Ngải bên cửa sổ.

... ..

Cứ thế lật mấy tờ, Mạc Thanh Ngải quả quyết nói với mình: "Nhìn xem, mày chán ghét Nhan Hàn Thành thế nào. Cái này gọi là khi bắt nạt mày sẽ cho

mày ăn đường, sau đó lại tiếp tục cùng người nhà mày bắt nạt mày.”

Thu dọn nhật ký, Mạc Thanh Ngải ra ký hiệu "cố gắng lên" vô cùng trẻ con: "Tên kia đã đi thật rồi, sẽ không xuất hiện trên đầu mày nữa, nhìn về tương lai tốt đẹp phía trước, cố gắng lên!"

Lại nằm trên giường lần nữa, lần này cô tiến vào giấc ngủ rất nhanh, chẳng qua là trong giấc mơ, hình như cô lại thấy vẻ mặt đáng ghét của Nhan Hàn Thành, cầu xin ông trời... Đời này đừng để tôi gặp lại Nhan Hàn Thành, giấc mơ tối nay chỉ là mơ thôi, tình duyên mọi chuyện sẽ tốt đẹp...

"Chào mọi người."

"Chào Tiểu Ngải."

Mạc Thanh Ngải bước vào phòng làm việc ở tòa soạn, chào hỏi mọi người, sau đó trở về bàn làm việc của mình.

Tòa soạn của bọn họ ra tạp chí là "Gossip" [2], coi như có chút danh tiếng trong giới báo chí. Ban đầu Mạc Thanh Ngải lựa chọn công việc của tòa soạn này, phần lớn nguyên nhân là do Gossip.

[2] Gossip: Tin đồn nhảm, chuyện vặt (trên báo chí)

Gossip? Có scandal, có những chuyện đồn nhảm, có những ý kiến làm lẫn lộn phải trái, nhưng chỉ đơn thuần là một trò cười, nội dung tạp chí muôn màu muôn vẻ, hơn nữa rất có đẳng cấp, đặc biệt là rất thịnh hành xu hướng giới quốc tế. Còn việc chú ý đến các ngôi sao mới trong ngoài nước mới là nội dung được hoan nghênh nhất.

Mạc Thanh Ngải thích cảm giác như vậy, tự do không sợ điều gì, nội dung các trang báo cũng do tổ nội dung làm, sau đó sẽ cùng thảo luận thành một quyển Gossip đầy đủ để phát hành.

Mạc Thanh Ngải vừa vào tòa soạn liền được phân ở mục "star show" quan trọng nhất, chính là mục giới thiệu các ngôi sao mới trong và ngoài nước. Khi đó kinh nghiệm của cô còn thấp, công việc chỉ là giúp tổ trưởng tìm tài liệu, trước tiên phải hiểu rõ các ngôi sao mới, khi đó còn chưa quen, công việc thường bận rộn đến mức choáng váng mặt mày, chỉ biết mạo hiểm tìm từ giới chính trị, giới kinh doanh, giới văn nghệ,... nhưng rất nhanh cô đã tìm ra đầu mối, cũng hiểu một sự thật khắc nghiệt là nếu như những ngôi sao mới nổi kia không phải trai xinh gái đẹp thì không có lực hút nào...

Một năm sau, tổ trưởng "star show" liền đổi nghề, Mạc Thanh Ngải may mắn được bầu làm tổ trưởng mới. Dù trẻ tuổi không có nhiều kinh nghiệm, nhưng nàng có tự tin, có cố gắng, bắt đầu làm việc rất nhanh và cương quyết, có khí phách thủ lĩnh khiến mọi người đều tin tưởng nàng.

Đặc biệt là sau khi Mạc Thanh Ngải nhận chức, thỉnh thoảng có cơ hội tốt đi phỏng vấn những ngôi sao mới nổi kia cô đều không tự mình ra mặt mà để người dưới quyền đi làm, đi rèn luyện, còn cô chỉ tổng kết sửa lại lần cuối cùng, điều này làm cho những cô gái mới vào "star show" nháy mắt, làm cho Mạc Thanh Ngải thành người vô cùng tốt đẹp.

Mạc Thanh Ngải nghĩ, nói cô không thích mỹ nam, vậy thì đúng là lời nói vô căn cứ. Thật ra cô cũng là một người nhìn trai đẹp sẽ chảy nước miếng, đã từng có người bề cong tính nết cô không chỉ một lần, chẳng qua... Không biết bắt đầu từ đâu mà cô không nhiệt tình đuổi theo trai đẹp nữa, đều so hán, nhất định là bị hán đã kích nhiều mới biến thành như vậy.

"Tiểu Ngải, tới phòng làm việc của tôi một chút."

Đột nhiên tổng biên tập kêu lên, cắt đứt dòng suy tưởng của Mạc Thanh Ngải: "Vâng, em tới ngay."

Mạc Thanh Ngải vừa đứng lên, một thực tập sinh mới vào nói nhỏ bên tai cô: "Chị Ngải, có chuyện tốt, sáng sớm nay thấy mặt mày tổng biên tập hớn hơ, nói không chừng là muốn thăng chức cho chị."

"Xi, bớt lảm nhảm" Mạc Thanh Ngải thu thập tài liệu chuẩn bị đi.

"Hừ, đừng tưởng rằng có chút thành tích là có thể kiêu ngạo, xem cô đắc ý được bao lâu." Một giọng nói chanh chua châm chọc vang lên.

So với bất mãn của các đồng nghiệp, Mạc Thanh Ngải cũng không để ý, người vừa lên tiếng dạy dỗ là tổ trưởng tổ không được chú ý nhất Phùng San, hàng năm một bộ gọng kính đen, bị người trong tòa soạn thầm gọi là "Bà cô già", Phùng San đã vào tòa soạn năm năm mà không có được khen thưởng gì, nên vẫn luôn bất mãn với Mạc Thanh Ngải tuổi vẫn còn trẻ mà đã được thăng chức làm tổ trưởng, không có việc gì thường gây phiền phức, Mạc Thanh Ngải thấy nhưng không thể trách.

Cười cười, Mạc Thanh Ngải đi vào phòng của tổng biên tập.

"Tổng biên, tìm em có việc?"

"Tiểu Ngải, mau tới đây, chị có việc muốn bàn với em." Tổng biên tập Kiều Thường Nhạc tuổi đã bốn mươi lại có dáng vẻ cười như Phật Di Lặc.

Nói đến Kiều Thường Nhạc, Mạc Thanh Ngải vô cùng khâm phục, thoát nhìn thì mỗi ngày đều có dáng vẻ dịu dàng vui vẻ, thật ra thì trong lòng hiểu rõ các tổ trong tòa soạn, cộng thêm kiến thức uyên bác, sở thích rộng lớn, có lúc cùng tòa soạn liên hoan, là người lãnh đạo nhưng vẫn bàn scandal của các minh tinh, hơn nữa luôn tan làm giống mọi người, không tự mình đặt ra ngoại lệ.

Đã từng có người hỏi, tại sao đã là chủ còn chăm chỉ như vậy.

Mạc Thanh Ngải nhớ mình đã trả lời một câu: "Vì vậy cô mới không làm chủ được."

"Tổng biên tập, có chuyện gì cứ nói đi."

"Ừ... Là thế này, đề tài tháng sau của "star show" đã đặt ra xong chưa?"

"Tạm thời vẫn ở giai đoạn lựa chọn."

"Vậy thì quá tốt rồi." Kiều Thường Nhạc cười hi hi đưa cho Mạc Thanh Ngải một xấp tài liệu: "Gần đây có một họa sĩ trẻ tuổi du học từ nước ngoài về, rất được chú ý, hơn nữa còn mười phần đẹp trai, chị đã bắt đầu giúp các em tính toán hành trình của anh ta nhưng không có kết quả. Cho đến tối qua mới nhận được câu trả lời chắc chắn, họa sĩ trẻ này chạm tay có thể bỏng, rất khó hẹn, Tiểu Ngải, em phải nắm lấy cơ hội này đó."

Mạc Thanh Ngải nhận tài liệu, có ý trêu chọc cười: "Quả nhiên là người chủ, có tinh thần bám riết không tha, rất đáng để chúng ta học tập. Được rồi, cảm ơn tổng biên tập, em sẽ bảo người đi."

"Con bé này lại khua môi múa mép rồi. Tuy nhiên lần này người em phải không thể đi được." Đột nhiên Kiều Thường Nhạc nói: "Lần này em nhất định phải tự đi, chị biết từ trước đến nay em vẫn tạo cơ hội cho người mới, nhưng cơ hội này rất đặc biệt, chị sợ người mới không hiểu chuyện làm hỏng, em tự mình đi phỏng vấn đi."

Tổng biên tập đã lên tiếng, Mạc Thanh Ngải cũng không dám từ chối, gật đầu một cái, tiện tay lật tài liệu.

Charles Yan... Để tổng biên tập tự mình lên tiếng, người này, cuối cùng là có gì đặc biệt?

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Nhỏ Của Đại Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Mạc Thanh Ngải đứng trước cửa hành lang triển lãm tranh mang tên "Đại Thành tiểu ái" (*), cô nhìn bức tranh này thật lâu cũng không nghĩ ra được có điểm gì kỳ quái, tóm lại, cảm thấy có phần không vừa mắt.

(*) Đây cũng là tên gốc của truyện, vì nam chính được gọi là Đại Thành nên có thể hiểu là "Tình yêu nhỏ của Đại Thành"

Nhìn lại tài liệu trong tay, cô biết là không tìm nhầm, cô muốn phỏng vấn Charles Yan chính là đến nơi này.

Nghe nói hành lang trưng bày những bức tranh cực kỳ tinh xảo này nổi tiếng chỉ sau một đêm, sau lưng nó có tập đoàn lớn chống đỡ, cho nên mới có thể dễ dàng tiến vào giới thượng lưu, hơn nữa nhanh chóng nổi danh như vậy chắc cũng là một họa sĩ có tài.

Nhưng mặc kệ thế nào, việc của cô chỉ là phỏng vấn Charles Yan suôn sẻ.

Đẩy cửa thủy tinh đi vào hành lang trưng bày tranh, ngọn đèn vàng lộng lẫy nối liền nhau làm cho đột nhiên Mạc Thanh Ngải có cảm giác mình đang ở trong cung điện nghệ thuật, cho dù cô không hiểu ý nghĩa sâu xa có nghệ thuật nhưng vẫn cảm giác được một chút không khí.

Nghe nói Charles Yan là một người đàn ông rất đẹp. Người đàn ông khi vẽ tranh đều có khí chất rất tao nhã, dù cô không muốn nhắc tới người đáng ghét kia, nhưng cũng phải thừa nhận khi anh ta vẽ tranh...

Khoan đã!

Mạc Thanh Ngải dừng bước, đột nhiên phát hiện có gì đó không đúng.

Đáng chết, nằng nề mạnh lên đầu mình: "Mạc Thanh Ngải, có câu anh ta nói đúng, loài vật sinh ra cũng không đến mức như mày."

Tên kia... cũng là người yêu thích tranh điên cuồng, vì anh có năng khiếu hội họa trời cho nên mới được trao học bổng đi Ý du học.

Cô đã xem qua bộ dáng anh nghiêm túc ngồi trong phòng vẽ tranh, áo sơ mi trắng rộng thùng thình, cộng thêm ánh mặt trời nhẹ nhàng, làm cho anh trở nên tao nhã mỉa mai, chỉ cần anh không thoát khỏi trạng thái đó, có lẽ cô đã cảm thấy anh thật hoàn mỹ, nhưng cái này cũng chỉ là "Có lẽ".

Dù sao cũng phải nói, cô chưa từng xem tranh của anh, chỉ cần cô đòi xem, anh nhất định sẽ nhỏ nhen nói cô không có tế bào nghệ thuật, chắc chắn sẽ không biết thưởng thức, cũng tuyệt đối không biết tranh anh vẽ có ý nghĩa gì.

Hừ! Ai thèm

Lắc lắc đầu, Mạc Thanh Ngải tự nhắc nhở mình: "Nghĩ đi nơi nào rồi."

Dù sao cô không biết được vì sao cô nhìn hành lang triển lãm tranh này không vừa mắt, tất cả là vì có liên quan đến người kia, dường như mọi lông tơ trên người cô đều dựng đứng lên đầy cảnh giác.

"Xin hỏi... có ai không?" Mạc Thanh Ngải nhẹ giọng cẩn thận hỏi.

Sau đó, một cô gái mặc quần áo lịch sự đi ra từ bên trong, tươi cười rạng rỡ hỏi: "Xin chào, tôi là quản lý mảng quan hệ xã hội của hành lang triển lãm tranh, xin hỏi cô là Mạc Thanh Ngải tiểu thư của tạp chí Gossip sao?"

"Đúng, là tôi." Mạc Thanh Ngải mỉm cười trả lời.

"Mời đi bên này, Charles đã chờ ở phòng khách trên lầu rồi."

"Được, xin cảm ơn." Mạc Thanh Ngải hít một hơi thật sâu đi theo quản lý, cảm thấy hơi khó chịu, đây không phải là do lần đầu tiên ra mặt phỏng vấn nên có chút căng thẳng đi, không có khả năng, sao Mạc Thanh Ngải cô có thể sợ hãi.

"Mạc tiểu thư, nơi này chính là phòng khách, tôi đang có việc bận, nên xin lỗi vì đã không tiếp được cô."

"Vâng, đã làm phiền rồi."

Quản lý vừa đi, da gà Mạc Thanh Ngải nổi lên, đáng chết, một hành lang triển lãm tranh mà mở khí lạnh như thế làm gì, có tiền là làm gì cũng được sao.

Lại hít sâu, Mạc Thanh Ngải tiến đến gõ cửa, nhẹ giọng nói: "Xin chào, tôi là Mạc Thanh Ngải đến từ tạp chí Gossip, tôi có thể vào không?"

Mở cửa, một mùi hương quen thuộc phả vào mặt, làm Mạc Thanh Ngải ngơ ngác chậm rãi đi vào...

Cửa kính sát đất trong suốt, lại nhìn qua giá vẽ tinh xảo, ghế sofa da màu vàng mềm mại... Nơi này nhìn qua không giống phòng tiếp khách mà giống không gian làm việc của một họa sĩ hơn, kết hợp giữa ý tưởng và phong cách của họa sĩ, trang trí cực đẹp làm hấp dẫn ánh mắt mọi người.

Mạc Thanh Ngải hướng về giá vẽ, nhìn đồng vật liệu vẽ tranh đặt cạnh giá vẽ, mới hiểu hương thơm quen thuộc kia là hương của nhựa cây thiên nhiên trong dầu vẽ. Trước kia, cô thường nghĩ thấy mùi này ở thư phòng mà trên người anh.

Có chút tò mò về bức vẽ trên giá, Mạc Thanh Ngải bước tới...

"Um Um"

Đột nhiên Mạc Thanh Ngải bị một người cao lớn ôm lấy ở sau lưng rồi bịt miệng, chỉ có thể hoảng sợ phát ra tiếng kêu.

Là ai?

Theo bản năng, Mạc Thanh Ngải liều mạng giãy dụa, thế giới này còn có luật không, giữa ban ngày ban mặt mà kẻ trộm có thể ngang nhiên xông vào hành lang triển lãm tranh? Dù sao cô cũng là người ngoài tới, không thể chết một cách khó hiểu được.

Mạc Thanh Ngải há mồm cắn lên tay đối phương, để đối phương bị đau tạm thời buông ra, nhân cơ hội đó Mạc Thanh Ngải bắn ra hàng loạt lời nói vô nghĩa: "Thật ra chết chỉ là bước ra cánh cửa này để tiến đến cánh cửa khác, không có gì đáng sợ, nhưng nếu tôi chết, anh không được cái gì mới đáng sợ. Anh buông tôi ra, muốn bao nhiêu tiền chúng ta có thể bàn bạc."

Yên lặng, yên lặng, vẫn lại là yên lặng...

Người sau lưng không lên tiếng, không thả cô ra, cũng không bịt miệng cô nữa, Mạc Thanh Ngải nuốt nước miếng, có lẽ tên cướp cần suy nghĩ thật kỹ, được rồi, dù sao cô cũng không vội.

".... Nếu không anh đi cướp của người trong hành lang triển lãm này đi, họ đều là người có thân phận, có địa vị, tôi chỉ là một công dân lao động nhỏ bé không có giá trị lợi dụng." Sau một thời gian, Mạc Thanh Ngải vẫn lựa chọn khuyên bảo.

Ha ha, một tiếng cười khê khiến Mạc Thanh Ngải mở to mắt, suy nghĩ lẫn lộn, có cảm giác không hít thở được, tiếng cười mỉa này đối với cô quá quen thuộc, cô đã nghe trọn vẹn hai mươi năm, làm sao cô quên được, sao có thể quên.

"Mạc Thanh Ngải, tôi cho rằng chỉ số thông minh của cô sẽ tăng theo tuổi tác, đúng là tôi đã nghĩ quá ngây thơ, cô không chỉ ngu ngốc, mà còn sợ chết hơn cả ngày trước."

Giọng nói trầm thấp dễ nghe với hơi thở cực nóng vang lên sau gáy Mạc Thanh Ngải, cô tê dại như không đứng nổi, hình như tên đáng ghét này biết đó là chỗ nhạy cảm nhất của cô, nhưng...

Cọp không nổi giận liền xem cô như hello kitty, cô không những không phải hello kitty mà còn là con sư tử có móng sắc.

Mạc Thanh Ngải nổi giận thoát ra khỏi vòng tay người đàn ông, xoay người đẩy anh ta gào thét: "Nhan Hàn Thành, anh tránh xa ra cho tôi."

Nhìn về phía bóng dáng thon dài cao ngất trước mắt, Mạc Thanh Ngải chỉ biết là cơn giận của mình ngày càng tăng, toàn bộ giác quan đều trong trạng thái phun lửa, thì ra tối hôm đó không phải mộng, đó là một điềm báo...

Đúng vậy, anh ta chính là Nhan Hàn Thành, là người mà cô không muốn nhắc tới, là ác mộng của cô, là người gây ra mọi đau khổ của cô, anh... đã trở lại.

Đột nhiên Mạc Thanh Ngải nhìn thẳng vào mắt Nhan Hàn Thành, đôi mắt với hai tròng mắt sâu thẳm, đen như mực của anh, trong nháy mắt vẫn không nhúc nhích, há hốc mồm cứng lưỡi, căng thẳng trong lòng. Kia không phải Nhan Hàn Thành vẫn mang hơi thở tươi trẻ trong vườn trường bốn năm trước. Hiện tại anh đã thành người đàn ông mạnh mẽ, là người khiến tất cả phụ nữ muốn ngừng mà không được, là Nhan Hàn Thành mị hoặc mê người.

Khoanh tay, môi mỏng của Nhan Hàn Thành nhếch lên, cười mỉa: "Tôi có thể giải thích biểu hiện ngu ngốc này của cô là đang chào mừng tôi trở về không?"

Mạc Thanh Ngải cup mắt, hít sâu một hơi để lấy lại bình tĩnh, bình tĩnh... Dù sao anh cũng chỉ là Nhan Hàn Thành mà thôi. Đúng vậy, anh trở lại thì sao, cũng không thể giết cô được, mà đây không phải ở tiểu khu mà cô vĩnh viễn không trốn thoát anh, muốn không cùng xuất hiện là việc vô cùng dễ dàng. Ừ, đúng.

Ngẩng đầu, Mạc Thanh Ngải bắt mình phải đổi thành bộ mặt tươi cười giả dối: "Đương nhiên là chào mừng rồi, không phải là quen biết nhau đã lâu sao? Tuy nhiên hôm nay tôi tới để làm việc, xin hỏi ngài Charles ở đâu?"

Bốn năm không thấy, dường như cô gái này đã bớt phóng túng và hiếu sự đời hơn, con người đen thẳm của Nhan Hàn Thành dùng trên người Mạc Thanh Ngải, giống như muốn nhìn xuyên cô, khoe miệng khe nhếch.

Sau đó anh đi đến sofa rồi ngồi xuống, môi mỏng khinh thường nói: "Chính là tôi."

Nhan Hàn Thành cực kỳ hài lòng nhìn khoe miệng Mạc Thanh Ngải giật giật, sau đó ra vẻ vô tội hỏi: "Đúng là quá khéo, tôi không biết người tới phỏng vấn tôi lại là cô."

Nhớ tới thái độ của tổng biên, nói rằng việc đến đây không thể không có cô, Mạc Thanh Ngải nghe thấy tiếng nghiền răng của chính mình: "Đủ rồi, trước mặt tôi anh còn phải diễn kịch sao? Nhan Hàn Thành, anh cố tình để tổng biên bảo tôi đến đúng không?"

Làm sao cô có thể quên tên này làm bất cứ điều gì đều có tính toán trước trong lòng chứ, lần này tổng biên bắt cô tự mình đến nhất định là có liên quan đến Nhan Hàn Thành.

Anh thật sự sai lầm rồi, chỉ số thông minh của cô đúng là có tiến bộ, Nhan Hàn Thành nhún vai: "Tôi không nghĩ ra lý do gì để dụ cô đến."

"Không cần lý do, dù sao từ nhỏ đến lớn chỉ cần có thể trêu chọc tôi, đã kích tôi, làm tôi khó chịu, anh đều vui vẻ làm đến mức quên cả trời đất, nói nhiều lý do hơn nữa cũng chỉ là nói nhảm, dựa vào..."

Còn chưa kịp phản ứng, Mạc Thanh Ngải liền ngoảnh nhìn khuôn mặt tuần tú của Nhan Hàn Thành phóng đại trước mặt mình, sau đó đôi môi mỏng mềm mại nóng rực của Nhan Hàn Thành áp lên môi nàng, truyền đến cảm giác ngứa ngáy trong lòng.

Mọi chuyện đều xảy ra rất nhanh, nhanh đến nỗi khi Nhan Hàn Thành rời khỏi môi cô, cô vẫn cảm giác đi vào cõi tiên như trước.

"Tôi nói rồi, không được nói bậy, nếu không tôi sẽ trừng phạt em."

Một giọng nói ma mị như vậy, giống như một câu thần chú khóa chặt cảm giác của Mạc Thanh Ngải, khiến sự kiêu ngạo của cô như quả cầu da bị xì hơi, tan vỡ trong giây lát.

Hốc mắt nóng như bị lửa đốt, nhưng tự tôn của Mạc Thanh Ngải không cho phép cô rơi giọt nước mắt nào trước mặt Nhan Hàn Thành, dù cho thất bại không còn chỗ trốn: "Vì sao anh luôn tự ý làm bậy như vậy, luôn luôn tự tin đem tôi đùa giỡn trong lòng bàn tay, dù là nụ hôn quý giá nhất của người con gái, anh cũng mang ra trêu đùa, Nhan Hàn Thành, thật sự, tôi chỉ mong đời này chưa từng quen biết anh."

Quên toàn bộ công việc phải làm, Mạc Thanh Ngải lướt qua người Nhan Hàn Thành, giống như đang chạy mất dép.

Mãi đến khi Mạc Thanh Ngải biến mất trong tầm mắt của anh, anh vẫn nhìn bằng ánh mắt như cũ, mà hình như cặp mắt đen như mực kia lại nổi lên tia bất đắc dĩ...

Rắc, tiếng đóng cửa vang lên.

Nguyễn Phi mở cửa nhà mình đi vào trong, phát hiện trong nhà vô cùng sáng sủa.

Bất giác tròn to mắt, Nguyễn Phi vừa đóng cửa vừa cởi đôi giày cao gót bầy phân, tiến thẳng vào phòng khách lớn.

Nếu nói bây giờ cô còn bị bóng người màu trắng đang cuộn tròn trên sofa kia dọa, thì thật sự Nguyễn Phi đã bị người nào đó thường xuyên tập kích rồi.

Cô ném túi LV và áo khoác trên tấm thảm bằng lông ngỗng, Nguyễn Phi ngồi xuống cạnh người đang cuộn tròn kia, một tay cầm điều khiển mở ti vi, một tay xoa cái gáy đau nhức của mình, không thèm liếc đến người kia, lười nhác hỏi: "Đừng nói cho tớ biết Nhan Hàn Thành đã trở lại."

Bóng người kia nhanh chóng nhảy lên, hung dữ chỉ vào mũi Nguyễn Phi gào thét: "Đúng vậy đúng vậy, tớ biết là cậu biết, sao cậu không nói với tớ?"

Nguyễn Phi bày ra vẻ mặt khinh bỉ: "Đúng là Nhan Hàn Thành nói không sai, từ nhỏ đến lớn cậu đều bỏ quên nỗi như vậy, quan hệ giữa tớ và cậu thế nào, nếu tớ mà biết đã sớm nói cho cậu"

Bóng người kia, chính là Mạc Thanh Ngải, lần thứ hai kếm còi đến bên người Nguyễn Phi, làm nũng ôm tay Nguyễn Phi: "Phi Phi, cậu đừng xem ti vi, cậu không nhìn tớ sao?"

"Cậu có cái gì đẹp?" Nguyễn Phi bĩu môi khinh thường: "Tớ đã nhìn 24 năm, có phần ngấy rồi."

"A! Cậu thật không có lương tâm, năm thứ tư tiểu học cậu làm bậy ở cuộc thi Anh ngữ, là ai đã chịu tiếng xấu cho cậu? Cậu xem. Về sau Nhan Hàn Thành vẫn hay mắng tớ là đầu heo, còn có còn có, khi lên cấp hai, cậu thậm mền người kia, là ai, là ai giúp cậu viết thư tình rồi lại chuyển thư giúp cậu, vì thế mà Nhan Hàn Thành đã cười nhạo tớ cả tháng... Còn có..." Mạc Thanh Ngải bắt đầu nước miếng tung tóe oán giận, đúng là nói ra mới thấy rất thảm, sao bên người cô đều tụ tập những người... khôn nạn như thế này.

Nguyễn Phi được lĩnh giáo tài ăn nói khi giận dữ của Mạc Thanh Ngải không chỉ một hai ngày, nên hiện tại cũng đã quen: "Được rồi được rồi, kể thiếu một chuyện so với lần trước, chính là lúc thi thử vào trường cao đẳng cậu nói chuyện suốt đêm cùng tớ, an ủi tớ bị thất tình, kết quả là điểm môn toán rất tệ."

Đáng chết, ai chẳng biết Mạc Thanh Ngải trời sinh bị thiếu tế bào học toán, vì vậy không thể trách cô.

"Cậu cậu cậu... có ý." Mạc Thanh Ngải tức giận đến nổi nhảy xuống xô pha, đeo túi lên, vừa đi vừa nói: "Tớ sẽ tuyệt giao với cậu, tuyệt giao!!!"

Nguyễn Phi vuốt vuốt đôi mi thanh tú, đúng rồi, từ "tuyệt giao" này, nếu cô nhớ không lầm, cho tới bây giờ Mạc Thanh Ngải chưa nói hai nghìn lần cũng là hơn một nghìn lần, nhưng cuối cùng người chịu khuất phục luôn là Mạc Thanh Ngải.

Không ngoài dự đoán, Mạc Thanh Ngải còn chưa ra khỏi tầm mắt Nguyễn Phi đã xoay người cúi gầm mặt, về mặt ai oán đau buồn khóc lên: "Phi Phi. . . . Làm sao bây giờ, anh ta đã trở lại, tớ rất muốn khóc, đột nhiên rất muốn khóc, chắc chắn là anh ta khiến tớ phải trải qua quá nhiều chuyện kinh khủng mới như vậy."

Ngu ngốc, đúng là người ngốc nhất trần gian.

Cuối cùng Nguyễn đầu hàng đứng dậy, đi đến trước mặt Mạc Thanh Ngải rồi ôm lấy cô, vỗ vỗ như dỗ trẻ con: "Đừng khóc, được rồi, anh ta quay lại thì quay lại, có gì mà phải sợ, không phải còn có tớ ở đây sao?"

Từ nhỏ đã vậy, mỗi lần người này khóc vì chuyện của Nhan Hàn Thành rõ ràng là trong lòng yếu ớt, lại luôn tỏ vẻ kiên cường không khóc trước mặt người khác, chính là vì không nhìn được lời nói kích thích của Nhan Hàn Thành không phải do Nhan Hàn Thành mắng cô mà là Nhan Hàn Thành không để ý đến cô. Nguyễn Phi thật không biết hai người này đã kết oán gì từ đời trước.

"Có cậu?" Đôi mắt sưng đỏ của Mạc Thanh Ngải nhìn Nguyễn Phi đầy vẻ khó tin: "Trước đây cậu nói thích Nhan Hàn Thành."

"Làm ơn đi, tiểu thư! Đó đã là chuyện của mấy trăm năm trước, sau Nhan Hàn Thành tớ còn thích vô số người khác được không, tớ sẽ không vì Nhan Hàn Thành mà bán đứng cậu."

Nhìn ánh mắt không tin tưởng của Mạc Thanh Ngải Nguyễn Phi rất muốn đánh cô hai cái, đúng là cô gái không biết tốt xấu, được voi đòi tiên, sao có thể phiền toái như thế: "Thôi, nếu cậu không tin tớ sẽ trực tiếp nói cho Nhan Hàn Thành cậu đang ở đâu."

"Đừng đừng đừng" Mạc Thanh Ngải nắm chặt Nguyễn Phi kêu lên: "Tớ sai rồi không được sao."

Liếc mắt nhìn Mạc Thanh Ngải, Nguyễn Phi thờ dãi: "Tớ đói bụng, cậu có mang đồ ăn tới không?"

"Ý của cậu là cậu còn chưa ăn cơm? Bây giờ đã là nửa đêm, bạn à..." Về mặt Mạc Thanh Ngải đau lòng sờ đôi má có chút tiều tụy của Nguyễn Phi.

"Tớ làm gì có thời gian." Nguyễn Phi mệt mỏi trở về ghế xô pha.

"Chẳng qua cậu chỉ là người bán bra (áo lót) thôi, lại mệt như vậy sao?"

Được rồi, Mạc Thanh Ngải thừa giận là mình biết việc này của Nguyễn Phi không chỉ là bán bra thôi, bra đối với phụ nữ mà nói, hoặc nói đúng hơn là đối với phụ nữ thuộc xã hội thượng lưu, là vũ khí không thể thiếu, người phụ nữ khi nào thanh thuần mẽ mẽ người, khi nào xinh đẹp quyến rũ, khi nào có thể khiến cho đàn ông muốn ngừng mà không được, bra là vũ khí tuyệt đối có thể chết người.

Mà Nguyễn Phi, chính là một nhà thiết kế đứng đầu của hiệu Solance nổi tiếng thế giới, không ít các thiên kim tiểu thư hay các quý phu nhân đều dùng hàng mà Nguyễn Phi thiết kế, mà càng như vậy, Solanne lại càng cất dấu năng lực của Nguyễn Phi, làm cho các mẫu thiết kế của Nguyễn Phi đều vô cùng hiếm, nếu muốn mua được chỉ sợ là phải trải qua rất nhiều con đường, chỉ là Nguyễn Phi cũng thiết kế các mẫu bra phổ biến cho mọi người, lượng

tiêu thụ cũng rất đáng sợ.

Lúc Mạc Thanh Ngải vào tòa soạn làm việc, Nguyễn Phi cũng đã có chút danh tiếng, mỗi một kỳ "star show" đều đưa tin về Nguyễn Phi, cô cũng lợi dụng quan hệ để giúp tòa soạn, có lẽ đây cũng là một trong những nguyên nhân cô được thăng chức, là nhờ phúc của Nguyễn Phi.

"Chỉ là... Lương tâm cậu đúng là bị chó ăn, vậy thì mang tất cả bra trong nhà cậu trả cho tớ, mỗi đồ tớ thiết kế bán ra đều là giá trên trời, đồ của cậu đều là do tớ thiết kế, cậu..."

"Được rồi, là tớ nói vậy, cậu nghỉ ngơi đi, đại nhân à, tiểu nhân sẽ đi làm chút đồ ăn cho ngài, đừng nổi giận."

Xoay người, Mạc Thanh Ngải làm mặt quỷ, bây giờ người bán bra cũng có thể nổi tiếng, quá vui mừng mà...

Coi như Nguyễn Phi đầu hàng Mạc Thanh Ngải dù từ nhỏ đã biết người này cảm xúc thất thường, tính cách dễ bị kích động, hay nóng nảy, nhưng đó là người bạn duy nhất của Nguyễn Phi, là người... quan trọng như sinh mệnh của cô, trừ cha mẹ cô ra, đây chính là người duy nhất yêu thương cô, là người coi chuyện của cô như chuyện của mình, là người chỉ cần ở cạnh sẽ giúp cô cảm thấy an lòng.

Nguyễn Phi nói với Mạc Thanh Ngải đang ở trong bếp: "Tiểu Ngải, tối nay đừng về, chỗ này cũng có y phục của cậu, sáng mai tớ sẽ đưa cậu đi làm."

"Ừ..."

Một tiếng đáp lại thật dài, Nguyễn Phi nở nụ cười, cười đến nổi mí mắt nặng trĩu, dần đi vào giấc ngủ...

Đã đến lúc cô phải xuất hiện rồi, đi tìm tên kia một chút, cô thế, cô không có ý xấu gì, chỉ là coi trọng người tốt thôi.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Nhỏ Của Đại Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Đi vào thang máy, nhấn nút, Mạc Thanh Ngải mệt mỏi dựa vào tường, thật đau đầu.

Nhớ tới khuôn mặt cười hề hề của tổng biên tập không trách cô câu nào khiến cô phải tiếp tục cố gắng đi phỏng vấn với khuôn mặt hòa ái... Cô rung mình một cái, cuối cùng đã biết trên thế giới không chỉ có một mình Nhan Hàn Thành khắt khe tâm xà, mà còn có nhiều loại khác. Chỉ là tổng biên tập là loại người có kiến thức phong phú, biết nhìn xa trông rộng, cho dù không có sự thông minh xảo quyệt bẩm sinh làm người ta dựng tóc gáy như Nhan Hàn Thành.

Hồi tiểu học Nhan Hàn Thành từng làm đại đội trưởng ba lần, sơ trung (Trung học cơ sở) là người đứng đầu đội quốc kì, cao trung (Trung học phổ thông) là bí thư đoàn kiểm tra lý của hiệu trưởng, năm nhất đại học trở thành hội trưởng hội học sinh trẻ tuổi nhất... Trước mặt người khác, anh luôn khiêm tốn lễ độ, khéo léo lòng người, làm việc quyết đoán, cách làm tốt đẹp.

Hơn nữa anh còn gặp may mắn vì có ngoại hình tốt, từ nhỏ đến lớn, toàn bộ trường học, hàng xóm, bao gồm cả cha mẹ cô đều có sự thiên vị nào đó với Nhan Hàn Thành, mà cô sống trong vòng hào quang của Nhan Hàn Thành khiến toàn thân cô đều có khuyết điểm, câu đầu tiên cô nghe luôn là sao không được bằng một nửa của Nhan Hàn Thành.

Đúng vậy, cô không tốt bằng Nhan Hàn Thành, nhưng có ai biết sau lưng người ta tên kia có bộ mặt xấu xa như thế nào, chỉ cần đối mặt với cô, anh ta luôn bày bộ mặt xấu xa lạnh lùng, tạo thành mối quan hệ như nước với lửa, làm cô rơi vào tình cảnh trước sau đều có địch.

Một tiếng "leng keng" kêu lên, cửa thang máy mở ra khiến Mạc Thanh Ngải hoàn hồn, vội vàng đi ra thang máy lấy chìa khóa mở cửa.

Đóng cửa đá giày xuống, Mạc Thanh Ngải nhắm mắt xoay cổ giãn gân cốt, xoay xoay vài vòng để thả lỏng, đột nhiên Mạc Thanh Ngải ngừng lại, mở to mắt, hình như có gì không đúng, ở cửa lại có một đôi giày thể thao nam!!

Mạc Thanh Ngải xoay người chuẩn bị chạy đi, xong rồi, trong nhà có kẻ trộm.

Tay còn chưa chạm vào cửa, Mạc Thanh Ngải nghĩ nghĩ lại thấy không đúng, bây giờ kẻ trộm đi ăn trộm còn lịch sự để giày ở ngoài cửa à?

Thật đau đầu! Mạc Thanh Ngải cẩn thận quay lại phòng khách, thò đầu vào nhìn, sợ sẽ có một người đàn ông có khuôn mặt hung dữ xuất hiện đòi tiền cô, cô còn đang ở tuổi xuân quý giá, không muốn kết thúc vào lúc này đâu.

"Tôi không biết cô ở nhà cũng có thói quen lén lút nhìn trộm, đây là thú vui của cô sao?"

Một tiếng cười nhẹ vang lên phía sau Mạc Thanh Ngải, cô sợ tới mức hét chói tai ngồi bệt xuống đất, sau khi quay đầu lại, Mạc Thanh Ngải thấy người đang khoanh tay trước mặt... Nhan Hàn Thành!

Mạc Thanh Ngải dùng tốc độ nhanh nhất đứng dậy, chỉ vào mũi Nhan Hàn Thành, tay không ngừng run rẩy, khuôn mặt vặn vẹo gằm lên: "Anh anh anh... sao anh lại ở trong này, ai đưa anh chìa khóa?"

Nhan Hàn Thành nhún vai, vẻ mặt vô tội: "Mẹ cô."

"Mẹ tôi? Sao có thể... anh gặp mẹ tôi bao giờ hả?" Mạc Thanh Ngải càng hỏi càng thấp giọng, vì nhìn việc mẹ cô yêu quý Nhan Hàn Thành mà nói, đây là chuyện có khả năng xảy ra một trăm phần trăm.

"Hôm qua."

"Hôm qua?" Mạc Thanh Ngải kêu lên một tiếng khiếp sợ, tên ác độc này hôm qua trêu đùa cô không đủ, hiện tại lại tiếp tục tới, còn nhân tiện lợi dụng mẹ cô.

Đột nhiên, chuông điện thoại của Mạc Thanh Ngải vang lên, một bên Mạc Thanh Ngải nhìn chăm chăm Nhan Hàn Thành đầy cảnh giác, một bên lấy điện thoại ra nhìn màn hình, không nhìn còn tốt, vừa nhìn thấy chính là mẹ mình, toàn bộ tế bào trên cơ thể Mạc Thanh Ngải đều phát tín hiệu cảnh báo cấp ba.

Hít sâu một hơi, Mạc Thanh Ngải tức giận nhìn Nhan Hàn Thành: "Xin tránh ra một chút, anh cần tín hiệu rồi."

Mạc Thanh Ngải nhếch môi, hơi nghiêng người để Mạc Thanh Ngải nhanh chóng chạy qua người mình, nhìn cô chạy vào phòng ngủ.

Mạc Thanh Ngải chắc chắn bốn phía đều yên lặng mới vội vàng nhấn nút nhận cuộc gọi, giọng nói lập tức mềm mại: "Mẹ."

"Mạc Thanh Ngải!! Sao hôm qua con gặp Nhan Hàn Thành mà không gọi điện báo về cho mẹ, nếu không phải đứa nhỏ Đại Thành này có tâm, tối hôm qua về tiểu khu thăm chúng ta, con còn muốn giấu diếm chúng ta đến khi nào." Nói liên tục như pháo, giọng của Mạc mẹ khiến Mạc Thanh Ngải phải đưa điện thoại ra xa 3m, người ta nói núi cao còn có núi cao hơn, mẹ cô chính là một ngọn núi vĩ đại, đè ép cô đến mức không dám phản kháng.

"Chuyện này... Chuyện này không phải do con vội đi công tác mà quên sao? Con không định giấu mẹ mà." Mũi Mạc Thanh Ngải có chút chua xót, cuối cùng người nào mới là mẹ sinh ra cô, sao có thể để cô cảm giác như mình là đứa trẻ được nhặt về nuôi.

"Thôi, tạm thời mẹ không tính toán chuyện này với con, Đại Thành vừa từ Ý về, nói nhà cách chỗ làm việc quá xa, tạm thời không tìm thấy nhà để thuê, mẹ đã bảo nó đến chỗ con ở tạm một thời gian. Con phải chăm sóc nó thật tốt."

"Cái gì?" Mạc Thanh Ngải hét lên, hoàn toàn không nhớ rõ đây là mẹ mình: "Sao bọn con có thể ở chung một chỗ, nếu truyền ra ngoài con ở với người đàn ông lạ, sao con sống được, hơn nữa, làm sao mà biết tên Nhan Hàn Thành cảm thú này có ý đồ gây rối với con không đây!"

Sau khi hét xong, Mạc mẹ bên kia im lặng đến đáng sợ, Mạc Thanh Ngải mới nhớ ra mình đã mắc phải nhiều sai lầm, nhỏ giọng thăm dò: "Mẹ."

Tiếng nghiêng răng nghiêng lợi truyền đến rõ ràng, Mạc Thanh Ngải nghe thấy vô cùng sợ hãi: "Đàn ông lạ? Cảm thú? Mạc, Thanh, Ngải... Con ngứa da ngứa thịt phải không!! Con nghe rõ cho mẹ, con tốt nhất nên gấp sao băng mà cầu nguyện Nhan Hàn Thành có ý đồ gây rối với con, tốt nhất là con đừng dọa sao bằng sợ hãi bỏ chạy vì sự thật tàn khốc của con. Tóm lại mẹ đã đồng ý để Đại Thành đến chỗ con ở, được cũng phải được, không được cũng phải được."

Đột nhiên cảm thấy vô cùng uất ức, Mạc Thanh Ngải càng nghĩ càng không hiểu, sao mẹ cô lại không coi trọng cô như vậy, chẳng lẽ Nhan Hàn Thành là báu vật, cô là cọng cỏ? Haiz.. Cô phải chịu oan ức vì Nhan Hàn Thành đến lúc nào, vâng vâng dạ dạ nói: "Vâng ạ, con biết rồi, con cúp máy đây."

Sau một lúc lâu, Mạc mẹ nói: "Có rảnh thì về ăn cơm, ba con nhớ con rồi."

"Vâng..."

Cúp điện thoại, hít hít mũi, thôi, có câu nói này của mẹ cô cũng thấy thỏa mãn, ai bảo lòng cô luôn mềm yếu chứ.

"Khi nói chuyện với mẹ, cô luôn là con mèo nhỏ sao?" Một giọng nói mỉa mai vang lên ngoài cửa phòng.

Mạc Thanh Ngải quay đầu, thấy Nhan Hàn Thành đang nghiêng người dựa vào cửa, có vẻ lười biếng mê người. . . Khoan đã, Mạc Thanh Ngải, đầu mày bị nhúng nước sao, cố gắng loại bỏ ý nghĩ vớ vẩn, cô đi đến trước mặt Nhan Hàn Thành, vẻ mặt khó chịu nói: "Sao anh lại gạt mẹ tôi? Rõ ràng với năng lực bây giờ của anh, đừng nói là đi thuê phòng, muốn mua cả một căn nhà cũng không có gì khó, sao phải đến nhà tôi."

"Chuyện này đã quá rõ ràng, không phải sao?"

Từ trên cao nhìn xuống, khuôn mặt Nhan Hàn Thành ngày càng gần Mạc Thanh Ngải, gần đến mức Mạc Thanh Ngải có thể thấy được lông mi vừa dài vừa dày của Nhan Hàn Thành, cô ngừng thở, cam chịu nói: "Được rồi, tôi đã hiểu."

Luôn là lý do ấy, chỉ cần bắt nạt được cô anh đều vui vẻ, đạo lý của anh luôn có một đồng làm cô không nói lại được.

Con người đen như mực của Nhan Hàn Thành hóa ánh mắt Mạc Thanh Ngải lại, khiến cô không tránh được, môi mông luôn nhếch tạo thành tiếng cười mỉa người: "Cô đã hiểu? Chỉ là không biết cô hiểu được những gì, Mạc Thanh Ngải cô có biết vì sao tôi chưa bao giờ nói rõ không? Bởi vì đàn gảy tai

trầu, tôi không ngốc đến mức nói cho trầu nghe."

Nghe xong, Mạc Thanh Ngải kích động đẩy mạnh anh ra, thờ phỉ phỉ nói: "Tôi cũng không thèm nghe, dù sao đối với anh mà nói tôi không phải là con lợn chỉ biết ăn ngủ sao, giờ đã thành con trầu ngốc rồi?"

Nhan Hàn Thành cười: "Đối với cô, tôi không phải cũng là người đàn ông lạ hoặc là cảm thú sao?"

"Chẳng lẽ không phải, lúc trước anh..." Bỗng nhiên im bặt, Mạc Thanh Ngải hoảng sợ phát hiện suốt nửa thì mình là nói ra, đó là chuyện duy nhất cô không dám nhắc tới, thậm chí cả Nguyễn Phi cũng không biết.

"Lúc trước làm sao?" Môi mỏng quyến rũ của Mạc Thanh Ngải khẽ mấp máy, giống như muốn dụ cô rơi vào bẫy: "Có cần tôi tới ôn lại không... Chứng minh ta không phải cảm thú, bởi vì tôi không phải người tình nguyện..."

"Đủ rồi!" Trái tim Mạc Thanh Ngải bị xé rách đầy đau đớn, rồi đột nhiên ký ức hiện lên làm cô đau khổ: "Đùa giỡn tôi như vậy rất vui sao? Nhìn bộ dáng chật vật của tôi làm anh rất thỏa mãn sao? Chuyện ngoài ý muốn kia chúng ta đã nói là không nhắc tới nữa, dù không có ý nghĩa gì với anh, dù đó chỉ là việc anh cao hứng trong khi rảnh rỗi tới nhàm chán..."

Nhưng anh biết không? Đó là ký ức mà tôi muốn cất giấu cả đời, cho dù như vậy sẽ làm tôi thương tích đầy mình.

"Đến bây giờ tôi cũng chưa nói rằng chuyện kia không có ý nghĩa gì với tôi." Nhan Hàn Thành nhú mi, sao cô gái này luôn thích suy đoán lung tung vậy?

"Vậy anh nói cho tôi biết, lúc trước vì sao anh lại đối xử với tôi như vậy?"

"Tôi nói cô có hiểu không?"

"Anh không nói làm sao biết tôi không hiểu?"

... ..

Ánh mắt hai người tóe lửa như nếu không thiêu cháy đối phương thì không ngừng lại, từng câu hỏi đều chạm vào điều kiêng kỵ trong lòng mỗi người, bởi vì có những sự thật giống như núi lửa, rõ ràng sắp phun trào nhưng vẫn bị chôn chặt, chỉ sợ đắm vào sẽ phải chịu hậu quả tệ nhất.

"Thôi" Mạc Thanh Ngải tránh né cặp mắt đen của Nhan Hàn Thành: "Tôi biết hiện tại nhắc lại những chuyện này với anh đã không còn ý nghĩa gì, anh mãi mãi sẽ không làm tôi hải lòng, tôi cũng mãi mãi không hiểu hết được suy nghĩ của anh."

Giống như anh chỉ cần nói bừa một câu cũng khiến tôi đau lòng.

Nhan Hàn Thành không nói gì, vẻ mặt lạnh lùng, trong ánh mắt có sự thất vọng làm Mạc Thanh Ngải khó hiểu: "Mạc Thanh Ngải, sao cô chưa bao giờ suy nghĩ cho kỹ, chẳng lẽ thật sự cô không hiểu chút nào?"

Lời nói mơ hồ làm Mạc Thanh Ngải ngẩn người, ý của anh là anh đã thể hiện rất rõ ràng, chỉ là cô không thật sự suy nghĩ đến những chuyện này, làm ơn đi, cô cũng không phải con giun đũa trong bụng anh, đương nhiên là không hiểu trong lòng anh nghĩ gì rồi.

Mạc Thanh Ngải đẩy Nhan Hàn Thành ra, đi tới phòng khách: "Chúng ta không cần tiếp tục thảo luận chuyện vô bổ này nữa, nếu tôi đồng ý anh ở lại đây, trước hết chúng ta cũng phải có điều kiện, cũng không có gì phức tạp, chỉ cần không can thiệp vào cuộc sống của đối phương là được."

Nhan Hàn Thành nhìn chằm chằm bóng lưng của Mạc Thanh Ngải, đều nói Mạc Thanh Ngải là con gái chòm sao Sư Tử không sợ trời không sợ đất, thật ra cô không mạnh mẽ như vẻ bề ngoài, cô luôn không dám đối mặt với mọi chuyện vì sợ bị tổn thương, gặp vấn đề nhạy cảm là quay lưng bỏ chạy, cho dù đối mặt với anh cũng vậy.

Một lúc sau, Mạc Thanh Ngải chậm rãi nở nụ cười gian, nhiều năm như vậy, sao anh có thể trông cậy vào việc cô gái này đột nhiên nghĩ thông suốt. Được rồi, lần này anh có nhiều thời gian, sẽ từ từ dạy dỗ cô. Nếu như không can thiệp vào cuộc sống của nhau... Nhan Hàn Thành đang rảnh rỗi, nếu đã vào "Son trại", sao không tiện tay học chút mảnh khóc cướp đoạt?

Có người trên sofa, Mạc Thanh Ngải một tay ôm bịch khoai tây chiên, một tay cầm điện thoại oán giận: "Phi Phi, cậu sẽ không thể tin được chuyện gì đang xảy ra, Nhan Hàn Thành... Cái tên đáng ghét kia dám lợi dụng mẹ tớ để chuyển vào nhà tớ, chắc về sau tớ không thể có một ngày an lành rồi."

Liếc vào phòng tắm, Mạc Thanh Ngải cắn mạnh miếng khoai tây chiên, hận không thể khóa cửa phòng tắm, mở nước nóng cho khói bốc lên, làm Nhan Hàn Thành chết ngạt ở bên trong.

Ở đầu bên kia điện thoại, Nguyễn Phi đang bận rộn tới mức không thể ngừng lại mà vẫn phải nói chuyện với Mạc Thanh Ngải: "Tốt nhất là cậu nên chuẩn bị sẵn sàng."

Thật ra chuyện này Nguyễn Phi hoàn toàn không đoán trước được, cô còn chưa kịp tìm tên hồ ly Nhan Hàn Thành kia xem tình hình thế nào, anh ta đã hành động, xem ra lần này về nước là đã có âm mưu từ sớm, không phải cô không muốn giúp mà là vì người nào cũng biết rằng Mạc Thanh Ngải đừng hòng trốn thoát bàn tay Nhan Hàn Thành.

"Cậu còn cười trên nỗi đau khổ của người khác, không muốn nghĩ biện pháp giúp tớ."

"Đại tiểu thư, tớ có cười trên nỗi đau của cậu bao giờ đâu, không nói nữa, hiện tại tớ bận rộn tới mức không phân biệt được đông tây nam bắc, về nhà sẽ gọi lại cho cậu."

"Này này...."

Nghe tiếng tút tút trong điện thoại, Mạc Thanh Ngải trợn trừng mắt ném điện thoại sang một bên, không thể tin được là mình còn kém đồng bra kia.

"Mạc Thanh Ngải..."

"Két" một tiếng, cửa phòng tắm mở ra kèm tiếng nước chảy, giọng nói trầm thấp lười biếng của Nhan Hàn Thành truyền tới: "Không có sữa tắm, cầm chai mới tới đây."

Giọng điệu kiểu gì vậy, xem cô là bảo mẫu của hắn sao?

Mạc Thanh Ngải nghe răng trợn mắt đứng dậy khề nguyên rửa, đi đến tủ lấy ra một chai sữa tắm tinh dầu hạt nho, sau đó đi tới phòng tắm.

"Này... tắm gì mà..." Cánh tay đưa sữa tắm vào, đột nhiên dừng lại lời nói, Mạc Thanh Ngải như bị sét đánh trúng, giật mình run rẩy, sau đó dùng tốc độ nhanh nhất giẫm chân Nhan Hàn Thành rồi đóng cửa phòng tắm, hoàn toàn bỏ qua tiếng kêu trong phòng tắm, hét chói tai: "Trời ơi... Thật không thể tin được, anh anh anh... Anh chỉ đi Ý bốn năm, không phải bốn mươi năm, sao lại có thể vô liêm sỉ đến mức này rồi?"

Thượng đế ơi, cô thế, cô không nhìn thấy gì... Được rồi, chỉ nhìn thấy một chút thôi, thôi, cô thừa nhận mình đã nhìn thấy hết, chỉ tại tên này dám trần truồng đứng cửa chờ cô mang sữa tắm tới!!!

Nhan Hàn Thành vất vả đứng lên từ sàn phòng tắm, buồn bực nói: "Mạc Thanh Ngải, tôi đã nói với cô bao nhiêu lần, không được động tay động chân, nếu tôi bị cô đập chết còn phiền cô đưa tôi tới bệnh viện, thật phiền phức."

"Đi gặp ông nội anh, ngược lại tôi đập chết anh cho bớt phiền, anh nên tìm người bói cho một quẻ, chắc chắn ngũ hành của anh có vận đáng đánh đòn!" Mặt Mạc Thanh Ngải đỏ lên, may là anh ta còn ở trong phòng tắm, nếu không thì không cần đến ngũ hành, cô nhất định sẽ cho anh một trận.

Nhan Hàn Thành nghĩ đến cô gái đang hoảng loạn vẫn còn nhanh nhẹn nhanh miệng được, tươi cười thể hiện âm mưu đã thực hiện được, còn vô tội nói: "Không phải tôi cố ý, dù sao hồi ở nhà trẻ cô cũng đã nhìn thấy hết rồi, có gì đáng xấu hổ đâu."

Huống chi cô không những đã xem qua mà còn sờ qua...

"Anh... Nhan Hàn Thành! Anh cũng nói đó là nhà trẻ... Bây giờ chỉ số thông minh của anh bằng trẻ con mẫu giáo sao?"

"Tôi? đương nhiên không phải... Là tôi đang an ủi cô."

"Tên biến thái nhà anh, anh lập tức mặc quần áo rồi ra đây ngay."

"Tôi sẽ lập tức đi ra, không cần mặc quần áo nữa."

Sau đó vang lên tiếng đẩy cửa, Mạc Thanh Ngải sợ tới mức mặt mũi xám xịt chạy đi, Nhan Hàn Thành... mặc áo tắm đi ra.

Môi nở nụ cười: "Mạc Thanh Ngải, đây là lễ gặp mặt tôi dành cho cô."

Sì poi chương mới một chút cho mọi người nha =)))) Đố ai đoán được chuyện gì đang xảy ra

"Nhan Hàn Thành, dừng..." Âm thanh ái muội truyền ra từ môi cô, xúc cảm nóng bỏng khiến thần trí cô mơ hồ, chỉ biết là nên chống cự hành động của người trước mắt, nhưng lại có cả ham muốn.

Anh nở nụ cười tà mị, đôi mắt đen sâu thăm mê người mà nguy hiểm, mồ hôi mỏng đọng trên lồng ngực và cơ bụng gợi cảm, anh khề hôn vào trước ngực cô, đi xuống...

"Ừm..."

Cô không nhận được ôm lưng anh, nhưng ngón tay không để móng không tạo ra vết thương nào, lại càng kích thích giác quan của anh.

Bỗng nhiên anh dừng động tác, đôi mắt đen nhìn chăm chăm cô đang ở dưới thân như đang chờ cô cầu xin.

Cô dịch chuyển cơ thể theo bản năng, chủ động hôn ngực của anh, giống như con mèo hoang nghịch ngợm cũng muốn để anh cảm nhận hương vị điên cuồng.

Khi đó mọi thứ đều đi vào giai đoạn tươi đẹp nhất...

Chương 4

"Nhan Hàn Thành, đừng..." Âm thanh ái muội truyền ra từ môi cô, xúc cảm nóng bỏng khiến thần trí cô mơ hồ, chỉ biết là nên chống cự hành động của người trước mắt, nhưng lại có cả ham muốn.

Anh nở nụ cười tà mị, đôi mắt đen sâu thăm mê người mà nguy hiểm, mồ hôi mỏng đọng trên lồng ngực và cơ bụng gợi cảm, anh khẽ hôn vào trước ngực cô, đi xuống...

"Ừm..."

Cô không nhịn được ôm lưng anh, nhưng ngón tay không để móng không tạo ra vết thương nào, lại càng kích thích giác quan của anh.

Bỗng nhiên anh dừng động tác, đôi mắt đen nhìn chăm chăm cô đang ở dưới thân như đang chờ cô cầu xin.

Cô dịch chuyển cơ thể theo bản năng, chủ động hôn ngực của anh, giống như con mèo hoang nghịch ngợm cũng muốn để anh cảm nhận hương vị điên cuồng.

Khi đó mọi thứ đều đi vào giai đoạn tươi đẹp nhất...

"Con heo lười, rời giường, con heo lười, rời giường..."

Mạc Thanh Ngải bị dọa đến mức ngồi bật dậy, mồ hôi lạnh khắp người, với tay tắt đồng hồ báo thức, mặt nóng ran như bị ứ máu.

Một lúc sau, cô tự tát mình một cái để tỉnh táo: "Chết tiệt... Mạc Thanh Ngải, mày, mày lại có thể mộng xuân? Mày quá xấu hổ, mà đối phương lại là Nhan Hàn Thành!!!"

Nhảy xuống giường, Mạc Thanh Ngải khoa chân múa tay cào tóc, thật là đáng sợ, thật là đáng sợ, sao cô có thể mơ như vậy? Cho dù cô có khát vọng thì cũng không nên là tên nham hiểm máu lạnh kia.

Dừng lại, Mạc Thanh Ngải hít sâu: "Đừng vậy, nhất định là hôm qua anh ta trần truồng trước mắt mình mình mới bị như vậy."

Nhưng mà... Mạc Thanh Ngải bỏ cuộc, cô không thể không thừa nhận thân hình của tên đáng chết kia rất đẹp.

Rùng mình một cái, Mạc Thanh Ngải cảnh cáo chính mình: "Mày không nên nghĩ lung tung, tuyệt đối không thể, mày..."

"Rắc rắc", cửa mở ra.

Nhan Hàn Thành khoanh hai tay dựa vào cửa, nhìn vào ánh mắt ngu ngơ của Mạc Thanh Ngải, sau đó nhìn cô từ trên xuống dưới.

Tóc xoắn lộn xộn, áo ngủ in hình gấu pooh vô cùng trẻ con... Bất giác nhú mày, Nhan Hàn Thành thật không thể không thừa nhận tuy cô vẫn mặc kiểu áo ngủ trẻ con như mười mấy năm trước nhưng cúc áo trước ngực đã mở rộng.

Căng thẳng mười mấy giây, cuối cùng Mạc Thanh Ngải cũng ý thức được người đột nhiên xuất hiện trước mặt là Nhan Hàn Thành, sau đó theo ánh mắt của anh nhìn đến ngực mình...

"Mẹ nó, Nhan Hàn Thành, anh biến ra ngoài cho tôi." Nói xong, Mạc Thanh Ngải với một cái gối đầu, nổi giận ném mạnh vào Nhan Hàn Thành.

Bắt được cái gối một cách dễ dàng, Mạc Thanh Ngải cố ý bỏ qua sự tức giận của Mạc Thanh Ngải, nói bằng giọng vô tội: "Làm ơn đi, tôi thấy cả quá trình 'nó' lớn dần, dù 'nó' lớn hay nhỏ tôi cũng không để ý, càng không chê nhạo cô."

"Anh..." Mạc Thanh Ngải run rẩy chỉ tay vào Nhan Hàn Thành, một tay gài lại cúc áo: "Người nào quân anh để ý hay không để ý, buồn cười, 'nó' cũng không phải của anh."

A! Thiếu chút nữa là Mạc Thanh Ngải cắn đầu lưỡi mình, nói cái gì vậy?

Nhan Hàn Thành nhin cười: "Vậy chúng ta sẽ không thảo luận việc này, cô đang làm gì trong phòng vậy, nếu hiện tại không phải cô đang đứng trước mặt tôi, tôi sẽ nghĩ cô nhóm lửa tự thiêu."

Mặt Mạc Thanh Ngải nhanh chóng nóng bừng, cô lập tức nhìn về nơi khác, cô có chết cũng không nói ra chuyện mất mặt như vậy: "Anh mới tự thiêu, tôi... Đây là phòng tôi, nhà tôi, anh quân tôi sao?"

Nhan Hàn Thành hiểu Mạc Thanh Ngải rất rõ, chỉ cần cô muốn che giấu chuyện mắt mặt nào đó, ánh mắt nhất định sẽ nhìn lung tung.

Nhìn ánh mắt nghi ngờ của Nhan Hàn Thành, đột nhiên cổ họng Mạc Thanh Ngải khô khốc, nuốt nước miếng, ấp úng giải thích: "Tôi... Tôi đang tập thể dục."

Nhan Hàn Thành híp mắt, chậm rãi đi về phía Mạc Thanh Ngải, nhẹ giọng gần từng tiếng làm toàn thân Mạc Thanh Ngải nổi da gà: "Tập thể dục..."

Mạc Thanh Ngải ôm ngực, về mặt cảnh giác: "Anh muốn làm gì?"

Nhan Hàn Thành từ trên cao nhìn xuống Mạc Thanh Ngải, làm cô phải ngửa đầu, sau đó cố ý trêu đùa hỏi: "Cô... Không phải nên làm..."

Dùng lực đẩy Nhan Hàn Thành ra, hô hấp của Mạc Thanh Ngải cứng lại, người này tốt nhất là đừng đoán ra cái gì, không được, trước tiên cô phải đánh đòn phủ đầu, nở nụ cười gương: "Ha ha, tôi làm gì thì liên quan gì đến anh, mà tôi cho phép anh vào nhà tôi ở nhưng không cho phép anh đi tới đi lui trong nhà tôi, ai cho phép anh tự tiện đẩy cửa phòng tôi ra."

"Cô đang chột dạ." Nhan Hàn Thành vô cùng chắc chắn, không thèm nhìn Mạc Thanh Ngải.

"Tôi không có."

"Cô không học thông minh của người mà lại học người nói dối rồi."

"Cút ngay, tên khốn kiếp."

"Cô còn nói tục..."

Mạc Thanh Ngải nhanh chóng che miệng, rầu rĩ nói: "Nhan Hàn Thành, anh còn dám làm càn nữa tôi sẽ vứt anh đi Bắc Cực, để anh mỗi ngày đều phối giống với chim cánh cụt!"

Nói xong, Mạc Thanh Ngải chạy ra phòng.

Sau một lúc lâu, tự nhiên Nhan Hàn Thành cười rộ lên, đầu óc cô gái này cũng thật đơn giản.

"Có thể bắt đầu."

Nhan Hàn Thành ngồi trước giá vẽ, một tay cầm bút, nhìn chăm chăm vào tờ giấy trước mặt như đang suy nghĩ xem nên vẽ cái gì.

Ánh nắng mềm mại xuyên qua cửa kính rơi xuống mái tóc đen như mực của Nhan Hàn Thành, anh mặc áo sơ mi trắng rộng thùng thình tỏa ra khí chất đặc biệt, đôi tay thon dài mà trắng nõn.

Thật ra Nhan Hàn Thành cũng giống một tác phẩm nghệ thuật, làm cho Mạc Thanh Ngải ngơ ngác nhìn. Đã bao lâu rồi cô không nhìn thấy anh như vậy? Có lẽ lâu đến nỗi cô cho rằng mình đã quên nhưng hóa ra cô vẫn nhớ rõ từng chi tiết nhỏ khi anh vẽ tranh.

Ví dụ có một chuyện chính Nhan Hàn Thành cũng không để ý tới, đó là chỉ cần có linh cảm, anh sẽ bắt gác xoay bút vài vòng, sau đó nhếch môi, chăm chú vẽ tranh từ đầu đến cuối.

"Mạc Thanh Ngải, ngăn người cái gì, nếu cô hâm mộ tôi, tôi có thể cho cô chữ ký miễn phí."

Một câu nói phá tan ảo tưởng của Mạc Thanh Ngải, không hiểu về nghệ thuật? Hừ, đồng đồ của hần, chỉ cần nói ra miệng là thấy rõ tiền rồi.

"Vậy tôi bắt đầu phỏng vấn, đúng rồi, bài phỏng vấn này anh muốn dùng tên Charles hay Nhan Hàn Thành?"

"Cô thích tôi dùng cái nào?"

"Nhan Hàn Thành..." Mạc Thanh Ngải tiếp lời theo bản năng, sau khi trả lời lại giật mình: "Dùng tên nào thì có liên quan gì đến tôi thích."

Nhan Hàn Thành khẽ cười, không trả lời thẳng: "Vậy thì dùng Nhan Hàn Thành cũng được."

"Được." Mạc Thanh Ngải không để ý, dù sao cô cũng không đoán được Nhan Hàn Thành đang suy nghĩ cái gì.

"Nhan tiên sinh, xin hỏi vì sao ngài lại yêu thích vẽ tranh?" Giọng nói phỏng vấn đúng mực, đề tài đúng mực, mà đây cũng chính là điều Mạc Thanh Ngải vẫn hay thắc mắc. Khi học sơ trung đột nhiên Nhan Hàn Thành học vẽ mà không báo trước, anh chỉ nói với cô, từ giờ trở đi anh muốn vẽ tranh, muốn làm họa sĩ... Haiz, cuộc đời nhiều lúc thật không công bằng, có người cả đời theo đuổi lý tưởng cũng chưa chắc đạt được, vậy mà Nhan Hàn Thành chỉ thuận miệng nói một chút đã có thể dễ dàng làm được.

Nhan Hàn Thành không nhìn về phía Mạc Thanh Ngải mà nhìn chăm chăm vào trang giấy trước mặt, biểu cảm suy nghĩ này Mạc Thanh Ngải rất ít gặp: "Vì một người, nói chính xác hơn là một người tự ký nào đó từng nói là muốn có người dùng bút vẽ cô ấy thành người xinh đẹp trong nháy mắt, cho nên tôi nghĩ muốn làm họa sĩ để thực hiện nguyện vọng của người kia."

Một người nào đó... Miệng Mạc Thanh Ngải khô khốc, có chút buồn bực, Nhan Hàn Thành dùng giọng nói độc địa lại khiến cô cảm giác được sự dịu dàng. Vì sao cho đến tận bây giờ cô cũng không biết có người lại có thể khiến anh tình nguyện làm đến mức này.

Nhan Hàn Thành không nhìn Mạc Thanh Ngải cũng biết cô lại suy nghĩ lung tung, cười tự giễu, vì anh nhớ rõ từng câu nói của người ta, mà người nào đó lại không thèm nhớ lời nói do chính mình nói ra, thật quá vô trách nhiệm, vậy chẳng phải anh nên đòi lại công bằng sao.

Mạc Thanh Ngải tự nhắc mình không thể để cảm xúc chi phối: "Vậy Nhan tiên sinh, ngài am hiểu về gì nhất, về người, về phong cảnh, hay là về cái khác?"

"Một họa sĩ đương nhiên là biết về mọi thứ, cô nên hỏi tôi thích về gì nhất, như vậy tôi sẽ trả lời tốt hơn, về người."

Về người...

"Ngài vẽ ai?" Giọng nói của Mạc Thanh Ngải trở về bình thường theo bản năng.

Nhan Hàn Thành cười nhẹ, trả lời: "Vấn đề này có vẻ riêng tư, nhưng tôi có thể nói một chút, tôi chỉ vẽ một người."

Là "một người nào đó" sao?

Có chút mất mát, Mạc Thanh Ngải hít sâu, liền chuyển chủ đề sang hỏi những câu hỏi khác.

Mãi đến khi Nhan Hàn Thành di chuyển bút, Mạc Thanh Ngải mới biết là nên dừng lại, biết là nên để cho anh một chút thời gian, cũng để cô có thời gian nhìn anh thật kỹ, có chút khó chịu...

Mạc Thanh Ngải, sao mày lại có thể tự đưa mình vào tình huống bị thăm như vậy.

"Ôi, Tiểu Ngải à, bài tin lần này của star show thật không tệ, chủ yếu vẫn là do em viết bài phỏng vấn rất tốt, đặc biệt là em còn hỏi được tên thật của họa sĩ này. Lúc đầu khi đàm phán với bọn họ, người đại diện của anh ta đã dặn là không được sử dụng tên thật, đã vất vả cho em rồi." Kiều Thường Nhạc cảm thấy Gossip mới ra, cười ha hả đi đến trước bàn làm việc của Tiểu Ngải.

Số Gossip mới vừa ra, bài tin về Nhan Hàn Thành lập tức được các giới chú ý, thư của độc giả cũng nhanh chóng lấp đầy hòm thư tòa soạn với mong muốn bọn họ sẽ viết thêm thông tin về Nhan Hàn Thành. Thế giới này đúng là quá thực tế, cô không tin là có bao nhiêu người thật sự chú ý đến tài nghệ của Nhan Hàn Thành.

"Đâu mà, cũng may là người họa sĩ này dễ nói chuyện." Mạc Thanh Ngải khiêm tốn trả lời.

Dễ nói chuyện cái rắm, cô chưa từng gặp qua người nào miệng lưỡi độc địa hơn anh.

Hàn Tiểu lập tức lại gần: "Sếp à, lần này Tiểu Ngải đã lập công lớn rồi, Gossip vừa ra chưa đến ba ngày, số lượng tiêu thụ đã tăng 5%."

Kiều Thường Nhạc hí húp mắt vỗ vỗ bụng: "Xem nào, tháng này sẽ tăng tiền thưởng cho Tiểu Ngải."

Nói xong, tất cả mọi người đều bắt đầu ồn ào, chỉ riêng Phùng San hận đến nghiến răng, một ngày nào đó cô sẽ khiến bọn họ biết Mạc Thanh Ngải chỉ dựa vào may mắn mà thôi.

Đột nhiên, một đồng nghiệp nam đứng lên, nói cực kỳ hứng thú: "Mọi người xem, có một đại mỹ nữ đang tới."

Lời vừa ra khỏi miệng, ánh mắt mọi người đồng loạt hướng về phía đại mỹ nữ, không nhìn còn tốt, sau khi nhìn Mạc Thanh Ngải sợ tới mức tim nhảy thẳng lên cổ họng, đứng lên lắp bắp nói: "Phi. . . . Phi Phi, sao cậu lại tới đây."

Sắc mặt Nguyễn Phi rất tệ, bỏ kính mắt xuống, lộ ra gương mặt tinh xảo: "Cậu viết bản thảo đến mất trí rồi, chúng ta và Nhan Hàn Thành đã hẹn nhau cùng ăn cơm mà, tớ tiện đường qua đón cậu, mẹ nó, khi trên đường tới..."

Mạc Thanh Ngải lấy vận tốc ánh sáng bịt miệng Nguyễn Phi, nhìn thấy vẻ khó hiểu trên mặt các đồng nghiệp và tổng biên mà run sợ trong lòng, bây giờ đúng là cô không sống nổi, Nguyễn Phi là một người nổi tiếng, nếu mối quan hệ của cô với Nguyễn Phi và Nhan Hàn Thành bị lộ ra đúng là phiền toái lớn.

Nguyễn Phi hung dữ gạt tay Mạc Thanh Ngải: "Cậu bịt miệng tớ làm gì, tớ còn chưa nói xong mà, lúc tớ tới..."

Cuối cùng Nguyễn Phi cũng phát hiện ta không khí trong tòa soạn yên tĩnh quá đáng mà ánh mắt mọi người nhìn mình chằm chằm, dừng lời oán giận lại, nhìn khuôn mặt đỏ lên của Mạc Thanh Ngải, thật khó hiểu: "Làm sao vậy? Tớ tới không đúng lúc sao? À đúng rồi, để tớ tự giới thiệu, tôi là..."

"Nguyễn Phi, cô là nhà thiết kế lớn Nguyễn Phi." Kiều Thường Nhạc thân là tổng biên tập, vẫn biết tránh tâm trạng không tốt của đại mỹ nữ: "Ngưỡng mộ đã lâu, chúng tôi đã từng làm bản tin về cô, chỉ là lần này cô tới có chuyện gì không? Cô và Tiểu Ngải là..."

"Tôi và Tiểu Ngải là?" Nguyễn Phi suy nghĩ một lúc, ánh mắt nguy hiểm bắn về phía Mạc Thanh Ngải: "Đây là chuyện gì?"

Về mặt Mạc Thanh Ngải xấu hổ: “Cái này, tổng biên, Nguyễn Phi là bạn tốt cùng nhau lớn lên với em, không nói với mọi người vì em không muốn xen lẫn việc riêng vào công việc.”

Nguyễn Phi tức giận chọc chọc ngực Mạc Thanh Ngải: “Nói tớ là bạn tốt làm cậu bề mặt sao? Hóa ra cậu vẫn giấu tớ, cậu nghĩ cậu là điệp viên bí mật à?”

“Tớ không có ý đó.”

Phùng San nhân cơ hội này châm chọc: “Hừ, khó trách, tôi đã nói là Mạc Thanh Ngải không phải dựa vào bản lĩnh thật sự để làm việc, hóa ra là có cách làm không đứng đắn, không trách được lại có thể phồng vắn nhiều người nổi tiếng như vậy... Các người nhìn xem, tôi nói quá đúng rồi.”

Mạc Thanh Ngải nhú mồm, bình thường cô không quan tâm đến những lời châm chọc của Phùng San, nhưng nếu kéo Nguyễn Phi vào, cô tuyệt đối không im lặng.

“Cách làm không đứng đắn? Đây, bà già, bà đang nói ai vậy?” Mạc Thanh Ngải mở to mắt nhìn Nguyễn Phi, cô còn chưa kịp nói gì mà Nguyễn Phi đã phản biện lại rồi.

Phùng San đứng bật dậy, mặt lúc trắng lúc xanh: “Bà già... cô...”

“Tôi làm sao?” Nguyễn Phi vừa tao nhã lại vừa dùng ánh mắt khinh bỉ đánh giá Phùng San từ trên xuống dưới, giọng điệu nhẹ nhàng lại đâm vào điểm yếu của đối phương: “Sao bà lại biết Tiểu Ngải nhà tôi không có năng lực làm việc, dựa vào quan hệ cũng là một trong những năng lực làm việc đó, chính bà mới là người không làm được việc liên ghen tị người khác...”

Mạc Thanh Ngải kéo Nguyễn Phi, nháy mắt bảo cô dù sao đây cũng là đồng nghiệp, ngừng đầu không thấy cúi đầu lại gặp, không nên quá đáng.

Nguyễn Phi đành phải thôi, lười biếng ném ra một câu cuối cùng: “Dù sao tôi cũng có thể giải thích được, bị coi thường là chân lý phổ biến, bà chính là một trong số đó.”

Phốc...

Mạc Thanh Ngải biết nếu cô còn không đưa Nguyễn Phi đi, cả tòa soạn sẽ bị cô ấy phá hỏng, nhân lúc Nguyễn Phi còn chưa nhắc tới Nhan Hàn Thành, cô liền bỏ chạy: “Tổng biên, em tan làm trước, ngày mai em sẽ giải thích sau, thực sự xin lỗi mọi người.”

Nhìn bóng lưng Mạc Thanh Ngải và Nguyễn Phi đi khuất, Phùng San mới nức nở: “Tổng biên, chị nhìn bọn họ...”

Kiều Thường Nhạc lắc đầu: “Cô nên làm tốt việc của mình đi.”

Nhìn tổng biên bước về phòng, Phùng San không nhịn được giẫm chân đi về phía toilet.

Các đồng nghiệp xem xong cũng cúi đầu cười nhẹ, bọn họ cũng không quan tâm chuyện Mạc Thanh Ngải giấu bọn họ, dù sao đây cũng là chuyện tốt, nói không chừng về sau còn có thể mua được bra Nguyễn Phi thiết kế với giá ưu đãi.

Dừng xe trước nhà hàng đồ Ý, Mạc Thanh Ngải đuổi theo Nguyễn Phi lấy lòng: “Nguyễn Phi, cậu đừng tức giận, lần sau nhất định tớ sẽ khoe cậu là bạn tốt của tớ ở khắp nơi, tớ thề.”

Liếc mắt nhìn Mạc Thanh Ngải một cái, Nguyễn Phi cười lạnh: “Nói chuyện với cậu thật thối.”

Nào có, Mạc Thanh Ngải bấu môi làm bầm một tiếng, sau đó tò mò: “Đây, hôm nay cậu không giống bình thường, dù không thích một người, cậu cũng sẽ không nói lời cay nghiệt để hủy hình tượng của mình, sao hôm nay lại đối với đồng nghiệp của tớ như vậy?”

Đi vào nhà hàng, Nguyễn Phi thấy Mạc Thanh Ngải nhắc tới liền nổi giận: “Tớ định nói với cậu, lúc trên đường tớ đón cậu, tớ rẽ vào một ngõ tắt nhỏ lại bị một tên ích kỷ bá đạo ngu xuẩn chỉ biết gào thét chặn đường, hắn ta không chịu cho tớ đi làm tốn rất nhiều thời gian của tớ, thật tức chết mà.”

Ích kỷ bá đạo ngu xuẩn chỉ biết gào thét? Sao đối với những từ ngữ này Mạc Thanh Ngải lại thấy quen thuộc như vậy? Đúng rồi, đây đều là từ Nhan Hàn Thành dành cho cô.

“Thật ra cậu cũng chặn đường hắn không cho hắn đi, người ta khó chịu đương nhiên là tức giận rồi.”

“Máu chột hần là đàn ông, phải có phong độ chứ...”

“Tớ nói với cậu, người phụ nữ kia lòng dạ hẹp hòi tự cho mình là đúng, tớ tức chết rồi.” Àm, một người đàn ông đập mạnh tay lên bàn ăn, dọa đến cả Mạc Thanh Ngải và Nguyễn Phi đang đến gần anh ta.

Mạc Thanh Ngải nhìn người đang xem tạp chí bên cạnh anh ta, kêu lên: “Nhan Hàn Thành!”

Nhan Hàn Thành ngừng đầu, giống như không liên quan đến người đang nổi giận bên cạnh mình: “Đến đây ngồi.”

Đúng lúc này, Mạc Thanh Ngải và Nhan Hàn Thành phát hiện không khí có chút không thích hợp, đột nhiên, ngón tay Nguyễn Phi chỉ vào người ngồi

cạnh Nhan Hàn Thành, mà người kia cũng hùng hổ chỉ Nguyễn Phi, cùng nhau nói:

“Là anh.”

“Là cô.”

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Nhỏ Của Đại Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5

Hình như hai người có vẻ không hợp...

Nhan Hàn Thành và Mạc Thanh Ngải nhìn nhau, nghĩ rằng Nguyễn Phi và người bên cạnh Nhan Hàn Thành có vấn đề.

Khóe miệng Nhan Hàn Thành nhếch lên, ra vẻ không biết hỏi: "Đây là người phụ nữ lòng dạ hẹp hòi tự cho mình là đúng, không biết lí lẽ mà cậu nói sao?"

Mạc Thanh Ngải nhin cười, bắt giác phối hợp với Nhan Hàn Thành, ra vẻ dè dặt hỏi: "Đây là tên đàn ông ích kỷ bá đạo ngu xuẩn chỉ biết găm thét mà cậu nói?"

"Anh..."

"Cô..."

Nguyễn Phi lớn tiếng: "Cô cái gì mà cô, anh đúng là tên lưu manh, chặn đường phụ nữ thì còn gọi gì là đàn ông nữa."

"Lưu manh!?" Người kia gầm nhẹ: "Không có lưu manh nào lại có văn hóa tồn thời gian tranh cãi với cô giống tôi đâu."

"Đúng vậy, anh không biết hiện tại lưu manh không đáng sợ, chỉ sợ lưu manh có văn hóa sao? Đúng là sói đội lốt cừu." Cái miệng nhỏ nhắn của Nguyễn Phi vừa nói xong, mỗi lời nói đều khiến người kia tức giận đến thổ huyết.

"Đại Thành, Tiểu Ngải, tớ đi trước, tớ không muốn ăn cơm cùng tên lưu manh này." Nói xong, Nguyễn Phi cầm túi sách rời đi.

Người kia cũng lập tức đứng dậy, gân xanh nổi đầy trán: "Đứng lại, chưa nói rõ ràng thì cô đừng hòng chạy trốn."

Cuối cùng nhà hàng cũng yên tĩnh lại, Nhan Hàn Thành và Mạc Thanh Ngải yên lặng xem trò hay, nội tâm bọn họ đều là dạng người thích đùa dai.

Mạc Thanh Ngải tò mò hỏi: "Anh ta là ai vậy?"

"Cận Diêm, bạn của tôi."

"Trên đời còn có chuyện khéo như vậy sao, bạn anh và bạn tôi lại gặp nhau."

Khóe môi Nhan Hàn Thành nhếch lên: "Có lẽ cô nên ra ngoài nhìn xem, Cận Diêm kia tính tình nóng nảy, sợ rằng quần áo Nguyễn Phi đến chết mới thôi."

Nhún vai, Mạc Thanh Ngải ra vẻ hiểu biết: "Anh hiểu Nguyễn Phi cũng không ít hơn tôi, cô ấy là người thông minh, miệng lưỡi độc địa giống anh, Cận Diêm không bị cô ấy xử trước là coi như đời trước tích đức rồi."

"Cô đang chửi xéo tôi hay đang khen ngợi tôi vậy?" Nhan Hàn Thành bật cười, nhấp một ngụm rượu: "Nếu nói ra, tính cách của Cận Diêm giống cô hơn."

"Tôi?" Mạc Thanh Ngải khinh bỉ phản bác: "Tôi đâu dễ dàng bị kích thích như vậy."

"Cũng bằng nhau thôi."

Xem ra, Nguyễn Phi và Cận Diêm thật giống cô và Nhan Hàn Thành, nhưng dù sao cô cũng không thừa nhận mình là người ngốc nghếch như vậy: "Vậy bây giờ phải làm thế nào?"

"Cái gì mà làm thế nào? Chúng ta vẫn ăn uống bình thường thôi."

"Ừ..."

Nhan Hàn Thành giờ tay gọi bồi bàn, giọng nói trầm ấm của anh khi gọi đồ ăn bằng tiếng ý làm người ta tê dại, mọi hành động đều vô cùng tự nhiên và tao nhã, trong khoảnh khắc đó, đột nhiên Mạc Thanh Ngải xuất hiện cảm giác tự ti, cô cách xa Nhan Hàn Thành nhiều như vậy sao? Tại bất kì nơi đâu Nhan Hàn Thành đều thành thực, mà cô chỉ cần đến nơi lạ là cảm thấy khó chịu không tự nhiên, ít nhất, hai chữ "tao nhã" không bao giờ gắn vào người cô.

Thấy Mạc Thanh Ngải không nói lời nào, Nhan Hàn Thành vỗ tay trước mắt cô, hấp dẫn sự chú ý của cô: "Cô lại ngây ngốc cái gì, phải sử dụng đầu óc nhiều vào, nếu không khi về già sẽ mắc chứng lẫn thần đó."

Nhan Hàn Thành ngây người một lúc lâu mới hỏi cực kỳ chân thành tha thiết: "Nhan Hàn Thành, vì sao cuối cùng tôi cũng không giỏi bằng anh?"

Những lời này làm Nhan Hàn Thành ngạc nhiên, từ nhỏ đến lớn Mạc Thanh Ngải đều nói anh là cận bã, sao hiện tại lại đổi tính: "Ai nói cô không giỏi bằng tôi?"

Nhan Hàn Thành bĩu môi: "Ai cũng nói, anh đừng giả bộ, rõ ràng anh biết từ nhỏ đến lớn mọi người ai cũng nói anh tốt hơn tôi."

"Vậy cô cũng nghĩ như thế?"

"Tôi..." Đáy lòng Mạc Thanh Ngải không muốn thừa nhận, nhưng đây đúng là sự thật, nếu nhiều năm như vậy mà cô còn muốn phản bác thì đúng là ngốc nghếch, chỉ là cô không hiểu: "Tôi chỉ không hiểu, đến cuối cùng anh là người như thế nào."

Rõ ràng là người cực kỳ ưu tú, đối với ai cũng thân thiện, vì sao lại không chịu đối xử tốt với cô?

Đáy lòng Nhan Hàn Thành lạnh lẽo, haizz... Anh vẫn biết Mạc Thanh Ngải sẽ không hiểu anh, nhưng cô hỏi trực tiếp như vậy vẫn làm anh đau lòng: "Tôi sẽ cho cô thời gian để cô thấy rõ tôi là người thế nào."

Trong nháy mắt nhìn vào mắt Nhan Hàn Thành, Mạc Thanh Ngải cho rằng mình đã bị giam vào đó.

Mặc kệ anh là dạng người gì, anh cũng sẽ không bao giờ đối xử tốt với tôi...

"Tôi..."

Vừa định nói ra, bỗng nhiên có một cô gái xinh đẹp đứng cạnh bàn ăn của bọn họ, lên tiếng gọi đầy ngạc nhiên làm cắt đứt lời nói của Mạc Thanh Ngải: "Charles"

Mạc Thanh Ngải ngây người nhìn cô ta khẽ hôn vào môi Nhan Hàn Thành, sau đó ngồi xuống bên cạnh Nhan Hàn Thành.

Nhan Hàn Thành cũng ngạc nhiên không kịp phản ứng: "Elise..."

Chân tay Mạc Thanh Ngải có cảm giác lạnh lẽo, cô cười tự giễu, không cho phép mình thất lễ. Cô vừa làm gì vậy, hạ mình để lấy lòng Nhan Hàn Thành? Thật sự là quá buồn cười rồi.

"Tôi nghĩ không cần đâu, không cần nhiều thời gian, tôi đã sớm biết anh là người thế nào rồi."

Mạc Thanh Ngải cầm lấy túi sách, không thèm liếc mắt nhìn hai người kia, đứng dậy rời đi.

Elise khó hiểu: "Charles, cô ấy làm sao vậy?"

Sắc mặt Nhan Hàn Thành vô cùng tối tệ, mặt nhìn Elise: "Cô ấy không sao, là do cô xuất hiện quá đúng lúc."

Lại hồng mắt rồi, hình như mỗi khi bọn họ chuẩn bị có mối quan hệ tốt đẹp hơn là sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Elise lè lưỡi: "Anh về bao giờ vậy, sao lại không báo cho tôi biết? Đúng rồi, ở Trung Quốc thì nên gọi tên tiếng Trung của tôi đi, Hạ Đồng."

"Cô cũng biết đây là Trung Quốc, xin đừng tùy hứng sử dụng cách chào hỏi ở Âu Mỹ."

Hạ Đồng nghi ngờ nhìn Nhan Hàn Thành, cuối cùng cũng hiểu rõ "A" một câu: "Tôi đã phá hỏng chuyện tốt của anh, là mục tiêu thứ mấy trăm của anh?"

Đôi mắt Nhan Hàn Thành càng tối: "Cô biết tôi là hạng người gì, không được đùa kiểu này, nhất là không được đi trêu chọc cô ấy, cô ấy không giống vậy."

Hạ Đồng có chút hoảng sợ, cô luôn thấy Nhan Hàn Thành là người có tính tình khiêm tốn, có khuôn mặt quyền rũ và nụ cười thâm trầm, lần này lại thay đổi vì một cô gái.

Hạ Đồng cũng là người thông minh, cô không đùa nữa: "Anh không đuổi theo sao?"

Nhan Hàn Thành không để ý Hạ Đồng, nâng ly rượu đỏ lắc lắc, nhấp một ngụm, giọng nói lười biếng mà mê hoặc: "Bây giờ đuổi theo cũng vô dụng, dù sao... Cô ấy cũng không chạy thoát."

Hạ Đồng nhìn chăm chăm Nhan Hàn Thành, có vẻ đắm chiêu...

Mạc Thanh Ngải ngồi trên sofa ôm một hộp kem lớn, cô vừa xem TV vừa lấy thìa xúc kem, trong miệng rủa thầm "Nhan Hàn Thành... Anh đi chết đi, chết cùng một đồng gái lai Tây, tốt nhất là còn mắc bệnh hoa liễu, ngay cả chết rồi vẫn còn tiếng xấu. Đi chết đi, đi chết đi."

Ngậm một thìa kem lớn, khí lạnh làm da đầu cô run lên nhưng vẫn không chịu nhả ra, cô cúi đầu nhìn hộp kem, vẫn tiếp tục cầm thìa khoét, chỉ hận không thể khoét lên người Nhan Hàn Thành: "Anh đúng là người xấu xa, khoét chết anh khoét chết anh!!!!"

"Dù cô có khoét cả hộp kem thì người tôi cũng không có vấn đề gì đâu." Một giọng nói lạnh lạnh vang lên.

"Tôi vẫn khoét, tôi..."

Hình như không đúng, Mạc Thanh Ngải vừa nghiêng đầu đã thấy Nhan Hàn Thành ngồi vắt chéo chân trên sofa. Nhan Hàn Thành!! Anh ta vào nhà khi nào vậy?

Con người đen sâu thẳm của Nhan Hàn Thành nhìn chăm chăm Mạc Thanh Ngải, đúng lúc Mạc Thanh Ngải ngẩng đầu, có giọt nước mắt chảy xuống theo khóe mắt, anh không phủ nhận là có sự ngạc nhiên, Mạc Thanh Ngải rất ít khóc, có lẽ là chỉ ít khóc trước mặt người khác.

"Cô khóc sao?" Tự nhiên giọng nói của Nhan Hàn Thành trầm xuống.

Mạc Thanh Ngải lấy tay lau nước mắt, cười nói: "Tôi không khóc, là do kem quá lạnh, tôi sẽ không khóc vì anh."

"Tôi chưa nói là cô vì tôi mà khóc." Đúng là không còn nghi ngờ gì nữa.

Ách...

Mạc Thanh Ngải có chút xấu hổ, không để ý đến Nhan Hàn Thành, tiếp tục ăn kem.

Nhan Hàn Thành vẫn nhìn Mạc Thanh Ngải như cũ, lòng đã mềm xuống, anh có thể chờ mong cô gái cổ chấp này không chán ghét anh không?

"Cô...ghen?"

Ghen!?

Đột nhiên từ này làm đau Mạc Thanh Ngải, cô ngẩng đầu, khuôn mặt đầy vẻ tức giận, nói mỉa: "Nhan Hàn Thành, anh đừng tự cho là đúng, tôi ghen vì anh? Ha... Buồn cười, tôi chỉ cảm thấy anh nhiều năm như vậy cũng không thay đổi, cảm giác có một đám phụ nữ vây quanh anh chắc là rất vui nhỉ? Tôi thấy anh thật có bản lĩnh, khiến cho tất cả nữ nhân phải quý dưới ống quần của anh. Nhưng thật xin lỗi, Mạc Thanh Ngải tôi không đến mức thiếu tự trọng như vậy."

Đôi mắt đang nhìn Mạc Thanh Ngải càng lạnh, Nhan Hàn Thành cố nén giận: "Để tôi giải thích, mọi chuyện không phải như vậy, Elise là..."

"Elise... Gọi cũng thật thân mật." Mạc Thanh Ngải cười lạnh, nhìn thẳng vào Nhan Hàn Thành hốc mắt cũng đỏ lên: "Nhan Hàn Thành, là nước không cần giả thành rượu, là sói già không phải giả thành cừu non! Anh đừng nói với tôi nụ hôn kia chỉ là kiểu chào của Âu Mỹ, không bằng anh cứ thoải mái thừa nhận cô ấy là một trong những người phụ nữ của anh, như vậy ít ra tôi còn tôn trọng anh."

"Mạc Thanh Ngải!" Nhan Hàn Thành gầm nhẹ: "Đủ rồi, cô có thể bỏ cái tính không phân biệt tốt xấu đấy đi được không? Cô luôn nghĩ chuyện cô nhìn thấy là sự thật, nếu không phải cô bỏ đi đã có thể giải thích rõ ràng ở nhà hàng rồi."

"Thật buồn cười." Mạc Thanh Ngải bật cười, con giận càng tăng lên mãnh liệt: "Tôi không sửa được tính xấu này, cũng như anh không sửa được bản năng hấp dẫn phụ nữ mọi lúc mọi nơi."

Tối tận bây giờ mới biết Mạc Thanh Ngải cũng có khả năng làm người ta tức chết, nhưng không biết khi gặp lại cô sau nhiều năm xa cách, anh cũng có cảm giác mệt mỏi: "Mạc Thanh Ngải, tôi nghĩ cô sẽ thay đổi."

Đùa cái gì vậy, anh ta không thay đổi sao cô lại phải thay đổi?

"Nhan Hàn Thành, tôi cũng nghĩ anh đã thay đổi."

"A, vậy thì thật tốt, thì ra chúng ta không có chút thay đổi nào, vậy thì cần gì phải kiên trì nữa."

"Tôi chưa có sự kiên trì nào, Nhan Hàn Thành, đừng đem suy nghĩ của anh đặt trên người tôi."

"Đúng vậy, suy nghĩ của tôi... Cô chưa từng hiểu."

Nhan Hàn Thành cầm áo khoác âu phục đứng lên, trong mắt là sự lạnh lùng mà Mạc Thanh Ngải chưa từng thấy qua, chỉ có vài giây như vậy, Nhan Hàn Thành chuẩn bị bỏ đi.

Mạc Thanh Ngải thốt lên theo bản năng: "Anh đi đâu vậy?"

Nhan Hàn Thành dừng chân, trong lòng có cảm giác đau đớn hiềm gặp, vì sao khi anh có hi vọng lại tàn nhẫn để anh phải thất vọng, vì sao luôn ở lúc anh muốn kết thúc lại cho anh chút cảm giác mong đợi: "Tôi nghĩ cô không muốn thấy tôi."

Trái tim Nhan Hàn Thành đập mạnh, đầu óc hỗn loạn, cô cũng không hiểu mình đang làm gì nữa rồi.

Nhan Hàn Thành xoay người, đôi mắt sâu thẳm khóa chặt Mạc Thanh Ngải: "Nếu cô nói tôi đừng đi, tôi sẽ ở lại."

"Tôi..."

Trong không gian chỉ vang lên tiếng tích tắc của kim đồng hồ, thời gian như ngưng đọng lại, cho đến khi sức lực Nhan Hàn Thành cạn kiệt, toàn bộ lại trở về trạng thái ban đầu, giống như bốn năm trước cô cũng không giữ anh lại, khẽ miệng anh nhếch lên trong trêu mà lạnh lùng: "Mạc Thanh Ngải, cho tới bây giờ tôi cũng không nên ôm quá nhiều hi vọng với cô."

Mãi đến khi tiếng đóng cửa vang lên, Mạc Thanh Ngải mới sợ tới mức nước mắt chảy đầm đìa không thể khống chế được, từ nức nở đến nghẹn ngào rồi gào khóc, lòng Mạc Thanh Ngải vô cùng khó chịu, cô chỉ biết là mình muốn khóc để xua tan uất ức và hối hận. Vì sao cô luôn không khống chế được mà nổi giận với Nhan Hàn Thành, vì sao cô không dám mở miệng giữ anh lại.

Nhưng anh có nghĩ tới không?

Anh chưa từng cho cô cảm giác an toàn, mối quan hệ của bọn họ cũng không rõ ràng như vậy, cô dựa vào cái gì, dựa vào cái gì mà...

Đêm dài dằng dặc, lần đầu tiên Mạc Thanh Ngải có cảm giác rét lạnh.

Khi soi gương, Mạc Thanh Ngải cũng tự thấy hoảng sợ, sợ phải thừa nhận cô gái có đôi mắt sưng húp như quả hạch đào kia là mình, cô mệt mỏi cảm hộp phần muốn che đi sắc mặt nhợt nhạt của mình nhưng lại không có hiệu quả.

Mạc Thanh Ngải từ bỏ, thay quần áo, cầm túi xách đi ra cửa.

Đáng lẽ ra ánh mặt trời khi sáng sớm rất ấm áp và thoải mái, nhưng Mạc Thanh Ngải lại cảm thấy bị ánh nắng chiếu đến mức đau đầu, chắc là do khóc cả đêm nên bị mất nước.

Cô cười châm biếm, chịu đựng nỗi khó chịu để băng qua đường bắt xe.

"Cẩn thận."

Mạc Thanh Ngải chỉ nghe thấy tiếng kêu hoảng sợ vang lên bên tai, sau đó thấy mình bị một lực mạnh kéo lại phía sau, khiến cô bị ngã về đằng sau.

"Tiểu thư, cô không sao chứ?"

Sau một lúc lâu, Mạc Thanh Ngải mới khó khăn mở to mắt, sờ sờ đầu mình: "Tôi làm sao vậy?"

"Cô băng qua đường lúc đèn đỏ, suýt nữa bị xe đâm phải, tiểu thư, cô mệt mỏi sao?"

Mạc Thanh Ngải cố gắng đứng lên, nhìn rõ "ăn nhân cứu mạng" của mình, vóc dáng cao ráo, mày rậm mắt to, tươi cười như ánh mặt trời, đúng là một nam sinh rất sáng sủa đẹp trai.

Mạc Thanh Ngải xấu hổ cười: "Chắc là do tối qua tôi không ngủ đủ, thật xin lỗi, đã làm phiền anh rồi."

Vai nam sinh đeo ba lô, cười nói: "Không phiền, lần sau cô hãy nghỉ ngơi cho khỏe rồi mới ra ngoài, nếu không sẽ rất nguy hiểm."

Một câu quan tâm nhẹ nhàng lại khiến sự ấm áp trong lòng Mạc Thanh Ngải tăng gấp bội, lại kèm thêm cả sự mát mẻ. Một người không quen biết cũng có thể quan tâm cô, mà người kia... Có phải cô bị xe đụng chết anh mới có một tia thương cảm không?

"Cô đang nghĩ gì vậy?" Nam sinh vẫy tay trước mặt Mạc Thanh Ngải.

Mạc Thanh Ngải hoàn hồn, cười cười: "Không có gì, anh không cần để ý đến tôi đâu, đã làm tốn thời gian của anh rồi."

Nam sinh nháy mắt, lại gãi gãi đầu ra vẻ xấu hổ: "Cô đã làm tốn thời gian của tôi, vậy tôi có thể làm tốn thời gian của cô không?"

"Anh nói đi."

"Xin hỏi tòa soạn Gossip đi đường nào vậy? Tôi không quen đường ở đây."

Tòa soạn của cô?

Mạc Thanh Ngải nhìn nam sinh này, đột nhiên cười to làm nam sinh cảm thấy mờ mịt: "Rất buồn cười?"

"Không phải không phải." Mạc Thanh Ngải giải thích: "Tôi chỉ cảm thấy có chút khó, tôi làm việc ở Gossip. sẽ tiện đường đưa anh đi, nhưng anh đến tòa soạn chúng tôi là..."

Nghe giải thích xong, nam sinh cũng nở nụ cười: "Đúng là rất khó, vậy cô là tiền bối, tôi là sinh viên vừa được cử đến tòa soạn thực tập, gọi tôi là Mạnh Đa."

Mạc Thanh Ngải cười nhẹ: "Xin chiếu cố nhiều, tôi là Mạc Thanh Ngải."

Dưới ánh mặt trời, Mạnh Đa nhìn Mạc Thanh Ngải tươi cười lại loáng thoáng chứa vẻ cô đơn làm người ta đau lòng. anh có chút khó hiểu, không biết tại sao tìm mình lại đập mạnh.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Nhỏ Của Đại Thành* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6

Đây đã là ngày thứ bảy Nhan Hàn Thành không về nhà rồi.

Mạc Thanh Ngải cầm bút đỏ đánh dấu ngày trên lịch để bàn làm việc, một tay chống trán, có chút buồn bực không vui. Tại sao mỗi lần đều như vậy, rõ ràng cô không hoàn toàn sai nhưng lại luôn là người đầu hàng trước, xem ra lần này tự tôn của cô không cho phép cô đầu hàng như các lần khác nữa. Thật ra cô giống một con mèo nhỏ, luôn bị Nhan Hàn Thành đùa giỡn trong lòng bàn tay một cách dễ dàng.

"Cho tới bây giờ tôi cũng không nên ôm quá nhiều hi vọng với cô."

Một giọng nói lạnh băng vang lên trong đầu Nhan Hàn Thành, anh vô cùng thất vọng về cô... Đúng là cô không nên để anh thất vọng, nhưng thất vọng thì thất vọng, cô không học được cách làm cứng rắn như Nhan Hàn Thành.

"Chị Ngải, cà phê."

Giọng nói nhẹ nhàng vang lên, sau đó một ly Cappuccino được đặt xuống mặt bàn làm việc của Mạc Thanh Ngải.

Mạc Thanh Ngải ngẩng đầu nhìn đôi mắt trong veo, mỉm cười: "Cảm ơn."

Một tuần trước Mạnh Đa cứu cô trên đường, lại được phân công đến tòa soạn của cô làm thực tập sinh, bởi vì những duyên phận này mà tổng biên sắp xếp Mạnh Đa thực tập ở tổ nhiếp ảnh, để cô hướng dẫn Mạnh Đa.

Nhiều đồng nghiệp trong văn phòng đã bắt đầu ồn ào: "Mạnh Đa, chúng tôi cũng muốn uống cà phê."

Mạc Thanh Ngải nhìn Hàn Tiểu bằng ánh mắt hung dữ: "Cô thật nhiều chuyện, cô không nên ở tổ này."

Hàn Tiểu ra về vô tội nhún vai: "Vậy tôi nên đến tổ nào?"

"Cô nên bảo tổng biên cho cô vào tổ nói nhiều một chút, gọi là "Hàn Tiểu nói bát quái."

Văn phòng vang lên tiếng cười, Phùng San cười chế nhạo, liếc mắt qua nhân vật chính Mạnh Đa đang vò đầu bứt tai.

Mạnh Đa xấu hổ: "Chị Hàn, em sai rồi được chưa, lần sau em sẽ mua cho chị. Đây là em chỉ đang lấy lòng lãnh đạo để có thể hoàn thành đợt thực tập thuận lợi thôi."

Mạc Thanh Ngải cười cười: "Mạnh Đa, anh đừng để ý đến Hàn Tiểu, cô ấy nói đùa thôi."

Hàn Tiểu bụng cóc cappuccino, vui vẻ ngửi: "Mạnh Đa, lấy lòng lãnh đạo thì cũng phải bốc thuốc đúng bệnh, lãnh đạo của cậu không uống cà phê, uống vào sẽ bị đau dạ dày."

Mạnh Đa giật mình, nhìn Mạc Thanh Ngải: "Chị Ngải..."

Mạc Thanh Ngải bắt đầu đi lác đác, nở nụ cười: "Không sao, Hàn Tiểu đang trêu đùa cậu thôi."

Con người trong treo của Mạnh Đa bỗng nhiên hiện lên một tia phức tạp, không đơn giản như vẻ bề ngoài, có chút không tầm thường, Mạc Thanh Ngải vẫy tay: "Mạnh Đa, cậu đang nghĩ gì vậy?"

"Về sau chị không thích cái gì thì nói cho tôi biết trước, tôi không muốn là người biết cuối cùng."

Giọng nói vô cùng nhẹ nhàng, chỉ đủ để Mạc Thanh Ngải nghe thấy, cô giật mình, Mạnh Đa... vừa nói gì vậy?

Sau khi Mạc Thanh Ngải hoàn hồn, Mạnh Đa đã về chỗ ngồi của mình, Hàn Tiểu sau khi vui đùa cũng trở về bắt đầu làm việc, chỉ còn Mạc Thanh Ngải nhìn chăm chăm vào lưng Mạnh Đa... Cô nghĩ chắc mình bị choáng rồi.

"Mạnh Đa, đi chụp những dây cài màu tím kia đi." Mạc Thanh Ngải nhìn hậu trường bừa bộn, vừa đi cẩn thận để tránh đụng vào, vừa phân công Mạnh Đa.

Thân thể cao lớn của Mạnh Đa bảo vệ Mạc Thanh Ngải để cô không bị người qua lại vội vàng đâm phải, anh nhìn từ trên cao xuống, nói với Mạc Thanh Ngải chỉ cao đến lồng ngực mình: "Chị Ngải, một mình tôi có thể làm được, tôi sẽ chụp lại rồi mang về cho chị chọn sau, chị đứng ở đây nữa, nơi này lộn xộn lắm, chị đi tìm Nguyễn tiểu thư đi."

"Như vậy sao được, sao tôi có thể bắt anh làm việc một mình."

"Mạc Thanh Ngải, cậu trở nên chăm chỉ từ bao giờ vậy?"

Một giọng nói lười biếng vang lên bên cạnh cửa, Mạc Thanh Ngải quay đầu, thấy Nguyễn Phi đang nhàn rỗi như việc không liên quan đến mình.

"Này! Cậu đúng là cô gái đáng ghét, do cậu sắp ra mẫu thiết kế bra mới tó mới đặc biệt đến chụp ảnh quảng cáo cho cậu, vậy mà cậu lại như người ngoài cuộc."

Mạc Thanh Ngải tức giận gào thét, Nguyễn Phi lắc đầu, xuyên qua đám người đang đi lại hỗn loạn đến bên cạnh Mạc Thanh Ngải, đưa tay kéo Mạc Thanh Ngải trong ngực Mạnh Đa ra ngoài: "Cậu ra ngoài cùng tớ, nơi này không có việc của cậu, cậu để Mạnh Đa chụp ảnh là được rồi, cậu ở trong này chỉ thêm vướng tay chân."

"Cậu cậu..."

Mạnh Đa cười cười: "Đúng vậy, chị Ngải, chị ra ngoài cùng Nguyễn Phi đi."

"Vây được, cậu cẩn thận một chút. Cái kia." Mạc Thanh Ngải còn chưa nói xong đã bị Nguyễn Phi kéo đi.

Khóc môi Mạnh Đa nở nụ cười nhàn nhạt, lập tức quay người bắt đầu chụp ảnh.

Mạc Thanh Ngải bị Nguyễn Phi kéo đến phòng riêng, nằm trên ghế sofa: "Làm ơn đi đại tiểu thư, nếu không phải ở công ty viết "Tác phẩm mới của Nguyễn Phi", tớ sẽ nghĩ chuyện này không liên quan gì đến cậu."

Nguyễn Phi hí hóp, nhìn Mạc Thanh Ngải đầy nguy hiểm: "Nhanh thành thật khai báo, Mạnh Đa kia là sao?"

"Không phải tớ đã nói với cậu rồi sao, ở trên đường anh ta..."

"Đừng nói với tớ hấn cứu cậu trên đường, lại vừa khéo là thực tập sinh do cậu hướng dẫn, đã quá xưa rồi."

"Thề với trời đây là sự thật không phải tớ bịa ra, vậy cậu muốn nghe cái gì?"

Đôi mắt xinh đẹp của Nguyễn Phi chuyển động, Mạc Thanh Ngải không quan tâm gì đến chuyện này nhưng Nguyễn Phi cô không phải chỉ ngồi không, cô đã hiểu quá rõ đàn ông rồi, Mạnh Đa này có ý với Mạc Thanh Ngải cũng không qua nổi mắt cô: "Anh ta có ý với cậu."

"Mẹ nó."

Mạc Thanh Ngải nhảy dựng lên, không kiềm chế được nói tục: "Sao suy nghĩ của một cậu lại xấu xa như vậy, làm như mọi mối quan hệ nam nữ trên thế giới này đều xảy ra trên giường vậy. Người ta là một thực tập sinh, là người có lý tưởng của tuổi trẻ!!"

Nguyễn Phi cười nhạo: "Đừng nói lý tưởng với tớ, đã hết rồi."

Đầu năm nay còn lý tưởng cái gì chứ, quá không đáng tin rồi.

"Được rồi, tóm lại tớ nói cho cậu biết, tớ với Mạnh Đa .. Chỉ có quan hệ cấp trên cấp dưới đơn thuần, hơn nữa cậu cũng biết nhiều năm qua tớ cũng không thích ai, đối với người nhỏ tuổi hơn như thế này lại càng không thích."

"Vậy cậu thích cái gì? Từ nhỏ đến lớn cậu cũng không thích một ai, cậu đã 24 tuổi rồi, tình yêu không nói, ngay cả lớp màng kia cũng còn giữ, chẳng lẽ cậu là người đồng tính?"

"Sao cậu biết tớ không..." Mạc Thanh Ngải không cam lòng, lăm bắm phản bác.

"Cậu nói gì?"

"Chưa nói gì cả... Cậu phiền quá đi, tớ thề, tớ không có quan hệ với Mạnh Đa là được."

Cậu nghĩ như vậy nhưng hình như người ta không nghĩ như vậy.

Nguyễn Phi nuốt những lời này vào bụng, cô biết lúc Mạc Thanh Ngải cố chấp thì nói cái gì cũng không nghe, trừ khi sau này cô ấy bị "phiền toái" ấy quần lầy không thoát được.

"Thôi, tớ không so đo với cậu nữa."

Mạc Thanh Ngải làm mặt quỷ, sau đó tiến đến cạnh người nọ: "Tớ nói, ngày đó sau khi cậu rời đi, tên Cận Diêm kia không phải cũng đuổi theo sao? Kết quả thế nào rồi?"

Nguyễn Phi trợn mắt: "Kết quả gì mà kết quả, tên đàn ông ngây thơ ngốc nghếch dễ bị kích thích như hán không phải "đồ ăn" của tớ."

"À..." Mạc Thanh Ngải nhìn Nguyễn Phi bằng ánh mắt sâu xa: "Không phải "đồ ăn" của cậu, vậy chẳng lẽ cậu là "đồ ăn" của anh ta?"

"Hừ, không có khả năng, cái này chúng ta gọi là nghiệt duyên, tốt nhất về sau không nên gặp lại, nếu không tớ gặp một lần chém một lần."

"Cậu đừng như vậy, anh ta là bạn của Nhan Hàn Thành đó, trừ khi cậu cắt đứt quan hệ với Nhan Hàn Thành, nếu không cậu vẫn có khả năng gặp Cận Diêm."

"Đến lúc đó lại nói."

Mạc Thanh Ngải nhún vai, dù sao cô cũng không giống Nguyễn Phi, cô ấy thuộc chòm sao Thiên Bình luôn yêu chính bản thân mình, không ai có khả năng chiếm hữu cô ấy hoàn toàn, cô ấy thích đàn ông có trí tuệ...

Vậy nên xem là đúng là Cận Diêm không hợp với Nguyễn Phi.

"Cậu đó, Nhan Hàn Thành đã mấy ngày không về nhà cậu rồi?" Nguyễn Phi nhìn như không để ý chút nào, thật ra là muốn xem Mạc Thanh Ngải có cách gì.

"Anh ta về nhà hay không về nhà có liên quan gì đến tớ, hoa thorn của anh ta bên ngoài rất nhiều, mỗi ngày ngủ với một cô nói không chừng cả năm cũng không hết."

Mạc Thanh Ngải găm găm đầu ngón tay, mắt khép hờ.

Cô gái này vẫn luôn mạnh mẽ, thật không biết cô có cái gì tốt mà Nhan Hàn Thành cứ đòi sống đòi chết muốn cô, Nguyễn Phi thờ dài: "Cậu tự hỏi lại mình một chút, Mạc Thanh Ngải, cậu nói nhầm những lời này có ích gì, rõ ràng là cậu biết Nhan Hàn Thành không phải loại đàn ông này."

"Sao tớ phải biết, tớ chỉ biết hán từ nhỏ luôn trêu chọc tớ, lại dịu dàng với các nữ sinh khác."

"Vậy nên cậu là người đặc biệt nhất hiểu chưa? Chẳng lẽ cậu ta phải để cậu chán ghét, hận cậu ta mới cam tâm? Cậu ta cũng là người bị ngược đó, huống chi cậu ta đối với cậu không tốt sao? Lúc cậu bị viêm ruột thừa, là ai chăm sóc cậu một ngày một đêm bên giường bệnh, cho đến lúc cậu khỏe mới thôi? Lúc thi đại học, là ai bỏ qua cơ hội đến học ở trường đại học lớn chỉ vì muốn cùng trường với cậu..."

"Đủ rồi đủ rồi" Lỗ tai Mạc Thanh Ngải nóng lên, lấp bắp phản bác: "Đó là anh ta muốn nhìn thấy tớ bị ốm đau hành hạ, anh ta còn nói tớ nằm trên giường bệnh... Giống xác chết. Còn nữa, anh ta bỏ qua cơ hội học đại học không phải do tớ ép, đó là... Đó là anh ta không muốn bỏ qua cơ hội hành hạ tớ."

"Mạc Thanh Ngải... Cậu đúng là hết thuốc chữa." Nguyễn Phi gõ đầu Mạc Thanh Ngải: "Tớ rất muốn bỏ đầu cậu ra, xem bên trong có phải toàn bùn hay không."

Mạc Thanh Ngải cũng bắt đầu đau đầu: "Không thèm nghe cậu nói nữa, tớ đi đây, Mạnh Đa chụp tốt rồi thì tớ về tòa soạn."

Cửa đóng lại, đây không phải lần đầu Nguyễn Phi kêu oan giúp Nhan Hàn Thành."

"Tìm tôi có chuyện gì?"

Nhan Hàn Thành ngồi trước giá vẽ, một tay cầm bút nhẹ nhàng lướt trên trang giấy, không để ý đến Nguyễn Phi đang đến gần.

Nguyễn Phi bỏ lại túi sách, ngồi xuống ghế sofa: "Cậu đã bao lâu không về nhà rồi?"

Bút vẽ dừng lại một chút rồi lại tiếp tục: "Cậu bắt đầu quan tâm đến sinh hoạt hàng ngày của tôi từ khi nào vậy?"

"Tôi không có hứng thú với chuyện sinh hoạt hàng ngày của cậu, chỉ là tớ có một tin, không biết cậu có hứng thú hay không?" Khóe môi xinh đẹp của Nguyễn Phi nhếch lên, người thông minh với người thông minh, từ trước đến nay đều không che giấu điều gì, dù sao bọn họ cũng đã "cầu kết với nhau làm việc xấu" mười mấy năm, việc này... Có lẽ bắt đầu từ khi có tin đồn cô thích Nhan Hàn Thành.

Con người đen của Nhan Hàn Thành khẽ liếc về phía Nguyễn Phi: "Nói nghe một chút."

"Mạnh Đa, nhất định là tình địch số một của cậu."

Bút vẽ ngừng lại, con ngươi đen của Nhan Hàn Thành trầm xuống, môi mỏng nhếch lên: "Mối họa này cao đến bao nhiêu?"

"Thực giác nói cho tôi biết, ít nhất là 0.8"

0.8? Cũng mới nghiêm trọng thôi, Mạc Thanh Ngải đặt bút vẽ xuống, xoa xoa mái tóc đen, ngồi vào ghế sofa đối diện Nguyễn Phi, hai chân vắt chéo: "Xuất hiện như thế nào?"

"Một ngày sau khi các cậu cãi nhau."

Cãi nhau...

Nhan Hàn Thành có vẻ đắm chiều, lúc ấy anh vô cùng giận Mạc Thanh Ngải cố tình gây sự, nhưng rất nhanh anh đã hối hận, đã nhìn nhiều năm như vậy, sao có thể vào thời điểm này kiểm cũi ba năm thiêu một giờ, chỉ là anh cũng có kiêu ngạo của mình, anh không thể bỏ đi rồi lại quay lại giải thích, hơn nữa sao anh phải giải thích cho người không muốn nghe.

Quan sát biểu cảm của Nhan Hàn Thành, Nguyễn Phi híp mắt: "Cậu đừng nói với tôi là cậu đã bắt đầu rút lui."

"Tôi không muốn giấu cậu, cũng không lừa được cậu, nhiều năm qua cậu cũng thấy rõ, Nguyễn Phi, tôi cũng là người, tôi cũng sẽ mệt, có giới cậu thử theo đuổi mãi một người mà người ta không thêm quay đầu lại xem."

"Nhan Hàn Thành, tôi thừa nhận Tiểu Ngải nghĩ cậu xấu xa là do cô ấy không hiểu chuyện, nhưng cậu cũng đã hiểu rõ cô ấy sao? Sao cậu biết cô ấy không quay đầu lại? Cậu luôn nghĩ rằng mình là người phải hi sinh, nhưng cậu cũng phải để Tiểu Ngải thấy được sự hi sinh của cậu, lời cậu nói đều là vô dụng sao?"

Nhan Hàn Thành ngó người, suy xét lời của Nguyễn Phi: "Ý cậu là, không phải cô ấy không có cảm giác gì?"

"Tôi không nói như vậy, tôi chỉ không muốn cậu hiểu sai thôi. Dù sao hai ta cũng không nghe thấy Mạc Thanh Ngải nói về cảm giác thật sự của mình, cô ấy quá mạnh miệng. Chỉ là cậu biết rõ nguyên nhân của lần cãi nhau này là vì Tiểu Ngải ghen tỵ lại nghĩ là cô ấy phủ nhận, đó là hiểu sai sự thật. Mà hai người đều quá kiêu ngạo, cậu không chịu nói ra tâm lòng của mình, vậy cậu dựa vào đâu mà bắt cô ấy hiểu cho cậu?"

Nhan Hàn Thành dựa vào ghế sofa, cảm thấy ngày càng bất lực: "Cậu nói không phải không có lý, chỉ là không biết tôi còn kiên trì được bao lâu."

"Cậu... thật không giống Nhan Hàn Thành mà tôi từng biết."

Rất ít khi thấy Nhan Hàn Thành có suy nghĩ tiêu cực như vậy, khiến cô muốn giúp cũng không còn cách.

"Thật kỳ lạ, tôi nhớ trước đây cậu nói tôi không hợp với cô ấy, hiện tại xem ra cậu lại giúp đỡ rất nhiệt tình..."

"Các cậu đúng là không hợp, về mọi mặt đều vậy." Nguyễn Phi tức giận: "Tôi đúng là không có mắt, thích hợp hay không thích hợp không phải muốn là được, tôi chỉ biết, nếu cô ấy không có cậu sẽ không hoàn hảo."

Một câu nói nghe thì đơn giản nhưng Nhan Hàn Thành lại vô cùng kinh ngạc, không phủ nhận là đã giúp anh có sự an ủi và dũng khí, con ngươi đen chứa ý cười: "Tôi hiểu."

"Cậu hiểu thì tốt, không uổng công tôi vất vả tới một chuyến." Nguyễn Phi nhún vai: "Nhưng mà Nhan Hàn Thành, tôi không thể không nói một câu, cậu luôn nói đối tốt với cô ấy, nhưng từ nhỏ đến lớn cậu càng làm cô ấy tức giận, cô ấy càng không hiểu cậu."

"Cậu cũng không phải không biết tính cách của Mạc Thanh Ngải, nếu cậu luôn đi theo đối tốt với cô ấy, trong mắt cô ấy sẽ không có cậu. Hiển nhiên cô ấy là một người thích bị ngược đãi, huống chi có những lúc vô cùng tức giận, tôi không còn lý trí để dỗ dành cô ấy. Cuộc đời là một sân khấu trực tiếp, tôi không muốn diễn theo cô ấy, thật phiền phức."

"Thành, tôi nói không lại cậu." Nguyễn Phi khoát tay cầm lấy túi xách: "Cậu muốn tiếp tục như vậy tôi cũng không có biện pháp, tương lai nếu cậu muốn thực sự mệt mỏi thì đừng mãi treo cổ trên một cái cây, cậu thử tìm các cây xung quanh xem, nói không chừng sẽ tìm được nơi cậu tâm đắc nhất."

Nhan Hàn Thành cười lạnh: "Cảm ơn, đã lâu không có người nhắc nhở tôi như vậy rồi."

"Đó là!" Nguyễn Phi đi tới cửa còn đau lòng để lại một câu: "Cậu nghĩ tôi sẽ trở mặt nhìn cậu chết? Cậu yên tâm, tôi sẽ nhắm mắt lại."

Nhan Hàn Thành bật cười, đúng là một đối thủ ngang tài ngang sức, nhưng trong mắt anh cũng không là gì, xem ra cô rất nhanh đã tìm cho anh một "kẻ thù".

Nhưng mà, Mạc Thanh Ngải, tôi sẽ không cho em cơ hội này, muốn đào góc tường của người thuộc Xã hội chủ nghĩa, phải đào hố không trước.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Nhỏ Của Đại Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Cửa vừa mở ra, một mùi hương đồ ăn bay tới, Mạc Thanh Ngải sùng sốt, cời giày cao gót, chạy vào phòng bếp.

Á... Đây là tình huống gì?

Nếu không phải tận mắt thấy, có người nói cho cô Nhan Hàn Thành mặc tạp dề đáng yêu xuống bếp ở nhà cô, cô nhất định sẽ gọi 110 ngay lập tức và nói rằng người đó bị bệnh thần kinh.

"Cô có nhìn nữa thì đồ ăn cũng sẽ không từ phòng bếp bay vào miệng cô đâu."

Ngay cả đầu cũng không thèm quay lại, Nhan Hàn Thành vừa nói xong, ngón tay thon dài xinh đẹp cầm dao cắt khoai tây thành từng lát nhỏ.

Mạc Thanh Ngải bước nhanh đến bên cạnh Nhan Hàn Thành, vươn tay sờ trán anh, cực kỳ lo lắng: "Nhan Hàn Thành, anh không thoải mái sao, anh đừng chịu đựng, để tôi đưa anh đi viện."

Mất liếc Mạc Thanh Ngải một cái: "Cảm ơn, tôi cực kỳ bình thường, so với lúc cô phát sốt cũng rất bình thường."

Trước kia khi cô phát sốt vẫn hay kêu loạn, kêu anh đối tốt với cô một chút anh liền bảo cô bị thần kinh.

"Vậy anh... xuống bếp làm gì? Anh biết sao?" Mạc Thanh Ngải thật sự là khó có thể tin.

Sống 24 năm, lần đầu tiên cô thấy Nhan Hàn Thành động tay làm việc này, nếu nói không kinh ngạc thì chứng minh cô vô cùng bình tĩnh rồi. Nhan Hàn Thành luôn cho rằng việc xuống bếp là một việc lãng phí thời gian và sức lực, mà nói cũng đúng, người như anh, luôn dùng đầu óc để giải quyết mọi việc, ngay cả ăn cơm cũng có người cam tâm tình nguyện giúp. (dfienddn lieqiudoon)

"Tôi không làm, không có nghĩa là tôi không biết." Nhan Hàn Thành đẩy Mạc Thanh Ngải, ý nói cô đừng cản đường, sau đó ngâm khoai tây trong nước.

"Nhan Hàn Thành, anh đừng như vậy, chẳng lẽ anh ở bên ngoài nhiều nên tinh thần có vấn đề?"

"Mạc Thanh Ngải, tôi chỉ nói với cô một câu mà cô đã có thể suy nghĩ linh tinh rồi." Sao cô gái này vẫn không biết tốt xấu như vậy, anh làm nhiều như vậy còn không phải vì muốn cứu vãn hình tượng trong lòng cô sao? Như vậy có thể đặt nền móng vững chắc để đối đầu với kẻ thù bên ngoài, kết quả là không những không được coi trọng mà còn bị hoài nghi.

Ngẩng đầu nhìn Nhan Hàn Thành, Mạc Thanh Ngải nheo mắt, bĩu môi, sau đó vươn tay cời tạp dề trên cổ anh mặc lên người mình: "Được rồi được rồi, việc còn lại để tôi làm, để anh ở đây tôi giảm thọ mất."

Nói cái gì vậy? Nhan Hàn Thành gỡ đầu Mạc Thanh Ngải: "Chỉ còn làm nộm khoai tây thôi, những thứ khác tôi làm xong hết rồi."

Mạc Thanh Ngải vớt khoai tây, đầu cúi thấp: "Anh... hết giận rồi à?"

"Cô nói xem"

Được rồi, Mạc Thanh Ngải, mày đúng là không có khí phách, dù sao trước mặt Nhan Hàn Thành, từ khí phách này đã sớm không còn trong từ điển rồi, có cái gì phải sợ: "Tôi biết lần trước là do tôi không tốt, đúng là không nên cãi nhau với anh, để anh bỏ đi."

Cô gái này chính là ngoài miệng không tha người, rõ ràng là cầu xin tha thứ còn phải nói cứng như vậy, thôi được rồi: "Tôi không giận."

Ồ. Mạc Thanh Ngải nghiêng đầu liếc trộm Nhan Hàn Thành: "Anh không giận nghĩa là anh hết giận rồi?"

"Nếu tôi nổi giận với cô, từ nhỏ đến lớn không biết đã bị cô làm cho tức chết bao nhiêu lần rồi, chỉ là, Mạc Thanh Ngải... Tôi vẫn phải nói cho cô biết, tôi không phải loại người tùy tiện như vậy, cô gái kia là bạn học của tôi ở Ý, về nước sớm hơn tôi, ngày đó chỉ là vô tình gặp lại, mặc kệ cô tin hay đúng cái kia đúng là kiểu chào của Âu Mĩ."

Hừ... Kiểu chào của Âu Mĩ cũng giỏi lắm, cô không cần biết, dù sao trên đường tùy tiện hôn tới hôn lui cũng rất xấu.

"Được rồi, là tôi nhỏ mọn, vậy anh nói cho tôi biết, lần sau còn bao nhiêu lần trùng hợp kiểu này?"

"Chỉ một lần này, lần sau sẽ không có nữa."

Giọng nói của Nhan Hàn Thành rất chân thật, Mạc Thanh Ngải nghiêng đầu nhìn vào đôi mắt sâu thẳm, đen như màn đêm của anh, trái tim đập mạnh, không khí mập mờ này khiến cô không biết làm thế nào.

Nhan Hàn Thành ho nhẹ hai tiếng để xua tan không khí: "Vậy thì giao cho cô, tôi ra ngoài phòng khách chờ cô."

"Này" Mạc Thanh Ngải nói với bóng lưng Nhan Hàn Thành.

Quay đầu lại: "Có việc gì?"

Mạc Thanh Ngải cố làm ra vẻ sùng bái: "Nhan Hàn Thành, thật ra thì bộ dáng mặc tạp dề của anh vô cùng đẹp trai, anh có thể để tôi lấy làm tin tức không?"

Nhan Hàn Thành hung dữ nhẹ rằng: "Mạc Thanh Ngải, tôi nói cho cô biết, chỉ có một lần này thôi, lần sau không được lấy cớ này nữa, đừng mong tôi để cho cô được một bước lại tiến một bước."

Tiếng bước chân của Nhan Hàn Thành ngày càng xa, Mạc Thanh Ngải mới hết cười ngây ngô, cô không muốn hiểu tại sao Nhan Hàn Thành thay đổi, không muốn hiểu những lời nói mơ hồ của anh có nghĩa là gì, tóm lại dù quan hệ của họ phát triển thế nào, chỉ cần Nhan Hàn Thành vẫn còn bên cạnh, đối xử tốt với cô, cô nghĩ có thể cố gắng bỏ đi tính tự ái, háo thắng.

Một bàn tay vẫy vẫy trước mặt Mạc Thanh Ngải, không có phản ứng.

Hàn Tiểu khoanh tay nhìn Mạc Thanh Ngải đang cười ngây ngô, người này có chuyện gì vậy, buổi sáng đã ngăn người rồi.

"Chị Hàn, sao rồi?" Mạnh Đa vừa đi chụp ảnh về, thấy Hàn Tiểu lắc đầu nhìn Mạc Thanh Ngải.

"Cậu tới đúng lúc lắm, quan tâm cấp trên của cậu đi, cô ấy chưa mắc bệnh tuổi già đã ngốc rồi."

"Thật sao?" Mạnh Đa đi tới, cẩn thận gọi một tiếng: "Chị Ngải."

Xem ra không hạ chiều độ là không được, Hàn Tiểu cúi người, hét vào tai Mạc Thanh Ngải: "Mạc... Thanh... Ngải...."

"Muốn chết người sao." Mạc Thanh Ngải bị dọa nhảy dựng lên, trừng mắt nhìn Hàn Tiểu.

"Cậu chết thì tớ không chết sao?" Hàn Tiểu tức giận: "Thình thoảng cậu lại cười ngây ngô vào buổi sáng, hay khi nào cậu đến khoa tâm thần khám xem?"

"Tớ rất tốt, chỉ có hai câu muốn nói, gồm cả câu này và câu lúc trước, tớ nói xong rồi." Mạc Thanh Ngải liếc mắt nhìn Hàn Tiểu, vỗ vỗ ngực mình, sau đó quay lại chỗ ngồi.

Mạnh Đa có chút lo lắng: "Chị Ngải, chị không sao thật chứ?"

"Tôi không sao, Hàn Tiểu đáng chết, cậu lại dọa Mạnh Đa rồi."

"Đó là Mạnh Đa suy nghĩ nhiều, đúng là một em trai đáng yêu."

Nghe Hàn Tiểu nói xong, má Mạnh Đa ửng đỏ, thật là xấu hổ, Mạc Thanh Ngải đùa: "Mạnh Đa, cậu phải rèn luyện nhiều, xã hội này không đơn giản như cậu nghĩ, còn nhiều người nguy hiểm giống Hàn Tiểu lắm"

"Này, Mạc Thanh Ngải..."

Hàn Tiểu còn chưa nói xong, đột nhiên tổng biên xuất hiện ở cửa phòng: "Tiểu Ngải, Mạnh Đa, hai người vào đây."

Mạc Thanh Ngải và Mạnh Đa nhìn nhau, nhún vai rồi đi vào.

"Tổng biên, tìm bọn em có việc gì vậy?"

Kiều Thường Nhạc đưa cho Mạc Thanh Ngải một tập tài liệu: "Tiểu Ngải, đột nhiên có một chuyến công tác, chị muốn để em và Mạnh Đa đi Nhật Bản công tác."

"Đi Nhật Bản? Em và Mạnh Đa?" Mạc Thanh Ngải nhủu mi, có chút khó hiểu: "Thường thì khi có việc phải ra nước ngoài công tác, không phải nên cử người có kinh nghiệm đi sao?"

"Em không thành vấn đề, hơn nữa ở đại học không phải em còn học thêm tiếng Nhật sao, như vậy sẽ giảm phí phiên dịch. Còn Mạnh Đa, lần trước tổng công ty rất thích bộ ảnh chụp thiết kết mới của Nguyễn Phi của anh ta, chị tin để Mạnh Đa đi theo sẽ chụp được những bức ảnh đẹp."

Như vậy sao...

Mạc Thanh Ngải lật tài liệu, là bài phỏng vấn về nữ minh tinh mới ra mắt ở Nhật Bản: "Vậy được rồi, khi nào thì xuất phát ạ?"

"Ngày mai đi, công ty đã sắp xếp chỗ ăn ở và hộ chiếu."

"Vâng..." Lần đầu tiên Mạc Thanh Ngải nhận nhiệm vụ như thế này nên có chút hồi hộp. Đúng rồi, cô quay đầu nhìn Mạnh Đa: "Quên mất không hỏi ý"

cậu, cậu có sắp xếp thời gian được không?"

Mạc Thanh Ngải cực kỳ ngoan ngoãn cười: "Tổng biên và chị quyết định là được, em sẽ nghe theo."

Kiều Thường Nhạc cười ha ha khen ngợi Mạnh Đa: "Tuong lai Mạnh Đa nhất định có tiền đồ, thật vô cùng chăm chỉ. Tiểu Ngải, em bồi dưỡng Mạnh Đa thành tài cũng có công lớn đó."

Mạc Thanh Ngải bĩu môi: "Tổng biên, em đã miễn dịch với viên đạn bọc đường của chị rồi."

"Mạnh Đa, sáng mai gặp ở sân bay."

"Ừ."

Mạnh Đa nhìn Mạc Thanh Ngải quay mặt, đôi mắt đơn giản trong trẻo lại hiện lên một tia phức tạp, đây có được coi là cơ hội của anh không?

Mạc Thanh Ngải cực kỳ mất hình tượng ngồi ôm quả dưa hấu trên ghế sofa, trong miệng cũng đầy dưa hấu mát lạnh, thấy Nhan Hàn Thành đi ra từ phòng tắm, đột nhiên cô nhớ tới chuyện công tác, nói không rõ ràng: "Này, #@%#%#..."

Nhan Hàn Thành liếc Mạc Thanh Ngải đầy vẻ ghét bỏ, cầm khăn bông lau tóc: "Nuốt hết đi rồi nói."

Mạc Thanh Ngải cố gắng nuốt dưa hấu trong miệng xuống, nói lại: "Nhan Hàn Thành, mai tôi sẽ đi công tác ở Nhật Bản."

Đi công tác?

Con người Nhan Hàn Thành tới lại: "Bao lâu? Với ai?"

"Khoảng ba, bốn ngày. Đi cùng Mạnh Đa. À, chắc anh không biết Mạnh Đa, đó là thực tập sinh ở tòa soạn chúng tôi, chụp ảnh rất đẹp."

Cô gái này đúng là đã ném cho anh quả bom. Anh về vì muốn nhìn thấy vẻ mặt mong đợi của cô, vậy mà lại bị cô chế giễu, giờ còn muốn chạy ra nước ngoài công tác, hơn nữa còn ngu ngốc hỏi anh có biết Mạnh Đa không, xin lỗi, anh đã biết rõ từ lâu rồi.

"Sao lại đột ngột vậy?"

"Là nhiệm vụ, sáng nay tôi mới biết."

"Cô đã chuẩn bị xong hành lý chưa? Nhớ sửa tật ném đồ lung tung của cô, ra nước ngoài đừng để mất mặt."

Mạc Thanh Ngải để dưa hấu xuống, nghi ngờ nhìn Nhan Hàn Thành, kỳ lạ, lần này anh chăm chọc cô mà cô không thấy khó chịu như trước nữa, dẫm lên ghế sofa đi đến bên cạnh Nhan Hàn Thành: "Thật ra anh sợ vài ngày không nhìn thấy tôi sẽ nhớ tôi đúng không? Nếu quan tâm tôi thì nói thẳng ra đi, tôi sẽ không cười anh đâu."

Nhan Hàn Thành nghiêng đầu, kẻ sát mặt vào Mạc Thanh Ngải, giọng nói khàn khàn quyến rũ: "Không tệ, cô đã bắt đầu tự tin vào bản thân mình rồi. Người ta nói không sai... Cây không có vỏ sẽ chết, người không biết xấu hổ sẽ thành người vô địch thiên hạ, chúc mừng, cô đã trở thành người vô địch thiên hạ rồi."

Gì vậy... Mạc Thanh Ngải làm mặt quỷ, sau đó mới phát hiện khoảng cách giữa mình và Nhan Hàn Thành quá gần, nhìn đôi môi mỏng có vẻ mềm mại của Nhan Hàn Thành cô bất giác nuốt nước bọt, vờn lưỡi liếm liếm môi.

Đôi mắt Nhan Hàn Thành dấy lên ngọn lửa, vốn định trêu đùa người này, ai ngờ lại bị cô quyến rũ: "Mạc Thanh Ngải, tôi cho cô hai giây để tự cách xa người tôi, nếu không hậu quả cô tự chịu."

Hả? Anh ta nói gì thế?

Một, hai.

Nhan Hàn Thành vươn tay nắm ót Mạc Thanh Ngải, đôi môi áp vào môi cô, đầu lưỡi cũng nhanh chóng luồn vào khoang miệng, quán quýt, nếm hương vị ngọt ngào của dưa hấu còn sót lại trong miệng.

Mạc Thanh Ngải nhắm mắt lại phối hợp, trong đầu không ngừng tưởng tượng hình ảnh tươi đẹp, đôi môi Nhan Hàn Thành... Đúng là mềm mại như cô nghĩ, giống như một viên kẹo dẻo ngọt ngào.

Đưa tay ôm cổ Nhan Hàn Thành, đầu óc của cô bắt đầu mơ hồ. Đột nhiên trong lòng cô tràn đầy cảm giác khác lạ. Cô chỉ cảm thấy mình muốn giữ cảm giác này, giữ con người này.

Nhan Hàn Thành vốn chỉ trừng phạt Mạc Thanh Ngải một chút, không ngờ lại không dừng lại được, ngón tay thon dài từ từ tiến tới lưng Mạc Thanh Ngải. Bình thường Mạc Thanh Ngải ở nhà đều không mặc áo bra, tuy cô rất sĩ diện, không bao giờ lộ vẻ lố nhố ra ngoài nhưng trước Nhan Hàn Thành, cô đều thể hiện chân thật nhất.

Một ý tưởng xấu xa nảy sinh trong đầu Nhan Hàn Thành, nếu như anh không để cho cô xuống giường, vậy ngày mai cô.

Nhưng mọi chuyện không như mong muốn, đột nhiên một tiếng chuông điện thoại vang lên chói tai, hai người dừng lại động tác, Nhan Hàn Thành chỉ có thể trơ mắt nhìn “dê béo” trừng mắt nhìn, lại còn đẩy anh ra.

Gò má Mạc Thanh Ngải nóng bỏng, không biết đối mặt Nhan Hàn Thành kiểu gì vì phản ứng của cô quá trực tiếp, sợ Nhan Hàn Thành nói gì đã kích nên cô giành nói trước: "Nhan Hàn Thành! Anh lại trêu chọc tôi! Anh anh anh... Đáng ghét, hôm nay tôi không so đo với anh. Tôi... Tôi đi nghe điện thoại."

Cầm điện thoại di động về phòng, đóng cửa lại, đầu tóc Mạc Thanh Ngải rối loạn, nếu không phải có cuộc điện thoại này thì chuyện gì sẽ xảy ra đây? Mạc Thanh Ngải cười ngây ngốc, nếu không có cuộc điện thoại này..

Đúng rồi, điện thoại, Mạc Thanh Ngải mở điện thoại di động lên nhìn, màn hình báo: Mạnh Đa.

Đáng chết!

Trong không khí còn thoang thoảng mùi hương của Mạc Thanh Ngải, Nhan Hàn Thành cứ vậy mà không đưa dê vào miệng cạp được. Nếu để anh biết người nào phá hỏng tính toán của anh, anh sẽ không bỏ qua như vậy.

Chỉ là. Trước mắt còn có chuyện quan trọng hơn.

Đứng dậy đi vào phòng của mình, cầm điện thoại gọi điện thoại, sau mấy tiếng chuông, trong điện thoại truyền đến một giọng nói bức bối: "Con mẹ nó, có chuyện cứ nói, không có việc gì cắt ngay, nơi này không phải ‘tổng đài tâm sự’, dù cậu có nói chuyện lãng mạn tôi cũng sẽ không động lòng."

Nhan Hàn Thành bị dọa: “Diêm”

". Là cậu sao." Giọng nói Cận Diêm mềm xuống: "Xin lỗi, ta bận rộn suốt hai ngày nay, giờ mới có thời gian rảnh rỗi nghỉ ngơi một chút."

“Tớ nhớ là công ty không có chuyện quan trọng gì.” Ý tứ rất rõ ràng, Nhan Hàn Thành không tin Cận Diêm bận rộn vì công việc.

“Tớ cũng không muốn gat cậu. Hai ngày nay tớ tìm cô gái kia nhưng lại để cô ta thoát mất.”

Nhan Hàn Thành bắt lặc: “Cậu bắt đầu quan tâm đến phụ nữ từ khi nào vậy? Hơn nữa Nguyễn Phi thông minh hơn cậu nhiều, cậu không bắt được cô ấy đâu.”

“Vậy nên người anh em à, cậu phải giúp tớ. Cậu lớn lên cùng Nguyễn Phi, hẹn cô ấy sẽ dễ hơn nhiều.”

“Cậu có lòng với Nguyễn Phi à? Tuy nhiên tớ cũng phải nói trước, cậu không phải gu của cô ấy.”

“Này! Cậu có phải anh em của tớ không vậy? Cậu quản lòng của tớ làm gì? Chỉ cần nói một câu có giúp hay không?”

"Giúp cậu cũng được, chỉ là trước tiên cậu phải giúp tớ một chuyện, chuyện của tớ cấp bách hơn." Nhan Hàn Thành nói xong, đi tới trước cửa sổ, ánh mắt phát sáng trong đêm tối

"Được, cậu nói đi."

"Đi điều tra tòa soạn Gossip dưới trướng công ty cậu một chút, tớ muốn biết tất cả tài liệu của mọi người, bao gồm cả công việc gần đây."

"Oh, làm ơn, công ty dưới trướng tớ có mấy trăm, cậu bảo tớ đi điều tra một tòa soạn nhỏ như vậy, tớ rất mất mặt."

". Vậy cậu không làm được?"

"Được rồi được rồi, tớ phải người đi cho cậu, nói hay lắm, cậu giải quyết việc giúp tớ"

"Ừ."

Cúp điện thoại, Nhan Hàn Thành cười lạnh, Mạc Thanh Ngải, em nghĩ rằng tôi sẽ để mặc em ra ngoài cũng người đàn ông khác?

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Nhỏ Của Đại Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

"... Không có tình yêu, sẽ không đánh mất. Cho nên chúng ta làm ra về chúng ta có quan hệ mập mờ, nhưng vĩnh viễn không yêu nhau..."

Tiếng nhạc tình tế vang lên bên tai, đột nhiên Mạc Thanh Ngải có chút cảm động.

Nhóm cô gái Nhật Bản đang dùng hết cảm xúc để biểu diễn cả khúc "Tình yêu hư hỏng", không thể không thừa nhận mới đầu cô rất coi thường nữ sinh, cho rằng các cô ấy chỉ là những cô gái như chưa nhìn thấu sự đời, nhưng đúng là hát rất có cảm xúc, cả giọng hát cả ca từ đều thấm sâu vào lòng cô.

Mới chỉ rời xa người nào đó hai ngày thôi mà cô đã bắt đầu nhớ anh, có phải vĩnh viễn như vậy thì tốt không, luôn làm ra về mập mờ, nhưng ít nhất là trong lòng cảm thấy thoải mái, một khi gặp phải hậu quả, cô sợ mình không gánh vác nổi.

"Chị..."

Một giọng nói bằng tiếng Nhật thân thiết tình tế cắt đứt suy nghĩ của Mạc Thanh Ngải.

"Ơi?" Nhìn thẳng vào người trước mắt, Mạc Thanh Ngải thấy trưởng nhóm nhìn mình với vẻ mong đợi, thì ra họ đã biểu diễn xong.

"Rất tuyệt! Vượt quá sự tưởng tượng của chị, tiếng ca có thể nói là lay động lòng người."

Nghe những lời khen chân thành của Mạc Thanh Ngải, vài cô gái đã ngại ngùng, cúi đầu nói câu cảm ơn.

Tương Nguyên Anh Vũ là đội trưởng nên có suy nghĩ chín chắn và ý thức trách nhiệm hơn: "Chị ơi, tiếp theo chúng em phải làm gì ạ?"

Mạc Thanh Ngải bất giác vuốt tóc Tương Nguyên Anh Vũ như đang yêu thương cô em gái nhỏ: "Không có gì, đã xong cả rồi, coi như bài hát này đã kết thúc bài phỏng vấn đi."

Tương Nguyên Anh Vũ, cười cười: "Cảm ơn chị."

Mạnh Đa đang chụp ảnh cách Mạc Thanh Ngải không xa tiến đến gần: "Chị Ngải, đã xong rồi sao?"

"Ừ, cậu dọn dẹp một chút, chuẩn bị đi thôi."

"Vâng."

Người đại diện nhóm hát kia cũng đi tới cảm ơn Mạc Thanh Ngải, sau đó vội vàng nghe điện thoại sắp xếp hành trình, lúc này chỉ còn Mạc Thanh Ngải và Tương Nguyên Anh Vũ đứng gần nhau, trong nháy mắt, Tương Nguyên Anh Vũ từ trưởng nhóm nghiêm túc trở nên đáng yêu làm nũng: "Chị, nhiếp ảnh gia kia là bạn trai của chị sao?"

"Làm sao có thể. Cậu ấy vẫn là sinh viên đó, là thực tập sinh của toàn soạn bọn chị, chị là người hướng dẫn của anh ra, chị cũng không thích trâu già gặm cỏ non đâu."

Nháy mắt ra hiệu, Tương Nguyên Anh Vũ nhất định không tin: "Không thể nào, em thấy lúc chị phỏng vấn, ánh mắt anh ta nhìn chị không giống như nhìn cấp trên mà là đang nhìn người yêu."

"Tiểu nha đầu, em nói gì vậy!" Mạc Thanh Ngải bật cười: "Cố gắng lên, sau này em còn phải dẫn dắt đội, ta sẽ luôn ủng hộ các em, hi vọng sau này có cơ hội gặp lại, các em đã là ngôi sao nổi tiếng rồi."

"Chị thật ngốc, chị chờ xem, lời em nói nhất định là thật."

Mạc Thanh Ngải đắc dĩ cười rộ lên, những cô gái mới mười sáu tuổi này suy nghĩ đúng là đơn giản mà.

"Chị Ngải, em đã dọn dẹp xong rồi, đi thôi."

"Được." Mạc Thanh Ngải nói với Tương Nguyên Anh Vũ và mấy cô gái đứng cạnh đó: "Cố lên! Nhất định các em sẽ làm được."

Mọi người đều chào tạm biệt Mạc Thanh Ngải.

Nhìn Mạc Thanh Ngải đi xa, mấy cô gái hỏi Tương Nguyên Anh Vũ: "Có chuyện gì vậy?"

"Không có gì, chị ấy thật giỏi."

Nhưng khi chị ấy nghe các cô hát, trong mắt lộ ra cảm xúc phức tạp, rõ ràng là nhớ một người đàn ông, mà phức tạp hơn, người đàn ông đó nhất định không phải là nhiếp ảnh gia bên cạnh chị. (Thu Thủy - dfienddn lieqjudoon)

Đi ngoài đường, đột nhiên Mạc Thanh Ngải cười một tiếng.

Mạnh Đa quay đầu nhìn Mạc Thanh Ngải, tò mò: "Cười cái gì?"

Đắm một cái lên tay Mạnh Đa, Mạc Thanh Ngải thở dài: "Mấy cô gái nhỏ kia tưởng cậu là người yêu của tôi, cậu nói xem có buồn cười không."

"Vậy sao?" Mạnh Đa cười lên, nhìn Mạc Thanh Ngải: "Hình như gần đây luôn có người nói lung tung như vậy, chị có thấy phiền không?"

Mạc Thanh Ngải nháy mắt, sờ sờ lỗ tai, nói cũng lạ... Đầu tiên là Nguyễn Phi, thứ hai là Hàn Tiểu, bây giờ là Trương Nguyên Anh Vũ, sao cô và Mạnh Đa có thể là một đôi được, điểm nào cho thấy hai người đang ở cạnh nhau, kỳ lạ.

"Chắc là không. Sao phải thấy phiền vì chuyện chắc chắn không bao giờ xảy ra, cậu cũng không cần cảm thấy xấu hổ, cứ bình thường thì lời đồn sẽ từ từ biến mất."

Mạnh Đa gật đầu, nhân tiện hỏi: "Chị Ngải, chị có bạn trai chưa?"

"Chưa có." Nhưng trong lòng cô đã có một người rồi.

Bước chân Mạnh Đa dừng lại, cười rộ lên, nghịch ngợm ôm bả vai Mạc Thanh Ngải: "Chị đừng nói vậy, thật ra nếu chúng ta là một đôi cũng được mà."

"Hử?" Mạc Thanh Ngải ngây ngốc, nghĩ là Mạnh Đa đang nói đùa: "Chắc chắn, ở nước ngoài là cậu bắt đầu không biết lớn nhỏ đúng không."

Mạc Thanh Ngải không để ý, vẫn để anh ôm bả vai của mình.

"Chị nghĩ rằng tôi không biết lớn nhỏ, thật ra tôi rất nghiêm túc."

Mạnh Đa dừng chân, vô cùng chân thành đứng trước người Mạc Thanh Ngải, cúi đầu nhìn cô: "Thật ra tôi cũng không muốn gọi chị là chị Ngải, tôi muốn gọi là Mạc Thanh Ngải."

Mạc Thanh Ngải trừng to mắt, vỗ mạnh vào ngực Mạnh Đa, xấu hổ cười: "Này này này, Mạnh Đa, cậu thật lòng sao?"

Lần đầu tiên Mạc Thanh Ngải nhìn Mạnh Đa gần như vậy có chút kính sợ, chẳng qua, người này có khuôn mặt rất tuấn tú, mày rậm mắt to, mũi cao thẳng, đôi môi hơi dày.. Có khí thế và chói mắt

Nếu so sánh với Nhan Hàn Thành quyền rũ mê người, có vẻ hoàn toàn ngược lại, Nhan Hàn Thành có đôi mắt đen như mực khiến người ta phải chìm đắm vào đó, còn có đôi môi mỏng tình tứ thỉnh thoảng lại phun ra vài lời lạnh lùng.

Nhưng nếu nói đến tính cách, Mạnh Đa tốt hơn Nhan Hàn Thành nhiều.

Sau một lúc lâu, Mạnh Đa thấy Mạc Thanh Ngải đang thất thần, lần này coi như xong.

"Ha ha, ngốc quá. Không ngờ chị lại dễ bị lừa gạt như vậy." Mạnh Đa hôn vào má Mạc Thanh Ngải, sau đó làm động tác chuẩn bị chạy

"Này, cậu thật đáng đánh đòn, hôm nay tôi không thu phục cậu tôi không phải Mạc Thanh Ngải."

Xoa xoa mặt, bỏ đi cảm giác thiếu tự nhiên, Mạc Thanh Ngải đuổi theo Mạnh Đa.

"Cái gì mà nhỏ tuổi, chị chỉ hơn tôi ba tuổi thôi, không khác nhau mấy. Ha ha ha."

Mạnh Đa chân dài nên Mạc Thanh Ngải không đuổi kịp anh, thở hồng hộc: "Mạnh Đa! Anh chết đi."

Bóng hai người dần dần càng lúc càng xa, cách đó không xa, một cửa sổ xe từ từ hạ xuống, đôi mắt quyền rũ lộ ra tia nguy hiểm.

Mạc Thanh Ngải, tôi biết là em sẽ không biết thân biết phận mà.

Mạc Thanh Ngải trùm khăn tắm đi đến suối nước nóng có phong cảnh tao nhã bên cạnh quán trọ.

Đã làm việc hai ngày, cuối cùng cô mới có thời gian nghỉ ngơi thật tốt. Nhưng do tính cách của cô không quen tắm chung với nhiều người lạ trong suối nước nóng nên đành phải chờ lúc sáng sớm khi mọi người còn đang ngủ mới đến suối nước nóng một mình.

Thò chân xuống nước thử nhiệt độ, Mạc Thanh Ngải thò một hai thoải mái, sau đó từ từ trượt người vào hồ, nhắm mắt lại hưởng thụ.

Không biết qua bao lâu, đột nhiên mắt cá chân của Mạc Thanh Ngải bị một lực mạnh kéo, cả người bị chìm xuống, bị uống vài ngụm nước, cô vùng vẫy theo bản năng, cuối cùng cũng đứng lên được, ho khan, nước mắt chảy ra.

Mạc Thanh Ngải mở to mắt, cô cho rằng mình bị hoa mắt rồi, bởi vì... Tự nhiên tên Nhan Hàn Thành kia lại đứng trước mặt cô, cười sung sướng khi thấy người khác gặp họa.

"Anh anh anh... Sao anh lại ở đây?" Mạc Thanh Ngải vỗ ngực, do hoảng sợ mà bị sặc.

"Sao tôi lại không thể ở đây, tôi cũng có quyền tắm suối nước nóng mà." Nhan Hàn Thành cười xấu xa, nhìn chằm chằm Mạc Thanh Ngải đầy vẻ nguy hiểm.

"Ai quản anh tắm nước nóng, tôi hỏi sao anh lại ở Nhật Bản!!!" trong đây Mạc Thanh Ngải tràn đầy dấu hỏi chấm.

"Cô đến Nhật Bản để không tác, sao tôi lại không thể?"

"Nhưng anh chưa nói qua..."

"Hôm nay tôi mới nhận được lời mời tham gia triển lãm tranh, cho nên hôm nay bay qua không được sao?" Nhan Hàn Thành buồn cười.

Nói nhảm, đúng là lấy cớ, đi công tác lại khéo đến nỗi ở nhà trọ cùng cô?

"Nhan Hàn Thành, tốt nhất anh nên tìm lí do hợp lý một chút, nếu thế thì tôi sẽ nghĩ anh một ngày không gặp được tôi đã lo lắng." Người này muốn chơi sao? Được thôi, cô sẽ theo đến cùng.

"Đúng vậy, không thấy cô tôi rất lo lắng, bởi vì không ai mang đến niềm vui cho tôi giống cô."

Được thôi... Mạc Thanh Ngải cười lạnh: "A, tôi lại không biết tôi quan trọng với anh như vậy."

"Mạc Thanh Ngải..."

Một tiếng kêu nhẹ vang lên, mtn cảnh giác, anh ta không phải là muốn thổ lộ đi: "Hử?"

"Khăn tắm của cô..."

Khăn tắm!? Mạc Thanh Ngải sờ sờ người: "A.... Khăn tắm của tôi."

Giờ phút này Mạc Thanh Ngải mới phát hiện ra khăn tắm trên người mình không cánh mà bay, cô ôm lấy thân thể nhanh chóng lặn xuống, mặt đỏ bừng: "Nhan Hàn Thành!!! Tôi biết là anh không tốt đẹp gì, anh vứt khăn tắm của tôi đi đâu? Anh anh anh... Mau trả lại cho tôi, tôi hét lên bây giờ."

Nhan Hàn Thành nhàn nhã nói: "Mạc Thanh Ngải, tôi muốn kể chuyện xưa cho cô nghe."

"Dựa vào... Ai muốn nghe anh kể chuyện xưa, anh trả khăn tắm cho tôi, tôi không muốn ở chung một chỗ với anh, nhất định là anh lại muốn chinh tôi!!!"

"Đừng nóng vội, nghe tôi nói đã. Có một lần, trên máy bay, con quạ nói với tiếp viên hàng không, cho ông nội mày chén nước! Heo nghe xong cũng học nói: cho ông nội mày chén nước! Tiếp viên hàng không liền ném quạ và heo ra ngoài, con quạ chỉ vào heo cười nói: "Thầy ngu chưa, ông nội mày có thể bay!"

"Tôi không hiểu, cũng không muốn hiểu." Mạc Thanh Ngải càng tức giận, đến mức nghiến răng nghiến lợi.

"Tôi không cần cô có thể hiểu, ý của tôi là, tôi làm bất cứ chuyện gì cũng không giống con heo kia, không để ý hậu quả, nói cách khác. Bây giờ cô có hét đến rách họng cũng không có nhân viên nào ra xem đâu."

Ý cười bên môi Nhan Hàn Thành càng sâu sắc, đôi mắt cũng tràn đầy nụ cười, anh muốn cho cô gái này biết, cái gì gọi là hối hận.

"Rốt cuộc là anh muốn làm gì?" Hô hấp của Mạc Thanh Ngải bắt đầu căng thẳng, cô không dám tưởng tượng cô lại trần truồng đứng cách Nhan Hàn Thành chưa đầy 3m.

Nhan Hàn Thành nhìn Mạc Thanh Ngải hỏi: "Cô có quan hệ gì với Mạnh Đa?"

"Tôi với Mạnh Đa?" Mạc Thanh Ngải bị hỏi đến mù mịt: "Anh muốn hỏi cũng nên hỏi câu gì hay một chút, tôi đã nói với anh anh ta là thực tập sinh rồi còn gì."

"Đừng nghĩ tôi là trẻ con lên ba, Mạc Thanh Ngải." Mặt Nhan Hàn Thành lạnh đi: "Thực tập sinh mà đùa giỡn trên đường cùng cô, cô còn cho anh ta hôn?"

"Anh theo dõi tôi?" Mạc Thanh Ngải nhủu mi, căn bản là cô không tưởng tượng được Nhan Hàn Thành cao ngạo lại đi làm chuyện vớ vẩn như vậy.

"Đừng nói là theo dõi, rất khó nghe, trên đường mà ai cũng có thể đi, lại rõ ràng như vậy, tôi không biết cũng khó!" Nhan Hàn Thành chăm rãi đến gần Mạc Thanh Ngải.

"Anh, dừng lại... Dừng lại! Anh không được qua đây!" Mạc Thanh Ngải bắt gặp ánh mắt cao giọng: "Như vậy không gọi là đùa giỡn, cho anh ta hôn thì sao? Anh là ai, anh dựa vào đâu mà quản tôi?"

Lòng ngực bùng lên ngọn lửa, biểu cảm của Nhan Hàn Thành càng lạnh lùng: "Tôi không biết thì ra cô lại tùy tiện như vậy, ai hôn cũng được."

Nhan Hàn Thành nói gì cũng được, nhưng những lời này đã đâm vào tim cô, bảo cô tùy tiện? Cho tới bây giờ cô cũng chỉ hôn môi anh, trái tim cô cũng cho anh, kết quả là nhận được từ "tùy tiện"?

Mạc Thanh Ngải gào lên: "Đúng vậy, tôi là người tùy tiện, tôi dễ dãi thì sao? Tôi có hôn môi Mạnh Đa trên giường cũng không liên quan gì tới anh!"

Không khí đã đóng băng đến cực điểm, Nhan Hàn Thành dừng bước: "Mạc Thanh Ngải, cô có giỏi thì nói lại xem."

"Tôi nói lại 100 lần cũng được, tôi có thể hôn môi trên giường cùng bất cứ kẻ nào, trừ anh ra."

Mạc Thanh Ngải nhìn sắc mặt Nhan Hàn Thành thay đổi liên tục, những lời này là cô nói ra trong lúc giận dữ, giờ nghĩ lại cũng thấy giật mình. Nhưng cô tuyệt đối không chịu cúi đầu, anh dựa vào gì mà nói cô tùy tiện, dựa vào gì mà cô luôn phải nghe anh sắp đặt?"

Một lúc sau, Nhan Hàn Thành cười nhẹ, Mạc Thanh Ngải biết anh thực sự tức giận vì Nhan Hàn Thành rất ít khi cười như vậy.

"Vậy cô đợi xem người đàn ông kia có thể trải qua đêm xuân cùng cô hay không."

"Anh có ý gì?" Mạc Thanh Ngải đang ngâm mình trong suối nước nóng nhưng lại cảm giác lạnh người.

"Tôi có ý gì cô không cần biết."

"Anh định làm gì Mạnh Đa?" Mạc Thanh Ngải kinh ngạc, hơi nhòm người dậy.

Nhưng động tác của Mạc Thanh Ngải lại càng chọc giận Nhan Hàn Thành: "Cô cảm thấy tôi sẽ làm gì hân?"

"Nhan Hàn Thành, cuối cùng tôi cũng nhìn rõ anh, anh là người máu lạnh tuyệt tình, anh muốn làm gì mà không được? Chỉ cần là người bên cạnh tôi, anh đều có thể đuổi đi, chỉ là chuyện làm tôi đau khổ, anh đều làm. Tôi nói cho anh biết, nếu lần này Mạnh Đa có chuyện gì, nhất định tôi sẽ không bỏ qua cho anh."

Mạc Thanh Ngải nhanh chóng đứng dậy, ra khỏi suối nước nóng, dần dần biến mất trong tầm nhìn của Nhan Hàn Thành.

Lần đầu tiên Nhan Hàn Thành ném cảm giác lòng đau như cắt: "Anh ta quan trọng với em đến vậy sao? Vậy nhiều năm qua tôi là cái gì? Ha ha."

Từ từ chìm xuống nước, Nhan Hàn Thành cảm thấy mình đang điên cuồng. Anh không biết vì sao mình không khống chế được, vì ghen tị sao? Lại là cảm giác sợ hãi, sợ cô không thuộc về anh nữa.

Nhưng ít nhất, anh biết quan điểm của Mạc Thanh Ngải từ trước đến giờ vẫn không hề thay đổi, trong cảm nhận của cô, anh vẫn là người không từ thủ đoạn để làm tổn thương cô.

Mạc Thanh Ngải về phòng thay quần áo, sau đó chạy nhanh đến phòng Mạnh Đa.

Mạnh Đa đi cùng cô, cô nhất định không thể để anh gặp chuyện không may, dùng lực gõ cửa phòng Mạnh Đa, hét to: "Mạnh Đa, Mạnh Đa, Mạnh Đa!!!"

Một lúc lâu cũng không có động tĩnh gì.

Đáy lòng Mạc Thanh Ngải rét lạnh, vì sao Nhan Hàn Thành phải làm như vậy? Cô nên hết hy vọng với Nhan Hàn Thành sao?

Nước mắt chảy qua gò má, Mạc Thanh Ngải vô lực ngồi dưới đất, khóc đến mức khó thở.

"Rắc rắc", cửa phòng mở ra.

"Chị Ngải, sao chị lại ngồi dưới đất, mau đứng lên."

Mạc Thanh Ngải thất thần ngẩng đầu, thấy Mạnh Đa khoác khăn tắm, cô ngạc nhiên hỏi: "Cậu... vẫn luôn ở trong phòng?"

"Đúng vậy, tôi đang tắm nhưng nghe thấy chị gọi cửa nên tắm nhanh để ra mở cửa."

"Ý của cậu là cậu chưa từng ra khỏi phòng? Không xảy ra chuyện lạ gì sao?"

"Không có...."

Da đầu run lên, Mạc Thanh Ngải không biết mình đã làm gì, cô chỉ biết mình cứ ngã lại đứng dậy chạy, chạy đến suối nước nóng.

Nhan Hàn Thành...

Nhan Hàn Thành...

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Nhỏ Của Đại Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9

"Được, tớ biết rồi... Cậu đừng lo lắng. Tớ...Tớ sẽ tìm anh ta về."

Mạc Thanh Ngải tắt skype, mỗi một xoa mắt, sau đó cô gấp máy tính lại, nằm soài trên giường.

Đã qua một ngày rồi, rốt cuộc là Nhan Hàn Thành đi đâu?

Cô đã hỏi người quản lý quán trọ nhưng không có vị khách nào tên là Nhan Hàn Thành, Nguyễn Phi cũng đã tra ghi chép ở sân bay nhưng không có tài liệu về Nhan Hàn Thành, nói cách khác là Nhan Hàn Thành còn chưa về nước.

Dạ dày Mạc Thanh Ngải đau thắt, cô nhúu mày, co người nằm trên giường.

Một tiếng đập cửa vang lên...

"Chị Ngải."

Là giọng nói của Mạnh Đa, Mạc Thanh Ngải chịu con đau đứng dậy mở cửa, sau đó thấy dáng vẻ lo lắng của Mạnh Đa mới cố nặn ra nụ cười: "Sao vậy?"

"Chị Ngải, sắc mặt của chị trắng bệch rồi, chị không sao chứ?"

"Tôi không sao."

"Từ lúc trời vừa sáng đến giờ chị rất lạ, đã xảy ra chuyện gì sao?"

"Tôi làm gì có chuyện gì, cậu lại lo lắng vớ vẩn rồi."

"Vậy.. chị không quên chiều nay chúng ta bay về nước chứ?" Mạnh Đa hỏi thăm dò.

Mạc Thanh Ngải lại ngơ người, phải rồi, hành trình công tác của bọn họ là 4 ngày, chiều hôm nay phải bay về nước, nhưng mà, cô không thể cứ bỏ về như vậy, không thể đã đổ oan cho Nhan Hàn Thành lại làm như chưa xảy ra chuyện gì.

"Việc này... Mạnh Đa, buổi chiều cậu mang bài phỏng vấn và ảnh về trước, ở đây tôi còn có việc phải làm, làm xong tôi sẽ về."

Đôi mắt Mạnh Đa sụp xuống, sau đó hỏi: "Chị Ngải, chị muốn tìm người sao?"

"Hả?" Sao Mạnh Đa có thể biết? Mạc Thanh Ngải ra về không có việc gì cười cười: "Nào có."

"Chị đừng lừa tôi, tôi biết chị đang tìm một người tên là Nhan Hàn Thành, anh ta có quan hệ gì với chị?"

Nhìn Mạnh Đa, Mạc Thanh Ngải có chút khó xử, vì sao một sinh viên đơn thuần như thế lại nói chuyện với cô bằng khuôn mặt vô cùng nghiêm túc, nhất thời cô có chút luống cuống

"Tôi... Cậu suy nghĩ nhiều rồi, đây không phải việc của trẻ con, đứa bé, cậu ngoan ngoãn nghe lời đi về trước đi."

"Vì sao chị luôn coi tôi là trẻ con? Tôi là đàn ông, tôi không thể để chị ở Nhật một mình được."

"Đủ rồi!" Mạc Thanh Ngải đau đầu xoa xoa huyệt thái dương, gần đây là làm sao vậy, tất cả mọi người đều làm trái lời cô, một người nhỏ tuổi hơn cũng muốn chống lại cô: "Tôi nói cậu về trước thì về đi, chúng ta không thể làm chậm trễ lịch phát hành của tạp chí, còn nữa, Mạnh Đa, cậu chỉ là thực tập sinh, không tư cách quản chuyện của tôi."

Tay Mạnh Đa bất giác nắm chặt, ánh mắt có một chút thất vọng. . . .

Có lẽ Mạc Thanh Ngải đã nhận ra mình đang giận chó đánh mèo, lập tức mềm giọng: "Thật xin lỗi, Mạnh Đa, tôi không có ý nói như vậy, chỉ là tâm trạng của tôi không tốt lắm, cậu đừng lo lắng cho tôi, cậu về trước đi, được không?"

Một lúc sau, Mạnh Đa thả lỏng tay, tuy có chút không đành lòng, muốn sờ trán Mạc Thanh Ngải, giọng nói cũng dịu dàng: "Thật sự là chị không có việc gì sao?"

Nhưng tay Mạnh Đa còn chưa kịp chạm vào trán Mạc Thanh Ngải, cô đã khéo léo tránh đi: "Tôi không sao, tôi muốn nghỉ ngơi một chút, sau khi về cậu nhớ gọi điện cho tôi. Hẹn gặp lại!"

Mạc Thanh Ngải nhanh chóng xoay người đóng cửa, sau đó một môi tựa vào cửa, chẳng lẽ cô quá ngốc? Bởi vì bây giờ cô mới hiểu được chút ý trong lời nói của Nguyễn Phi, hình như Mạnh Đa không chỉ coi cô là cấp trên.

Nhưng mà... Cô lại muốn né tránh, bởi vì trong lòng cô có giọng nói, nói rằng Nhan Hàn Thành không thích thấy mày và Mạnh Đa ở cùng một chỗ.

Mạc Thanh Ngải cười khỏ, rốt cuộc là Nhan Hàn Thành hành hạ cô hay cô tự hành hạ mình?

Mạnh Đa đứng im ngoài cửa, lớp mặt tỏ vẻ đơn thuần có chút sụp đổ, anh trăm phương nghìn kế tiếp cận Mạc Thanh Ngải, muốn giam giữ lòng cô, đúng là Nhan Hàn Thành không phí chút sức lực nào đã khiến anh mất hết cơ hội, chẳng lẽ anh không thể đạt được mục đích sao?

Mạnh Đa xoay người, bóng lưng cao lớn có chút cô đơn, nhưng anh sẽ không bỏ cuộc như vậy. Dù sao mâu thuẫn giữa Mạc Thanh Ngải và Nhan Hàn Thành cũng không dễ dàng hòa giải, sau khi về nước, anh nhất định sẽ tìm được cơ hội, đổi sang cách khác, vì mềm mại không thích hợp với Mạc Thanh Ngải.

Nguyễn Phi khép laptop, đôi mắt xinh đẹp có chút mệt mỏi, cô nên làm thế nào để giúp Tiểu Ngải đây?

Đột nhiên, nhìn thấy tấm danh thiếp trên bàn trà, khóe môi Nguyễn Phi khẽ nhếch, xem ra cô phải hi sinh một chút vì Tiểu Ngải rồi, dù có bị chết bao nhiêu tế bào não cô cũng chịu.

Tiện tay cầm lấy áo khoác, Nguyễn Phi đi như một con gió ra cửa, nhìn qua tấm danh thiếp kia, trên đó khắc chữ vàng cực kỳ tinh xảo.

Tổng giám đốc Cận Diêm tập đoàn Vân Khôn.

"Tôi biết cô sẽ đến tìm tôi." Một tiếng nói đặc ý vang lên cạnh cửa, mang theo mùi phấn tịn.

Nguyễn Phi ngồi trên ghế sofa sang trọng, ngay cả đầu cũng không ngẩng lên, tức giận: "Có loại người luôn thích thể hiện mình quyền rũ, nhưng lại rất ít khi biết điểm bất lực của mình."

"Hiện tại không phải tôi đang chứng minh sao? Nếu cô đã đến đây, thì có thể chứng minh tôi không bất lực." Cận Diêm ngồi xuống ghế đối diện với Nguyễn Phi.

Mắt Nguyễn Phi nhú lại, nhìn Cận Diêm: "Chắc chắn, hôm nay anh còn có chút bộ dáng của con người."

Là nhà thiết kế chuyên nghiệp, cô không thể không thừa nhận, Cận Diêm có tỷ lệ người vô cùng hoàn hảo, tôn lên bộ tây trang sang trọng, nhưng như vậy thì nói được điều gì, nhìn sao cũng thấy vô lại!

"Tôi có thể hiểu là cô đang khen tôi?" Cận Diêm lười nghĩ ý tứ sâu xa của Nguyễn Phi, vì anh biết cô gái này đối với anh không thật lòng như vậy.

"Anh biết không? Cái đáng sợ nhất không phải đang gây tai trâu, mà là con trâu hướng về người đánh đàn." Nguyễn Phi thật sự xin lỗi nhún vai.

"Cô..." Đáng chết, sao cô gái này không bao giờ nói chuyện tử tế với anh, quên đi, anh nhin, nếu không cô lại mắng anh là đồ không có não, dễ kích động: "Cô đừng nói cho tôi biết, hôm nay cô đặc biệt đến tìm tôi để cãi nhau."

"Anh đề cao tôi rồi, nếu tôi muốn cãi nhau sẽ không tìm người ngu ngốc như vậy." Về mặt Nguyễn Phi cực kỳ đáng tiếc, nhưng có thật là như thế không? Khi cô thấy người đàn ông này thì khó ổn định được tâm trạng, cô sống 24 năm, lần đầu tiên gặp người không biết thức thời như vậy, rõ ràng là biết rõ cô ghét hấn, lại vẫn suốt ngày quần lấy cô để cãi nhau, cuối cùng lại khiến cô phải tới tận cửa tìm anh ta...

Nguyễn Phi sùng sốt, chẳng lẽ.

Cận Diêm nhìn Nguyễn Phi, cười lạnh: "Sao lại ngẩn người như vậy? Cô nghĩ được gì rồi?"

"Anh biết lí do tôi tới tìm anh đúng không?"

"Sao tôi có thể biết được, bé yêu?"

"Tôi nói rồi, đừng gọi tôi ghê tởm như vậy?" Nguyễn Phi tức giận.

"Bảo bối, đừng nóng giận, cô có biết tôi thích nhất là nhìn dáng vẻ tức giận của cô không? Cô không cần cố ý bày ra như vậy, tôi sẽ không có cảm giác đạt được thành tựu."

"Anh!" Đôi mắt Nguyễn Phi sắc bén, cô không thể mắc bẫy: "Anh có ý?"

"Cái gì mà cố ý hay không cố ý? Tôi không biết cô đang nói gì?"

"Anh khiến tôi tới đây, anh biết tôi muốn hỏi Nhan Hàn Thành đang ở đâu, một câu, anh nói hay không nói chuyện của Nhan Hàn Thành cho tôi?"

Cận Diêm nhanh chóng ngồi cạnh Nguyễn Phi, ôm lấy Nguyễn Phi để cô không thể nhúc nhích được, Nguyễn Phi nhú mi vùng vẫy: "Anh muốn làm gì?"

Một hơi thở nóng bỏng thổi vào tai Nguyễn Phi khiến cô tê dại, làm cô bất giác rên khẽ một tiếng, Cận Diêm khiêu khích: "Có người nào nói cho cô biết khi đi cầu xin người ta phải biểu hiện thế nào chưa?"

"Rốt cuộc là anh muốn thế nào?" Lần đầu tiên Nguyễn Phi có cảm giác thất bại. Tính cách người đàn ông này rất nóng nảy, dễ bị kích động, nhưng lại bày ra vẻ mặt dịu dàng để bẫy cô. Cô chắc chắn 100% Cận Diêm không phải tên đàn độn mà còn là gian thương, đáng chết, cô nên sớm biết điều này chứ, tổng giám đốc tập đoàn Vân Khôn nổi tiếng thế giới không thể là tên ngu ngốc được.

"Tôi muốn nhìn bộ dạng cầu xin của cô, muốn nhìn cô không nhanh nhẹn nhanh miệng như vậy, nếu cô cầu xin tôi, tôi sẽ nói cho cô biết Nhan Hàn Thành đang ở đâu, để cô và cô bạn đáng yêu kia yên tâm." Cận Diêm kẻ sát vào cổ Nguyễn Phi, cố ý liếm vành tai của cô, làm cô lại bắt đầu tê dại.

"Cận Diêm, anh đừng quá đáng." Nguyễn Phi rất sợ cái cảm giác này, đành phải cứng họng nói to.

"Oh, bảo bối, tôi cho rằng hai chữ quá đáng chỉ gắn vào người cô thôi đấy. Cô có cầu xin tôi hay không? Tôi cũng không đảm bảo bây giờ Nhan Hàn Thành ở đó nhưng vài giờ sau không biết cậu ta còn ở đó không."

"Anh..." Nguyễn Phi nổi giận, nhưng không còn cách nào khác, đành phải đành lòng tự trọng của mình: "Được, tôi cầu xin anh."

"Người cầu xin sẽ có giọng điệu như vậy?" Cận Diêm nhếch miệng, làm ra vẻ tiếu nạo.

Nguyễn Phi hít sâu một hơi, trở mặt thành điềm đạm đáng yêu ôm eo Cận Diêm, mềm mại làm nũng: "Cầu xin anh, nói cho tôi biết."

Mỹ nhân trong ngực, sao có thể từ chối.

Cận Diêm đã đạt được mục đích, buông Nguyễn Phi ra, lấy một tờ giấy đưa cho cô: "Nhan Hàn Thành ở trong này, tôi nói rồi, nếu chống đối tôi..."

Bốp!

Một cái tát thật mạnh khiến Cận Diêm kinh ngạc, Die nd da nl e q u ydo n Nguyễn Phi không còn vẻ mặt tội nghiệp mà chỉ có tức giận đến phát điên: "Anh đúng là người đàn ông kiêu ngạo, vô liêm sỉ, dám uy hiếp tôi, anh sẽ không còn cơ hội nữa đâu."

"Cô..." Còn chưa nói xong, Nguyễn Phi đã phi đến cánh cửa làm mặt quỷ.

"Tổng giám đốc Cận, cảm ơn sự giúp đỡ của anh." Tay vẫy vẫy tờ giấy, bóng người biến mất nhanh như chớp.

Cận Diêm sờ sờ đôi má nóng rát, đấm mạnh vào ghế sofa, mẹ nó, anh lớn như vậy rồi mà lần đầu tiên bị người ta tát, lại còn là phụ nữ tát, Nguyễn Phi, chúng ta lại có thù oán lớn rồi.

Một lúc sau, Cận Diêm lại cười nguy hiểm, cô gái như vậy, phải chơi đùa từ từ.

"Cái gì? Cậu biết Nhan Hàn Thành ở đâu?"

Mạc Thanh Ngải đang bước đi vô hồn trên đường phố ở Nhật Bản đột nhiên nhận được điện thoại của Nguyễn Phi, cả người cô chợt bừng tỉnh.

"Ừ, cậu ta đang ở "Danh Quốc Lưu Quang". Đây là nơi rất nổi tiếng, cậu có thể tìm thấy dễ dàng.

Ngập ngừng một lúc, Mạc Thanh Ngải hỏi: "Nghe giống như chỗ vui vẻ của đàn ông?"

"Cũng không hẳn, nhưng mà cậu nói thế cũng không sai, đó là một hộp đêm rất có tiếng ở Nhật Bản, không giống mấy chỗ vui chơi dơ bẩn tùy tiện, nghe nói nữ phục vụ ở đó không chỉ xinh đẹp thông minh, mà còn phải trải qua huấn luyện mới được nhận vào, người có thể đi vào "Danh Quốc Lưu Quang" nếu không phải giới chính trị thì cũng là có địa vị trong giới kinh doanh, thân phận của hội viên bên trong cực kỳ bí mật..."

"Được rồi, tớ biết rồi, tớ đến đó ngay đây."

Tiếng cúp máy làm Nguyễn Phi không biết phải làm thế nào, người này có thể không bị kích động một lần không? Cô còn chưa nói xong mà. Mạc Thanh Ngải, cậu không vào được "Danh Quốc Lưu Quang" đâu.

Khi không được phép vào, Mạc Thanh Ngải mới biết tìm Nhan Hàn Thành phải khó khăn đến mức nào.

Cô ngẩng đầu nhìn cái mà Nguyễn Phi gọi là "Danh Quốc Lưu Quang", thật hết sức xa hoa, căn bản là không giống nơi vui vẻ gì đó mà lại cao quý thanh lịch như một quán rượu đẳng cấp thế giới, nhưng mà sao Nhan Hàn Thành lại ở chỗ này, anh...

Không phải không phải, Nhan Hàn Thành không phải người tùy tiện như thế, Mạc Thanh Ngải năn nỉ nhân viên bảo vệ ăn mặc lịch sự ở ngoài cửa: "Cầu xin anh, anh cho tôi vào một chút thôi, hôm nay nhất định tôi phải tìm được người."

"Tiểu thư, không phải chúng tôi không muốn cho cô vào, đây là luật, chỉ hội viên mới có thể đi vào, cô đừng làm khó chúng tôi."

Thái độ của bảo vệ rất cứng rắn, Mạc Thanh Ngải thật sự không biết làm thế nào, dựa vào tường trước cửa vào, tháng mười, thời tiết ở Nhật Bản bắt đầu chuyển lạnh, hơn nữa nhiệt độ về đêm lại chênh lệch khá lớn với ban ngày, Mạc Thanh Ngải chỉ mặc áo mỏng bắt đầu lạnh run người, dạ dày lại quặn lên, vô cùng đau đớn.

Được rồi, cô không vào được nhưng cô có thể đợi, cô không tin cả đời Nhan Hàn Thành không ra, ít nhất là cô muốn giải thích cho anh hiểu, đường hoàng nói lời xin lỗi, cô đã nghi oan anh rồi.

Qua một hai giờ đồng hồ, người vào "Danh Quốc Lưu Quang" đông dần, chứng tỏ nó rất hấp dẫn đàn ông, đặc biệt là đàn ông có tiền.

"Tiểu thư, sao cô còn ở đây?"

Mạc Thanh Ngải đang ôm hai tay cúi đầu, cô ngẩng đầu lên, có chút chóng mặt, thì ra vẫn là bảo vệ.

"Thật xin lỗi, tôi đã làm phiền các anh sao? Vậy tôi sẽ đứng xa một chút."

"Không phải không phải, tôi thấy cô bị lạnh như vẫn chờ, cô nhất định phải chờ cho bằng được sao?"

Mạc Thanh Ngải tự nhận mình không phải người kiên cường, nhưng ít ra chuyện cô quyết định rồi cô sẽ không thay đổi: "Vâng."

Bảo vệ lắc đầu, họ cũng chịu thua Mạc Thanh Ngải: "Vậy cô nói cho tôi biết cô muốn tìm ai, tôi sẽ đi vào hỏi giúp cô."

Thấy có tia hi vọng, Mạc Thanh Ngải kích động nói: "Nhan Hàn Thành, tôi tìm anh ấy, nhưng anh đừng nói tôi là Mạc Thanh Ngải."

"Được, vậy cô chờ một chút."

Nhìn bóng lưng bảo vệ, Mạc Thanh Ngải vỗ trán cười an ủi, đúng là khi có cơ hội cô lại sợ hãi, Nhan Hàn Thành, liệu có phải anh cũng không thèm liếc cô một cái không?

"Nhan tiên sinh, có một tiểu thư đợi ngài cả buổi tối, ngài có muốn gặp cô ấy không?" Thật ra tất cả bảo vệ đều biết Nhan Hàn Thành, chỉ là nếu không được phép, bọn họ không thể tự tiết lộ.

Lúc này, chủ nhân của đôi mắt đen sâu thẳm có vẻ lười biếng mà tàn nhẫn, ngón tay thon dài lắc lư chất lỏng đỏ tươi trong ly, khóe miệng khẽ nhếch đầy vẻ khinh thường, xem ra không phải đang tỉnh táo: "Chờ tôi? Trên thế giới này có rất nhiều cô gái chờ tôi, tôi không cần đi gặp từng người một, chuyện nhỏ ấy mà anh không phải hỏi, hay tôi để anh đến hỏi thẳng chủ của anh sẽ tốt hơn."

"Nhan tiên sinh, tôi sai rồi, để tôi ra ngoài đuổi đi."

Bảo vệ vội vàng đẩy cửa, suýt nữa thì động vào bà chủ.

"Thật xin lỗi, bà chủ, tôi..."

Móng tay đỏ tươi chỉ một cái, bảo vệ lập tức im miệng, đứng nghiêm chỉnh

Đó là một cô gái trẻ, gương mặt xinh đẹp, nhưng không tầm thường và phong trần, ngược lại có thể dễ dàng nhìn ra dưới lớp trang điểm đậm là khuôn mặt xinh đẹp nhỏ nhắn, vừa quyến rũ vừa thanh thuần, là vũ khí sắc bén để đàn ông muốn ngừng mà không được.

Giọng nói nhẹ nhàng không mang theo cảm tình: "Nhan tiên sinh uống bao nhiêu rượu?"

"Từ hôm trước đến cũng chưa từng dừng lại, đây là lần đầu tiên ngài ấy uống nhiều như vậy."

Giữa lông mày cô gái lộ vẻ lo lắng: "Anh vội vàng tìm anh ấy có chuyện gì?"

Bảo vệ nói lại chuyện của Mạc Thanh Ngải.

"Mạc Thanh Ngải..." Cô gái nhẹ nhàng lặp lại, sau đó nói với bảo vệ: "Để tôi giải quyết."

Đẩy cửa, mùi rượu nồng nặc, cô gái không cho Nhan Hàn Thành có cơ hội mở miệng, nói trước: "Anh biết cô gái tên Mạc Thanh Ngải không? Anh định để cô ấy đứng chờ đến chết?"

Cái tên Mạc Thanh Ngải làm Nhan Hàn Thành khẽ mờ mắt, vẻ mặt đau khổ kia khiến cô gái hiểu rõ.

Nhan Hàn Thành nhanh chóng đứng dậy, khuôn mặt hiện vẻ suy nghĩ: "Đường Yên, giúp tôi."

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Nhỏ Của Đại Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10

"Nhan..."

Khi thấy bóng dáng Nhan Hàn Thành xuất hiện ở cửa, trái tim Mạc Thanh Ngải nhảy vọt lên cổ họng, cô có chút hoảng hốt, nhưng khi nhìn lại thấy bên cạnh anh là một mỹ nữ, cô chỉ có thể á khẩu không nói lên lời.

Nhan Hàn Thành tuần mĩ, cô gái kia quyến rũ động lòng người, thậm chí trên mặt anh còn nở nụ cười cưng chiều mà cô chưa từng thấy qua, cô gái kia cũng mỉm cười dịu dàng, lên tiếng đáp lại anh, mặc dù trường hợp này cô cũng đã nghĩ đến, nhưng mà... Vì sao hình ảnh hòa hợp kia lại khiến hốc mắt cô nóng đến mức không mở ra được?

Qua hay không qua đây?

Mạc Thanh Ngải cắn môi dưới: Không được, không thể đi qua, như vậy cô sẽ bị Nhan Hàn Thành khinh thường, cô không muốn làm người hèn mọn như vậy.

Nhưng tầm mắt của cô lại không thể dời đi nơi khác được, hai người họ trông thật hạnh phúc khiến cô hít thở không thông: Không đúng, Mạc Thanh Ngải, mày qua đi, chỉ là tới nói một câu xin lỗi, không có gì đáng ngại, nói xong là mày có thể rời đi rồi.

Mạc Thanh Ngải hít sâu một hơi, nhanh chóng đến bên cạnh Nhan Hàn Thành, loáng thoáng nghe được giọng nói trầm ấm dịu dàng của anh.

"Nhan Hàn Thành..."

Lời nói vừa ra khỏi miệng đã khiến Mạc Thanh Ngải hoảng sợ, cô vốn nghĩ sẽ tự tin nói mà giờ đây lại nhỏ giọng, thậm chí gần như khàn khàn.

Nhan Hàn Thành và Đường Yên dừng nụ cười ái muội, dĩ nhiên Mạc Thanh Ngải thấy khuôn mặt tươi cười của anh cứng lại trong nháy mắt: "Là cô? Tìm tôi có việc gì?"

Mạc Thanh Ngải yên lặng, cô rất sợ phải đối mặt với Nhan Hàn Thành như vậy, anh đã kích cô, châm chọc cô, nổi giận không thèm để ý đến cô, nhưng cô còn có thể biết được cảm xúc của Nhan Hàn Thành, nhưng bây giờ cô không có cách nào để hiểu cảm xúc của anh.

"...Tôi, có thể nói chuyện với anh một lúc không?"

"Nói chuyện? Xin lỗi, hiện tại không tiện." Sau đó Nhan Hàn Thành liếc nhìn Đường Yên.

"Tôi chỉ xin anh một chút thời gian thôi, không mất quá nhiều, tôi biết bây giờ anh không có chuyện gì quan trọng." Mạc Thanh Ngải kéo áo Nhan Hàn Thành.

Nhan Hàn Thành gạt tay cô ra, nhếch môi cười, nguy hiểm mà quyến rũ, đến gần Mạc Thanh Ngải, đưa tay ôm chặt vai cô, không cho phép cô lùi về sau: "Xin tôi một chút thời gian? Cô biết tôi không bận? Thật cảm ơn cô đã hiểu tôi như vậy, chẳng qua... Thời gian giống như giấy vệ sinh, nhìn thì nhiều nhưng lại không đủ dùng."

Câu nói cuối cùng của Nhan Hàn Thành sắc bén như mũi tên, nhẹ đến mức chỉ Mạc Thanh Ngải mới nghe thấy: "Thời gian của tôi đối với cô đã hết rồi."

Vai Mạc Thanh Ngải bị đau, cô không nhịn được rên nhẹ, khiến cho đầu đau, dạ dày cũng quặn lên: "Thật xin lỗi, tôi biết việc kia là tôi nghi oan cho anh, tôi..."

"Không cần nữa. Có oan ức hay không... Đã không quan trọng rồi." Nhan Hàn Thành nói xong, lùi lại vài bước, tay ôm chặt Đường Yên, thể hiện mình không có tính nhẫn nại.

Lần đầu tiên, Mạc Thanh Ngải rất muốn cười thừa nhận rằng mình là người cuồng ngược, cô thà cãi nhau cùng Nhan Hàn Thành cũng không muốn anh nhẹ nhàng nói "Tất cả đã không còn quan trọng rồi."

Nhìn cô gái bên cạnh Nhan Hàn Thành, Mạc Thanh Ngải có cảm giác đang xem kịch vui, cô cười châm biếm, dù sao tự tôn mà cô để ý nhất cũng đã bị phá hủy, đủ rồi.

"Đó là điều tôi nên nói, anh nghĩ thế nào là chuyện của anh."

Mạc Thanh Ngải xoay người, cô khó khăn di chuyển từng bước, trên mặt có cảm giác lạnh lẽo: Mạc Thanh Ngải, đừng khóc, đừng khóc, không có gì đáng ngại, mày không được khóc trước mặt bọn họ, mày rất kiên cường, rất dũng cảm..

Đầu đau như búa bổ, dạ dày cũng xoắn lại, Mạc Thanh Ngải không chịu được, tay nắm chặt, cô tự nói với mình, chịu đựng chịu đựng chịu đựng.
Mãi cho đến khi cô không biết mình đang nói điều gì.

Nhìn bóng lưng Mạc Thanh Ngải, Đường Yên cười nhạt: "Tôn thương cô ấy như vậy anh sẽ thấy vui vẻ sao?"

"Tôi không biết... Tôi chỉ biết nếu tôi không tổn thương cô ấy, tôi sẽ tiếp tục thương tổn chính mình." Nhan Hàn Thành vỗ trán lắc lắc đầu, có vẻ mình không tỉnh táo lắm.

"Anh sẽ hối hận."

"Lúc đó nói sau." Nhan Hàn Thành chuẩn bị rời đi.

"Anh..." Đường Yên nhìn Nhan Hàn Thành, nhìn lại Mạc Thanh Ngải, sau đó hét lên: "Nhan Hàn Thành, cô ấy xỉu rồi."

Nhan Hàn Thành quay người theo phản xạ, để Đường Yên nhìn thấy bộ mặt chân thực nhất của anh, Nhan Hàn Thành, đúng là anh không thể không quan tâm đến cô ấy như lời anh nói.

Mạc Thanh Ngải khó khăn mở to mắt, là trần nhà trắng bóng, cô muốn xoay người lại chạm vào cánh tay đang truyền dịch, đau đớn kêu một tiếng.

"Cô đã tỉnh?" Một giọng trầm, là tiếng Nhật chính gốc

Mạc Thanh Ngải thấy một bác sĩ mặc áo blouse trắng đứng bên cạnh, cô liếc đôi môi khô khốc, khẽ gật đầu nói: "Sao tôi lại ở bệnh viện?"

"Viêm dạ dày cấp tính nhưng cô vẫn chịu đựng không đi chữa, sau đó lại bị cảm lạnh, nên phát sốt rồi té xỉu."

"Té xỉu?" Mạc Thanh Ngải có chút hoảng hốt: "Vậy ai đưa tôi tới đây?"

"Là một vị tiên sinh, cô hôn mê một ngày một đêm anh ta đều ở bên cạnh, mãi đến sáng nay khi cô không có đáng ngại mới nộp viện phí rồi rời đi."

Là Nhan Hàn Thành sao?

Mạc Thanh Ngải có chút mong chờ hỏi: "Anh ấy có nói lại gì không?"

"À, đúng rồi, anh ấy để lại một tờ giấy, nhờ tôi chuyển cho cô."

Mạc Thanh Ngải cầm tờ giấy rồi nắm trong tay: "Cám ơn."

"Ừ, nếu cô cảm thấy tốt rồi thì chiều có thể xuất viện, nhớ là đừng đùa với thân thể của mình."

Mạc Thanh Ngải sững sờ nhìn bác sĩ rời đi mới nhanh chóng mở tờ giấy ra, đúng là nét chữ của Nhan Hàn Thành: "Gặp người đứng lúc là một loại hạnh phúc, nhưng nếu sai thời gian, gặp sai người, lại là một loại hành hạ, khi tôi nghĩ lại phát hiện tôi luôn tự cho là mình đúng, nếu tất cả là sai thì đừng ở đây đi, tôi không khuấy rây cuộc sống của cô nữa. Còn nữa, tôi về nước, tự chăm sóc mình thật tốt."

Tờ giấy bay xuống, nước mắt của Mạc Thanh Ngải cũng chảy xuống từng giọt, cô rất muốn khóc lớn, nhưng cô biết đây là bệnh viện ở Nhật Bản, lại không có Nhan Hàn Thành bên cạnh, cô không thể tùy hứng như vậy.

Từ trước đến nay cô đều nghĩ Nhan Hàn Thành tự cho mình là đúng chiếm giữ cuộc sống của cô, mà thật ra, cô cũng có lúc như vậy.

Mở mắt nhắm mắt đều là bóng dáng Nhan Hàn Thành, giống như lúc đó bị viêm ruột thừa phải nằm viện, nhìn thấy Nhan Hàn Thành là cô có sức sống gấp trăm lần, đầu võ mồm cùng anh, tự do sai bảo anh làm cái này cái kia, dù anh có mắng cô cũng sẽ đưa thứ cô muốn đến tay cô.

Đúng là tất cả đều quá muộn, nếu cô tỉnh táo lại, nhất định cô sẽ không cố chấp ngu ngốc như thế, để đổi lấy một câu: "Dừng ở đây đi."

"Cha nói này con gái, con đi công tác kiểu gì mà gầy đi vậy, nếu tòa soạn ngược đãi con, con phải kiện bọn họ đó." Cha Mạc lôi kéo Mạc Thanh Ngải nhìn trái nhìn phải, đau lòng chặc lưỡi.

Mạc Thanh Ngải cảm giác bên trán nhỏ vài giọt mồ hôi: "Cha... Cha đừng nói lung tung, con đâu có gầy, mẹ, mẹ nói đúng không?"

Mẹ Mạc cời tạp dề, một tay cầm cái muôi xào đi từ phòng bếp ra, liếc Mạc Thanh Ngải: "Mẹ thấy cha con nói không sai, gần đây con lại làm gì phạm luật sao?"

Đã quá quen với việc mẹ mình luôn dùng từ nguy hiểm, Mạc Thanh Ngải sờ má mình, cũng bình thường mà, không đến mức quá kinh khủng, cô chỉ bị bệnh khi ở Nhật Bản thôi, vì vậy mới về nhà nghỉ ngơi vài ngày.

"Chắc là do mấy hôm trước con đi công tác bị mệt."

Cha Mạc cười hề hề: "Vậy lần này con về ở mấy ngày? Cha thấy con còn cầm cả quần áo về."

"Vâng, con muốn về nhà nghỉ ngơi mấy ngày lễ, chắc là khoảng một tuần." Mạc Thanh Ngải đi vòng ra sau lưng cha Mạc, ôm cổ ông, làm nũng nói: "Cha, nhân dịp này con sẽ chăm sóc cha thật tốt."

"Được, được, đương nhiên là được, cha chỉ mong con gái chăm sóc cho cha hàng ngày."

"Chắc, chắc, lại đến giờ diễn trò phụ tử tình thâm, tôi xem đến nổi da gà." Nói xong, mẹ Mạc đi vào nhà bếp.

Mạc Thanh Ngải làm mặt quỷ nói đùa: "Cha, mẹ lại ghen tị rồi, để con vào giúp mẹ."

Mạc Thanh Ngải đi vào phòng bếp, ngạc nhiên: "Mẹ, mẹ làm nhiều đồ ăn như vậy làm gì? Mẹ muốn mở tiệc chiêu đãi chủ tịch nước sao?"

"Hừ, ba hoa." Mẹ Mạc không giải thích, tiếp tục rửa rau, Mạc Thanh Ngải cũng tiện tay thái rau giúp.

"Gần đây con có chuyện sao?" Đột nhiên mẹ Mạc hỏi.

Ánh mắt Mạc Thanh Ngải lóe sáng, cô cười: "Con làm gì có chuyện gì."

"Mẹ không phải cha con để con qua mặt, con là con gái mẹ, do mẹ nuôi lớn, phân con rắn hay mềm mẹ còn biết nữa là." mẹ Mạc bĩu môi.

"Eo ơi, kinh quá, mẹ làm nhiều đồ như vậy mà con không ăn nổi nữa rồi." Giọng nói của Mạc Thanh Ngải có chút run rẩy, mẹ là người mạnh nhất trong nhà cô, mạnh đến mức tất cả mọi người phải nghe theo, đúng là không thể phủ nhận mẹ là người hiểu cô nhất, cũng là người duy nhất cô có thể dựa vào.

"Có liên quan đến Đại Thành?"

Mẹ Mạc không nhìn Mạc Thanh Ngải, hỏi sắc bén.

"Có chuyện gì cùng anh ấy..."

Còn chưa nói xong, tiếng hô "cố lên" đinh tai nhức óc truyền vào tiểu khu, truyền vào Mạc gia, Mạc Thanh Ngải tò mò hỏi: "Mẹ, bên ngoài có chuyện gì vậy?"

"Trường sơ trung trước kia con và Nhan Hàn Thành học đang tổ chức đại hội thể dục thể thao, đã ba ngày rồi mà vẫn vô cùng náo nhiệt."

"A, con nhớ rồi, thời gian này hàng năm là lúc trường tổ chức đại hội thể dục thể thao mùa thu. Mẹ, con đi xem một chút, đến giờ cơm con sẽ về." Mạc Thanh Ngải thoát nhìn rất kích động, lập tức mang giày ra cửa.

Mẹ Mạc đi đến cạnh cửa, không nói một tiếng nhìn hành động của Mạc Thanh Ngải, con gái mình bà còn không biết? Nó cố chấp không chịu nói ra, nhưng làm sao mà bà có thể giả vờ như không nhìn thấy đây.

Sân vận động Lục Âm đông kín người, đám đông chen chúc nhau, đội thi đấu, đội dự bị, đội cổ động viên, tiếng "Cố lên" phát ra từ loa cùng với tiếng báo từng trận đấu khiến cho không khí trong trường vô cùng náo nhiệt, học sinh cũng đều có vẻ cực kỳ hưng phấn.

Mạc Thanh Ngải cũng bị bầu không khí này cuốn hút, cô nhớ hồi sơ trung ghét nhất là đại hội thể dục thể thao, cô ghét chạy bộ, cô ghét chạy vượt rào, nói chung là cô ghét thể dục, chầy mò hỏi đúng là một chuyện vô cùng phiền phức.

Nhưng... Nhan Hàn Thành không như vậy.

Dù sau lưng anh bắt mắt vì thầy giáo giao cho anh nhiều hạng mục, nhưng ngoài mặt anh vẫn khiêm tốn lễ phép nói rằng mình sẽ cố gắng, hừ... Sống hai mặt như vậy đúng là vất vả.

Nhan Hàn Thành luôn là người thắng trong bất cứ mục nào ở đại hội, kỷ lục của anh đến giờ vẫn chưa ai phá được, có đôi khi cô thật sự không rõ vì sao lại có người hoàn mỹ như vậy, thành tích tốt, ngay cả thể thao cũng giỏi, khó trách thu hút các nữ chính như vậy, cho nên khi đó dù cô có ghét cũng cực kỳ hâm mộ nh.

Đột nhiên, một tiếng khóc hấp dẫn ánh mắt của Mạc Thanh Ngải, thì ra có một nữ sinh bị ngã trên đường đua chạy 800m, nhưng sau đó cô bé lại kiên cường đứng dậy quay lại hàng ngũ.

Mạc Thanh Ngải không khỏi cười một tiếng, đúng là cô đang rất cảm động, điều này làm cô đột nhiên nhớ tới một việc.

Lần đó cô bị ép tham gia thi chạy 800m, tuy đã cầu xin hết mức nhưng vẫn phải chạy, kết quả là bị ngã giữa đường, nhưng lần đó cô bị ngã rất nặng, không thể đứng lên nổi.

Khi đó ngẩng đầu đã thấy Nhan Hàn Thành đứng bên cạnh, vẻ mặt anh nhìn cô đầy ghét bỏ, nói là heo nhìn thấy cô cũng phải đi trốn làm cô cực kỳ xấu hổ.

Nhưng cũng chính Nhan Hàn Thành đỡ cô lên, công cô đến phòng y tế.

Còn nhớ rõ khi đang đi, cô đau đến mức nước mắt mũi chảy hết ta, Nhan Hàn Thành không lên tiếng mà chỉ cô gắng không đụng vào vết thương của cô, cô lại ngoan cố nghĩ Nhan Hàn Thành là người xấu, nếu không phải anh báo thầy giáo cho nàng tham gia thi, cô đã không thảm như vậy.

Đương nhiên là Nhan Hàn Thành không muốn giảng đạo lý cho người không nói lý, anh vẫn nói là suy nghĩ cho sức khỏe của cô.

Lúc đến phòng y tế, đầu gối của cô bị rách, bác sĩ nói muốn dùng còng để sát trùng, cô sợ tới mức khóc lóc vùng vẫy nói không được, Nhan Hàn Thành cực kỳ nghiêm khắc giữ chặt cô, nói là không khử trùng thì đầu gối sẽ bị hỏng.

Nhưng cô vẫn cố chấp đứng lên, Nhan Hàn Thành và bác sĩ kết hợp cũng không giữ được.

Sau đó Nhan Hàn Thành cũng thỏa hiệp.

Lúc học sơ trung cô là fan của Kim Dung, nói tình yêu của Triệu Mẫn và Trương Vô Kỵ thật động lòng người, luôn quán lấy Nhan Hàn Thành nói cô không cần anh đồng ý làm cho cô ba việc, chỉ cần một chuyện là tốt rồi, chỉ cần một chuyện.

Đến giờ cô cũng không quên được ánh mắt khinh thường khi đó của Nhan Hàn Thành, anh nói nhất định phải đưa cô đến khoa tâm thần.

Sau đó vì đề cô ngoan ngoãn sát trùng, Nhan Hàn Thành nói chỉ cần cô sát trùng sẽ đồng ý với cô một chuyện, chuyện gì cũng được, chỉ cần không trái với đạo lý.

Cô khóc lem hết mặt nhưng vẫn phải cắn răng sát trùng vì lời hứa hẹn đó của Nhan Hàn Thành.

Khi đó cô chỉ nghĩ lúc nào Nhan Hàn Thành trêu chọc cô sẽ lấy ra dùng, nhưng kết quả là cô không nghĩ tới nên cũng vô dụng.

Lời hứa đó...

Đột nhiên Mạc Thanh Ngải trừng to mắt, sau một lúc suy nghĩ, ý cười hiện ra trên môi lúc nào cũng không biết, vậy bây giờ có phải cô nên sử dụng lời hứa đó không?

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Nhỏ Của Đại Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11

"Xin hỏi, Nhan Hàn Thành tiên sinh có ở đây không?"

Vội vã đi vào "Đại Thành tiểu ái", Mạc Thanh Ngải thấy quản lý đi từ trên lầu xuống.

"Ôi, Mạc tiểu thư, sao cô lại tới đây? Tìm Nhan tiên sinh có việc gấp?"

"Vâng, rất gấp."

Về mặt quản lý lộ vẻ khó xử: "Có một vị khách vừa đến, Nhan tiên sinh đang tiếp khách, hay là như vậy, cô đi dạo trong này một chút, chờ Nhan tiên sinh tiếp khách xong."

Chờ? d,0dylq,d Đùa gì vậy, khó khăn lắm cô mới quyết định lấy dùng khí đến đây ăn vạ, bất kể thế nào cũng phải cứu vãn mối quan hệ của bọn họ, cái gì mà chấm dứt ở đây, cô không nghe thấy một chữ nào cả, anh đã hành hạ cô gần nửa cuộc đời, muốn dừng là dừng không hỏi ý kiến của cô sao? Nếu muốn dừng cũng phải do cô nói, anh dựa vào cái gì mà tự quyết định!!

"Không cần, tôi tự lên cũng được."

Nói xong, Mạc Thanh Ngải đi vòng qua người quản lý để lên lầu, mặc kệ quản lý đang kêu lên.

"Rầm", đẩy mạnh phòng vẽ tranh của Nhan Hàn Thành ra, Mạc Thanh Ngải ngu ngơ trong nháy mắt, bởi vì cô gái đang dựa sát vào người Nhan Hàn Thành trên ghế sofa kia là người cô biết, đó là người hôn Nhan Hàn Thành lần trước trong nhà hàng.

Nhưng lúc này Mạc Thanh Ngải không rảnh để lo việc khác, cô nói với Nhan Hàn Thành: "Nhan Hàn Thành, anh chui ngay ra đây cho tôi."

Lúc này Mạc Thanh Ngải mới nhìn kỹ Nhan Hàn Thành, tim cô đập nhanh, bọn họ chỉ mới không gặp vài ngày mà anh hình như đã gầy đi một chút, râu mọc dài ra một chút, tóc tai hỗn loạn, xem ra tinh thần không tốt, nhưng... Vẫn là bộ dạng lười biếng làm tan chảy lòng người.dienndnle,qu.y don

Đôi mắt đen như mực của Nhan Hàn Thành nhìn chằm chằm Mạc Thanh Ngải vài giây, sau đó cố ý nói: "Tôi nhớ tôi đã nói rồi.."

"Nói cái gì, anh viết lằng nhằng một đồng tôi đọc không hiểu, tôi muốn nói chuyện cùng anh, mau ra đây!"

Bóng người trên ghế sofa quá chói mắt, Mạc Thanh Ngải đã dần mất kiên nhẫn.

Nhan Hàn Thành như vô tình tránh khỏi "móng vuốt" của Hạ Đồng, đi tới trước giá vẽ cạnh cửa sổ thủy tinh sát mặt đất, giọng nói nhẹ nhàng mà lạnh lùng: "Tôi không nhớ cô vẫn thích chơi cái trò giả ngu này, tôi đã nói rất rõ, nếu cô không hiểu, tôi cũng hết cách."

"Nhan Hàn Thành, vậy tôi muốn dùng..."

"Ê, cô gái này phiền quá, Charles đã nói không muốn nói gì với cô, cô vẫn còn quấy rầy làm gì." Hạ Đồng nhú mi, không vừa lòng với sự phiền phức của Mạc Thanh Ngải.

"Cô câm miệng cho tôi, lúc tôi đang nói chuyện không đến lượt cô chen mồm vào." Mạc Thanh Ngải ra vẻ bất chấp mọi thứ, đi tới gần Nhan Hàn Thành.

"Cô..."

"Cô cái gì mà cô, cô biến đi cho tôi, cô cực kỳ chóng mặt đó đại tỷ."

Nói xong, Mạc Thanh Ngải đi tới gần Nhan Hàn Thành, tay kéo cổ áo anh, bốn mắt nhìn nhau với anh.

"Nhan Hàn Thành, anh có phải đàn ông không, anh nói lời có chịu làm không?"

Hiếm thấy là Nhan Hàn Thành không gạt tay Mạc Thanh Ngải, biểu cảm cũng không thay đổi chút nào: "Tôi đã nói đương nhiên làm."

"Hồi sơ trung anh đã hứa với tôi một anh, anh nói chuyện gì anh cũng đồng ý với tôi phải không?"

Ánh mắt Nhan Hàn Thành nhanh chóng hiện lên vẻ kỳ lạ, thâm ý trong đó khiến Mạc Thanh Ngải không hiểu được: "Vậy, cô muốn tôi làm gì?"

"Ngồi xuống, tôi sẽ nói cho anh biết tôi muốn anh làm gì."

... ..

Sau một lúc lâu, Nhan Hàn Thành mới đẩy tay Mạc Thanh Ngải, đứng thẳng: "Được rồi."

Mạc Thanh Ngải mừng thầm làm mặt quỷ với Hạ Đồng, sau đó cầm túi xách: "Đi theo tôi."

Nhan Hàn Thành bước qua giá vẽ, chuẩn bị đi theo, Hạ Đồng vội nói: "Charles... Còn tôi..."

Nhan Hàn Thành quay đầu, biểu cảm lạnh lùng, dáng vẻ suy sụp và cảm xúc buồn bực hoàn toàn biến mất, giống như những thứ này chưa từng xuất hiện, nhếch môi cười khiến người ta phải sờn gai ốc: "Hạ Đồng, cảm ơn cô."

Một câu hai nghĩa, Nhan Hàn Thành cũng không muốn nói quá rõ ràng: "Lời đề nghị của cô nên rút lại đi, thái độ của tôi lúc đến Ý cho tới giờ đều không thay đổi, cũng không muốn thay đổi."

Nhan Hàn Thành rất dứt khoát, để lại vẻ mặt không cam lòng của Hạ Đồng.

Nhìn Mạc Thanh Ngải vừa lau nước mũi vừa ăn sữa đậu đỏ ướp lạnh, Nhan Hàn Thành bất giác khinh thường nói: "Cô có bị bệnh không vậy, đến chỗ xa xôi này chỉ để ăn đá bào giữa trời lạnh?" DiễđầndầnlêLêQuýĐôn

Mạc Thanh Ngải ngẩng đầu lên thấy Nhan Hàn Thành ngốc như vậy liền cười rộ, không sai không sai, chính là giọng điệu như vậy, cô thả để anh nói giọng đáng ghét thế với cô còn hơn là anh lạnh như băng.

Chỉ vào bốn phía của quán nhỏ, Mạc Thanh Ngải khịt mũi: "Như vậy mới có cảm giác, mùa này chỉ có quán cạnh trường chúng ta mới bán đá bào thôi.. Ôi, thật nhớ nơi này, anh không nhớ sao? Lúc học sơ trung ngày nào chúng ta tan học cũng tới đây ăn đá bào, anh, tôi, Phi Phi... Tiếc là bây giờ quán đã đổi chủ rồi."

Nhan Hàn Thành nhú mày, cô gái này muốn gọi ra những ký ức hồi nhỏ để anh cảm động sao? Tiếc là anh chỉ nhớ anh phải ăn đá giữa lúc trời lạnh buốt, hại anh lần nào về cũng phải uống thuốc cảm.

"Chẳng lẽ anh không nhớ chút nào sao?" Mạc Thanh Ngải bĩu môi, cực kỳ thất vọng với Nhan Hàn Thành.

... ..

"Điều cô muốn nói với tôi là cái này sao? Cô giả bộ ngờ ngẩn làm gì nữa, muốn tôi làm gì thì nói nhanh đi."

Tên đáng chết, luôn thẳng như vậy.

"... Tôi, Nhan Hàn Thành, tôi nói gì anh cũng đồng ý sao?"

Nhan Hàn Thành không nói gì, chỉ im lặng.

Mạc Thanh Ngải nuốt nước miếng, khẽ nhúc nhích môi: "Chúng ta làm hòa đi."

"Hả? Cô nói gì? Nói to lên." Nhan Hàn Thành nheo mắt, có vẻ rất thật lòng hỏi.

"Chuyện này..." Mạc Thanh Ngải cào cào tóc, nói hơi lớn: "Chúng ta làm hòa đi."

"Làm ơn đi, cô vốn không phải thực nữ nên không cần giả bộ, lớn tiếng lên tôi mới nghe được."

"Mẹ kiếp! Tôi nói chúng ta làm hòa đi." Mạc Thanh Ngải nghe thấy nhếch miệng vỗ bàn đứng lên, dọa đến học sinh ngồi bên cạnh.

Nhan Hàn Thành cố kìm chế không cười, kéo Mạc Thanh Ngải ngồi xuống: "Tôi nghe rồi, tôi cũng không điếc, cô đừng làm người khác sợ, nếu bị cảnh sát bắt vì tội làm ồn nơi công cộng tôi không đỡ được đâu."

Mạc Thanh Ngải cắn môi dưới, hung dữ nhìn chằm chằm Nhan Hàn Thành: "Vậy anh có đồng ý không, mà không, mặc kệ anh muốn hay không, đây là lời hứa của anh với tôi, tôi nói làm hòa là làm hòa."

Nhan Hàn Thành im lặng rồi.

Sau đó Mạc Thanh Ngải xấu hổ: "Này, anh nói đi, tôi đã xin lỗi trước, một người đàn ông như anh để ý nhiều vậy làm gì, mà tôi đã giải thích với anh tôi và Mạnh Đa không có gì, huống hồ hôm đó là anh chọc giận tôi trước tôi mới như vậy."

Nhan Hàn Thành tiếp tục im lặng.

Khẽ nuốt nước bọt, Mạc Thanh Ngải tiếp tục phát biểu: "Còn nữa, lúc ở Nhật Bản cảm ơn anh đã đưa tôi đi viện, chăm sóc tôi, nhưng anh cũng không nên rời đi khi tôi chưa tỉnh, lại còn rất vô trách nhiệm để lại một tờ giấy, như vậy là hòa rồi."

Nhan Hàn Thành vẫn im lặng.

Mạc Thanh Ngải sử dụng chiêu cuối cùng dụ dỗ: "Tôi cũng đã nghĩ kỹ, từ nhỏ đến lớn là tôi tự cho mình đúng luôn nghĩ anh đối xử không tốt với tôi, nhưng thật ra nhiều lúc không như vậy, nhưng anh cũng không phải lúc nào cũng tốt, lần nào cũng mắng tôi."

"Mạc Thanh Ngải..."

"Có!"

Đột nhiên Nhan Hàn Thành có phản ứng làm Mạc Thanh Ngải nhảy dựng.

"Được rồi, tôi đồng ý."

Hử, anh đồng ý cái gì?

"Lời hứa này dùng vào việc cô giải hòa với tôi, mất công tôi lo lắng nhiều năm như vậy, thì ra cũng không quá khó, nhưng tôi nói trước, tôi đồng ý là lời hứa này cũng làm xong, cô có muốn dùng nữa cũng không được."

Oa, đây là tình huống gì?

Nhan Hàn Thành đứng dậy, từ trên cao nhìn xuống Mạc Thanh Ngải, nở nụ cười xấu xa quen thuộc: "Đi thôi, tôi đói bụng rồi, về nhà ăn cơm đi, tôi thèm ăn đồ mẹ nấu."

Mạc Thanh Ngải sững sờ, đột nhiên cô phát hiện ra tình huống này rất kỳ lạ, không giống với sự mong chờ của cô, nhưng lạ ở chỗ nào thì cô không nghĩ ra.

"Không nghĩ ra thì không cần nghĩ nữa, người có suy nghĩ của người, heo có suy nghĩ của heo, đúng là tôi không thể miễn cưỡng heo hiểu cách nghĩ của người."

Nhan Hàn Thành kéo tay Mạc Thanh Ngải rồi trả tiền rồi đi.

"Này này này, cái gì mà mẹ, đó là mẹ tôi!" d.dal.q(đôn Mạc Thanh Ngải hoàn hồn hét to với Nhan Hàn Thành: "Heo cái gì, anh nói rõ ràng cho tôi, anh mới là heo, tôi không thể miễn cưỡng anh hiểu cách nghĩ của tôi mới đúng, hử!"

"Tôi đã gọi là mẹ mười mấy năm, giờ cô mới để ý không phải đã muộn rồi sao?"

"Bây giờ anh sửa lại cho tôi.."

"Không "

"Anh! Xấu xa!"

"Anh hài lòng chưa?"

Nguyễn Phi liếc nhìn vẻ mặt "Tôi không sai" của Nhan Hàn Thành, sau đó đi tới ghế sofa ngồi.

"Cậu phát hiện ra khi nào?" Nhan Hàn Thành dựa vào bàn làm việc của Nguyễn Phi, phát hiện ra là không thể coi thường cô gái này.

"Cậu không cần phải tỏ ra thất bại. Sau khi tôi bị cái người kia lừa dối mới phát hiện ra." Nguyễn Phi nheo mắt: "Chỉ là tôi thật sự không dám tin, tôi giúp cậu lâu như vậy mà cậu lại có thể lừa dối tôi ra lừa dối, Nhan Hàn Thành, cậu thấy tôi dễ bị bắt nạt sao?"

"Đại tiểu thư, làm sao tôi dám, vì vậy không phải hôm nay tôi đã đặc biệt đến văn phòng của cậu để giải thích sao?"

"Giải thích? Thôi đi! Sau khi tôi bị Cận Diêm lừa dối sao?"

Quay lại ghế sofa, Nhan Hàn Thành tỏ vẻ ân hận: "Tôi thề, tôi chỉ muốn mượn miệng cậu để nói cho Mạc Thanh Ngải nơi tôi ở thôi, còn cách làm của Cận Diêm thì tôi không biết."

"Muốn tôi tin cậu trừ khi die.nnn daan lle qqy donnn chúng ta sinh là từ bụng mẹ một lần nữa."

Nhan Hàn Thành gãi tay đầu hàng, bắt đầu nói: "Để tôi giải thích, nhưng nói cậu bị Cận Diêm lừa dối cũng không đúng lắm, không phải cậu còn tát anh ta một cái sao? Cậu phải biết rằng nhà Cận Diêm là một nhà rất có quyền lực, bị người tát một cái, hơn nữa còn bị phụ nữ tát là chuyện anh ta gặp lần đầu tiên."

"Bị tôi tát một cái là vinh hạnh của anh ta, tôi không hiểu vì sao anh ta cứ quẫn lấy tôi."

"Của lạ! Có cái gì mà không hiểu... Cận gia là nơi mà bất kỳ người phụ nữ nào cũng muốn vào cửa, Cận Diêm muốn loại phụ nữ nào mà không có. Cậu là người đầu tiên không bày vẽ mặt hòa nhã cho anh ta xem, là người dám nổi giận với anh ta, nên tự nhiên anh ta có tình cảm đặc biệt với cậu."

"Đặc biệt? Cảm giác tươi mới? Không chiếm được mới tốt?" Cười nhạo một tiếng, Nguyễn Phi không hứng thú với trò chơi này của nhà giàu.

"Tôi nghĩ một phần là do từ trước đến giờ Cận Diêm chưa từng thích ai nên không biết cách thích một người, vì vậy bây giờ anh ta mới phải đi học hỏi."

"Đừng làm trò. Cậu đang ám chỉ rằng anh ta thật sự thích tôi sao? Thượng Đế ơi, năm nay thành thật đáng giá mấy đồng tiền chứ?" Nguyễn Phi lắc đầu đứng dậy, đi tới tủ lạnh lấy ra hai chai nước khoáng, đưa cho Nhan Hàn Thành một chai.

"Còn cậu nữa, đừng tưởng rằng mình là chuyên gia, thật ra cậu và Mạc Thanh Ngải cũng không khác gì nhau." Mở chai nước, về mặt Nhan Hàn Thành vô cùng tiếc nuối.

"Này, tôi cảnh cáo cậu, cậu có thể lấy heo ra so với tôi cũng không thể lấy Tiểu Ngải ra so với tôi, quá si nhục người rồi." Nguyễn Phi ngồi xuống bên cạnh Nhan Hàn Thành.

Sặc...

Suýt nữa Nhan Hàn Thành phun nước ra: "Cô ấy có biết cậu đánh giá mình thế không?"

"Ừm, muốn không biết cũng khó." Nguyễn Phi nhún vai: "Cậu đừng cho rằng tôi nói này nói nọ, bây giờ tôi sẽ cho cậu thời gian để giải thích."

"Còn cần tôi giải thích? Cậu suy nghĩ một chút là hiểu rồi..."

"Nói như vậy là bắt đầu từ khi cậu theo đến Nhật Bản, cãi nhau với cô ấy, để cô ấy chọc tức cậu, rồi cậu ra về bị tổn thương bỏ đi, sau đó lại làm tổn thương cô ấy, bỏ lại cô ấy một mình, còn có tờ giấy tuyệt tình, bắt cô ấy phải quay về tìm cậu... Toàn bộ đều là bẫy của cậu?" Ghế sát vào Nhan Hàn Thành, Nguyễn Phi nhẹ giọng hỏi.

Nhan Hàn Thành nhắm mắt lại, die,n,,da/nnlq.donnn ra vẻ vô cùng đau đớn: "Cậu cũng không thể nói như vậy, tôi cũng bị cô ấy làm tổn thương sâu sắc."

"Làm trò, Nhan Hàn Thành tiên sinh, đừng cố làm ra vẻ, dù đây đều là âm mưu của cậu, nhưng tôi nhớ tôi đã nói trước với cậu rồi, dù cậu làm gì cũng không được làm cô ấy đau khổ."

"Cậu phải tin tưởng tôi chứ. Dù tôi làm gì cũng sẽ không bỏ lại cô ấy một mình, đau khổ chỉ là quá trình thôi."

"Dù là believe* thì ở giữa vẫn chứa lie**, cậu muốn tôi tin tưởng cậu cũng có chút khó rồi."

* Believe: Tin tưởng.

** Lie: Dối trá.

Nghiêng đầu nhìn Nguyễn Phi, Nhan Hàn Thành thu lại vẻ mặt thờ ơ, bên trong con người là bộ dáng nghiêm chỉnh khó thấy của Nguyễn Phi: "Cậu cũng hiểu tôi không ít, tôi nghiêm túc nói cho cô ấy tất cả cảm giác của tôi nhưng cô ấy không nghe lấy một chữ, hình tượng của tôi trong lòng cô ấy là cố định là người lạnh lùng tuyệt tình, thích trêu chọc cô ấy. Vậy nên tôi mới phải dùng thủ đoạn để cô ấy tự mình cảm nhận, để cô ấy biết tính cách của mình sẽ đánh mất cái gì, mong có thể thay đổi tính tình của cô ấy, để cô ấy suy nghĩ thông suốt, mà thực tế đã chứng minh tôi đúng, không phải sao?"

Nguyễn Phi trầm mặc, không thể phủ nhận lời nói của Nhan Hàn Thành. Thôi, chuyện của hai tên oan gia này cô không nhúng tay vào được: "Được rồi, bây giờ tôi cũng thừa nhận Mạc Thanh Ngải là người cuồng ngược... Haiz, cuối cùng tôi cũng có thể hiểu được câu nói kia, muốn tổn thương người đàn

ông thuộc chòm sao Bọ Cạp là rất khó, bởi vì có rất ít người có thể làm được, vì người đó cũng phải chịu đau khổ. Nếu muốn trốn, thì phải biến mất hoàn toàn, nếu quyết tâm bắt lấy anh ta, thì phải vui vẻ khuất phục, không được có bất kỳ ý nghĩ nào khiêu khích anh ta. Nhan Hàn Thành, tốt nhất là cậu không nên đốt lửa tự thiêu. Hiện tại cô ấy vẫn còn mờ mịt, nhưng Tiểu Ngải cũng không phải Tiểu Bạch Thỏ, điều này chúng ta đều rõ, nếu một ngày nào đó cô ấy bỏ đi, thì anh phải mò kim đáy bể rồi."

Nhan Hàn Thành tươi cười gât đầu: "Tôi sẽ không cho cô ấy cơ hội đó."

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Nhỏ Của Đại Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12

Bắt đầu vào tháng 11, vì ảnh hưởng của luồng không khí lạnh mà nhiệt độ bị giảm mạnh, đột nhiên cả nước bùng phát dịch X như cúm virus, tuy loại dịch này không đến mức gây chết người nhưng tính lây lan cũng rất nguy hiểm, việc sốt cao không hạ cũng gây nhiều tác dụng phụ với cơ thể, nhất là loại thuốc để chữa bệnh này chưa có, cho nên khi có người bị nhiễm cũng chỉ có thể đưa vào phòng cách ly để quan sát, phòng ngừa nguyên nhân gây bệnh, khi nào qua thời kỳ "nguy hiểm" mới được ra ngoài.

"Tiểu Ngải, cậu và Mạnh Đa đi phỏng vấn à?"

Nhìn Mạc Thanh Ngải và Mạnh Đa đi tới cửa, Hàn Tiểu đuổi theo hỏi.

"Đúng vậy. Sao thế?" Mạc Thanh Ngải nghi ngờ, bình thường người này không quan tâm cô như vậy.

"Cậu không biết gần đây đang bùng phát dịch X sao..., đừng mặc phong phanh như vậy, tốt nhất là cậu nên mặc thêm một cái áo khoác, sau đó đeo khẩu trang vào."

"Thôi khỏi, thân thể tớ tốt như vậy, bình thường cũng không cảm vặt, sao có thể dễ bị nhiễm bệnh như vậy." Mạc Thanh Ngải lắc đầu.

"Không, chị Ngải, tôi thấy chị Hàn nói rất đúng, chúng ta ra ngoài phỏng vấn, tiếp xúc với nhiều người như vậy rất phức tạp, hay là chị đến chỗ tổng biên lấy khẩu trang, hình như tổng biên có rất nhiều cái để dự phòng." Mạnh Đa nhìn Mạc Thanh Ngải cũng biết là không ổn.

Mạc Thanh Ngải sờ trán, bất đắc dĩ nói: "Ra ngoài phỏng vấn mà đeo khẩu trang thì còn ra gì nữa, mọi người yên tâm đi, tôi không có chuyện gì đây."

Mạc Thanh Ngải bướng bỉnh như vậy không phải lần đầu Hàn Tiểu gặp, còn định nói thêm thì Mạnh Đa ngăn cản: "Chị Hàn, thôi vậy, nếu chị ấy lạnh thì tôi sẽ cho chị ấy mượn áo khoác của mình."

"Vậy cũng được, Mạnh Đa, chăm sóc cô ấy cho tốt, thân thể cô ấy không tốt như vậy đâu."

Mạc Thanh Ngải làm mặt quỷ rồi đi ra ngoài cùng Mạnh Đa, vừa đi vừa khoe: "Tôi không tin tôi sẽ mắc bệnh." d.dal.q/đôn

Đắc chí... Mạnh Đa rung mình một cái.

Đi ra bên ngoài, Mạc Thanh Ngải phát hiện gió... Đùng là không phải lạnh bình thường, cô hơi co người lại nhưng không tránh được ánh mắt của Mạnh Đa: "Chị Ngải, lạnh không?"

"Hả? Không hẳn... Ha ha." Vịt chết còn cứng mồm là câu để hình dung bộ dạng lúc này của Mạc Thanh Ngải, cô tuyệt đối sẽ không nhận mình sai.

"Hất xì..."

Mạc Thanh Ngải hất xì một tiếng thật lớn, xoa xoa mũi, đầu có cảm giác choáng váng, đáng chết, không phải là nói phét quá mức rồi đi, ngẩng đầu, nhìn thấy vẻ mặt cảnh giác của người phỏng vấn, Mạc Thanh Ngải có chút xấu hổ cười lên: "Yên tâm yên tâm, tôi không sao, thật đấy."

Mạnh Đa đi lên phía trước, cúi đầu nhẹ giọng hỏi: "Chị Ngải, thật sự không có việc gì? Hay là lúc ra ngoài bị cảm lạnh, tôi thấy mặt chị đỏ ửng, phát sốt sao?"

"Hừ! Không có việc gì, không có việc gì. Đã phỏng vấn xong rồi, tôi cũng không giống có chuyện."

Cô quay đầu, tiếp tục trò chuyện cùng người phỏng vấn, qua vài câu, việc phỏng vấn cũng chính thức kết thúc, hai bên đều lịch sự tạm biệt, Mạc Thanh Ngải đi theo Mạnh Đa đến đại sảnh công ty.

"Chúng ta tạm biệt ở đây đi, đã hơn sáu giờ tối rồi, không cần quay lại tòa soạn, tối nay cậu gửi ảnh đến email của tôi, tôi sửa lại bản thảo là được."

Gõ gõ đầu, Mạc Thanh Ngải thấy đầu như căng ra, có chút lo lắng.

"Chị Ngải, tôi thấy chị không được khỏe, để tôi đưa chị về nhà."

"Ngàn vạn lần không được." Mạc Thanh Ngải nhớ tới thái độ lúc trước của Mạnh Đa, cô nên ít tiếp xúc với cậu ta thì hơn, nếu không thì sẽ rất khó xử.

Thấy thái độ của Mạc Thanh Ngải vô cùng cương quyết, Mạnh Đa cũng biết nên thôi, dù sao cũng không cần gấp, nếu nóng vội sẽ càng bị chán ghét.

"Vậy được rồi, chị về thì gọi điện cho tôi để tôi yên tâm."

"Được, đi thôi."

Nhìn bóng lưng của Mạnh Đa, Mạc Thanh Ngải cảm thán, Mạnh Đa đúng là người đàn ông rất tốt, người đàn ông thuộc chòm sao Song Tử ảm áp như ánh mặt trời, mỗi một cử chỉ quan tâm đều khiến cô cảm động, haiz... Ai bảo cô bị ngược quen rồi, chỉ biết có người đàn ông nham hiểm.

Lắc đầu, bước được hai bước lại cảm thấy chóng mặt phải dừng lại, Mạc Thanh Ngải cắn môi tự nói mình phải cố gắng, phải cố gắng về nhà, có thể nào cũng phải ngã ở nhà.

Ra khỏi cổng công ty, gió lạnh thấu xương, khiến cho Mạc Thanh Ngải vốn không thoải mái càng thêm cảm giác buồn nôn, cô sờ trán, tệ nhất là cô luôn không phân biệt nổi mình sốt hay không sốt.

Cô lui vào một góc rồi ngồi xuống, lấy điện thoại ra, Mạc Thanh Ngải nghĩ là gọi điện cho Nhan Hàn Thành để anh đến đón cô, bây giờ hai chân cô đều đau nhức, nhưng sau một lúc cô mới nhớ ra Nhan Hàn Thành đến thành phố khác để gặp họa sĩ trẻ rồi, không có nhà!

Sao lại có lúc xui xẻo như vậy, thôi, cô vẫn nên dựa vào chính mình, đi tới bệnh viện gần đây là được, cô đứng dậy, chỉ thấy đỉnh đầu mình có rất nhiều sao, lập tức mất đi ý thức. . .

Một âm thanh nhỏ đánh thức Mạc Thanh Ngải đang trên giường bệnh, cô mở mắt ra, lại là trần nhà, chai truyền nước, tuy nhiên vẫn là cảm giác đau đầu, toàn thân không có chút sức nào, nhưng ít nhất Mạc Thanh Ngải biết mình đang có chuyện gì, đang ở đâu.

Nghiêng đầu, sau đó thấy bên cạnh giường bệnh là bảy, tám bác sĩ.

Ặc... Muốn hù chết người sao, Mạc Thanh Ngải chảy mồ hôi, không cần phải tới bảy, tám bác sĩ khám bệnh cho cô chứ.

Cổ họng đau đớn, cố gắng ra tiếng: "Xin lỗi, tôi có thể hỏi một câu không.."

Đúng là giọng nói của Mạc Thanh Ngải không thu hút sự chú ý của bác sĩ.

"Bệnh của cô ấy giống với triệu chứng của dịch X, đột nhiên sốt cao, cổ hồng sưng đỏ."

"Đúng là cô ấy sốt cao không giảm, bây giờ mới hạ xuống một chút."

... ..

"Tôi nói!" Mạc Thanh Ngải hơi cao giọng, cố gắng ra tiếng: "Có thể nghe tôi nói một chút được không."

Hờ...

Toàn bộ bác sĩ đều quay đầu nhìn Mạc Thanh Ngải, trong đó có một bác sĩ trẻ tuổi có vẻ nghiêm túc nói: "Cô ấy mắc dịch X nhưng khi nhìn có vẻ rất có tinh thần."

"Mặc kệ như thế nào, vẫn phải cách ly cô ấy, kiểm tra lại mới được."

Cách ly?

Từ này khiến cho Mạc Thanh Ngải có cảm giác bất lực, cô thấy bọn họ nhìn mình như người lập dị, lại còn cách ly cô, cô thấy mình chỉ là phát sốt do bị cảm lạnh, không phải do bệnh gì đó.

"Việc này, tôi không phải bị..."

"Cô nên nghỉ ngơi thật tốt, ngày mai chúng tôi sẽ trở lại kiểm tra thật kỹ cho cô."

"Tôi..."

"Đừng lo lắng, dù cho đúng là chúng tôi chuẩn đoán cũng không có gì to tát."

"Tôi..."

"Chúng tôi đi trước đây."

Bóng đèn vụt tắt, cửa thủy tinh đóng lại, Mạc Thanh Ngải ngẩng người trong màn đêm, vì việc xảy ra quá bất ngờ là cô có cảm giác vắng vẻ và sợ hãi, cô ghét cảm giác đen tối kia, làm cô cảm thấy trên thế giới chỉ có một mình cô, bây giờ còn bị cách ly, nếu cô bị mắc bệnh X, chẳng lẽ phải chết ở chỗ này?"

Mạc Thanh Ngải lạnh run người, cô trùm chăn kín đầu, bắt đầu nức nở.

Đột nhiên, chuông điện thoại di động vang lên, Mạc Thanh Ngải ngẩng người một lúc mới vội vàng tìm điện thoại, giống như tìm được miếng gỗ cứu mạng, may mà bọn họ không "cách ly" cả điện thoại của cô.

Tìm thấy điện thoại, ngay cả tên hiển thị cũng không thèm nhìn, cô nhấn vào nút nhận cuộc gọi, khóc nức nở: "A lô..."

Đầu bên kia ngập ngừng: "... Mạc Thanh Ngải..."

Giọng nói trầm thấp quyến rũ khiến toàn thân Mạc Thanh Ngải càng thêm run rẩy, lớn tiếng khóc: "Nhan Hàn Thành. . . Nhan Hàn Thành..."

Mạc Thanh Ngải hoàn toàn mất đi khống chế, không biết chỉ vì đột nhiên có một người xuất hiện trong giờ phút hay là vì người đó là Nhan Hàn Thành: "Anh mau tới cứu tôi, hu hu hu, anh chết ở nơi nào rồi, tôi sợ lắm, hu hu hu..."

"Đừng khóc đừng khóc, cô đang ở đâu, nói cho tôi biết, sao lại thế này?" Giọng nói nhẹ nhàng mang theo vẻ cưng chiều, nếu là bình thường, nhất định Mạc Thanh Ngải sẽ ngạc nhiên và cảm động tới mức tỉnh rồi ngủ, d.dal.q/đôn nhưng lúc này cô không rảnh để lo cái khác.

"Hu hu hu. Tôi bị cách ly, bọn họ. . . Bọn họ nghĩ tôi bị mắc bệnh X, tôi phải làm sao bây giờ, tôi không muốn chết đâu."

"Ai nói cô sẽ chết? Ngu ngốc. Đừng khóc, cô khóc sẽ chết nhanh hơn."

"Anh nguyên rủa tôi! Oa." Mạc Thanh Ngải chui vào trong chăn ôm điện thoại phát tiết: "Anh... Anh ở đâu?"

"Tôi đang ở buổi họp khai mạc... Vậy..."

"Không được không được, anh mau về đây nhanh, nếu không thì anh không còn cơ hội gặp mặt tôi nữa đâu, Nhan Hàn Thành, mau về đây với tôi." Mạc Thanh Ngải không tìm thấy người để dựa vào, nghĩ đến việc Nhan Hàn Thành còn đang ở nơi xa như vậy, cô không có một chút cảm giác an toàn nào.

"Ngốc ạ, đừng khóc, cô nghỉ ngơi trước đi, tôi sẽ nhanh chóng trở về, cô nghe tôi nói, cô nhất định sẽ không có miệng gì, cô không phải nói cô khỏe như trâu sao, con trâu rất nhàn nại."

"Đi chết đi!" Mạc Thanh Ngải đã bị Nhan Hàn Thành dỗi đi sự chú ý: "Đó là tôi nói lung tung...Nhưng trong này tôi quá, không có ai cả."

".... Sao cô không gọi cho cha mẹ hoặc Nguyễn Phi?"

... ..

Đúng vậy, sao cô lại thế? Mạc Thanh Ngải im bật, khi đó người đầu tiên nghĩ tới trong đầu là Nhan Hàn Thành, Nhan Hàn Thành không có nhà nhưng cô lại không nhớ tới còn có người khác...

"Nhan Hàn Thành, anh không nên tới thăm tôi, nếu tôi mạng lớn tôi sẽ trở về gặp anh." Sau một lúc lâu, Mạc Thanh Ngải đã tỉnh táo lại, thật lòng nói với Nhan Hàn Thành.

"Vì sao?"

"Bệnh X có tính lây lan rất cao, tôi sợ lây bệnh cho anh."

Thật lâu sau Nhan Hàn Thành cũng chưa nói gì, cuối cùng mới nói: "Cô ngủ đi, đừng suy nghĩ nhiều."

"Tôi sợ, không ngủ được..."

"Tôi nói chuyện cùng cô, ngủ đi."

"Ừ, Nhan Hàn Thành, tôi phát hiện ra tôi không quen khi tỉnh lại ở bệnh viện mà không thấy anh."

"Thật sao."

"Ừ, anh có mắng tôi hay đánh tôi, đúng là chỉ cần có anh bên cạnh, bệnh viện cũng không đáng sợ."

"Đúng không...?"

"Tôi... Nhưng lần này anh đừng tới, đừng tới đó..."

Giọng nói nhỏ dần, thân thể Mạc Thanh Ngải vốn đang yếu ớt lại vừa gào khóc một lúc nên mệt mỏi chìm vào giấc ngủ. Nhan Hàn Thành ở bên kia đợi

một lúc lâu mới từ từ cúp điện thoại.

Chỉ là đột nhiên nhớ tới phải gọi điện thoại cho Mạc Thanh Ngải, kết quả thật đúng là làm người ta lo lắng, trở lại phòng họp, Nhan Hàn Thành không giải thích nhiều: "Tôi có việc phải đi trước, thật xin lỗi."

Sau đó đi ra ngoài nhanh như gió bay điện chớp.

Từ từ mở to mắt, thấy bàn tay ấm áp, Mạc Thanh Ngải cử động ngón tay, phát hiện có người nắm tay mình, cô ngồi dậy, ngây người, thì ra là Nhan Hàn Thành đang dựa vào giường ngủ.

Mạc Thanh Ngải rút tay, gọi: "Nhan Hàn Thành, sao anh lại ở đây?"

Nhiều mi mở mắt ra, hiển nhiên là Nhan Hàn Thành cực kỳ mệt mỏi, tự nhiên vươn tay sờ trán Mạc Thanh Ngải: "Vẫn còn nóng."

"Anh đừng phớt lờ tôi, tôi hỏi sao anh lại ở đây? Không phải tôi bảo anh đừng đến sao." Lúc này Mạc Thanh Ngải đang lo lắng cho Nhan Hàn Thành, anh nắm tay cô, lại thở chung bầu không khí với cô ở đây, nhất định đã bị lây bệnh.

"Bây giờ cô mới nói những lời này là quá muộn, quan tâm trượt rồi." Nhan Hàn Thành đứng dậy xoay xoay cổ rồi đỡ Mạc Thanh Ngải nằm xuống.

"Anh không sợ chết sao...?"

"Tôi luôn không sợ chết." Nhan Hàn Thành tức giận liếc nhìn Mạc Thanh Ngải rồi ngồi vào ghế tự nhìn cô.

Kéo chăn che kín môi, Mạc Thanh Ngải sợ hãi nhìn chăm chăm Nhan Hàn Thành, một cảm xúc khó hiểu vây quanh cô, có người nói, trước khi tình yêu bắt đầu, bạn sẽ không thể tưởng tượng nổi mình lại có thể yêu một người như vậy, lúc đó cô còn chưa nảy sinh tình cảm với Nhan Hàn Thành, nhưng bây giờ cô lại biết rất rõ rằng mình yêu anh như vậy, chỉ cần có anh, cô không sợ cái gì nữa, cho dù cô sợ nhất là chết.

"Làm sao vậy?" Nhìn Mạc Thanh Ngải cứ nhìn mình như vậy, Nhan Hàn Thành cũng có chút mất tự nhiên.

"Anh rất lo lắng cho tôi sao?" Mạc Thanh Ngải lắp bắp hỏi, cô sợ lại bị đả kích.

"Là do có người nào đó vừa khóc vừa kêu cứu mạng." Nhan Hàn Thành kéo chăn của cô xuống để cô hít thở tốt hơn.

"Tôi chỉ nói sợ hãi là anh ngồi máy bay trong đêm để về?"

.....

"Ai nói tôi về trong đêm? Tôi chỉ vừa tới thôi." Nhan Hàn Thành ho hai tiếng: "Tôi đi báo với bác sĩ là cô đã tỉnh, chuẩn bị kiểm tra để xác định rõ bệnh của cô."

Cô bật cười: "Nhan Hàn Thành..."

Quay lưng về phía Mạc Thanh Ngải: "Làm sao vậy?"

"Âu phục rất đắt tiền, chú ý đừng cởi nút áo trên ra nữa."

.....

Hiếm thấy Nhan Hàn Thành có vẻ ngưng ngừng trên mặt: "Tôi đi tìm bác sĩ."

Mạc Thanh Ngải không biết là có nên cảm ơn trận ốm này không, lần đầu tiên cô có chút khẳng định, người đàn ông lớn lên cùng cô này tuy tuyệt tình lạnh lùng nhưng cũng có chút tình cảm đặc biệt với cô.

Sau một loạt kiểm tra, người từng nói cô không giống mắc bệnh X, cũng chính là vị bác sĩ trẻ tuổi, chính thức tuyên bố cô không bị bệnh X, chỉ là bị cảm cúm thông thường, truyền nước xong là có thể về nhà.

Sau khi bác sĩ đi, Mạc Thanh Ngải có vẻ không thỏa mãn: "Anh nhìn bác sĩ kia đi, sao lại có vẻ thất vọng như vậy, có phải muốn lấy tôi ra nghiên cứu không?"

"Nói lung tung, người ta là bác sĩ, cô đừng nói nhảm, mau nằm truyền nước đi."

"Nhan Hàn Thành..."

"Lại sao nữa?"

"Cảm ơn anh. Anh không sợ chết theo tôi."

Nhan Hàn Thành khoanh tay, lần đầu tiên nghiêm túc nghĩ đến vấn đề này: "Thật sự tôi không hiểu, sao cô lại sợ chết như vậy? Mạc Thanh Ngải, trong

đầu cô toàn rom rạ sao?"

"Anh mới là rom rạ." Mạc Thanh Ngải nóng nảy: "Tôi nói, tôi đang cảm ơn anh đó, sao anh không khiêm tốn một chút?"

"Cô thấy tôi biết khiêm tốn sao?"

"Trừ trước mặt tôi, anh đối với ai cũng khiêm tốn, anh cứ việc hai mặt đi."

"Mạc Thanh Ngải, cô đừng lên mặt!"

"Tôi không, tôi sẽ không..."

"Cô..."

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Nhỏ Của Đại Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13

"Mạc Thanh Ngải, cậu thật đáng đời." Hàn Tiểu gặm quả táo, đứng cạnh bàn làm việc của Mạc Thanh Ngải trêu đùa.

"Này, cậu đừng miệng chó không phun được ngà voi." Mạc Thanh Ngải liếc nhìn Hàn Tiểu: "Thiếu chút nữa là tớ đã bị cách ly đó, cậu không có chút đồng tình nào à?"

"OK... Nhưng thứ nhất, không phải tớ miệng chó không phun được ngà voi, tớ đã nhắc cậu mặc quần áo đeo khẩu trang. Thứ hai, cậu chỉ suýt nữa bị cách ly thôi, không phải cậu vẫn không có chuyện gì sao, vậy tớ đồng tình cái gì?"

Lúc này Mạnh Đa cũng đã rửa ảnh xong, chen vào trêu đùa: "Chị Ngải, lần này tôi cũng không giúp chị được..., ai bảo chị chống đối."

"Này này này, Mạnh Đa, ai là cấp trên của cậu hả? Bây giờ cậu đi theo Hàn Tiểu đúng không? Lá gan quá lớn rồi."

"Tôi không dám, tôi đầu hàng, tôi đi làm việc đây." Mạnh Đa nhún vai cười cười, trở lại chỗ ngồi của mình.

Hàn Tiểu vỗ vai Mạc Thanh Ngải: "Nhưng này, cậu mới nghỉ một ngày đã đi làm rồi, đã khỏe hẳn chưa?"

"Yên tâm, tớ sẽ sống thật tốt vì vẫn còn chưa muốn chết."

Hàn Tiểu cười thành tiếng, bỗng nhiên điện thoại trên bàn cô kêu lên, cuộc chiến bằng miệng kết thúc.

Ồ? Điện thoại di động...

Đột nhiên Mạc Thanh Ngải nhớ tới điện thoại của mình nhưng tìm mãi cũng không thấy. À, đúng rồi!

"Mạnh Đa, buổi sáng ra ngoài phóng vắn, tôi để điện thoại ở chỗ cậu đúng không?"

"Đúng vậy, chị không nói tôi cũng quên mất." Mạnh Đa lấy điện thoại di động trong túi ra, đứng dậy đưa cho Mạc Thanh Ngải.

Nhận điện thoại, kiểm tra hộp thư thoại, Mạc Thanh Ngải hỏi: "Cả ngày điện thoại không kêu lần nào sao?"

"Không, chị kiểm tra xem có cuộc gọi nào không."

"... Không có..., Cảm ơn nhé."

Mạc Thanh Ngải có chút nghi ngờ, cúi đầu xem lại hộp thư thoại, đôi mắt trong suốt của Mạnh Đa hiện lên vẻ phức tạp, không biết làm vậy đến cuối cùng có kết quả không. Anh nhếch miệng tự giễu, mình đã trở thành người hèn hạ rồi.

Lúc sắp về đến nhà, trong lòng Mạc Thanh Ngải luôn có cảm giác bất an, nhưng vì sao lại bất an thì chính cô không không rõ, chỉ biết là tâm trạng không yên.

Có lẽ là do ngày hôm qua, không hiểu sao mà Nhan Hàn Thành bắt đầu ho khan, xem ra thì không có chuyện gì lớn, nhưng từ nhỏ đến lớn Nhan Hàn Thành chưa từng phát sốt, ngay cả ho nhẹ cũng không có, hơn nữa sáng nay lúc anh đi tới phòng tranh, sắc mặt trắng bệch, chắc anh không sao đâu?

Không sao không sao, cô không bị mắc bệnh X, mà thân thể Nhan Hàn Thành khỏe như vậy, còn thường xuyên tập gym, ừ, chắc chắc anh lấy cảm của

cô thôi.

Mở cửa đi vào nhà, không gian vắng lặng, Nhan Hàn Thành vẫn chưa về.

Mạc Thanh Ngải quăng túi sách, ngồi trên ghế sofa, có nên gọi điện cho anh không? Cô lắc đầu, không được, nhất định anh sẽ nhân cơ hội đùa cợt cô và nói có phải cô không nghĩ đến anh thì không chịu được không. Dù sao mới có sáu giờ, nếu tám giờ anh không về cô sẽ gọi.

Được, cứ vậy đi!

Mạc Thanh Ngải ngâm nga một bài hát rồi đi vào nhà bếp, đừng nói cô là người vong ân bội nghĩa, vì để trả ơn anh, cô sẽ làm một bữa ăn thịnh soạn để đãi Nhan Hàn Thành.

Khung cảnh tao nhã, không khí lãng mạn, ngọn đèn nhảy nhót, hương vị tràn ngập... Đây là phòng cao cấp của nhà hàng Pháp, là thánh địa mà mọi cặp đôi khi hẹn hò đều ao ước được tới.

Nhưng giờ phút này, miệng nhỏ của Nguyễn Phi mím lại, hàm răng cắn chặt, đôi mắt xinh đẹp mở to tràn đầy tức giận, nhìn chăm chăm vào Cận Diêm đang bình chân như vại ở trước mặt, bàn tay cầm ly rượu chỉ hận không thể bóp nát.

"Tôi nói này người đẹp, nếu em bóp nát ly thủy tinh ở đây cũng không hay lắm nhỉ?"

"Anh đã biết không hay thì nhanh chóng giải thích cho tôi, nếu không thì tôi không có tính nhẫn nại rồi..." Nguyễn Phi gằn từng tiếng, đè nén lửa giận trong lòng.

Về mặt Cận Diêm cực kỳ vô tội, giống như không hiểu ý của Nguyễn Phi: "Giải thích? Tôi cũng muốn vậy, nhưng em muốn nghe tôi giải thích về chuyện gì?"

"Anh đừng giả bộ, vì sao mà tôi phải đến bộ phận thiết kế của tập đoàn Vân Khôn công tác ba tháng? Tại sao còn bị anh quản lý!!" Không thể nhịn được nữa, không cần nhịn nữa, Nguyễn Phi gào thét, kéo đến bao nhiêu ánh mắt nhìn vào.

"Bình tĩnh bình tĩnh." Về mặt Cận Diêm đáng tiếc: "Em nói một đại mỹ nữ như em, tại nơi công cộng như vậy, không nên..."

"Con mẹ nó, rốt cuộc là anh dùng thủ đoạn gì?"

Nhìn Nguyễn Phi có mái tóc dài gọn sóng, vô cùng quyến rũ bị mình chọc giận đến mức mặt đỏ bừng, Cận Diêm vô cùng đắc ý... Anh đã nói là muốn chơi cùng cô gái này, anh sẽ từ từ chơi.

Một tay nắm cằm Nguyễn Phi, hỏi: "Không phải tôi trong mắt em là người ích kỷ bá đạo ngu xuẩn chỉ biết to mồm sao? Em nói, tôi như vậy sao có thể giờ thủ đoạn."

"Anh..."

Câu nói nghẹn lại trong cổ họng, Nguyễn Phi không phản bác được, bởi vì theo tình hình trước mặt thì cô vô cùng bất lợi, nhưng cô khẳng định tên này trả thù cô vì lần trước đã tát anh ta một cái.

Nếu không thì tại sao buổi sáng cô lại nhận được điện thoại của giám đốc tập đoàn Solane tận bên Pháp, cũng là một trong số ít những người biết được danh tính của cô, Y Sanh? Họ nói là có một người cấp cao thân bí nào đó của tập đoàn Vân Khôn tự mình gọi điện cho Y Sanh, nói gần đây bộ phận thiết kế của tập đoàn rất kém, nên cần một người thiết kế giỏi làm trưởng phòng, nhờ Y Sanh tặng cô cho Vân Khôn.

Nhưng may mà Y Sanh hiểu tính tình của cô, không dám quyết định một mình cũng không muốn đắc tội với Vân Khôn, nên đành phải đồng ý chuyển cô tới làm việc trong ba tháng.

Nhớ tới giọng nói mờ ám trên đầu của Y Sanh trong điện thoại, Nguyễn Phi giận đến mức nghiêng răng nghiêng lợi, cái gì mà danh tính thật, đúng là hại bạn!!

Người thần bí? Nguyễn Phi không cần nghĩ cũng biết là ai.

"Cận Diêm, kết thúc trò chơi đi, chơi đi chơi lại anh không thấy mệt sao? Bộ phận thiết kế kém? Buồn cười, người nào cũng biết tập đoàn Vân Khôn muốn nhà thiết kế như nào mà không có, thà nói thẳng ra tôi còn có chút hứng thú, tôi không muốn vòng vo nhiều với anh."

"Em không muốn vòng vo hả? Trò chơi đến đây là kết thúc?" Đột nhiên Cận Diêm cười ha ha, sau đó cặp mắt sáng như báo gấm khóa chặt Nguyễn Phi: "Dựa vào cái gì mà em nói kết thúc là phải kết thúc, tôi còn chơi chưa đã, nói đúng ra, trò chơi còn chưa bắt đầu."

Nguyễn Phi có chút đau đầu, đây là lần đầu tiên cô mắc sai lầm trong đời, mà còn là sai lầm nghiêm trọng. Có lẽ không phải cô không muốn dây dưa, mà là Cận Diêm đang tính kế để cô bắt đầu hoảng sợ, thậm chí lùi bước, một người đàn ông có tất cả như vậy, có tư cách kiêu ngạo, bá đạo, tùy ý sai khiến người khác mà cô lại không biết, đi kích thích anh ta, bây giờ mới chỉ bắt đầu, đến lượt cô bị vây trong đó.

"Sao vậy? Nguyễn Phi nhanh mồm nhanh miệng đã thất bại rồi sao? Như vậy trò chơi mất hết ý nghĩ, nhưng nếu cô nhận mình thua, tôi sẽ cân nhắc để trò chơi không bắt đầu trước khi kết thúc."

Hạ mắt suy nghĩ, Nguyễn Phi không nói một lời.

Sau một lúc lâu, đôi mắt đẹp nhú lại, Nguyễn Phi cười rộ lên: "Không cần nữa."

Đúng vậy, không cần, Nguyễn Phi cô không phải chỉ ngồi không, ban đầu là cô khinh địch, nhưng cô không phải con mèo nhỏ mềm yếu, dù sao cũng không chạy thoát, nếu biết đối phương ngang tài ngang sức thì cô việc gì phải đau đầu, cứ thẳng thắn mà đối mặt, nếu đối phương mạnh hơn, dù sao cũng là đàn ông, nếu là đàn ông... Hừ, tự nhiên sẽ có nhược điểm của đàn ông.

Cầm ly rượu đỏ lên, Cận Diêm nhìn Nguyễn Phi qua chất lỏng đỏ rực, con ngươi nheo lại, thật lạ, anh lại thích nhìn khuôn mặt giả dối này của Nguyễn Phi, thật đẹp, làm lòng người ra ngửa ngáy: "Vậy ý em là..."

"Ngày mai khi đến tổng bộ Văn Khôn, tôi sẽ... Làm việc thật tốt!"

Cười, cười vô cùng đẹp, mà còn càng ngày càng hấp dẫn, đúng vậy, cô phải làm việc thật tốt, hơn nữa phải tốt đến mức để anh phải hối hận.

Đây có thể coi là một ván cờ, chỉ có quân sĩ mới bảo vệ được tướng, đồng thời... Cũng có thể ra về không có gì, để anh phải chịu trừng phạt.

Nguyễn Phi khuất phục quá nhanh, trong lòng Cận Diêm hiểu rõ, đối với cô gái này, anh phải luôn cảnh giác.

Chuông điện thoại vang lên phá vỡ không khí kì lạ giữa hai người họ, Nguyễn Phi nhận điện thoại: "Tiểu Ngải?"

Tiếng gọi Tiểu Ngải này chứa đựng tình cảm chân thật khiến Cận Diêm cảm thấy khó chịu. Anh thật sự muốn chơi trò chơi với cô gái này sao? Thật ra là... chỉ muốn thấy được bản chất thật của cô.

Ở đầu dây bên kia, Mạc Thanh Ngải nhìn đồng hồ trên tường, khẩn thiết và bất an: "Phi Phi, cậu có gặp Nhan Hàn Thành không? Đến bây giờ anh ấy vẫn chưa về, tớ gọi điện thì không kết nối được, giống như mất tích vậy, làm sao bây giờ?"

"Cậu đừng vội, có khi cậu ấy đang làm việc."

"Chắc không phải, tối qua và sáng nay anh ấy có chút bất ổn, tớ rất lo lắng."

Giọng nói Mạc Thanh Ngải nghẹn ngào, Nguyễn Phi nhìn Cận Diêm phía đối diện, nhẹ nhàng an ủi: "Cậu chờ tớ năm phút, đừng đi đâu cả, năm phút sau tớ sẽ gọi lại cho cậu."

Cúp điện thoại, Nguyễn Phi hỏi thẳng: "Nhan Hàn Thành đang ở đâu?"

"Là em hỏi hay Mạc Thanh Ngải hỏi?" Cận Diêm cười lạnh.

"Có khác gì nhau, tốt nhất là lần này anh và Nhan Hàn Thành đừng giờ trò gì, nếu để tôi biết hai người lại phối hợp diễn trò lạt mềm buộc chặt, tôi thề lần này sẽ đưa cô ấy đi rất xa."

"Em yêu quý Mạc Thanh Ngải như vậy sao?" Cận Diêm nhú mi, tiếp xúc với Nguyễn Phi lâu như vậy, có vẻ cô đối với Mạc Thanh Ngải là người cực kỳ chân thành, còn lại đều không để ý tới, thật sự anh rất tò mò.

"Tôi không rảnh tán gẫu mấy chuyện này với anh, anh có nói không, không nói tự tôi sẽ đi tìm, chuyện đến công ty anh cũng không cần bàn nữa, tôi thả bò việc ở Solance." Cô thân nhiên cầm túi sách đứng dậy.

"Tôi chưa nói là không nói."

Thái độ của Nguyễn Phi làm Cận Diêm biết đây không phải lúc đùa, hơn nữa cô đang rất gấp.

Quay trở lại chỗ ngồi, Nguyễn Phi giục Cận Diêm mau nói, nhưng khi thấy vẻ mặt anh chuyển sang nghiêm túc thì vô cùng lo lắng: "Nhan Hàn Thành xảy ra chuyện gì?"

"Không chết được, nhưng cũng không phải việc nhỏ, cậu ấy bị chẩn đoán là mắc bệnh X, cách ly rồi."

"Cái gì?" Suýt nữa thì Nguyễn Phi ngã lảo: "Chuyện khi nào, sao không nói sớm?"

"Thật kỳ lạ." Cận Diêm cao giọng: "Sao em lại căng thẳng đến mức này, đến Mạc Thanh Ngải còn có thể đi làm như không có chuyện gì. Tôi luôn thấy Nhan Hàn Thành thông minh giao hoạt, nhất định là sẽ yêu cô gái có chỗ đặc biệt, không ngờ cũng chỉ như vậy, đến lúc nguy hiểm chỉ biết lo thân mình."

"Phóng rắm gì vậy, anh dựa vào đâu mà nói Tiểu Ngải như thế?"

"Em không tin? Là chính tai tôi nghe được, sáng nay tôi nhận được điện thoại của quản lý phòng tranh nói Nhan Hàn Thành không ổn, tôi liền vội vàng đưa cậu ấy đi bệnh viện, đi khám cùng cậu ấy, bác sĩ chẩn đoán cậu ấy bị bệnh X, tôi thấy vị trí số một trên điện thoại Nhan Hàn Thành là Mạc Thanh Ngải, tôi nghĩ là phải nói cho cô ta, không ngờ là trợ lý của cô ta nhận điện thoại, tôi nói tình hình của Nhan Hàn Thành để Mạc Thanh Ngải tới đây, kết quả trợ lý của cô ta nói Mạc Thanh Ngải hẳn là cô ta đang bận việc, không đi được, chuyện cười, đây là bạn bè trong miệng em? Là cô gái không thể

từ bỏ của Nhan Hàn Thành? Cô ta và những cô gái khác chẳng khác gì nhau, tầm thường buồn cười."

Rào..

Cận Diêm sững sốt, cảm giác rượu đỏ lạnh lẽo chảy từ đầu xuống má, đối diện là Nguyễn Phi đang kìm nén lửa giận: "Tôi nói cho anh biết, đừng bao giờ sỉ nhục cô ấy trước mặt tôi, hơn nữa, dùng đầu óc nghĩ lại một chút, anh nghe thấy giọng của Mạc Thanh Ngải trong điện thoại sao? die.nnn daan lle qqy donnn Tôi không biết trợ lý kia là ai, ít nhất không phải chính mồm Tiểu Ngải nói, vậy thì không phải sự thật, mà nhìn thái độ nóng vội vừa rồi mà nói, cô ấy không biết Nhan Hàn Thành xảy ra chuyện gì."

Nguyễn Phi cầm lấy túi sách, chạy nhanh ra nhà hàng.

Càng nóng lòng càng không bắt được taxi, Nguyễn Phi hung dữ nguyên rủa, sao hôm nay mình lại không lái xe, đột nhiên, tay cô bị kéo mạnh lại, quay đầu, là Cận Diêm!

"Anh tới đây làm gì, cách xa tôi ra một chút."

"Tôi đưa em đi!"

"Không cần!"

"Chứng minh cho tôi xem."

"Hử?" Nguyễn Phi khó hiểu.

"Cô ấy không phải loại người như tôi nghĩ."

"Đỉnh đỉnh..."

Mạc Thanh Ngải đeo khăn quàng cổ, đang chuẩn bị ra ngoài thì chuông cửa kêu lên, từ lúc Nguyễn Phi nói đợi cô ấy năm phút đã nửa tiếng trôi qua rồi, cô nghĩ tự mình ra ngoài tìm vẫn hơn.

Oa, có phải Nhan Hàn Thành đã về không?

Vui vẻ ra mở cửa: "Nhan... Nguyễn Phi, Cận Diêm? Sao hai người lại đến đây?"

"Cậu định đi đâu?" Nguyễn Phi nhìn quần áo của Mạc Thanh Ngải.

"Tớ đi tìm Nhan Hàn Thành, tớ càng nghĩ càng không đúng, bình thường Nhan Hàn Thành không về cũng gọi điện cho tớ, hôm nay thì khác, tớ phải đến phòng tranh, cậu có lái xe tới không, đưa tớ đi một chút." Mạc Thanh Ngải cầm tay Nguyễn Phi.

"Cậu không nhận được điện thoại?" Cận Diêm bắt đầu dao động, dù anh mới gặp qua Mạc Thanh Ngải một lần nhưng bây giờ nhìn cô rất chân thành, không giống giả vờ.

"Điện thoại? Điện thoại gì? Bây giờ không phải lúc nói chuyện điện thoại, chúng ta cùng đi tìm "

"Không cần." Nguyễn Phi cản Mạc Thanh Ngải.

"Cậu bận? Vậy tớ tự đi."

Kéo Mạc Thanh Ngải về, Nguyễn Phi gầm nhẹ: "Đủ rồi, mỗi lần gặp chuyện liên quan đến Nhan Hàn Thành cậu đều rối loạn như vậy, lại còn giả ngốc, bình tĩnh lại."

Mạc Thanh Ngải cứng đờ, từ từ cười ngây ngô: "Phi Phi, cậu nói gì vậy?"

"Cậu nghe tớ nói đã..."

"Cậu nói đi, tớ đang nghe."

"Nhan Hàn Thành mắc bệnh X, bị cách ly ở bệnh viện rồi."

Nguyễn Phi và Cận Diêm nhìn nụ cười dần đông cứng trên khuôn mặt Mạc Thanh Ngải, sắc mặt trắng xanh, cắn cắn môi dưới nói nhỏ: "Tớ biết mà, vì sao cả ngày đều bất an, không tập trung được, người này đúng là phiền, còn nói thân thể rất khỏe mạnh, sẽ chăm sóc tớ, kết quả là tớ không sao, còn anh ấy thì mắc bệnh."

Xoay người chạy về phòng trong, bỏ lại Nguyễn Phi và Cận Diêm.

Cận Diêm nhàn nhạt hỏi: "Cô ấy bỏ đi?"

"Không phải."

Sau một lúc lâu, Mạc Thanh Ngải chạy ra, ôm một cái túi lớn: "Đi thôi đi thôi, đưa tớ tới bệnh viện."

"Cậu định làm gì?" Nguyễn Phi tức giận.

"Không phải anh ấy bị cách ly sao... Ít nhất cũng phải một tuần mới đỡ, tớ cầm vật dùng hàng ngày, tớ đến chăm anh ấy." Mạc Thanh Ngải còn rất hài lòng: "Ha ha, bây giờ phong thủy luân chuyển rồi, trước kia đều là anh ấy cười nhạo tớ, bây giờ tớ có thể tới cười nhạo lại, thật tốt!"

Mạc Thanh Ngải đã bước một bước xuống cầu thang, Cận Diêm kinh ngạc: "Cô ấy còn vô cùng lạc quan."

"Cậu ấy đã từng ở bệnh viện, hiểu rõ bệnh X nguy hiểm như thế nào, vô cùng lạc quan chỉ là tính cách của cậu ấy để làm bộ kiên cường, tôi và Nhan Hân Thành đều biết rõ cậu ấy sợ nhất là chết, khi còn bé còn sợ chết tới mức không ngủ được, Nhan Hân Thành phải dỗ cậu ấy mới ngủ được, nhưng so với chết, cô ấy còn sợ Nhan Hân Thành chết hơn, cho dù đây không phải là bệnh chết người."

Đột nhiên Cận Diêm bật cười, Nguyễn Phi lờn: "Cười cái gì."

"Có vẻ tôi có chút hiểu."

"Không, sẽ không hiểu, đây là vấn đề thời gian, làm sao anh có thể hiểu được tình cảm đã hai mươi năm, dù bất cứ tình cảm nào cũng không vượt qua khoảng thời gian đó được."

Nói xong, Nguyễn Phi cũng vội vã xuống lầu.

Chỉ là Cận Diêm hiểu được có loại tình cảm thực sự tồn tại mà không cần tới vật chất.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Nhỏ Của Đại Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14

Đi tới phòng cách ly ở bệnh viện, Mạc Thanh Ngải thở hắt hắt đặt túi đồ trên ghế dài ở hành lang, xoay tay nắm cửa: "Quả nhiên là khóa lại, đi vào kiểu gì?"

"Cô định đi vào thật sao?" Cận Diêm tức giận nói: "Buổi sáng sau khi chẩn đoán chính xác, bác sĩ cấm không ai được đi vào phòng cách ly, mà bệnh X sẽ không chết, nếu cô đi vào mà bị lây bệnh, nói không chừng sẽ chết nhanh hơn Nhan Hân Thành... A!"

Còn chưa nói xong, mu bàn chân của Cận Diêm đã bị Nguyễn Phi giẫm gầy cao gót bầy phân vào, Nguyễn Phi nắm tay Mạc Thanh Ngải: "Tớ thấy cậu không nên vào đâu, một người bị bệnh sẽ nhanh khỏi, nhưng nếu cả hai người đều mắc bệnh thì thành chuyện lớn rồi."

Mạc Thanh Ngải vẫn nhìn chăm chăm vào cửa phòng cách ly, cô ước mình có đôi mắt có thể nhìn xuyên thấu, có thể thấy được căn phòng tối đen qua bức tường, anh... Có thấy cô đơn không?

Lúc này một giọng nói ngạc nhiên vang lên: "Là cô sao...?"

Mạc Thanh Ngải quay đầu, cô thấy người mà lúc trước thất vọng vì cô không mắc bệnh X... Bác sĩ trẻ, vị bác sĩ trẻ này cười tí mắt: "Cô là Mạc Thanh Ngải đúng không? Thật khéo, không nghĩ tới không phải cô mắc bệnh mà lại là bạn trai cô, vẫn là tôi chẩn đoán chính xác cho anh ta."

Hiện tại anh đang rất đặc ý sao?

Mạc Thanh Ngải cảm thấy khóe miệng mình đang giật giật: "Thứ nhất, cảm ơn anh vẫn còn nhớ tôi là Mạc Thanh Ngải không bị mắc bệnh X, thứ hai, người bên trong kia không phải bạn trai tôi, thứ ba, tôi muốn vào trong đó."

"Không phải bạn trai cô? Làm sao có thể, đêm đó tôi thấy anh ta có vẻ mặt nóng như lửa đốt hỏi tôi xem phòng bệnh của cô ở đâu, tôi còn nói chưa có chẩn đoán chính xác, nếu đi vào mà nhiễm bệnh thì không tốt, kết quả là anh ta vẫn kiên trì muốn vào đi, tôi đã nói."

"Được rồi, bác sĩ, cảm ơn lời giải thích của anh, trọng điểm của tôi ở điều thứ ba, tôi muốn đi vào."

Lấy tính cách của Nhan Hân Thành mà nói, cô thấy cục áo của anh bung ra mà anh cũng không biết là đủ hiểu anh sốt ruột đến mức nào, cho nên không cần bác sĩ giải thích cô cũng biết, mà dù Nhan Hân Thành không đối tốt với cô, cô cũng vẫn muốn đi vào.

"Không được!" Bác sĩ trẻ nói rất kiên quyết: "Hôm đó là vì cô chưa có chẩn đoán chính xác nên chúng tôi mới cho phép anh ta vào phòng cách ly, bây giờ anh ta đã có kết quả chính xác, không phải nói đùa, chúng tôi phải đảm bảo rằng anh ra không thể lây bệnh ra ngoài."

"Cùng lắm thì tôi không đi ra là được, tôi vào bên trong chăm sóc anh ấy, tôi nhớ trong phòng cách ly có một phòng tắm, còn có phòng bếp nữa."

"Việc này..." Bác sĩ trẻ chần chờ, dù sao người ta nhỏ miệng, lo lắng là cực kỳ bình thường.

"Sao anh lại phiền như vậy." Tính tình Mạc Thanh Ngải vốn hay nóng vội, giờ cô đã mất kiên nhẫn: "Bị lây hay không bị lây là chuyện của tôi, anh quản nhiều như vậy làm gì, anh chỉ cần nói là có cho tôi vào hay không thôi."

"Cô, tôi không phiền toái." Vị bác sĩ trẻ bắt giác đầu vô cảm với Mạc Thanh Ngải.

Nguyễn Phi và Cận Diêm nhìn nhau, bất đắc dĩ cười khổ, Nguyễn Phi cầm tay Mạc Thanh Ngải, nhỏ giọng nói: "Nhìn tính tình nóng nảy của cậu kia, người ta là bác sĩ, có cho cậu vào không chỉ là một câu nói thôi, cậu còn uy hiếp người ta, có muốn vào nữa không?"

Mạc Thanh Ngải thật muốn đâm cho vị bác sĩ này một đấm, sao bác sĩ bây giờ lại nói nhiều như vậy, nhưng bây giờ anh ta là bác sĩ chính của Nhan Hàn Thành, cô có việc cầu xin anh ta, cô nhịn!

Cửa mở ra, Mạc Thanh Ngải ôm túi đồ lớn, quay đầu nói với Nguyễn Phi: "Phi Phi, tớ vào đây, có việc sẽ gọi điện cho cậu, nếu mình nhờ cậu mua đồ, cậu để lại ở cửa rồi báo cho tớ một tiếng nhé..., cậu tự chăm sóc mình cho tốt."

"Ừ, tớ biết rồi, cậu cẩn thận một chút, cậu, còn có."

Rầm, Mạc Thanh Ngải đi vào, cửa cũng khóa lại.

Nguyễn Phi sờ sờ trán: "Tôi còn rất lo lắng."

"Em lo lắng cũng vô dụng, đi thôi."

Nguyễn Phi liếc Cận Diêm: "Anh đi là việc của anh, đâu có chuyện gì liên quan tới tôi."

"Em."

"Em cái gì mà em, ngày mai anh mới là cấp trên của tôi, đừng nghĩ dùng quyền trước thời hạn."

Nhìn bóng lưng Nguyễn Phi dẫm trên đôi giày cao gót rời đi, Cận Diêm nghiêng răng nghiêng lợi, một ngày nào đó, anh sẽ đích thân bẻ gãy gót nhọn của cô, để cô không thể hung dữ như vậy!

Đi vào phòng tôi, Mạc Thanh Ngải rón rén bật đèn, đặt túi đồ trên tủ, sau đó tiến lại gần giường bệnh của Nhan Hàn Thành.

Cầm cái ghế ngồi xuống bên người Nhan Hàn Thành, cô mượn ánh sáng yếu ớt của đèn bắt đầu quan sát mặt Nhan Hàn Thành một cách tinh tế.

Chắc anh vừa ngủ thiếp đi, khuôn mặt tuấn mỹ quá mức giờ phút này đang tái xanh vì bệnh tật, lông mày nhíu lại, vài giọt mồ hôi chảy qua má, nhìn thấy được anh ngủ không yên giấc, hình như đang chống chọi với thân thể bị sốt cao.

Đột nhiên lòng thất lại, nói không đau là gạt người.

Từ nhỏ đến lớn luôn là cô sinh bệnh, anh ở bên cạnh cô, cô chưa từng có cơ hội thay đổi hoàn cảnh, nhìn anh, cảm nhận loại cảm giác này, mới biết được, đau đớn không phải mình nằm trên giường bệnh, mà là trở mặt nhìn người trên giường bệnh khó chịu mà chính mình cũng không thể làm gì.

Nhan Hàn Thành nhẹ nhàng xoay người, khẽ rên một tiếng, mồ hôi chảy ngày càng nhiều, lòng Mạc Thanh Ngải hoảng hốt, đưa tay sờ trán anh, đúng là biết dọa người, cô lập tức đi lấy khăn mặt trong túi đồ rồi vào phòng tắm đập nước, sau đó nhẹ nhàng lau mồ hôi cho anh, dịu dàng nói: "Không có việc gì, không có việc gì."

Không biết là do tác dụng của khăn mặt hay tác dụng từ giọng nói của Mạc Thanh Ngải, một lúc lâu sau Nhan Hàn Thành đã ổn định, lông mày cũng dần ra.

Mạc Thanh Ngải thả lỏng người, ngồi lại ghế tựa, mới phát hiện người mình đổ mồ hôi lạnh.

Không được, cô phải đi tắm rửa sạch sẽ, cô không thể bị lây bệnh, nếu cô bị lây sẽ không thể tiếp tục chăm sóc anh, vì vậy Mạc Thanh Ngải vội vàng đi vào phòng tắm, tắm rửa sạch sẽ.

Lúc quay lại giường bệnh, sắc mặt Nhan Hàn Thành vẫn tái xanh như cũ, nhưng đã không ra mồ hôi, Mạc Thanh Ngải không nhìn được mỉm cười, cô có thể chứng minh anh cần cô, không phải sao?

Tắt đèn, Mạc Thanh Ngải mở cửa sổ ra một chút để thông gió, mượn ánh trăng để nhìn rõ Nhan Hàn Thành, lúc này, cô mới dám đối mặt với Nhan Hàn Thành.

"Nhan Hàn Thành, anh rất đáng giận, vì sao lại bốc đồng theo đuổi tôi lúc học đại học, vì sao lại không quan tâm đến suy nghĩ của tôi mà bỏ đi Ý, sau đó lại bá đạo trở lại bên cạnh tôi, quấy rầy cuộc sống của tôi?"

Đúng vậy, bây giờ Mạc Thanh Ngải mới có thể nói ra những suy nghĩ mà mình đã chôn giấu sâu ở đáy lòng, kể cả khoảng trống trong bốn năm không có Nhan Hàn Thành.

"Lúc anh vừa mới đi, mọi người đều nghĩ tôi được giải thoát rồi, sẽ không có người cả ngày ở bên cạnh chăm sóc tôi, đã kích tôi, cười nhạo tôi, nhưng họ không biết, anh đi rồi, không có người cho tôi sức mạnh tinh thần lúc tôi cảm thấy cô đơn nhất, anh đúng là đáng ghét, anh không biết có câu nói này sao? Nếu có người mỗi ngày đều ở bên cạnh nói thích bạn, bạn sẽ không quan tâm, nhưng nếu có ngày không thấy người đó nữa, bạn mới biết được mình đã yêu người ta rồi. Mà anh, cái người luôn ở bên cạnh bắt nạt tôi, bỗng nhiên không thấy anh nữa, tôi mới biết tôi nhớ sự "bắt nạt" của anh."

Mạc Thanh Ngải bắt đầu cười khổ, ngồi trở lại ghế tựa, nghịch ngón tay trắng nõn của anh.

"Có một khoảng thời gian sau khi anh đi, ngày nào tôi cũng gặp ác mộng, tôi mơ lúc chúng ta còn nhỏ, đều là anh mắng tôi, hại tôi khóc rất lớn, về sau cũng tạo thành thói quen, dù gặp ác mộng tôi cũng tự an ủi mình là do anh mà tôi bị bóng đè, do anh quá xấu, anh đối xử tệ với tôi."

Một giọt nước mắt mát rượi rơi xuống mu bàn tay của Nhan Hàn Thành, Mạc Thanh Ngải sụt sịt cực kỳ ủy khuất: "Thật ra anh không hiểu, tôi phải mạnh mẽ thế nào mới dám nhớ mãi không quên. Sau đó quen khó chịu, quen nhớ, quen ôm hi vọng mong manh là anh sẽ trở về, cho nên khi anh xuất hiện, tôi đã không dám dừng đôi mắt, tôi nói với Nguyễn Phi tôi khó chịu vì anh quay về sẽ lại bắt nạt tôi, nhưng thật ra, tôi vẫn luôn không quen được việc không nhìn thấy anh."

Nhẹ nhàng vuốt ve mu bàn tay của Nhan Hàn Thành: "Đúng là anh đã không khiến tôi phải thất vọng, anh không thay đổi chút nào, vẫn rất xem thường tôi, trêu chọc tôi, cho nên khi anh nói tôi ghen với anh, tôi sợ hãi, sợ lợi thế trên tay anh quá nhiều, tôi sẽ bị thất bại thảm hại, sợ tôi chỉ là người qua đường mà anh dễ dàng quên, không có tư cách ghen."

Có chút xấu hổ cười lên: "Đúng vậy, từ từ tôi lại cảm giác được không phải như thế, anh chủ động quay lại, tôi cực kỳ thông minh, tôi có thể cảm giác được thật ra trong lòng anh không phải như vậy, ha ha, có phần tự kỷ đi. Thật ra lúc anh đến Nhật Bản tôi rất vui vẻ, nhưng tại sao anh không bày tỏ một chút mà lại hung dữ với tôi như vậy? Tôi cũng biết tôi cố chấp, thậm chí còn nghĩ oan cho anh."

"Tôi hôm đó ngoài cửa "Danh Quốc Lưu Quang", tôi tới tìm anh, sao anh không suy nghĩ một chút đi, Mạc Thanh Ngải sao có thể làm chuyện như vậy, tôi là một con sư tử kiêu ngạo, đến cuối cùng tôi vẫn rất tự tin, nhưng tôi biết anh hiểu tôi hơn bất kỳ ai, cái đó chỉ là một ý nghĩ, mà tôi bỏ đi tự tôn, bỏ đi cá tính, bỏ đi cố chấp... Chỉ vì không bỏ anh đi được."

Nghịch ngợm cắn nhẹ vào mu bàn tay Nhan Hàn Thành, coi như một sự trừng phạt nhỏ, Mạc Thanh Ngải đắc ý, nhân tiện bĩu môi: "Ai cho phép anh nói dừng ở đây, đáng giận! Anh bắt nạt tôi, khiến tôi trở nên vô dụng như vậy rồi muốn dừng ở đây? Anh cũng quá tính toán rồi, thôi, tôi tha thứ cho anh. Bởi vì người không thể rời xa anh là tôi, cho dù anh... Không thích tôi ta cũng không sao cả, chỉ cần tôi biết trong lòng anh có tôi là tốt rồi, anh vẫn vì tôi sợ hãi mà đi tới bên cạnh tôi là tốt rồi."

Mạc Thanh Ngải đứng thẳng, nhìn vào mặt Nhan Hàn Thành, cực kỳ kiên quyết: "Tôi rất sợ chết, anh biết mà, nhưng không có lời nói của anh, so với cái chết còn đáng sợ hơn, vì vậy tôi sẽ ở đây... Tôi ở cạnh anh, có tôi, mọi chuyện sẽ ổn hết."

Thả lỏng, áp má lên mu bàn tay Nhan Hàn Thành, ánh mắt chớp chớp, hình như cô đã nói nhầm rồi, nhưng trong lòng cảm thấy vô vùng thoải mái, bởi vì cô không dám nói trước mặt Nhan Hàn Thành, cơ hội này... Thật tốt. . . Cười, mãi đến khi cô hoàn toàn chìm vào giấc ngủ...

Trong bóng đêm, Nhan Hàn Thành mở hai mắt ra, đôi mắt đen như mực ẩn hiện sự trong trẻo, cũng chứa rất nhiều cảm xúc phức tạp, mãi đến nhắm mắt lại, khóe miệng của anh không nhịn được nhếch lên: "Đứa ngốc."

Khi mở mắt ra, ánh sáng ngoài cửa sổ khiến Mạc Thanh Ngải có chút nhức mắt, cô khép mắt lại, sau đó nhẹ nhàng mở ra.

Hành động đầu tiên là nhìn Nhan Hàn Thành trên giường bệnh, khuôn mặt tái nhợt của anh đã có chút hồng, đã không còn vẻ thiếu sinh khí, hô hấp cũng nhẹ nhàng.

Ngồi bên cạnh giường bệnh, Mạc Thanh Ngải cúi đầu nhìn má Nhan Hàn Thành, muốn dùng trán mình để đo nhiệt độ Nhan Hàn Thành, trán cô vừa chạm vào trán Nhan Hàn Thành thì đôi mắt đen nhánh của Nhan Hàn Thành mở ra, nhìn thẳng vào mắt cô, khiến cô sững sờ không kịp phản ứng.

"Tuy tôi vẫn luôn nghi ngờ cô mơ đến "sắc đẹp" của tôi, nhưng tôi vẫn nghĩ cô là người quang minh lỗi lạc, hiện tại xem ra tôi quá ngây thơ rồi, cô lại có thể lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn."

Giọng nói khàn khàn trôi qua vầng trăng.

"A..." Mạc Thanh Ngải sợ tới mức bật ra xa, không cẩn thận chạm vào thanh giữ bình nước đang truyền làm động tới kim truyền trên tay Nhan Hàn Thành.

Lần này người kêu là Nhan Hàn Thành: "A... Đau."

"Thực xin lỗi thực xin lỗi, anh không sao chứ?" Mạc Thanh Ngải nóng nảy, vội vàng kiểm tra mu bàn tay Nhan Hàn Thành.

Nhìn bộ dáng Mạc Thanh Ngải chật vật và sốt ruột, Nhan Hàn Thành đã hiểu thật sự, không cần thận cười to một tiếng.

"Anh!" Mạc Thanh Ngải tức giận ngắt đầu: "Xem ra bây giờ anh lại có tinh thần, có thể bắt đầu tiến vào cuộc chiến âm ỉ với tôi rồi."

"Nào có, bây giờ tôi còn cực kỳ suy yếu có được không?" Nhan Hàn Thành ra vẻ khó chịu ôm ngực, giống như rất đau.

"Người yếu lại còn có sức nói mình rất yếu?" Cho dù không tin nhưng Mạc Thanh Ngải vẫn đứng dậy đi giặt khăn mặt, lau mặt cho Nhan Hàn Thành.

"Cô đến đây lúc nào?" Nhan Hàn Thành nhìn chằm chằm Mạc Thanh Ngải, biết rõ còn cố tình hỏi.

"Tôi á... cũng vừa mới tới thôi. Vì lần trước anh chăm sóc tôi như thế nên lần này tôi sẽ chăm sóc lại anh! Nhưng hiển nhiên là tôi may mắn hơn anh, tôi sợ bóng sợ gió cuối cùng anh mới là người mắc bệnh." Mạc Thanh Ngải ra vẻ khinh bỉ: "Còn tưởng thân thể khỏe mạnh hơn tôi, không ngờ anh lại yếu đuối như vậy, Nhan Hàn Thành anh làm tôi quá thất vọng rồi."

Về mặt Nhan Hàn Thành uất ức: "Ôi, cô vừa tới sao? Vậy thì lạ thật, sao trên tay tôi toàn nước miếng?"

Giờ bàn tay bị Mạc Thanh Ngải gói cả đêm lên, Nhan Hàn Thành ra vẻ khó hiểu!

Mạc Thanh Ngải đỏ mặt, lắp bắp: "Cái đó... Hô hô, Nhan Hàn Thành, anh sao vậy, sao lại ghê tởm như vậy, nằm mơ còn liếm tay của mình... Anh, anh thật quái lạ."

"Hờ? Sao cô biết tôi nằm mơ rồi liếm tay?"

"Tôi qua tôi thấy!"

"Tôi hôm qua? Không phải cô nói cô vừa tới sao? À, Mạc Thanh Ngải, gần đây cô luyện phép nhìn xuyên tường sao..? Nhan Hàn Thành kỳ lạ gật đầu một cái.

"Anh anh anh, anh gài bẫy tôi!" Mạc Thanh Ngải thở phì phì, sao cô lại có thể quên mất cạm bẫy của Nhan Hàn Thành, thôi, ai làm người đó gánh: "Được rồi được rồi, tôi thừa nhận, tôi tới tới hôm qua, nước miếng là do tôi."

Tức giận nheo mắt bàn tay Nhan Hàn Thành, Mạc Thanh Ngải dùng khăn mặt lau mạnh, chắc chắn, chính cô cũng muốn khinh bỉ mình, làm chuyện xấu lại còn để lại chứng cứ.

"Ngu ngốc."

"Gi?"

Em không sợ chết sao?

Nhan Hàn Thành rất muốn hỏi ra những lời này, bởi vì anh rất muốn nghe lại suy nghĩ của Mạc Thanh Ngải, để chứng minh tới hôm qua nghe được không phải do đầu óc mơ hồ, nhưng hình như lại có chút được một bước tiến hai bước, mọi việc đều đã rõ ràng rồi, thật ra người ngu ngốc phải là anh mới đúng, anh mất nhiều thời gian như vậy, sử dụng nhiều phương pháp như vậy mà kết quả đã sớm rõ ràng.

Nhan Hàn Thành, may tự mình chuốc lấy cực khổ, đúng là may rất đáng.

"Cảm ơn cô."

Cảm ơn? Mạc Thanh Ngải có chút ghét bỏ nhìn Nhan Hàn Thành: "Đừng tưởng rằng anh nói câu cảm ơn là tôi sẽ bỏ qua cho anh, tôi tốt bụng chạy đến chăm sóc anh như vậy, anh muốn dùng một câu cảm ơn để đuổi tôi đi?"

Cô gái này!

Nhan Hàn Thành nở nụ cười: "Vậy cô muốn thế nào."

"Ra ngoài mời tôi ăn cơm... Không được, ăn cơm quá tầm thường, suốt ngày ăn cơm." Mạc Thanh Ngải nói đùa: "Nhan Hàn Thành, hay anh vẽ cho tôi một bức tranh để báo đáp đi."

Một phút trầm mặc, đột nhiên Mạc Thanh Ngải nhớ Nhan Hàn Thành đã từng nói qua anh chỉ vẽ một người, cô đã nói vậy sao? Cận thận nhìn Nhan Hàn Thành, thấy anh đang nhìn chằm chằm mình: "Đừng như vậy, tôi chỉ đùa một chút, không

vẽ thì."

"Được?"

"Hả?"

"Tôi sẽ vẽ tranh cho cô."

"Thật sao?" Mạc Thanh Ngải vui mừng, đừng nói vẽ tranh cho cô, từ bé đến lớn cô muốn xem bản thảo của anh cũng không được. Cùng lắm là lần trước ở phòng tranh cô nhìn thấy mấy tấm ảnh chụp, hơn nữa chỉ là ảnh chụp tranh anh vẽ, không nhìn ra nét cảm xúc nào, mặc dù được nhiều người khen ngợi

nhưng cô xem không hiểu, cũng không thích.

"Tôi đã lừa cô bao giờ chưa?"

Đúng vậy, tuy ngoài miệng Nhan Hàn Thành luôn trêu chọc cô, nhưng trong ấn tượng, anh chưa làm trái bất kỳ lời hứa nào với cô, bởi vì anh đã hay nắng cô, nếu còn lừa gạt nữa thì quá đáng ghét rồi.

"Chẳng lẽ anh bị bệnh ảnh hưởng tới đầu óc? Thật sao? Để tôi gọi bác sĩ tới."

"Tôi đồng ý với cô vì cảm động cô đã vĩ đại vượt qua tâm lý sợ chết."

"Oa, ha ha, vậy anh mau khỏi bệnh, anh phải về tôi thật xinh đẹp."

"Cô đừng ép tôi như vậy, về tranh cũng phải dựa vào thực tế."

"Chết đi! Thực tế là tôi rất đẹp!"

"Ừm..." Nhan Hàn Thành buồn rầu: "Được rồi, tôi làm trái lương tâm một lần."

"Nhan Hàn Thành, anh chết đi cho tôi đi ngủ, nói nhảm nhiều."

Đỡ Nhan Hàn Thành nằm xuống giường, Mạc Thanh Ngải nói: "Tôi có mang ít cháo tới, hâm nóng cho anh nhé. Anh nghỉ ngơi một chút, sau đó tôi lại gọi Nguyễn Phi nấu gì đem tới."

Nhìn Mạc Thanh Ngải xoay người đi vào phòng bếp, Nhan Hàn Thành cười cười nhắm mắt lại, chính xác... Có chút mệt mỏi, chỉ là không muốn để cô phải lo lắng, Mạc Thanh Ngải, em chạy không thoát đâu, tôi đã biết nhiều như vậy, sao em có thể rời xa tôi, mà tôi... Cũng sẽ thử đổi phương pháp mới với em, được không?

Hàn Tiểu cúp điện thoại, tuyên bố: "Mạc Thanh Ngải muốn xin nghỉ phép một tuần."

Mạnh Đa hỏi: "Chị Hàn, chị Ngải có chuyện gì sao?"

"Không có chuyện gì lớn, nói là người trong nhà bị mắc bệnh X, cô ấy muốn ở lại chăm sóc nên cũng bị cách ly rồi." Hàn Tiểu bĩu môi cười rộ lên: "Thật khó tin, Mạc Thanh Ngải sợ chết như vậy, không biết vì 'người trong nhà' nào mà dững cảm như vậy."

Tất cả mọi người đều bắt đầu nói về chuyện Mạc Thanh Ngải sợ chết.

"Ha ha ha..." Hàn Tiểu tổng kết cuối cùng: "Cho nên, lần này Mạc Thanh Ngải đúng là không đơn giản..."

"Sao lại không đơn giản?" Mạnh Đa đau đầu khó hiểu.

"Mạnh Đa, cậu chưa yêu bao giờ sao?" Hàn Tiểu vỗ vai Mạnh Đa: "Cực kỳ rõ ràng, 'người nhà' kia có quan hệ không đơn giản với Mạc Thanh Ngải... Ai tin là người nhà, nói không chừng là bạn trai trong bóng tối của Mạc Thanh Ngải."

"Đúng vậy đúng vậy, Tiểu Ngải cảm dục lâu như vậy, cũng đến lúc được khai sáng rồi."

Mạnh Đa không nghe mọi người vui đùa, đi trở về chỗ ngồi, lật bỏ biểu cảm đơn thuần.

Xem ra... Cô vẫn tới bên cạnh anh ta, dù anh có lợi dụng điện thoại để Mạc Thanh Ngải không đi cũng không được, cô vẫn biết, vẫn không chùn bước đi đến bên cạnh anh ta.

Đúng là. Cứ như vậy, toàn bộ càng thêm khó khăn, nếu bọn họ hiểu rõ tâm lý của đối phương, có phải sẽ game over không?"

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Nhỏ Của Đại Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15

"Mạc Thanh Ngải, tôi khát rồi."

"Đến đây đến đây, nước..."

"Mạc Thanh Ngải, tôi đói bụng."

"Ừ, tôi đi nấu cơm, chút nữa là có thể ăn."

"Mạc Thanh Ngải, tôi muốn đi tắm..."

"Ừ, được, tôi đi pha nước tắm cho anh..."

... ..

Cứ bóc lột sức lao động của Mạc Thanh Ngải như vậy, nhưng Nhan Hàn Thành vẫn có phần lo lắng.

Cô gái này thật sự quá khác thường, từ lúc sáng bác sĩ tuyên bố là anh không bị cách ly nữa, có thể về nhà, cô liền trở nên vô cùng dịu hiền, đáp ứng mọi yêu cầu của anh, có lý hay không có lý đều nghe theo, được rồi, là anh có vấn đề, anh bị cưỡng ngược, thì Mạc Thanh Ngải đối xử ngược lại bây giờ với anh còn hơn.

"Mạc Thanh Ngải..."

"Ồi, đến đây." Vội vàng vọt vào phòng Nhan Hàn Thành, tay Mạc Thanh Ngải vẫn còn ướt, hỏi rất chân thành: "Nước đã được rồi, muốn đi tắm sao?"

Nheo neho con ngươi đen, Nhan Hàn Thành có ý nghĩ ngây thơ muốn nhô răng trong miệng cộp mới nói: "...Bây giờ tôi lại không muốn đi tắm, tôi mệt rồi."

"Vậy à..." Mạc Thanh Ngải đi đến bên cạnh Nhan Hàn Thành, đỡ anh nằm xuống, đắp chăn cho anh: "Vậy anh ngủ trước đi, lát nữa tôi sẽ gọi anh."

Hả?

Trán Nhan Hàn Thành chảy xuống ba vạch đen, cô gái này bị bệnh X ảnh hưởng đến não bộ rồi sao? Nếu là bình thường thì nhất định cô đã nổi giận rồi.

"Không phải anh nói là mệt sao? Mắt to trừng mắt nhỏ với tôi làm gì?"

Lạ thật, Mạc Thanh Ngải vốn định rời đi lại phát hiện Nhan Hàn Thành có biểu cảm khó hiểu.

"Mạc Thanh Ngải, cô..."

"Tôi cái gì?" Mạc Thanh Ngải khó hiểu: "Chẳng lẽ anh muốn tôi hát ru cho anh nghe...? Cái này... Cái gì mà đong đưa í a đong đưa, đong đưa đến cầu Nại Hà?"

"Quả nhiên là cô vẫn muốn tôi chết." Nhan Hàn Thành ra vẻ oan ức, thật ra là nén cười gần tới mức nội thương, vậy mà cô cũng nghĩ ra được, đong đưa đến cầu Nại Hà (Cây cầu dưới âm phủ, nơi mà những linh hồn phải đi qua.)

"Không, đừng nói gở." Mạc Thanh Ngải cười nịnh: "Tôi nói cầu nhà bà ngoại, tôi không muốn anh chết, anh còn phải nghỉ ngơi thật tốt để vẽ tranh cho tôi mà."

"Thì ra cô nịnh nọt lâu như vậy là vì bức tranh, không phải vì tôi." Quá thảm mà, trải qua một kiếp bệnh viện này, Nhan Hàn Thành không khỏi có một loại cảm giác nhìn thấu lòng người.

"Này! Anh thật không có lương tâm. Thứ nhất, cái này không phải nịnh nọt, tôi vẫn luôn thật lòng, thứ hai, tranh của anh không thể bán đi lấy tiền, tôi giữ tranh của anh cũng không có tác dụng gì cả, chỉ để thỏa mãn hạ lòng hiếu kỳ của mình mà thôi." Mạc Thanh Ngải nhìn Nhan Hàn Thành nằm trên giường, sắc mặt vẫn trắng bệch, nghĩ rằng, nếu không phải biết anh vẫn còn yếu, cô nhất định sẽ lấy gối đập chết anh.

Thật lòng? Cô còn trò chơi bên trong nữa...

Nhan Hàn Thành rất thức thời, gật đầu phụ họa: "Được rồi, tôi hiểu hết rồi."

Cụp mi xuống, Nhan Hàn Thành phát hiện mình đau ốm thật vô dụng, đương nhiên là Mạc Thanh Ngải cũng hiểu nên nhẹ nhàng để tay anh vào trong chăn: "Ngủ đi, sẽ nhanh khỏe thôi."

Chỉ một lát sau, Nhan Hàn Thành vang lên tiếng hít thở đều đều, Mạc Thanh Ngải nở nụ cười, vuốt nhẹ những sợi tóc rơi trên trán anh, như vậy thật tốt, cô rất thích năm ngày Nhan Hàn Thành bị bệnh, dù vẫn cãi nhau với cô nhưng cũng khiến cô cảm thấy anh giống như một đứa bé nhỏ cần một chút quan tâm và chăm sóc, chỉ cần cô cho gì anh cũng rất dễ dàng thỏa mãn, chẳng lẽ cho tới nay là cô quá keo kiệt cho nên cô chỉ cần có ý một chút là anh không yên?

Đứa ngốc, ngu ngốc, ngu ngốc.

Mạc Thanh Ngải xác định Nhan Hàn Thành đã ngủ say mới cúi người, vụng trộm "chà đập" đôi môi mềm mại của anh, thứ hạnh phúc này khiến cho người ta choáng váng, ha ha, dù sao cũng không ai biết gần đây cô thường làm "chuyện xấu", chuyện này cô coi như thù lao mình đã chăm sóc anh.

Lần này cũng cần phải cảm ơn ông trời, chăm sóc Nhan Hàn Thành lâu như vậy mà cô không bị lây bệnh, cái này gọi là ở hiền gặp lành.

Tự mẫn... Quá buồn nôn, đúng là cô không hợp thù mị, đúng rồi, còn đang hầm cháo ở nhà bếp, Mạc Thanh Ngải lập tức đứng dậy, rón rén ra khỏi phòng Nhan Hàn Thành.

Đing đang...

Khi đi qua trước cửa thì đột nhiên chuông cửa reo lên, vì không muốn đánh thức Nhan Hàn Thành vừa mới ngủ nên cô nhanh chóng chạy tới mở cửa.

“Phi Phi, Cận Diêm? Sao hai người lại tới đây cùng nhau?”

Về mặt Nguyễn Phi chán ghét: “Cái gì gọi là lại cùng tới đây, chúng tớ đã cùng tới đây rất nhiều lần?”

Đi vào cửa, cõng giày cao gót, Nguyễn Phi thoải mái như ở nhà mình, mà Cận Diêm phía sau lại cười tí mắt đưa giò trái cây trong tay cho Mạc Thanh Ngải: “Chính xác, lần trước là trùng hợp, lần này cũng là trùng hợp, tôi đến thăm Nhan Hàn Thành.”

Nghi ngờ đóng cửa lại, Mạc Thanh Ngải nhìn đôi oan gia này, trùng hợp? Trùng hợp? Trên thế giới làm gì có chuyện trùng hợp và trùng hợp nhiều như vậy.

Đi tới phòng khách, đặt giò trái cây trên bàn trà, Mạc Thanh Ngải thấy Nguyễn Phi đang mệt mỏi xoay cổ: “Phi Phi, cậu làm sao vậy? Làm việc mệt quá sao?”

Mệt quá? Không... Chỉ là phải làm việc giống máy móc mà thôi, mà tên đầu sỏ gây việc còn ở trước mặt, tên đáng chết tra tấn cả thân xác lẫn tâm hồn cô, hại cô hao tổn thể lực còn bị chết nhiều tế bào não, thôi, gần đây Tiểu Ngải chăm sóc Nhan Hàn Thành đã đủ mệt rồi, cô không muốn làm phiền cô ấy.

“Không có việc gì, không sao, tớ đến thăm Nhan Hàn Thành, cậu có cần gì không?”

Rất tự nhiên xoay người Nguyễn Phi, mắt xa cho cô ấy, Mạc Thanh Ngải có vẻ vui vẻ: “Tớ có thể cần gì, Nhan Hàn Thành chỉ phát sốt do cảm cúm, vẫn có thể chạy có thể nhảy giống người bình thường, chỉ là trước mắt sức khỏe vẫn chưa hồi phục, vừa ngủ rồi.”

“Ái chà, Mạc Thanh Ngải, nghe giọng điệu này của cậu, Nhan Hàn Thành không đáng ghét sao? Cậu lại có thể cam tâm tình nguyện chăm sóc anh ta, lại còn có vẻ mặt vui đến quên cả trời đất.”

“Này, quan hệ người ta tốt đẹp em ghen tị sao?” Cận Diêm ở một bên khá thảnh thơi, tranh thủ mình đang cầm giò hoa quả liền chọn một quả cam bóc ăn.

“Anh... Tôi nói chuyện với Tiểu Ngải, anh xía vào làm gì, anh ăn của anh đi, nhiều chuyện!”

“Tôi cũng chỉ tốt bụng thôi, khuyên em không nên đặt cảm xúc cá nhân vào chuyện giao tiếp bên ngoài.”

“Đi chết đi, đây là quan hệ cá nhân của chúng tôi.”

“Đúng là vừa nói em đã không nhịn được, em chỉ thua...”

Cạc cạc cạc

Mạc Thanh Ngải cảm giác có đàn quạ bay qua đỉnh đầu, thì ra nam nữ cãi nhau có cảm giác như vậy..., đột nhiên cảm thấy hai người đối diện là phiên bản của cô và Nhan Hàn Thành, như nước với lửa, thật ra nghe qua cũng thấy vui tai, cô và Nhan Hàn Thành đã âm ỉ nhiều năm như vậy để làm gì cơ chứ.

“Đù rồi đủ rồi, các cậu tới đây thăm Nhan Hàn Thành hay tới cãi nhau?” Mạc Thanh Ngải làm người hòa giải: “Nếu tới thăm Nhan Hàn Thành cũng đừng đánh thức anh ấy, mọi người tìm chỗ nào ngồi đi.”

Nguyễn Phi tức giận lườm Cận Diêm rồi lại nhìn Mạc Thanh Ngải: “Tớ không thèm cãi nhau, chỉ muốn tới chỗ cậu thư giãn và xin com thôi, đói chết mất, cậu sẽ không để tớ đói bụng đúng không?”

“Dù thế nào tớ cũng giống bảo mẫu của cậu vậy.” Liếc Nguyễn Phi một cái: “Được rồi, tớ đi nấu com, lát nữa mọi người cùng nhau ăn đi.”

“Vất vả rồi, Tiểu Ngải...” Cận Diêm vô cùng tự nhiên: “Mọi người.”

“Đúng là mệt đấy, tôi chưa gặp qua người nào mệt đấy giống anh.”

“Cảm ơn, tôi sẽ coi đó là một lời khen.”

Khi khói súng vẫn đang nồng đậm, Mạc Thanh Ngải cực kỳ sáng suốt lựa chọn đi vào phòng bếp, chỉ để lại một câu, “cãi nhau nhỏ thôi”.

Com chiều của Nhan Hàn Thành là do Mạc Thanh Ngải bung cháo tới tận phòng cho anh.

“Haiz, thật hâm mộ, tôi cũng muốn có ngày áo tới vươn tay com tới há mồm (chỉ người chỉ cần ngồi một chỗ hưởng thụ) như vậy.”

Mạc Thanh Ngải quay đầu, thấy vẻ mặt hình như... Vô cùng đau đớn của Cận Diêm, cố tình cười châm chọc: "Hâm mộ? Vậy anh đi tiếp xúc với người bị bệnh X đi, tôi tin là với điều kiện của tổng giám đốc Cận, sẽ có ngàn vạn cô gái xếp hàng chờ được chăm sóc anh."

"Cái đó thì thôi." Cận Diêm tỏ vẻ "xin tha thứ cho kẻ bất tài": "Này, tiểu tử, cậu có khỏe không, không phải cố ý tranh thủ lòng tốt của Tiểu Ngải chứ?"

Đúng là đồ bạn xấu, giờ phút này Nhan Hàn Thành chỉ có ý nghĩ như vậy, không dễ dàng gì mới tranh thủ được một chút, không thể bị vạch trần nhanh như vậy, ho nhẹ hai tiếng: "Tớ đồng ý với đề nghị của Mạc Thanh Ngải, cậu nhanh về nhà mình nằm đi."

"Này, cậu đừng quá ác độc."

"Là người nào ác độc?"

Mạc Thanh Ngải đầu đầu: "Quên đi, tôi nhường không gian riêng cho hai người, xem ra các người có rất nhiều điều muốn nói, tôi đi dọn dẹp, nhưng đừng nói chuyện lâu, Nhan Hàn Thành còn phải nghỉ ngơi."

"Tuân mệnh!"

Cận Diêm ra về đảm bảo, sau đó nhìn Mạc Thanh Ngải ra cửa phòng, anh mới cẩn thận đóng cửa lại, ngồi vào cạnh giường Nhan Hàn Thành.

"Nói thật đi, cậu không sao chứ?" Những lời này, Cận Diêm hỏi rất nghiêm túc, dù sao cũng là bạn bè, nói không lo lắng thì quá vô tâm rồi.

"Cậu không nhìn thấy sao? Có sao mà tớ còn ở đây?" Nhan Hàn Thành rất hiểu suy nghĩ của Cận Diêm, nhưng bọn họ không nói được những lời buồn nôn nên chỉ cần hiểu lòng nhau thôi.

"Lần này, tớ đã hiểu rõ Mạc Thanh Ngải trong lòng cậu và Nguyễn Phi, trước kia tớ luôn không hiểu vì sao mà cậu không thể không có cô ấy, ngoài cô ấy ra thì còn rất nhiều cô gái tốt khác mà, thứ cô gái khác có thì chưa chắc cô ấy đã có."

"Ồ? Vậy cậu hiểu được gì?" Cô gái được Cận Diêm xem trọng rất ít, Nhan Hàn Thành đang rất có hứng thú để biết.

"Rất đơn giản, một cô gái thích giả ngốc, cảm thấy mình có khả năng lừa gạt chính mình, cũng có thể lừa gạt mọi người, thật ra cũng rất dễ dàng biết, có cậu, cô ấy có thể, không có cậu, cô ấy không thể làm gì."

Nhan Hàn Thành cười rộ, không muốn che giấu suy nghĩ của mình: "Vậy chẳng phải tớ rất oan uổng sao, vì những điều này tớ cũng vừa mới biết."

"Vậy thì chúc mừng, nói không chừng tình cảm hỗn loạn của các cậu có thể thay đổi, nhưng... Có chuyện này tớ nhất định phải nói cho cậu biết."

"Nói."

Sau đó Cận Diêm kể lại chuyện sau khi đưa Nhan Hàn Thành tới bệnh viện và gọi cho Mạc Thanh Ngải: "Về sau tớ khẳng định Mạc Thanh Ngải sẽ không làm như vậy, vậy vấn đề, chính là ở người trợ lý bên cạnh Mạc Thanh Ngải."

"Trợ lý..." Nhan Hàn Thành nheo nheo con ngươi đen, không hiểu sao trong đầu liền hiện lên khuôn mặt của Mạnh Đa: "Tớ biết rồi, đi@en*dyan(lee^qu.donn) nhưng bây giờ tớ chưa muốn nghĩ đến việc này, đợi sau này khỏe lên, tớ sẽ tìm hiểu thật tốt. Đúng rồi, Mạc Thanh Ngải có biết không?"

"Ừ, tớ chưa nói cho cô ấy, Nguyễn Phi biết chuyện này, nhưng bọn tớ đều chưa nói với Mạc Thanh Ngải, tớ nghĩ cậu cũng không muốn nói với Mạc Thanh Ngải, nhưng tớ thấy đây chỉ là nhân vật nhỏ nên tạm thời chưa làm gì, nếu đến lúc đó có cần, cậu cứ nói."

Là nhân vật nhỏ sao?

Tâm lý Nhan Hàn Thành luôn có cảm giác kỳ quái, mặc dù anh cảm thấy Mạnh Đa không uy hiếp anh được, cũng không trở thành người cản trở anh và Mạc Thanh Ngải, nhưng mà... Có đôi khi, chứng ngại vật, luôn luôn biết cách chọc người, hi vọng đối thủ này đáng để anh phải chú ý, nếu không, thật quá lãng phí thời gian.

"Ừ. Tuần tới tớ bắt đầu đi làm, Hàn Tiểu, cảm ơn... Ừ... Vậy thứ hai tuần sau gặp." Cúp điện thoại, Mạc Thanh Ngải nhìn Nhan Hàn Thành đi xuống phòng khách.

"Anh khẳng định là không cần nghỉ ngơi thêm?"

"Tôi cực kỳ khẳng định." Nhan Hàn Thành và Mạc Thanh Ngải ngồi xuống ghế sofa, trở về nhà là Mạc Thanh Ngải giám sát anh như tội phạm, nếu anh còn không khỏe thì sẽ làm cô thất vọng.

"Được rồi, anh ngọt ngào nhiều ngày như vậy cũng nên hít thở không khí mới mẻ rồi." Giọng nói của Mạc Thanh Ngải ra vẻ đại xá.

Nhan Hàn Thành bật cười, rất tự nhiên ôm lấy eo nhỏ nhắn của Mạc Thanh Ngải, vùi đầu vào cổ cô: "Buổi tối làm gì có không khí mới mẻ, cho nên không cần, cô rất thơm."

"Tôi thấy anh ngứa ra rồi đấy!" Mạc Thanh Ngải buồn cười mắg, nhưng không chống lại động tác của Nhan Hàn Thành, để mặc anh làm càn trên người cô, nếu hỏi cô vì sao lại thế, có lẽ chính cô cũng không biết, quan hệ của bọn họ là gì? Đúng vậy, bây giờ bọn họ không có quan hệ nào rõ ràng, nhưng trong lòng cô đã bắt đầu thừa nhận, hơn nữa cũng là thói quen hai mươi mấy năm, hình như cô đã quen thuộc anh.

Cái gì mà thanh mai trúc mã, trước kia cô cực kỳ chán ghét, cảm thấy câu thơ "Lang ky trúc mã lai, nhiều sàng lộng thanh mai"* thật vớ vẩn, nhưng bây giờ cô cảm thấy đây cũng là một loại hạnh phúc, bọn họ đều hiểu nhau, cho dù tranh chấp không ngót, cũng có thể là chính mình trước mặt đối phương, trước kia cô thường ở lăm nhăm vào tai Nhan Hàn Thành những bất mãn trong cuộc sống, thậm chí có lúc đột nhiên tới kỳ còn sai Nhan Hàn Thành đi mua băng vệ sinh, cô là người sợ phiền phức, nên khi có Nhan Hàn Thành, mọi thứ đều thuận tiện.

*Lang ky trúc mã lai, nhiều sàng lộng thanh mai: Hai câu thơ của Lý Bạch, tả cảnh một đôi trai gái quen biết nhau từ nhỏ, vẫn chơi đùa với nhau từ tuổi lên chín, lên 10 và có cảm tình với nhau từ thuở đó. Trẻ con Trung Hoa thường bẻ cành trúc già làm ngựa cưỡi, do đó mới có danh từ "trúc mã"; bẻ cành mai xanh làm roi ngựa nên có danh từ "thanh mai".

Dịch thơ:

Chàng cưỡi ngựa trúc đến

Chạy vòng quanh sân giờ cành mai xanh

"Ai.."

Ai? Ngải?

"Đây là từ cảm thán của anh hay là tên tôi vậy? Nếu là tên tôi thì miễn."

Cánh môi mềm mại của Nhan Hàn Thành như có như không vuốt ve cổ Mạc Thanh Ngải, hô hấp trở nên nóng rực: "Em nghĩ là từ cảm thán cũng được, là tên em cũng được, dù sao anh chỉ dùng từ này với em."

Toàn thân bắt đầu tê dại, Mạc Thanh Ngải hơi ngửa đầu, phối hợp với động tác của Nhan Hàn Thành theo bản năng, giọng nói càng thêm mềm mại: "Có điều gì đặc biệt?"

"Cô không biết sao?" Nhan Hàn Thành không dừng lại động tác, vùi đầu vào ngực cô, nói nhẹ nhàng mà quyến rũ: "Từ này chỉ đặc biệt với em thôi, bởi vì bên trong nó, có chữ "yêu"..."

Một câu, làm nổ tung mọi giác quan của hai người, Mạc Thanh Ngải vươn tay ôm lấy đầu Nhan Hàn Thành đang vùi vào ngực cô, khê hôn vào mái tóc đen tuyền của anh, viên tai, vành tai. Không thể đè nén sự thương cảm, bởi vì lúc này cô vươn tay không còn là ác mộng giữa đêm khuya nữa, không còn không nắm được Nhan Hàn Thành, anh đang ở bên cạnh cô, đúng vậy, rất rõ ràng.

Bài tay thon dài trắng nõn của Nhan Hàn Thành thắm dò vào bên trong áo sơ mi rộng thùng thình của Mạc Thanh Ngải, giọng nói khàn khàn chứa cả sự chịu đựng: "Anh có thể chứ?"

Trong lúc hỗn loạn, Mạc Thanh Ngải vẫn níu được một tia lý trí, cười, lúc này anh còn hỏi anh có thể chứ? Điều đã làm triệt để như vậy, huống chi. Giữa bọn họ đã không phải lần đầu tiên rồi.

Bốn năm trước, nói đúng ra, là đêm trước khi anh đi Ý, bây giờ nghĩ lại, lúc đó anh cũng rất giản xảo...

Mạc Thanh Ngải đưa tay cời từng nút áo sơ mi của Nhan Hàn Thành, dĩ nhiên cô muốn dùng hành động thực tế nói cho anh biết, cuối cùng là chưa thể hay có thể.

Cặp mắt đen như mực ngược lên để Mạc Thanh Ngải nhìn thấy cảm xúc hỗn loạn trong anh, lòng cô có chút thỏa mãn, là lòng thỏa mãn của phụ nữ khi thấy đàn ông điên cuồng trước mặt mình, đúng là có cảm giác rất thành công.

Một giây sau, cô bay lên trời, trời đất quay cuồng, sau đó lưng cô chạm vào tấm đệm mềm mại trong phòng ngủ.

"Bây giờ em không còn cơ hội hối hận rồi..."

Hối hận? Không... Sao cô phải hối hận.

Vươn tay kéo Nhan Hàn Thành xuống, Mạc Thanh Ngải cúi đầu, hạ một nụ hôn triền miên và dịu dàng trên lồng ngực cường tráng của anh, sau đó không nhìn được cười rộ lên, giống một yêu tinh, quyến rũ mười phần.

Người đàn ông bên dưới găm nhẹ một tiếng, cuối cùng không kìm nén được đoạt lại quyền chủ đạo.

Đêm nay, anh phải cho cô biết, nghịch lừa thì phải trả giá rất lớn.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Nhỏ Của Đại Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 16

Ánh mặt trời lúc sáng sớm rực rỡ và mềm mại, xuyên qua tấm rèm, rơi xuống cửa sổ thủy tinh, hắt vào trong nhà, chiếu vào cô gái còn đang nằm ngủ trên giường.

Hình như cô gái vẫn còn ngủ say, tóc dài gọn sóng màu nâu rủ xuống hai bên má, che đi một nửa khuôn mặt tinh xảo xinh xắn của cô, chỉ lộ ra một hàng mi dài, che lấp đôi mắt nhắm chặt, còn có khối mũi điểm sắc đỏ, khuôn mặt nhỏ nhắn gối lên cánh tay trắng nõn, khăn trải giường trắng tinh mềm mại trượt xuống từ mép giường, che kín bộ ngực, lộ ra bả vai tinh tế và tấm lưng bóng loáng.

Một chân thon dài duỗi thẳng tự nhiên, chân còn lại chỉ lộ ra phần bắp chân trắng mịn, hơn nữa còn đang vắt lên cái chân kia, ánh mặt trời rải rác trên khuôn mặt và lưng của cô, để nửa người cô như được bao phủ trong tấm màn vàng rực trên sân khấu, nửa người dưới không có ánh mặt trời lại càng thêm đẹp mị mị.

Không biết qua bao lâu, hàng mi dài của cô gái khẽ rung, từ từ mở ra, sau đó thấy một người ngồi trước cửa sổ, con ngươi nhìn chằm chằm vào cô không di chuyển, chàng trai mặc áo sơ mi trắng rộng thùng thình được bao phủ bởi ánh nắng vàng rực, cô lười nhác gọi: "Nhan Hàn Thành..."

Nhan Hàn Thành nở nụ cười cung chiêu, nhưng không lên tiếng mà vẫn nhìn cô, di chuyển bút vẽ trong tay.

Mí mắt vẫn còn mệt mỏi nên cô không thấy rõ động tác của anh: "Anh đang làm gì vậy?"

"Đang vẽ tranh."

À, đang vẽ tranh...

Cái gì? Đang vẽ tranh!?

Mạc Thanh Ngải mở mắt ra thật nhanh, cô vén tóc ra, vừa định ngồi dậy thì bị Nhan Hàn Thành ngăn cản: "Đừng nhúc nhích! Một chút nữa là được."

Ồn định lại, Mạc Thanh Ngải nháy mắt, không khỏi có chút mong đợi: "Anh... Đang vẽ em sao?"

"Em nói xem?"

Đáng ghét, sao cho tới bây giờ cũng trả lời thẳng với cô: "Vậy em coi như anh đang vẽ em, anh đã nói vẽ tặng em một bức tranh rồi."

Nhan Hàn Thành cười nhẹ, nhìn Mạc Thanh Ngải rồi quay lại ngồi trước giá vẽ.

Anh... là đẹp mắt, nhất là dưới ánh mặt trời, anh càng trở nên tao nhã, tay cầm bút vẽ nhưng chính bản thân anh đã là một bức tranh đẹp, Mạc Thanh Ngải ngơ ngác suy nghĩ, nhìn đến nghiện, đúng rồi...

"Anh đang vẽ đáng vẽ bây giờ của em sao?"

"Ừ."

"Hả?" Mạc Thanh Ngải ngượng ngùng, tỏ vẻ oan ức: "Nhưng đáng vẽ của em bây giờ rất khó coi, sao anh có thể vẽ em trong lúc lồi thối lếch thếch được, em muốn vẽ thật đẹp thật đẹp cơ."

"Anh đang vẽ đáng vẽ đẹp nhất của em." Nhan Hàn Thành nhếch môi, anh phát hiện, muốn cùng Mạc Thanh Ngải nói cảm giác của anh bây giờ vẫn còn quá sớm.

"Thật sao?" Có quý mới tin anh.

Khoảng nửa tiếng sau, khi Mạc Thanh Ngải định ngủ tiếp, giọng nói trầm thấp dễ nghe của Nhan Hàn Thành lôi cô dậy: "Xong rồi, em muốn xem không?"

"Muốn muốn, đương nhiên muốn." Mờ choàng mắt, Mạc Thanh Ngải kéo khăn trải giường đang đắp quanh người ra, sau đó nhảy vài bước đến chỗ Nhan Hàn Thành, cực kỳ tự nhiên ngồi vào lòng anh, để tay anh ôm eo mình.

Khi ánh mắt chạm vào bức tranh, cô cứng họng.

Nghĩ muốn chạm tay vào, lại bị Nhan Hàn Thành nắm chặt tay: "Tranh vừa vẽ xong còn chưa khô, đừng chạm vào."

"À..." Mạc Thanh Ngải ngơ ngác chớp mắt, không thể tin được cô gái trong bức tranh là mình, đây là lần đầu tiên cô được nhìn thấy tranh Nhan Hàn Thành vẽ ngoài đời, cũng là lần đầu tiên nhìn thấy cô gái trong bức tranh của anh... Là cô, thì ra, vẽ so với chụp ảnh còn sinh động hơn, rất có hồn, như

làn gió êm dịu, khó trách... Ai cũng nói Nhan Hàn Thành là họa sĩ trẻ nhưng rất hiếm có, là họa sĩ thiên tài mà xã hội thượng lưu tranh nhau cướp đoạt

"Làm sao vậy?" Nhìn dáng vẻ ngu ngơ của Mạc Thanh Ngải, Nhan Hàn Thành không nhịn được đùa: "Chẳng lẽ em cũng hiểu anh về trái với lương tâm mình nên thấy xấu hổ?"

"Đi chết đi." Mạc Thanh Ngải tức giận, nhưng lại vui tươi hơn hờ cười rộ lên: "Không trái lương tâm Chỉ là rất đẹp mắt, thật sự, rất được, sao anh có thể về thật như vậy, như vậy..."

Cô không tìm thấy từ để miêu tả, chỉ là cô có cảm giác, hình như mọi suy nghĩ của anh đều thể hiện trong bức tranh, hình như anh đã sớm tạo thành thói quen bị cô hấp dẫn, chỉ cần đặt bút là có thể vẽ ra bất cứ dáng vẻ nào của cô, cô không hiểu thế nào là cảm thụ nghệ thuật, chỉ thấy cô trong bức tranh dưới ánh mặt trời là cô gái hạnh phúc nhất thế giới, bởi vì lúc ngủ mơ, miệng cô vẫn cong lên nụ cười tràn đầy thỏa mãn.

Nhan Hàn Thành cười mà không nói, này có cái gì khó , anh nhắm mắt lại cũng có thể tưởng tượng ra từng biểu cảm của cô, vui mừng, tức giận, yêu, buồn bã,... Không phải anh đã nói rồi sao, anh chỉ thích vẽ người, người mà anh vẽ... Anh chỉ vẽ một người mà người kia còn không tự cảm giác được, anh hi vọng có một ngày, cô có thể tự mình phát hiện ra sự thật này.

"Mọi người đều nói có tâm mới vẽ tranh đẹp, Nhan Hàn Thành... Anh..." Yêu em đúng không?

Nhưng còn chưa hỏi hết, Nhan Hàn Thành đã lợi dụng nụ hôn để cắt đi, sau đó nụ hôn rơi vào đầu vai trắng nõn bóng loáng của cô, khiến cô phải ngửa đầu lên để chống đỡ, khăn trải giường không chịu được rơi xuống trong nháy mắt...

"Nhan Hàn Thành..." Trong lúc ý thức không rõ, cô gọi tên anh.

"Anh có vẽ tranh khóa thân của em không?"

"Sẽ không..."

Ồ?

"Vì sao?" Không phải nói tranh khóa thân là cảnh giới cao nhất của vẽ đẹp con người sao?"

"Người mẫu phải có dáng người đẹp."

Ồ?

"Em không béo."

"Người mẫu phải phô bày được cái tư thế."

"Em không phải xác ướp."

"Người mẫu vẽ tranh khóa thân không thể là em..."

"Vì sao..."

Bởi vì em là của một mình anh.

"Nhan Hàn Thành, thâm rồi, em muốn chết."

Nhanh chóng vọt vào phòng vẽ tranh chuyên dụng của Nhan Hàn Thành ở "Đại Thành tiểu ái", Mạc Thanh Ngải vớt túi sách về phía bồn rửa tay bên cạnh Nhan Hàn Thành, kêu to.

Về mặt Nhan Hàn Thành bất đắc dĩ: "Bình tĩnh! Anh đã nói qua mấy trăm lần, gặp chuyện gì cũng phải dùng đầu óc suy nghĩ trước rồi mới ồn ào, làm sao chết."

"Tới địa ngục đi, lửa cháy đến nơi rồi anh còn bảo em bình tĩnh?" Mạc Thanh Ngải lao về phía sau Nhan Hàn Thành, muốn ôm anh xuống để ôm cổ, nhưng vì chiều cao chênh lệch nên cô chỉ có thể dựa vào lưng anh thở hổn hển, đổi thành ôm thất lưng anh.

"Này, tránh xa anh ra, tay anh bị dính màu, rất khó rửa, em để anh đi rửa tay đã." Nếu bây giờ Mạc Thanh Ngải ở trước mặt anh có lẽ đã bị anh liếc mắt xem thường mấy trăm lần rồi.

"Không..." Giọng nói rầu rĩ của cô vì áp vào lưng anh mà trở nên mơ hồ, mùi trên người anh thật thơm, ngấm lại vẫn là do cô biến thái thích mùi nhựa cây, nghĩ nghĩ, Mạc Thanh Ngải dứt khoát nhảy lên lưng Nhan Hàn Thành, hai tay ôm cổ anh, hai chân vòng vào lưng anh, bám dính như con gấu trúc: "Anh không cứu em em sẽ không xuống."

Thật buồn cười, Nhan Hàn Thành công Mạc Thanh Ngải đi lấy khăn mặt ướt lau sạch tay: "Em phải nói là chuyện gì anh mới giúp được."

Tựa vào gò má Nhan Hàn Thành, Mạc Thanh Ngải khịt mũi: "Buổi sáng em nhận được thiệp mời của bạn học, nói là mời đến buổi họp mặt hàng năm."

"Ồ, bạn nào? Sơ trung, cao trung, đại học?"

"Anh không quên chứ? Là bạn hồi sơ trung, sơ trung và cao trung chúng ta đều học ở trường cạnh tiểu khu, bạn học đều lớn lên cùng nhau trong tiểu khu, anh quên rồi à?"

Liếc nhìn đồng thư mới ở cửa, Nhan Hàn Thành cũng Mạc Thanh Ngải đi qua, lấy ra một tấm thiệp mời, Mạc Thanh Ngải vừa thấy lập tức kêu: "Chính là cái này."

Thấy Mạc Thanh Ngải không có ý định leo xuống, Nhan Hàn Thành đành phải hỏi ngay tại chỗ: "Chỉ là bạn học cũ thôi mà, không phải đám rỗng rang hơ, có cái gì phải sợ."

Mạc Thanh Ngải cắn một cái vào cổ Nhan Hàn Thành để trừng phạt, cô nghiêng răng nghiêng lợi: "Đương nhiên là anh không cảm thấy gì, năm nhất đại học vì anh là hội trưởng hội học sinh, có quá nhiều việc, cho nên lấy cớ không tham gia, năm hai đại học anh chuẩn bị sang Ý du học, lại càng không rảnh..."

Giọng nói chậm rãi hạ thấp: "Tóm lại. Em không muốn tham gia, bốn năm đại học em đều tham gia, phải rất khó khăn mới lấy cớ đi làm trốn được nhiều năm như vậy, thế mà năm nay bọn học mang mẹ em ra dọa, ép em không đi không được."

Ừm, nhìn thái độ này của Mạc Thanh Ngải, Nhan Hàn Thành biết nhất định có điều gì đó bí ẩn.

Kéo nhẹ Mạc Thanh Ngải, cô vẫn không chịu xuống mà còn vòng ra trước người anh, đối mặt với anh: "Ngẩng đầu."

Mạc Thanh Ngải chỉ nâng mắt lên, nhìn vào đôi mắt sâu đen của Nhan Hàn Thành, cô sợ nhất là nhìn anh như vậy, cảm giác như không thoát khỏi tầm mắt của Nhan Hàn Thành: "Đề làm gì?"

"Nói một chút xem, sao lại như vậy?"

"Không có gì, chỉ là không muốn tham gia thôi, phiền lắm." Mạc Thanh Ngải vùng vẫy, muốn nhảy xuống đất.

Nhưng lần này Nhan Hàn Thành lại không buông tay: "Dáng vẻ này của em là không có việc gì? Không phải cả ngày em tự gọi mình là sư tử không sợ trời không sợ đất sao? Bây giờ thì sao? Biến thành con mèo nhỏ à?"

"Anh mới là mèo nhỏ." Mạc Thanh Ngải phản bác: "Em thật sự không muốn đi, anh nghĩ lí do giúp em đi, lí do gì cũng được, chỉ cần có thể không tham gia họp lớp."

Mạc Thanh Ngải chống đối như vậy, Nhan Hàn Thành càng thêm tò mò: "Em mà không nói anh sẽ nói với mẹ em là anh cũng muốn đi họp lớp, muốn em đi cùng anh."

"Hừ, anh là đồ khốn." Mạc Thanh Ngải đập đầu vào ngực anh: "Em nhờ anh giúp, không nhờ anh phá."

"Nếu không chúng ta đổi phương pháp." Nhan Hàn Thành về phía sau vài bước ngồi vào trên xô pha, Mạc Thanh Ngải ngồi giang chân trên người anh, vô cùng ái muội, bị anh giữ chặt không thể nhúc nhích.

Mạc Thanh Ngải nuốt nước miếng: "Phương pháp... Phương pháp gì?"

"Ví dụ... Anh làm em ba ngày không xuống giường được, vậy là em không cần đi nữa." Nhan Hàn Thành nháy mắt quyến rũ, nở nụ cười không bình thường, trái ngược hẳn với khuôn mặt phía trước.

"Anh anh anh... Đồ háo sắc." Mạc Thanh Ngải vùng vẫy định đứng dậy: "Anh thả em ra, cách vớ vẩn, cả đầu anh đều chứa những thứ hạ lưu như vậy."

Nhưng không địch lại sức mạnh của Nhan Hàn Thành, Mạc Thanh Ngải cầu xin: "Được rồi, em đầu hàng, em nói."

Muốn nói, được thôi...

"Chính là do, anh cũng biết mà... Từ nhỏ đến lớn, bạn học nữ ở sơ trung và cao trung đều là người cùng nhau lớn lên với chúng ta trong tiểu khu, có rất nhiều người thích anh đó, ai anh cũng cười như đóa hoa cả ngày, chỉ có đối với em là luôn trêu chọc, mỗi lần họp lớp đều thành chuyện cười cho họ, rất mất mặt, anh còn nói nữa, rõ ràng là lúc trước anh hăm dọa em để em là ra những chuyện ngu xuẩn, bị bọn họ lấy ra nói, mà còn. Mà còn."

Nhưng thứ phía trước có hay không cũng được, Nhan Hàn Thành nghe cũng không để ý lắm, nhưng lại quan tâm đến cái "mà còn": "Giữ nữa?"

"Haiz! Được rồi, em nói, lần nào bọn họ cũng tìm tới một người đàn ông để giới thiệu cho em, lại còn áp bức, nói là hi vọng em hiểu được em gặp anh mới xui xẻo như vậy, nói em phải tự tin mới có thể gả ra ngoài,... Cho nên sau mỗi lần họp lớp, em trốn nhưng tên kia mặt gần chết, mẹ em còn cho rằng đó là một cách tốt, không hy vọng em đến giờ mà còn chưa yêu ai, em rất phiền nên không muốn đi."

Sau một lúc lâu, Mạc Thanh Ngải bắt đầu đùa nghịch ngón tay cũng chưa thấy Nhan Hàn Thành có động tĩnh gì, anh đi vào cõi thần tiên rồi hả?

Vội trộm nâng một mắt lên, cô thấy sắc mặt Nhan Hàn Thành tối đi: "Anh làm sao vậy?"

"Người nào nghĩ ra cái trò giới thiệu cho em?"

Giờ phút này đáy lòng Nhan Hàn Thành phát lạnh, làm gì vậy, anh cố gắng nhiều năm như vậy, kết quả là bị người khác phá hoại mà không biết gì?"

"Ồ, cái này không phải điều quan trọng."

"Vói anh mà nói là quan trọng."

"Quan trọng là mặt mũi của em."

"Là ai?"

"Em không muốn đi mà."

"Là ai?"

"Nếu không chúng ta đều không đi?"

"Là ai?"

". Là Ngũ Nhân."

Nhan Hàn Thành thật sự không nhịn được cười, người khác anh có thể không biết, nhưng Ngũ Nhân này thì anh biết rõ.

"Anh xem, em đã định không nói cho anh biết." Mạc Thanh Ngải nhụt trí, Ngũ Nhân là "vương tử" năm đó cô thầm mến, cô muốn đi ước Ngũ Nhân thích cô nhưng lại bị Nhan Hàn Thành khóa cửa nhốt trong nhà.

Càng lớn cô càng không thể tin vào ánh mắt của mình, Ngũ Nhân như vậy, sao cô có thể thích chứ?

"Được rồi, anh biết rồi."

Mạc Thanh Ngải nhàng thờ ra, vui tươi hơn hờ chạm nhẹ vào môi Nhan Hàn Thành: "Anh giúp em không phải đi sao?"

"Không, ý của anh là, anh quyết định lần này chúng ta cùng đi."

"Cái gì!?" Mạc Thanh Ngải ngạc nhiên: "Đi chết đi, anh đừng càng giúp càng phiền được không, hừ, trả lại hành động "cảm ơn" lúc này cho em."

"Được thôi, anh không ngại để em đòi lại."

"Anh..." Sao cô lại phải chịu thiệt như vậy.

Đúng rồi.

"Anh lừa em, mấy ngày đó rõ ràng là anh nói anh bay qua Ý để lấy lại tranh mà."

"Không lừa em, anh sẽ đáp máy bay thẳng xuống nơi tổ chức họp lớp."

"Nhưng mà anh đi thi được cái gì." Mạc Thanh Ngải thừa dịp Nhan Hàn Thành không chú ý, thoát khỏi vòng tay anh, nhảy xuống ghế sofa: "Anh mà đi, không chừng em sẽ bị cười thầm hại hơn."

"Em không thể tin anh sao?"

Tin tưởng, đáng giá mấy đồng tiền? Có bằng mặt mũi của cô không?"

"Không!"

"Mạc Thanh Ngải, nhân lúc anh còn kiên nhẫn, anh khuyên em nên đầu hàng thì tốt hơn."

"Anh nói sao?"

Sau một hồi trời đất rung chuyển, một tiếng nho nhỏ đáp lại: "Được rồi, anh nói gì thì như vậy."

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Nhỏ Của Đại Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17

Gần đến tết, không khí trên đường ngày càng náo nhiệt, nhưng tâm trạng của Mạc Thanh Ngải thì càng lúc càng tệ, nguyên nhân là đã đến lúc đi họp lớp chết tiệt kia.

Đứng bên ngoài club, Mạc Thanh Ngải kéo áo mặc tồ trên người, lại giật nhẹ mũi, không tự nhiên chỉnh chỉnh giày con mèo dưới chân, sờ sờ cái mũi, không biết có nên đi vào hay không.

Ngũ Nhân chọn địa điểm họp lớp đúng là không ngại cái gì, trước kia cô thấy họp lớp nên tổ chức ở quán cà phê, hoặc nơi nào có vẻ tao nhã, một đám người ngồi ôn chuyện trước kia, cảm xúc dâng trào, thật quá tốt đẹp, nhưng tại sao Ngũ Nhân luôn chọn quán bar, club, suối nước nóng, toàn là những nơi kỳ quái.

Chuông điện thoại di động vang lên, Mạc Thanh Ngải lấy ra: "A, Phi Phi."

"Ừ, bảo bố, cậu đến chỗ họp lớp à?"

"Ừ...", khịt mũi ra vẻ tội nghiệp: "Sao cậu còn chưa tới? Không phải nói lần nào cậu cũng tham gia sao?"

"À! Thật xin lỗi!" Giọng nói của Nguyễn Phi lộ vẻ mệt mỏi: "Tớ định đi cùng cậu nhưng tên khốn Cận Diêm kia lại bắt tớ đi dự tiệc cùng anh ta, bây giờ anh ta là cấp trên của tớ, tớ không thể kiếm cớ đề từ chối."

"Vậy à..."

Tâm trạng Mạc Thanh Ngải rơi xuống vực sâu: "Vậy thôi, cậu đừng quá vất vả, đừng uống quá nhiều rượu."

"Vậy cậu làm sao bây giờ, Nhan Hàn Thành đâu?"

"Anh ấy đi Ý, nhưng anh ấy nói khi máy bay hạ cánh sẽ đi thẳng tới, đúng là có quý mới tin được."

"Yên tâm đi, Nhan Hàn Thành đã lừa cậu lần nào đâu."

"Bảo bố... Tên khốn phải đi rồi, em có muốn đi cùng tên khốn không?"

Một giọng nói trên người lọt vào điện thoại, Nguyễn Phi nghiêng răng nghiêng lợi: "Tiểu Ngải, không nói nữa, tớ đi trước, cậu cẩn thận một chút."

Tút tut tut, Mạc Thanh Ngải bắt đầu đi cắt điện thoại.

Đột nhiên, một cách tay khoắc vào vai Mạc Thanh Ngải, hai cô bị ngã người về phía trước, giọng nói không chút nào che giấu sự vui vẻ mang lên bên tai cô như động đất: "Hô hô, Mạc Thanh Ngải! Đã lâu không thấy, nhớ cậu muốn chết."

Mạc Thanh Ngải xoa xoa lỗ tai, không quay đầu lại cũng biết là ai, giọng lớn như vậy trừ Ngũ Nhân ra thì còn ai nữa, thật không hiểu sao trước đây cô lại thấy như vậy là tràn đầy khí phách, chắc là do cô xem nhiều tiểu thuyết võ hiệp quá, ừ, nhất định là như vậy.

"Này, cách xa tôi ra một chút. Tôi thân thiết với cậu khi nào vậy." Mạc Thanh Ngải đẩy Ngũ Nhân ra, về mặt tức giận.

Ngũ Nhân oan ức chu miệng, làm nũng tỏ vẻ vô cùng đau đớn: "Người ta thấy cậu thì vui vẻ thôi, sao đến giờ cậu cũng không hiểu vậy."

Hộc máu, Mạc Thanh Ngải thật muốn ôm ngực phối hợp với anh ta.

Mây rậm, mắt đào hoa, đó là một khuôn mặt vô cùng nam tính, mang vẻ đẹp mạnh mẽ, thật sự không thích hợp với biểu cảm trẻ con, Mạc Thanh Ngải nói sang chuyện khác: "Sao cậu lại đến đây một mình, bạn gái đâu?"

"Chia tay rồi." Ngũ Nhân nhún vai không thèm để ý, ôm Mạc Thanh Ngải: "Hô hô, còn cậu? Có bạn trai không?"

Bạn trai? Mạc Thanh Ngải nhún mi, Mạc Thanh Ngải có tính không? Không tính... vậy Nhan Hàn Thành là gì? Bạn giường?

Bất giác nhếch môi cười trộm, nếu Nhan Hàn Thành biết cô nghĩ như vậy, liệu có giận dữ đánh cô không: "Không có, một người thật tốt, tự do tự tại."

Cặp mắt đào hoa của Ngũ Nhân phát sáng: "Không có sao, thật tốt quá, tôi nói với cậu, tôi bảo đảm lần này đã tìm cho cậu mặt hàng rất chuẩn, đi nào, đi theo tôi."

"Này, Ngũ Nhân... Tôi..."

"Đừng ngại, đi thôi..."

Bị kéo đi, Mạc Thanh Ngải không có sức để phản kháng, trong nháy mắt bước vào club, cô chỉ có thể kêu trời và Nhan Hàn Thành, anh mau tới cứu mạng em!

"Ha ha ha ha, tới rồi. Mạc Thanh Ngải, cậu cũng coi như không ngốc lắm, sao có thể đi đốt tóc, cũng may là lúc đó không xảy ra chuyện gì, nếu không tôi cũng đốt tóc cậu mới hả giận."

Cả phòng ngồi đầy người, cười vang bốn phía, không thay đổi gì cả...

Mạc Thanh Ngải bị chèn ép giữa ghế sofa, người vừa nói là Đoạn Phân Hồng, khi đó cô bị Nhan Hàn Thành nói kích, chạy tới đốt tóc cô ấy, kết quả là suýt nữa bị mẹ cô cho thẳng tiến rồi.

"Ha ha..." Mạc Thanh Ngải xấu hổ cười rộ lên: "Chuyện này cậu đã nói trăm lần, vẫn còn không ngáy sao."

"Tất nhiên, những chuyện cậu làm đều vô cùng kinh điển, khó có thể quên, lúc đó nếu không phải do Nhan Hàn Thành ra mặt xin cho cậu, mẹ tôi sẽ không tha cho cậu đâu."

Đột nhiên bạn nam có biệt danh là "Đại Bàn" nói: "Phải ha, lâu rồi không gặp Nhan Hàn Thành, Tiểu Ngải, quan hệ của cậu và Nhan Hàn Thành tốt như vậy, có biết bây giờ cậu ấy ở đâu không?"

"Cậu ta..."

"Ai nói quan hệ của Mạc Thanh Ngải và Nhan Hàn Thành tốt, lúc ấy Nhan Hàn Thành đều đối tốt với tất cả nữ sinh, chỉ có Mạc Thanh Ngải là không hòa nhã, huống hồ bây giờ Nhan Hàn Thành là họa sĩ lớn, sau có thể đánh đồng với chúng ta." Đoạn Phân Hồng nói, mang theo vài phần vị chua

Rất nhiều bạn học nữ cũng bắt đầu phụ họa, Trọng Kỳ, hội trưởng "Hội hâm mộ Nhan Hàn Thành" năm đó lắc đầu cười rộ lên: "Mạc Thanh Ngải và Nhan Hàn Thành đúng là hai oan gia, cả ngày cha mẹ tôi đều nói, vì sao Nhan gia và Mạc gia có quan hệ tốt như thế lại sinh ra hai đứa con khác biệt đến thế."

Nếu là trước kia, Mạc Thanh Ngải nghe nói thế nhất định sẽ nổi trận lôi đình mắng chửi người, hiện tại, có lẽ là thói quen, cô cũng không còn giận nữa.

Thành viên của "Hội hâm mộ Nhan Hàn Thành" đùa cợt: "Mạc Thanh Ngải, sao cậu suốt ngày ở bên cạnh Nhan Hàn Thành vậy, không thấy tự ti à?"

Tự ti... Đã tự ti mấy nghìn mấy vạn lần, mà ai nói cô suốt ngày ở cạnh Nhan Hàn Thành, rõ ràng là Nhan Hàn Thành quấn lấy cô cả ngày.

Đại Bàn không thừa nhận: "Tôi không biết là Nhan Hàn Thành ghét Tiểu Ngải đó, chẳng lẽ ánh mắt quan sát của con trai và con gái lại khác nhau..."

Giọng nói của Đại Bàn vừa vang lên, rất nhiều bạn học nam cũng bắt đầu phụ họa.

"Đúng vậy đó, thật ra Nhan Hàn Thành đối với Tiểu Ngải không tệ, mỗi lần cậu ấy xảy ra chuyện gì, Nhan Hàn Thành đều là người đầu tiên tới giúp."

"Phải ha, trước kia tớ ngồi cùng bàn với Tiểu Ngải, có trêu đùa cậu ấy, tên Nhan Hàn Thành kia tuy ngoài mặt vẫn cười nhưng trong lòng lại âm thầm chinh tở, tên đó..."

Hỗn chiến giữa bạn học nam và bạn học nữ bắt đầu, chỉ xoay quanh đề tài giữa Mạc Thanh Ngải và Nhan Hàn Thành, mà Mạc Thanh Ngải rõ ràng đã bị lời nói của bạn học nam hấp dẫn, thì ra... Đúng là cô thật ngốc, Nhan Hàn Thành vì cô làm nhiều việc như vậy mà cô lại không biết chút nào."

"A, đến đây đến đây." Ngũ Nhân đi ra cửa, theo sau là một người đàn ông đeo kính, cúi đầu tỏ vẻ ngưỡng nung: "Mạc Thanh Ngải, xem ra tôi đã đạt đến một trình độ nào đó, lần này tôi tìm tới cho cậu một người muốn xe có xe, muốn nhà có nhà, là một tổng giám đốc. Tuy có nhiều tuổi một chút, nhưng mặt nào cũng tốt..."

Cao trào... Đến rồi!

Mạc Thanh Ngải muốn nhảy cửa sổ trốn thoát, mặc kệ đang ở tầng mấy, bởi vì tàn phế còn thoải mái hơn bây giờ.

Cuộc tranh đấu kết thúc, bởi vì còn có tiết mục vui vẻ hơn, đây mới là tiết mục chính của buổi họp lớp, mỗi khi đến lúc này, bạn học nam và bạn học nữ đều đạt tới cảnh giới vô cùng hòa thuận, hợp tác cùng Ngũ Nhân giới thiệu người cho Mạc Thanh Ngải, lời bọn họ ra đùa giỡn.

Đoạn Phân Hồng cười vui vẻ: "Tiểu Ngải, không sai đâu, tớ cảm thấy các cậu rất xứng đôi."

Trọng Kỳ cũng đứng dậy kéo tay Mạc Thanh Ngải: "Tới đây, tớ sẽ bói một ván bài tarot cho các cậu, xem các cậu có hợp nhau không."

Nói xong, Trọng Kỳ rất bộ bài tarot luôn mang trong người ra, cuối cùng Mạc Thanh Ngải cũng không nhận được phản bác: "Đù rồi đó, mỗi lần đều chơi các này không mệt sao, tớ không cần các cậu làm giả mẹ."

"Ai nói bọn tôi chơi đùa, là rất thật lòng đó." Ngũ Nhân uất ức nói: "Mỗi lần tớ đều vô cùng cẩn thận chọn người cho cậu."

Nhìn qua người đàn ông đeo kính sợ hãi rụt rè cười với cô, Mạc Thanh Ngải sắp buồn nôn: "Thật lòng cái rắm, tôi không cần cậu giới thiệu!"

Lại bắt đầu ồn ào: "Chúng tôi quan tâm mà, Mạc Thanh Ngải, cậu đừng chó cắn Lã Động Tân*, không nhìn được người tốt xấu."

Chó, là cô sao? Lã Động Tân, là Ngũ Nhân à? Người tốt, là cái đám con gái kia?

Hừ, Mạc Thanh Ngải đảo mắt xem thường: "Tôi nói lần cuối cùng, tôi không cần các cậu giới thiệu, tôi cũng không phải không gả đi được, nếu các cậu còn như vậy, đừng nói hợp lớp, cả đời này tôi sẽ không gặp lại các cậu nữa."

Không phải mọi người không biết tính tình Mạc Thanh Ngải nóng nảy và cứng đầu, nhưng từ nhỏ cùng nhau lớn lên, bọn họ vẫn có thể áp chế được, nói là nói như vậy, nhưng Mạc Thanh Ngải cũng không làm được, là điển hình của kiểu bên ngoài mạnh mẽ bên trong yếu đuối.

Người đàn ông đeo kính khó xử tiến đến gần Mạc Thanh Ngải: "Mạc, Mạc tiểu thư, đầu tiên, đừng, đừng từ chối, tôi, chúng ta, có thể, từ từ, từ từ tìm hiểu..."

Mẹ nó!

Mạc Thanh Ngải rất muốn nói tục, đề xuống lửa giận, tìm cho cô một người nói lắp, bọn họ có lòng tốt ở đâu.

Mạc Thanh Ngải vừa định nhảy ra đã bị Ngũ Nhân chặn lại, nhỏ giọng cảnh cáo: "Tôi nói cho cậu biết, lần này tớ rất có lòng, sẽ thông báo cho mẹ Mạc đó.., mẹ Mạc cảm thấy có điều kiện cậu sẽ phải thử, nếu không.."

Nếu không như thế nào? Mạc Thanh Ngải thờ dãi, lấy mẹ cô ra uy hiếp, rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra.

Đứng yên tại chỗ, sững sờ nghe Đoạn Phân Hồng nói: "Nếu thích Tiểu Ngải của chúng tôi thì cầu hôn đi!"

"Cầu hôn, cầu hôn, cầu hôn."

Xung quanh vang lên tiếng hoan hô, người đàn ông đeo kính tự biết tuổi tác không còn nhỏ, cũng rất thích Mạc Thanh Ngải, vậy nên được khích lệ quý một gỏi xuống cầu hôn.

Mạc Thanh Ngải ngửa mặt lên trời, cô cảm thấy nhất định đời trước mình làm điều ác, nếu không tại sao lại phải ở trong hoàn cảnh khó cả đời đường thế nào, ai nói cho cô biết cô phải làm sao bây giờ."

"Mạc Thanh Ngải, cho em hai giây để lại đây, ai cho phép em dám nhân lúc anh không có nhà đi quyến rũ người khác."

Một giọng nói lười biếng mà có lực xuyên thấu vang lên cạnh cửa, khiến cho âm thanh đang kêu gào lập tức im lặng, đồng loạt nhìn về phía người không biết đã đứng ở cửa từ khi nào.

Bộ âu phục làm bằng tay đơn giản nhưng vô cùng khéo léo, áo măng tô màu đen khoác bên ngoài nổi lên dáng người thon dài, đôi mắt đen lóe sáng trong bóng tối của club, môi mỏng nhếch lên nụ cười nhẹ, sợi tóc bị gió thổi càng tăng vẻ lười biếng.

Trong phòng, không biết người nào ngơ ngẩn phá vỡ sự im lặng: "Nhan... Nhan Hàn Thành?"

Khẽ cười một tiếng, Nhan Hàn Thành đi tới bên cạnh Mạc Thanh Ngải kéo tay cô, coi như không có mọi người đang ngăn ra, tỏ vẻ cảnh cáo nhưng giọng nói lại vô cùng âm áp: "Anh đã nói qua chưa, tính tự giác của em quá kém"

Mạc Thanh Ngải chớp mắt, vẫn là bị dọa, anh hẳn thật sự đến đây. Đúng là. Quá làm cao rồi, anh định làm gì: "Em.. Cái đó..."

"Từ từ, để giải thích sau." Hơi xoay người, nhìn vẻ khó hiểu của người đàn ông đeo kính, Nhan Hàn Thành không hề có giọng hời hợt: "Thật ngại quá, có thể phải làm anh thất vọng rồi, anh có hảo cảm với cô ấy, cũng không thể ra tay với vợ của tôi."

Lộp bộp!

Một câu làm trái tim mọi người cứng lại, đây là cái gì, Mạc Thanh Ngải cũng bắt đầu suy nghĩ hỗn loạn: "Nhan Hàn Thành..."

"Trở về xử lý em." Nhan Hàn Thành nhếch môi cảnh cáo, sau đó xoay người đối diện với Ngũ Nhân: "Cậu là... Ngũ Nhân?"

Ngũ Nhân ngơ ngác gật đầu: "Đúng vậy, là tôi."

"Cảm ơn cậu đã quan tâm đến vợ tôi nhiều năm như vậy, bắt đầu từ bây giờ, cậu có thể yên tâm rồi, cô ấy không phải hàng ế, không phải đồ ăn thừa, hưởng hô... Tôi tin, tôi thích hợp với cô ấy hơn những người mà cậu giới thiệu nhiều."

Lúc này, Đoạn Phân Hồng, Trọng Kỳ, Lại Thuần và các bạn nữ khác đều đứng lên, vui vẻ phấn chấn muốn ra chào hỏi Nhan Hàn Thành, rõ ràng là bọn họ vẫn không thềm để Mạc Thanh Ngải vào mắt, bởi vì trong ấn tượng của họ, tính cách Nhan Hàn Thành ôn hòa lại bình dị gần gũi, đều đối tốt với các cô.

Con người đen sắc bén của Nhan Hàn Thành di chuyển, nhóm bạn học nữ đều sợ tới mức lui một bước, Nhan Hàn Thành lại cười cười, có lẽ mặt nạ giả nhân giả nghĩa trong bao nhiêu năm qua dùng quá tốt nên mọi người đều nghĩ anh quá tốt, vì vậy mới để cô gái nhỏ kia uất ức, vậy thì bây giờ, anh sẽ xé lớp mặt nạ đó ra, không phải ở trường học, không phải ở tiểu khu, mặt nạ tốt như vậy dùng trên người những bạn học này có chút lãng phí, có chút

không cần thiết, từ trước đến nay anh không phải người kiên nhẫn, không phải người tốt đẹp gì, dùng mặt nạ nhiều năm như vậy cũng chỉ hướng tới một mục đích, bây giờ đã đạt được, sao phải tiếp tục dùng?

Đây mới đúng là Nhan Hàn Thành, Mạc Thanh Ngải cũng không nói gì sai, anh là người đàn ông lạnh lùng, thâm độc và còn tuyệt tình.

Kéo ống tay áo Nhan Hàn Thành, Mạc Thanh Ngải có vẻ mặt của con mèo nhỏ: "Đừng như vậy."

Rõ ràng mọi người nhìn thấy biểu cảm lạnh nhạt của Nhan Hàn Thành biến mất trong giây lát, kéo tay Mạc Thanh Ngải, Nhan Hàn Thành lại trở về thái độ dịu dàng: "Mọi người, chúng tôi đi trước, đứng rồi, về sau khi họp lớp, mọi người có thể bớt đi hai tám thiệp mời."

Mãi đến khi Mạc Thanh Ngải và Nhan Hàn Thành biến mất, người đi họp lớp vẫn không thể tin được, Nhan Hàn Thành ở chung nhiều năm như vậy rốt cuộc là ai, Mạc Thanh Ngải, rốt cuộc là có quan hệ gì với anh ta.

Trên đường, Mạc Thanh Ngải nghiêng đầu nhìn bộ mặt không chút thay đổi của Nhan Hàn Thành: "Này! Cảm ơn anh."

"Cảm ơn anh cái gì?" Nhan Hàn Thành tức giận đáp lời.

"Cảm ơn anh giải vây giúp em... Đúng rồi, anh cũng không nên gạt người, vợ cái gì, nếu để mẹ em biết thì chết!" Mạc Thanh Ngải kéo mũi, cái đó, nói nhẹ nhàng như vậy, cũng không biết từ vợ kia khiến lòng cô rung động thế nào, cô cảm thấy rất xúc động đó.

"Giải vây? Anh không giúp em giải vây, cũng không có gạt người, còn có, mẹ em biết là chuyện sớm hay muộn."

Ồ? Anh có ý gì?

Mạc Thanh Ngải dừng bước lại, ngơ ngẩn nhìn bóng lưng cao lớn mê người của Nhan Hàn Thành, anh không gạt người, vậy ý là...

Sau một lúc lâu, Nhan Hàn Thành không nghe thấy tiếng động nào, dừng bước quay đầu lại, đi đến trước mặt Mạc Thanh Ngải, nhìn từ trên cao xuống: "Em làm gì vậy?"

"Em suy nghĩ ý trong lời nói của anh."

"Ý của anh thể hiện rõ trên mặt chữ."

Khẽ dựa vào phía trước, Mạc Thanh Ngải vùi đầu vào áo măng tô của Nhan Hàn Thành, ôm eo anh, rầu rĩ nói: "Áo măng tô của anh thật ấm áp."

Cô muốn quảng cáo cho cửa hàng bán áo măng tô này sao?

Nhan Hàn Thành không hề cử động, lẳng lặng để cô ôm, rất lâu, mới nghe được cô hỏi: "Anh có thể nói lại ý trên mặt chữ được không?"

"Em thấy cách gọi bà Nhan có dễ nghe không?"

Nước mắt trào ra làm ướt má Mạc Thanh Ngải, lòng cô nổ mạnh như một cuộc bắn phá, điều này đã quá rõ rồi, vì sao cô lại muốn khóc, kìm lại mà vẫn khóc?

"Đồ ngốc."

Nhan Hàn Thành nói xong, càng ôm cô thật chặt.

Mãi đến khi di động của Nhan Hàn Thành vang lên, nước mắt Mạc Thanh Ngải đã khô, khàn khàn hỏi: "Ai vậy?"

"Mẹ."

*Chó cắn Lã Động Tân: Lã Động Tân người Hà Trung, họ Lã tên Nham, tự là Động Tân còn gọi là Thuần Dương kiếm khách. Ông là một trong bát tiên của Đạo gia gồm: Chung Ly Quyền, Lã Động Tân, Trương Quả Lão, Lý Thiết Quài, Lam Thái Hoà, Tào Quốc Cự, Hà Tiên Cô và Hàn Tương Tử. Tương truyền ông chính là Huê Dương Chon Nhon xuống trần đầu thai, trải qua kiếp nạn cuối cùng là "Ái Tình" để đắc đạo.

Trên đường đi Lư Sơn tầm sư học đạo, Lã Động Tân vô tình bị lôi vào chuyện trừ yêu cứu tiểu thư của nhà Vương viên ngoại. Con yêu này chính là Hạo Thiên Khuyển của Nhị Lang thần. Bảo vật dùng để bắt yêu là một bức họa đồ, hề dụ được nó nhảy vào họa đồ thì cuộn lại, có thể khiến nó xương cốt thành tro.

Lã Động Tân được giao nhiệm vụ giữ cửa, canh chừng bức họa đồ. Khi dẫn dụ được Hạo Thiên Khuyển nhảy vào bức họa, Lã Động Tân vội cuộn lại, nhưng được nửa chừng thì nghĩ tới chủ của nó là Nhị Lang thần nên lưỡng lự thả bức họa đồ xuống. Hạo Thiên Khuyển thoát ra liền quay sang cắn Lã Động Tân một cái rồi chạy mất.

Lã Động Tân vừa bị cắn đau vừa làm lỡ việc trừ yêu của người ta, đành phải ở lại nhà Vương viên ngoại canh chừng Hạo Thiên Khuyển. Sau nhờ Hằng Nga tiên tử đưa tin, mời Nhị Lang thần xuống mới thu phục được nó.

Người đời sau dùng tích "chó cắn Lã Động Tân" này để chỉ bản thân vô duyên vô cớ gặp phải những chuyện không như ý, ách giữa đường lại mang vô cớ,

làm ơn mà mắc oán.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Nhỏ Của Đại Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18

Mạc Thanh Ngải len lén lấy khuỷu tay đẩy Nhan Hàn Thành, lòng bất an không yên, đây là tình huống gì, mẹ mình đang ngồi trên ghế sofa nhàu nát này, đôi mắt tình tường đánh giá mình và Nhan Hàn Thành, người cha luôn hài hước của mình cũng gù lúm bảm điều gì đó, ra vẻ đắc ý.

Nhan Hàn Thành nghiêng đầu, có vẻ khó hiểu vì sao Mạc Thanh Ngải lại đẩy anh, nhìn vẻ mặt ung dung của Nhan Hàn Thành, Mạc Thanh Ngải mở miệng, hạ giọng chỉ đủ hai người nghe: "Anh còn không mau nghĩ cách đi."

"Em muốn nghĩ cách gì?"

"Anh..."

"Hai con..." Đột nhiên mẹ Mạc lên tiếng, Mạc Thanh Ngải sợ tới mức im bặt: "Chuyện kia, mẹ có điều không hiểu."

"Mẹ, mẹ không hiểu chuyện gì, con giải thích cho mẹ nghe." Nhan Hàn Thành gọi mẹ làm Mạc Thanh Ngải cảm thấy dễ chịu, tuy từ nhỏ anh đã gọi như vậy nhưng cô cũng không phản ứng gì, vì sao Nhan Hàn Thành gọi mẹ cô còn tự nhiên hơn cả cô? Giọng nói trầm thấp ôn hòa lại khôn khéo, vẻ mặt giả bộ, vì anh khéo như vậy trước mặt mẹ nên cô mới không có chỗ đứng.

"Đại Thành à." Mẹ Mạc trở về dáng vẻ của người mẹ hiền từ: "Mẹ nhận được điện thoại của Ngũ Nhân, nói... Con nói, ừm, là..."

Mẹ Mạc vắn vẹo tap dề, hình như có chút xấu hổ.

"Nói gì ạ, mẹ, mẹ cứ nói thẳng đi."

"Nói con nói, Tiểu Ngải là... vợ con?" Mẹ Mạc nói từ cuối cùng vô cùng nhỏ, làm Mạc Thanh Ngải bất mãn nói thầm.

"Mẹ bày vẻ mặt như vậy làm gì, ví dụ con là vợ Nhan Hàn Thành rất xấu hổ sao?"

"Hừm." Mẹ Mạc quay sang Mạc Thanh Ngải, thái độ cũng chuyển 180 độ, hung dữ bảo cô đừng lăm mồm.

Nhan Hàn Thành cười nhẹ, vô cùng ngoan ngoãn gật đầu với mẹ Mạc: "Mẹ, Ngũ Nhân không nói sai, mẹ cũng không nghe sai, là con nói như vậy."

"Cái gì!" Ngược lại đến lượt cha Mạc gào to: "Đại Thành, đúng là con đã nói qua? Thật chứ? Không có khả năng mà..."

"Cha!" Mạc Thanh Ngải bĩu môi, đây là cha mẹ ai vậy.

Mẹ Mạc có vẻ càng buồn: "Trời ơi, Đại Thành, mẹ hiểu con mà, nhất định là con bé này nói với con không muốn đi họp lớp, nhờ con giúp thôi, con đó, không thể mềm lòng như vậy, con mà mềm lòng, nó không gả ra ngoài được rồi."

Mạc Thanh Ngải vừa định đứng lên lại bị Nhan Hàn Thành kéo xuống: "Mẹ, đúng là Tiểu Ngải nhờ con nghĩ cách để cô ấy không phải đi họp lớp, cho nên con dùng biện pháp này, nhưng mà."

Nhan Hàn Thành nói chậm, giống như để mẹ Mạc và cha Mạc nghe cho rõ: "Không phải con mềm lòng, vì đây là sự thật."

Hả... Mạc Thanh Ngải hít một hơi lạnh, kinh ngạc nhìn Nhan Hàn Thành, đây đâu phải anh.

Rõ ràng mẹ Mạc và cha Mạc đều đực mặt, cha Mạc lắp bắp hỏi: "Chuyện đó, Đại Thành... Bây giờ con... cùng, cùng Tiểu Ngải nhà chúng ta... quan hệ... có quan hệ gì?"

"Nếu cô ấy muốn người khác gọi là bà Nhan, con cũng có thể đồng ý." Nhan Hàn Thành vô cùng tự nhiên liếc mắt nhìn Mạc Thanh Ngải, rồi quay lại nhìn cha Mạc.

Không khí đông lại, mẹ Mạc và cha Mạc miệng há rộng đến mang tai, làm bộ như đang thảo luận việc bí mật, Mạc Thanh Ngải thấy khóe miệng có chút run rẩy, thấp giọng: "Nhan Hàn Thành, anh điên rồi à. sao lại nói thẳng với cha mẹ em như vậy."

"Chẳng thế thì sao, em định chơi trò tình nhân bí mật với anh à?"

"Đi chết đi, nhưng mà... Em chưa nghĩ tới việc gả cho anh."

"Vậy từ giờ em bắt đầu nghĩ đi."

"Em nghĩ thì thế nào, như vậy có quá nhanh không, mà anh còn rất không an toàn."

"Nhanh? Nếu hai mươi năm mà là nhanh, thì em nói cho anh thế nào là chậm, nói cả thấy anh không an toàn ở chỗ nào nữa."

Từ đầu đến chân anh đều không an toàn, đôi mắt Mạc Thanh Ngải nheo lại.

Không còn cách nào khác rồi, nhất định em phải là của anh, Nhan Hàn Thành bày bộ mặt mặc kệ.

"Khụ khụ." Mẹ Mạc ho hai tiếng hấp dẫn sự chú ý của Mạc Thanh Ngải và Nhan Hàn Thành, nhìn cha Mạc, cuối cùng mẹ Mạc cũng nói sâu xa: "Đại Thành, mẹ với cha con đều bị dọa rồi, nếu không, con suy nghĩ kỹ lại một chút, chắc là mấy hôm nay con ngủ không ngon đúng không?"

"Đúng vậy đúng vậy, Đại Thành, con và Tiểu Ngải lớn lên cùng nhau, con có biết, Tiểu Ngải vô cùng tùy hứng, đôi khi đầu óc cũng không tốt lắm." Cha Mạc liệt kê ra một loạt.

"Còn nữa, nó đối với con rất ngang ngược, con mắng nó là nó không vui, con không để ý tới nó nó cũng không vui, rất khó trị." Mẹ Mạc chỉ nói một câu đơn giản làm Nhan Hàn Thành và Mạc Thanh Ngải đều ngẩn người, thì ra chuyện gì mẹ cô cũng biết, cô... Đối với Nhan Hàn Thành quá ngang ngược, trách móc nặng nề, cho nên mới luôn luôn không hài lòng.

"Tật xấu không sửa được của nó còn một đồng..."

"Con đều hiểu rõ, cô ấy rất mạnh mẽ, lúc cổ chấp thì cả mấy trăm con ngựa cũng không kéo nổi, cô ấy rất tùy hứng, lúc bị kích động thì đến cả chủ tịch nước cũng không ngăn được, cô ấy rất ngang bướng, lòng độc chiếm mạnh đến nỗi rõ ràng là mình ghen còn trách người khác không để ý đến mình, cô ấy có vẻ tự tin nhưng thật ra lại tự ti đến nỗi trong lòng luôn sợ hãi, nhìn thì rất mạnh mẽ, nhưng thật ra lại tình nguyện làm con một mèo nhỏ dựa vào người khác, cô ấy không đủ thông minh, ngốc đến nỗi chỉ dám tin vào chính mình, cô ấy không đủ khôn khéo, không hiểu thế nào là a dua nịnh hót, cô ấy không đủ kiên nhẫn, bị người khác vượt qua mười phút là bắt đầu nóng nảy... Cô ấy có quá nhiều quá nhiều tật xấu, nhưng con không còn cách nào khác, con đã quen rồi, quen nhìn cô ấy, quen nghĩ đến cô ấy, nếu không nhìn thấy sẽ không biết làm thế nào, nghĩ đến cô ấy luôn tỏ vẻ xa cách với con sẽ thấy khó chịu, thói quen cực kỳ đáng sợ, nếu muốn không cảm thấy đáng sợ, cũng chỉ có thể luôn luôn đối mặt với nó."

Nhan Hàn Thành thông thả nói từng chữ, có vẻ trách Mạc Thanh Ngải nhưng lại làm cho một nhà Mạc gia trợn mắt há hốc mồm, mắt Mạc Thanh Ngải cay cay, cô rất muốn nói, Nhan Hàn Thành, anh thật buồn nôn.

Nhưng khi ra khỏi miệng, chỉ có thể gọi nhẹ một câu: "Nhan Hàn Thành..."

Cha Mạc vô cùng khoa trương lau nước mắt: "Đại Thành à, dĩ nhiên là cha thật sự, thật sự cảm thấy, con hiểu quá rõ về Tiểu Ngải nhà chúng ta, đối với nó tốt như vậy. Thật sự là đáng tiếc cho con."

Mẹ Mạc cũng nén tiếng thở dài: "Nếu Tiểu Ngải có thể gả cho con, đúng là phúc đức nó đã tích góp từ đời trước, nhưng mà... Cha mẹ không thể nào làm... cha mẹ con thất vọng, lão Nhan có người con ưu tú như vậy, bị hủy trong tay Tiểu Ngải, cha mẹ cảm thấy cắn rứt lương tâm lắm."

Mạc Thanh Ngải thất bại cúi đầu, trời ơi... Sao đến lúc này cha mẹ vẫn tự nhiên làm cô tổn thương như vậy: "Được rồi được rồi, con chưa nói muốn gả, Nhan Hàn Thành còn chưa muốn hủy mà."

"Cái gì?" Cha mẹ Mạc rống to: "Con vẫn còn không muốn gả?"

Mẹ Mạc đứng dậy xắn tay áo: "Con thử dám không lấy chồng xem, vậy thì con đừng về nhà nữa, chúng ta đoạt tuyệt quan hệ mẹ con."

"Không đến mức đó đi, mẹ."

"Mẹ không nói đùa với con." Mẹ Mạc kéo Mạc Thanh Ngải ra cửa, Nhan Hàn Thành cũng cười khổ đi ra ngoài: "Con nghĩ kỹ rồi trả lời cho mẹ, bao giờ trả lời tốt thì về."

Lần này cha Mạc cũng hứa vào: "Đúng đúng đúng, Đại Thành à, bao giờ con muốn về ăn cơm thì cứ về nhé!"

Àm!

Cửa đóng vào, Mạc Thanh Ngải nhụt chí, ăn vạ với Nhan Hàn Thành: "Đều là lỗi của anh! Anh xem anh làm mọi chuyện thành cái gì."

Nhan Hàn Thành cười lạnh: "Anh thấy mọi chuyện đều được xử lý rất tốt, bây giờ chỉ xem ý của em thôi."

Nhan Hàn Thành xuống lầu, Mạc Thanh Ngải đuổi theo: "Anh anh, anh đừng đi, em muốn về nhà anh, mẹ Nhan rất yêu thương em, nhất định sẽ giúp em!"

"Vậy em thử xem, xem mẹ anh giúp ai."

"Anh..."

Số đặc biệt mừng tết có bài phỏng vấn của một CEO tài giỏi, Mạc Thanh Ngải và Mạnh Đa đi thang máy xuống đại sảnh.

"Chị Ngải, sắp đến tết rồi, có kế hoạch gì không?" Mạnh Đa quay lưng với Mạc Thanh Ngải hỏi.

Kế hoạch gì? Mạc Thanh Ngải tức giận trợn trừng mắt, bình thường thì về nhà qua tết là được, nhưng cái câu "trả lời" kia còn chưa xử lý tốt, cô không về nhà được, Nhan Hàn Thành khôn khéo, nào có ai lấy hôn nhân làm trò đùa, nói kết hôn là kết hôn à, được rồi, gả cho Nhan Hàn Thành là một đề nghị vô cùng hấp dẫn, khiến cô động lòng, nhưng mà... Không biết vì sao mà đáy lòng cô luôn có một nỗi bất an nhỏ, thật sự cô có thể gả sao? Vì sao lại đáng ngờ như vậy?

"Chị Ngải... đang nghĩ gì vậy?"

"Sao.." Mạc Thanh Ngải nhận ra mình đang thất thần: "Ha ha, không có kế hoạch gì, chỉ là về nhà đến lúc qua tết thôi, còn cậu? Tôi nhớ cậu không phải người ở đâu..."

"Ừ, tôi còn đang suy nghĩ là về nhà hay là vẫn ở trong ký túc xá."

"Đừng ở lại, dù sao việc thực tập trong tòa soạn cũng được nghỉ, về nhà tốt hơn nhiều so với ở lại ký túc xá."

Leng keng, thang máy dừng ở tầng 7, có một mỹ nữ dáng người cao gầy đi tới.

Mạc Thanh Ngải vốn không để ý, nhưng mỹ nữ chủ động mở miệng: "Cô là Mạc Thanh Ngải..."

Gi thế, Mạc Thanh Ngải nghiêng đầu, chỉ cần liếc mắt một cái đã nhận ra đó là cô gái Tây chủ động hôn Nhan Hàn Thành trong nhà hàng, cô gái dán lên người Nhan Hàn Thành trong phòng tranh... Lập tức xuất hiện lòng ác cảm, được rồi, cô thừa nhận mình là người lòng dạ hẹp hòi.

"Đúng, tên cô là?"

"Ha ha, Hạ Đồng, thật khéo quá, lại gặp được cô ở đây."

"Ừ, tôi tới đây để phỏng vấn, còn cô?"

"Tôi là người ở bộ phận quản lý của công ty này."

Chắc chắn, nếu so sánh cùng người ta, Mạc Thanh Ngải, mày xem mày đã bị hạ giá rồi.

"Đúng rồi, chút nữa Mạc tiểu thư có rảnh không, tôi muốn mời cô đi uống tách cà phê." Hạ Đồng tao nhã chỉnh lại sợi tóc rơi bên tai, nhẹ nhàng hỏi.

Uống cà phê? Có thêm thạch tín không?

Mạc Thanh Ngải cười: "Cũng được, tôi cũng đã phỏng vấn xong rồi."

"Chị Ngải..."

"Mạnh Đa, cậu về trước đi, ngày mai gặp ở tòa soạn."

Đi ra thang máy, Mạnh Đa nhìn Mạc Thanh Ngải và Hạ Đồng rời đi, chỉ là trong nháy mắt, Hạ Đồng quay đầu chạm mắt với Mạnh Đa, ánh mắt lập tức có sự trao đổi.

Mạnh Đa đứng tại chỗ có vẻ đắm chiêu, là vì biết Mạc Thanh Ngải và Nhan Hàn Thành có sự tiến triển bất ngờ nên không kìm được sao?

Thìa khuấy cà phê chạm nhẹ vào thành cốc phát ra âm thanh lạnh lạnh, ngược lại, không khí giữa Mạc Thanh Ngải và Hạ Đồng có vẻ hơi xấu hổ.

"Hạ tiểu thư tìm ta có việc?"

Đôi mắt đẹp của Hạ Đồng lười nhát nhìn thoáng qua, hoàn toàn không có vẻ tao nhã như trong thang máy, hỏi thẳng vào vấn đề: "Cô chuẩn bị kết hôn cùng Nhan Hàn Thành?"

Mạc Thanh Ngải ngó người ra, sau đó lại cười, có vẻ trực tiếp hơn so với tưởng tượng của cô: "Đây là chuyện giữa tôi và Nhan Hàn Thành, hình như không liên quan tới cô."

"Vốn là không liên quan tới tôi, nhưng tôi chỉ muốn cho Mạc tiểu thư vài lời khuyên mà thôi."

"Lời khuyên? Sao tôi lại cần lời khuyên của cô?"

"Tôi là bạn học của Nhan Hàn Thành đã nhiều năm, tôi nghĩ tôi có một vài hiểu biết nhất định với anh ta, anh ta là người đàn ông không bao giờ thiếu phụ nữ bên người, ngoài mặt tao nhã lịch sự, thật ra thì rất thành thạo việc lợi dụng sơ hở của mọi người, có vẻ tính cách của cô không thích hợp để ở cạnh Nhan Hàn Thành."

Buồn cười, năm nay mọi người thích tự cho mình là đúng sao, cô với Nhan Hàn Thành hợp hay không hợp cần gì nhiều người ngoài như vậy tới nói với cô.

"Đã nhiều năm... Đã nhiều năm là khái niệm gì, tôi hiểu không rõ lắm, vậy tôi xin hỏi, hai mươi mấy năm thì thế nào, tôi nghĩ, tôi hiểu Nhan Hàn Thành nhiều hơn cô."

Đôi mắt đẹp của Hạ Đồng nhú lại, cho tới nay vẫn án binh bất động, không làm điều gì là vì cô chưa từng để Mạc Thanh Ngải vào mắt, nghĩ rằng cho dù cô ta có quan hệ với Nhan Hàn Thành nhưng cũng không phải người cuối cùng Nhan Hàn Thành lựa chọn, mãi đến hôm Nhan Hàn Thành nói ra chuyện kết hôn, cô mới chính thức không thể ngồi yên.

"Lúc đó là Nhan Hàn Thành còn trẻ tuổi, cô có biết thế nào mới là Nhan Hàn Thành chân chính không?"

Mạc Thanh Ngải sững sốt, đây là ý gì?

"Cô cho là Nhan Hàn Thành chỉ biết yêu một mình cô? Anh ấy không phải người ngốc, anh ấy có thể có vô số phụ nữ, để cho vô số phụ nữ si tình vì anh ấy, cô dựa vào cái gì mà cho rằng Nhan Hàn Thành chỉ thích một mình cô?"

"Khoan đã!" Mạc Thanh Ngải có phần mờ mịt: "Tôi nói Nhan Hàn Thành chỉ yêu một người bao giờ hả? Tôi lại nói Nhan Hàn Thành chỉ yêu một mình tôi rồi à?"

Hạ Đồng cười lạnh một tiếng: "Chẳng lẽ Nhan Hàn Thành chưa từng nói qua là yêu cô? Sao cô có thể kết hôn với một người đàn ông chưa từng nói yêu mình."

Như mi, hình như là cô không nghĩ tới vấn đề này, nhưng Nhan Hàn Thành không phải người có thể tùy tiện nói lời yêu, cô cũng không kỳ vọng treo lời yêu lên miệng cả ngày, nhưng chuyện này có liên quan gì.

"Đến bây giờ tôi cũng không nghe ra, cô nói nhiều như vậy làm gì?"

"Rất đơn giản, rời xa Nhan Hàn Thành, anh ấy không hợp với cô."

Ừ... Nói thẳng vẫn hơn.

"Không hợp với tôi, chẳng lẽ hợp với cô? Thà cô cứ nói thẳng là mình thích Nhan Hàn Thành đi, làm gì phải vòng vo, nhưng mà... Sao cô lại phải nói với cô, cứ tìm Nhan Hàn Thành mà nói thẳng ý, thôi, cô không nói tôi cũng biết rõ kết quả, cô đã tìm tôi chứng tỏ Nhan Hàn Thành không thêm đề ý tới cô."

"Cô..." Con ngươi xanh thẳm của Hạ Đồng lóe sáng làm người ta sợ hãi, nhưng vẫn chưa dọa đến Mạc Thanh Ngải, Cô đã nhìn đủ mọi ánh mắt đáng sợ của Nhan Hàn Thành, muốn dọa cô? Kiếp sau đi.

"Cô đừng đắc ý, dù sao người Nhan Hàn Thành yêu nhất cũng không phải cô."

"Vậy à? Tôi cầu nguyện người kia là cô."

Trò chơi gì đây, gần đây cô đã đau đầu rồi lại còn có quái lạ đến ồn ào.

"Tôi chỉ thương cô, cho rằng Nhan Hàn Thành yêu cô, hừ, cô có biết không, Nhan Hàn Thành ngoài vẽ vật ra chỉ vẽ một người, anh ấy đã vẽ vô số bức tranh nhưng không ai biết được người đó là ai, chẳng lẽ cô chưa bao giờ để ý?"

Hạ Đồng nói tất cả những điều trên cô cũng không ngại, chỉ riêng điều này.

Đúng vậy, cô để ý, cực kỳ để ý, cô đã từng suy nghĩ miên man, đã từng khó chịu, chính mồm Nhan Hàn Thành đã thừa nhận anh chỉ vẽ một người, người đó là ai thì Nhan Hàn Thành chưa bao giờ đồng ý nói, mà cô, bảo Nhan Hàn Thành vẽ một bức tranh cũng chỉ là sự đền đáp. Đúng vậy, trong lòng cô cực kỳ để ý.

"Tôi cũng muốn để ý, vốn là, tôi đang do dự có nên gả cho Nhan Hàn Thành hay không, cảm ơn cô đã kích thích tôi."

Mạc Thanh Ngải đứng dậy, để lại tiền: "Không phiền Hạ tiểu thư trả tiền hộ."

Hạ Đồng giật gấu, Mạc Thanh Ngải không phải con mèo nhỏ dễ dàng bị đánh bại như trong tưởng tượng của cô.

"Đúng rồi, Hạ tiểu thư, Nhan Hàn Thành bị người nói là có nhiều phụ nữ, vậy cô cũng là một trong số đó?"

Hạ Đồng cười mà không nói, cố ý tỏ vẻ mập mờ để Mạc Thanh Ngải hiểu lầm: "Trong lòng cô biết rõ, cần gì phải hỏi."

Về mặt Mạc Thanh Ngải vô tội: "Hừm, Nhan Hàn Thành đúng là làm tôi thất vọng, thôi, tôi cũng biết Nhan Hàn Thành rất quyến rũ, chắc Hạ tiểu thư cũng biết, đáng người anh ta rất tuyệt, đặc biệt trên eo hắn có một nốt ruồi đỏ cực kỳ gợi cảm đúng không?"

Hạ Đồng nhìn Mạc Thanh Ngải như đang giành giật cùng mình: "Nói vậy thì rất nhiều phụ nữ cũng thấy thế."

"VẬY à!" Sắc mặt Mạc Thanh Ngải biến thành vẻ tiếc nuối thờ dài: "Sai rồi, nhất định chúng ta có hiểu nhầm, không phải cùng một người đàn ông... Bởi vì Nhan Hàn Thành... Trên người anh ấy chẳng có cái nốt ruồi đỏ nào cả."

Cười lớn, Mạc Thanh Ngải nhìn sắc mặt Hạ Đồng chuyển thành màu trắng bệch, sau đó nhẹ nhàng rời đi, muốn gỡ thù đoạn với cô sao, còn phải luyện tập nhiều

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Nhỏ Của Đại Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19

Ánh trăng chiếu vào trong phòng nhưng không tạo nên vẻ dịu dàng và lãng mạn mà ngược lại càng làm cho không khí vắng lặng so với đêm mùa đông trước năm mới.

"Chuyện đã đi đến bước này, vì sao anh còn chưa hành động?"

Cô gái có đôi mắt xanh thẫm lóe sáng trong bóng tối, nhìn chăm chăm vào người đàn ông đứng sát cửa kính đang đưa lưng về phía mình, cho tới nay cô vẫn nghĩ mình vô cùng hiểu anh, anh là người đàn ông bị mình nắm giữ ở trong lòng bàn tay, toàn bộ thế giới có thể quay lưng lại với mình, nhưng anh ta thì tuyệt đối không thể.

Nhưng bây giờ...Không hiểu vì sao cô không còn cảm giác ấy nữa, bởi vì cô bắt đầu không đoán được tâm tư của anh ta.

Người đàn ông quay đầu, con ngươi nhìn thì trong suốt đơn thuần lại phủ thêm nét suy nghĩ: "Em nhất định phải có Nhan Hàn Thành sao?"

"Bây giờ anh còn hỏi em điều dư thừa này?" Cô gái, Hạ Đồng giận dữ đứng dậy đi tới bên cạnh người đàn ông: "Bây giờ đã không thể thu tay lại, anh đã giúp em tiếp cận Mạc Thanh Ngải mấy tháng, giờ lại muốn nói là không làm nữa sao?"

Quan sát Hạ Đồng, Mạnh Đa không nói gì, rất khó để thấy nữ thần trong lòng mình bao nhiêu năm qua với cô gái như bị bệnh tâm thần trước mắt là một người: "Đúng là anh đã tiếp cận Mạc Thanh Ngải mấy tháng vì em, nhưng vẫn chưa có chuyện gì xảy ra, cho nên bây giờ chúng ta dừng tay lại vẫn kịp!"

"Không..." Hạ Đồng gầm nhẹ, khuôn mặt xinh đẹp tỏ vẻ không cam lòng, nắm mạnh tay Mạnh Đa: "Không phải chưa từng xảy ra chuyện gì mà là anh không muốn làm gì đúng không? Sao anh lại vô dụng như vậy, anh đừng để em coi thường!"

Một căn phòng yên lặng, đột nhiên Mạnh Đa phát hiện mình có chút mệt mỏi. Đúng vậy, anh đã làm trò với Mạc Thanh Ngải, đó là vì anh yêu Hạ Đồng, cô ấy muốn gì anh đều làm, cho dù cô ấy không thích anh, có lúc đối mặt với anh còn không lựa lời nói, nhưng đã là nữ thần trong lòng lâu như vậy, sao anh vứt bỏ được.

Nhìn Mạnh Đa không nói một lời, Hạ Đồng chuyển thành biểu cảm điềm đạm đáng yêu, cô ta ôm eo Mạnh Đa, chôn đầu vào ngực anh nức nở: "Mạnh Đa, anh đừng không để ý đến em, nếu ngay cả anh cũng bỏ mặc em thì em biết làm cái gì bây giờ, anh biết em yêu Nhan Hàn Thành mà, bốn năm trước, lần đầu tiên nhìn thấy anh ấy em đã không thể kiềm chế được, em phải có được anh ấy, không phải anh yêu em sao?" Anh không thể bỏ mặc em như thế này, cầu xin anh, giúp em đi."

Cười khổ, cô vẫn biết nói là anh yêu cô, đúng là cô đã quen với việc lợi dụng tình yêu của anh, rốt cuộc nước mắt của cô có mấy phần là thật lòng anh cũng không rõ, rất nhiều năm trước vì bảo vệ anh mà đến cả chị ruột cũng thay đổi, thay đổi đến mức làm anh cảm thấy thất vọng và đau khổ, thì ra sau cơn đau sẽ không còn cảm thấy đau đớn nữa, trong lòng chỉ còn sự ảm đạm.

Chỉ là Mạnh Đa, mà thật không có tiền đồ, mặc dù biết là như thế này, nhưng không cách nào từ chối.

"Nhưng mà em đừng tự theo ý mình rồi cũng vô ích, anh thấy Nhan Hàn Thành rất yêu Mạc Thanh Ngải, Mạc Thanh Ngải cũng không thể tách rời Nhan Hàn Thành, vì sao em phải chia rẽ họ?"

"Không phải như thế." Hạ Đồng vội vàng phản bác: "Nhan Hàn Thành không thể chỉ yêu một người, anh ấy từng có rất nhiều rất nhiều phụ nữ, anh ấy... Anh ấy đối với em rất tốt."

Nghe thấy sự lo lắng trong câu cuối cùng, Mạnh Đa chỉ thần nhiên hỏi: "Anh ta đã từng yêu em sao?"

"Đương nhiên!" Hạ Đồng nói không chút do dự: "Em biết anh ấy cũng yêu em, chỉ là bởi vì có Mạc Thanh Ngải, nếu không có cô ta, mọi chuyện sẽ khác."

"Vậy em còn muốn anh phải làm gì?"

Giọng nói trong suốt, Mạnh Đa không muốn đi điều tra sự thật nữa, anh chỉ ước anh làm xong lần này, cô ấy đạt được ước nguyện, vậy là anh sẽ thành

công rút lui, không phải làm những chuyện khiến anh tổn thương này nữa.

Hạ Đồng không hề chú ý đến vẻ mặt của Mạnh Đa, lập tức cười: "Em biết anh yêu em, anh sẽ giúp em, mặc kệ như thế nào, anh phải nghĩ cách để Mạc Thanh Ngải không thể gả cho Nhan Hàn Thành."

"Chuyện phạm pháp hay giết người anh sẽ không làm."

Mạnh Đa nhú mày, ít nhất, đây là giới hạn của anh.

"Không, sao em có thể bảo anh làm những chuyện nguy hiểm như vậy." Hạ Đồng nhẹ nhàng nâng mắt nhìn Mạnh Đa, có chút đau lòng nhưng lại không biết người đàn ông trước mắt bị mình làm cho tổn thương thế nào.

"Tóm lại là khiến Mạc Thanh Ngải ghét Nhan Hàn Thành, không thể ở một chỗ cùng Nhan Hàn Thành là được, em biết anh sẽ làm được."

"Anh biết rồi." Mạnh Đa nhận lời: "Anh đi đây."

"Buổi tối anh không ở đây sao?"

"Không."

Nhìn chằm chằm vào bóng lưng Mạnh Đa, Hạ Đồng lại nổi lên nỗi bất an, trước kia cô còn có thể nói nói cười cười với Mạnh Đa, nhưng đã lâu rồi anh chưa cười, cho dù cô có lỗi cũng không còn cách nào khác, cô muốn người đàn ông là Nhan Hàn Thành, không phải Mạnh Đa.

"Nhan Hàn Thành..."

"Ừ."

"Anh muốn uống nước không?"

"Không."

"Nhan Hàn Thành..."

"Ừ."

"Anh muốn ăn hoa quả không?"

"Không."

"Nhan Hàn Thành..."

"Ừ."

"Anh muốn đi WC không?"

"...Không."

"Nhan Hàn Thành... Anh... Ừm ừm..."

Bộ mặt tuấn tú đột nhiên phóng đại trước mắt, dọa Mạc Thanh Ngải nhảy dựng, trên môi là cảm giác mềm mại, có chút đau đớn, nhắm mắt lại hưởng thụ, cô thích môi Nhan Hàn Thành, mềm mềm ngọt ngọt giống thạch hoa quả.

Sau một lúc lâu, đầu óc Mạc Thanh Ngải mơ hồ, nghe thấy giọng nói khàn khàn áp lực: "Nếu em hỏi anh có nóng không, có cần cởi quần áo không, anh có thể trả lời em ngay, sau đó lăn trên giường với em một lát."

"Đi chết đi!" Đôi má Mạc Thanh Ngải có chút nóng, tiện tay đẩy Nhan Hàn Thành ra: "Ban ngày ban mặt đã bị ám đầu."

Khóe môi Nhan Hàn Thành tràn đầy ý cười, một lần nữa ngồi thẳng dậy cảm sách: "Không phải em cũng ám đầu sao? Anh không biết bây giờ em quan tâm việc anh đi toilet, chẳng lẽ muốn cởi quần hộ anh?"

"Hừ, bi ối." Mạc Thanh Ngải ngồi xuống, chui ngay vào lòng Nhan Hàn Thành, sau đó thật lòng nói: "Nhan Hàn Thành, em hỏi anh một việc, anh có thể không khua môi múa mép mà trả lời thật cho em không?"

Nhú mày, Nhan Hàn Thành ôm ngực: "Anh thề, mỗi lần trả lời câu hỏi của em anh đều rất thật lòng."

"Anh..." Mạc Thanh Ngải nhìn vào con ngươi đen của Nhan Hàn Thành, lời nói đến tận miệng rồi mà không thể thoát ra muốn hỏi sao? Anh có tức giận không? Không phải lần đầu tiên cô chọc giận anh, giờ giờ phút này, thật sự cô chỉ muốn làm cô gái ý lại bên cạnh anh, nhưng mà cô rất dè dặt.

"Anh đã nói, người anh về chỉ có một, tóm lại người đó là ai?"

Nhan Hàn Thành giật mình, đã rất lâu Mạc Thanh Ngải không đề cập tới vấn đề này, đột nhiên nhắc tới làm anh kinh ngạc, thật sự là anh có chút cảnh giác, cô không phải người lòng dạ hẹp hòi mà nhớ mãi chuyện này, trừ khi gần đây có người nhắc tới.

Nhìn Nhan Hàn Thành ngớ ra, lòng Mạc Thanh Ngải bắt đầu xoắn xýt, cái này cho thấy thật sự có một người như thế, khiến anh lúc nhớ tới còn có thể thất thần, cô vốn tưởng rằng quan hệ của bọn họ đã đạt đến một mức độ nào đó, cho phép mình hiểu trong lòng mà không nói ra, không cần treo chữ yêu lên miệng nhưng vẫn luôn có tình yêu, nhưng bây giờ hình như cô có chút đau lòng, thì ra tất cả chỉ là tưởng tượng, giữa bọn họ, vẫn không hề tránh được nhân tố bất ổn.

Nhan Hàn Thành đang thất thần suy nghĩ cách trả lời, mãi đến khi phát hiện Mạc Thanh Ngải cắn chặt môi dưới, anh mới ý thức được cô đang bất an, sự bất an này cũng làm anh cực kỳ mất mát, bởi vì... Cuối cùng cô vẫn không đủ tự tin, không đủ tin tưởng anh, nếu không, sao đến bây giờ cô còn không biết người đó là ai.

Ôm Mạc Thanh Ngải, để cô tựa đầu vào vai mình, Nhan Hàn Thành nở nụ cười nhẹ: "Đồ ngốc, anh chưa từng nói với ai, vì đó là bí mật quan trọng trong lòng anh, anh hi vọng có một ngày em sẽ hiểu được."

Những lời này, Nhan Hàn Thành nói lập lờ nước đôi, có lẽ anh rất để ý đến chuyện này, nhưng đó chính là ranh giới cuối cùng trong lòng anh, nếu thật sự có thể công khai thì anh đã để lộ hết trước mặt cô, nhưng anh vẫn không có dũng khí, anh hi vọng có một ngày cô sẽ tự tin nói: "Người anh về nhất định là em", vậy thì mọi chuyện mới có ý nghĩa.

Toàn thân Mạc Thanh Ngải lại run rẩy, cảm thấy Nhan Hàn Thành đang thừa nhận người kia tồn tại, hi vọng cô có thể chấp nhận.

Tay chân có chút lạnh, Mạc Thanh Ngải vòng tay ôm cổ Nhan Hàn Thành, mặt chôn vào ngực anh, không muốn anh nhìn thấy vẻ cô đơn của mình,

Thật ra...Mạc Thanh Ngải, không sao, bây giờ người bên cạnh anh là mây là tốt rồi, việc gì phải truy cứu, nếu cô gái kia xuất hiện lúc mây không có bên cạnh Nhan Hàn Thành thì cũng không thể khẳng định Nhan Hàn Thành yêu cô ta hơn mây, đúng không?

Mạc Thanh Ngải an ủi chính mình, cuối cùng cũng không biết có phải đang tự lừa mình không.

"Chị Ngải, chị Ngải..." Mạnh Đa tiến tới bàn làm việc của Mạc Thanh Ngải, thấp giọng kêu.

Mạc Thanh Ngải vốn đang thất thần hoàn hồn trong giây lát, nhìn thấy vẻ mặt cố làm ra vẻ thần bí của Mạnh Đa cười: "Có chuyện gì mà bí mật vậy?"

"Tôi có tin bí mật đặc biệt do người bạn báo, chị có muốn biết không?"

"Thôi, chúng ta cũng không phải là đám chó săn, chúng ta làm việc ở tòa soạn nổi tiếng đó, nếu để tổng biên biết cậu nhiều chuyện như vậy sẽ bị phê bình!"

"Không phải đâu, chị Ngải." Mạnh Đa càng tiến lại gần, đôi mắt đơn thuần mở to như biết được tin mừng: "Trước kia không phải chị phỏng vấn họa sĩ Nhan Hàn Thành sao?"

Nhan Hàn Thành...

Ba chữ đó hấp dẫn lực chú ý của Mạc Thanh Ngải: "Anh ta làm sao?"

"Tôi nhớ trước kia phỏng vấn chị đã viết, Nhan Hàn Thành thích vẽ người, nhưng chỉ vẽ một người, nhưng những bức tranh đó Nhan Hàn Thành chưa bao giờ công khai đúng không? Nhân vật đó lại bị suy đoán ồn ào đúng không?"

Mạc Thanh Ngải ngơ ngẩn gật đầu.

"Bạn tôi nói chị hẳn từng học cùng khoa với Nhan Hàn Thành ở trường đại học, may mắn nhặt được bức tranh vẽ người anh ta để lại trong phòng vẽ, bây giờ bức tranh ấy đang ở trong tay tôi, chị có muốn xem không?"

"Tôi..." Mạc Thanh Ngải sợ hãi sẽ thốt ra là mình muốn nhìn, nhưng cô có thể chấp nhận kết quả không, nếu bên trong đúng là vẽ người, khiến cô tự thấy xấu hổ à?

"Chị Ngải?" Mạnh Đa đẩy nhẹ Mạc Thanh Ngải: "Buổi chiều bạn tôi bay rồi, không còn nhiều thời gian đâu, chị có muốn đi lấy không?"

Tin tức, cô không muốn lấy, nhưng cô muốn nhìn!

Đeo túi, Mạc Thanh Ngải kéo Mạnh Đa, hoàn toàn mất đi lý trí nói: "Đi, đưa tôi đi nữa."

Ngồi đối diện với bạn của Mạnh Đa, bàn tay Mạc Thanh Ngải chảy mồ hôi, thật sự cô có thể nhìn người Nhan Hàn Thành vẽ sao?"

Mạnh Đa kích động: "Tiểu Kha, tranh đâu tranh đâu? Đây đúng là tin tức lớn đó..., Nhan Hàn Thành càng ngày càng nổi tiếng, tớ nghĩ rất nhiều người muốn biết nhân vật Nhan Hàn Thành vẽ là ai."

Tiểu Kha có chút khó xử: "Mạnh Đa, tớ coi cậu là bạn mới nói với cậu, chị tớ không biết đâu, bức tranh này là tớ lén mang tới cho các cậu nhìn, nhưng mà không thể cho các cậu, cũng tuyệt đối không thể công khai, cho nên các cậu ghi bài đừng đề lộ tớ."

"Yên tâm! Sao tớ có thể hại cậu, chúng tớ chỉ tò mò thôi, nếu biết đó là ai, không cần tranh của cậu cũng viết được tin rồi."

Mạc Thanh Ngải phục hồi tâm trạng, cười lên: "Tiểu Kha, cậu coi Mạnh Đa là bạn bè đúng không? Rất cảm ơn lần này cậu đồng ý cho chúng tôi xem, tòa soạn chúng tôi là tòa soạn có uy tín, tuyệt đối không viết thông tin người cung cấp, nếu không sẽ rất dễ bị kiện, chúng tôi chỉ tò mò thôi."

Tiểu Kha nghe Mạc Thanh Ngải nói xong yên tâm hơn rất nhiều, sau đó lấy bản thảo từ trong túi ra, có chút chần chừ rồi lại đưa cho Mạnh Đa.

Mạnh Đa vội vàng nhận lấy, sau một lúc lâu cảm thán một câu: "Oa, thật xinh đẹp, khó trách Nhan Hàn Thành chỉ vẽ cô ấy, cô ấy là người Nhan Hàn Thành yêu sao?"

Câu nói thật xinh đẹp kia làm tim Mạc Thanh Ngải đau đốn, máu chảy như xoăn lại với nhau, không nhận được lấy bức tranh, trong mắt là đáng về người kia.

Rầm một tiếng, Mạc Thanh Ngải thấy lòng mình trống rỗng, cô... Biết cô gái này.

Cô nhớ, nhớ rất rõ, cô gái này, cô gái vừa quyến rũ vừa trong trẻo, cô gái xinh đẹp làm say lòng người, từng thân mật đứng một chỗ với Nhan Hàn Thành, trước cửa câu lạc bộ cao cấp "Danh quốc lưu quang" ở Nhật Bản, thì ra là cô gái đó.

"Chị Ngải, chị Ngải.."

Mạnh Đa có vẻ lo lắng gọi Mạc Thanh Ngải, sắc mặt Mạc Thanh Ngải trắng đến dọa người: "Chị làm sao vậy, có khỏe không? Có chỗ nào không thoải mái à?"

Đúng vậy, cô không thoải mái, trong lòng cô không thoải mái, thì ra cô gái đó có tồn tại, cô đã gặp qua, cô vốn nghĩ là mình không cần biết người đó là ai, thì ra cô lại để ý như vậy.

Tình yêu của cô không thể có tạp chất, cô muốn một tình yêu đầy đủ, mà Nhan Hàn Thành, biết cô gái này từ bao giờ, mà ngay từ lúc đầu khi anh biết cô ta, tình yêu anh dành cho cô đã không đầy đủ.

Tay run rẩy vẽ theo đường cong trên bức tranh, cô có thể xác định, đây là bút tích của Nhan Hàn Thành, tuy chỉ nhìn tranh Nhan Hàn Thành vẽ cho cô một lần nhưng cô cũng có thể chắc chắn đây là tranh anh vẽ.

Sợ hãi mình quá luống cuống, cuối cùng Mạc Thanh Ngải cũng trả tranh lại cho Tiểu Kha, che giấu sự không thích hợp của mình: "Cảm ơn cậu."

Mãi đến khi Tiểu Kha rời đi, Mạnh Đa nắm chặt tay Mạc Thanh Ngải: "Chị Ngải, tay chị lạnh quá, sao đột nhiên lại như vậy, không thoải mái à?"

"Tôi không sao." Mạc Thanh Ngải tươi cười.

"Mạnh Đa..."

"Đạ."

"Đi uống rượu với tôi."

"Uống rượu tổn thương thân thể."

"Không sao nữa rồi."

"Vây..."

"Đi uống cùng tôi, uống đến lúc không dậy nổi nữa."

"...Được."

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Nhỏ Của Đại Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20

"Đau..."

Cảm giác đầu tiên khi Mạc Thanh Ngải tỉnh dậy là đau đầu, cô xoa huyết thái dương, chậm rãi ngồi dậy, miệng đắng khô, chỉ có thể thì thào: "Nhan Hàn Thành, lấy nước cho em."

Sau một lúc lâu, căn phòng vẫn yên tĩnh, Mạc Thanh Ngải thấy không đúng, cô mở mắt ra, nhìn chiếc chăn mỏng trượt xuống trên người mình, lộ ra... thân hình trơn bóng, nghiêng đầu, sau đó cô phát hiện, người đàn ông khỏa thân đang nằm bên cạnh...Không phải là Nhan Hàn Thành đã quen thuộc đến mức không thể quen thuộc hơn, mà là Mạnh Đa!

Trong nháy mắt đó, đầu óc Mạc Thanh Ngải trống rỗng, chỉ cảm giác máu đang dần đông lại, lác đầu không dám tin, nhảy xuống giường mặc quần áo.

Khi cô đã mặc quần áo chỉnh tề, lại bị một cánh tay nắm chặt từ phía sau, Mạnh Đa ôm đầu vai Mạc Thanh Ngải, giọng nói khẩn cầu: "Tiểu Ngải, đừng đi."

Mạc Thanh Ngải cắn môi dưới, liều mạng tránh thoát: "Mạnh Đa, buông ra, điều này không đúng."

"Vì sao không đúng, không đúng chỗ nào?" Mạnh Đa không chịu buông tay.

Dưới tình thế cấp bách, Mạc Thanh Ngải cắn vào tay Mạnh Đa, để anh ta phải buông tay, kéo áo khoác bọc lấy người mình, khuôn mặt tái ngợt đổi mặt với Mạnh Đa: "Tôi... Sao chúng ta có thể như vậy."

"Chúng ta uống rượu say." Đôi mắt to của Mạnh Đa nhìn chằm chằm Mạc Thanh Ngải, nhưng không có một nét hối hận.

"Trời ơi." Lòng Mạc Thanh Ngải xoắn lại, ký ức tối qua hiện lên trong đầu, vì thấy bức tranh Nhan Hàn Thành vẽ cô gái khác nên cô mới không khống chế được mà uống nhiều rượu, nhưng sau khi uống rượu xảy ra chuyện gì thì cô không nhớ, nhưng dù khó chịu thế nào, cô cũng chưa bao giờ nghĩ sẽ phản bội Nhan Hàn Thành, sao cô có thể làm như vậy, cô không thể tin được, sao mình có thể làm ra chuyện như vậy.

"Mạnh Đa, đồng ý với tôi, hãy quên đi, mặc kệ chúng ta đã làm cái gì, nhất định phải quên, chúng ta hãy coi như chưa từng xảy ra chuyện gì."

"Vì sao? Tôi không muốn, chị biết rõ là tôi luôn thích chị."

Mạnh Đa ra vẻ có thể trả bất cứ giá nào: "Từ lần đầu gặp tôi đã thích chị, nhưng chị chưa bao giờ cho tôi cơ hội, cho nên tôi không dám tiến tới, tại Nhật Bản không phải chị đã rõ rồi sao?"

Đúng vậy, Mạc Thanh Ngải đã sớm cảm nhận được, nhưng cô không muốn đổi mặt, vì cô chỉ coi Mạnh Đa như em trai, bây giờ cô chỉ biết mình hối hận đến mức muốn cắn lưỡi tự sát, cho dù trong lòng Nhan Hàn Thành không phải cô, cô cũng không muốn làm ra chuyện có lỗi ới anh.

"Đó là suy nghĩ của cậu, tôi đã..."

"Đã có Nhan Hàn Thành, phải không?"

Đầu Mạc Thanh Ngải đau muốn nứt ra, cô nhìn Mạnh Đa: "Sao cậu lại biết Nhan Hàn Thành?"

"Bởi vì tôi yêu chị nên tôi đương nhiên là biết, nhưng chị biết rõ người Nhan Hàn Thành yêu nhất không phải chị, sao chị vẫn muốn kết hôn cùng anh ta?"

"Cậu..." Mạc Thanh Ngải có cảm giác hít thở không thông: "Cậu cố ý? Cậu cố ý để tôi thấy bức tranh đó?"

"Thật xin lỗi." Mạnh Đa tiến lên nắm lấy vai Mạc Thanh Ngải: "Tôi chỉ không muốn chị sống trong ảo tưởng của mình, đau khổ yêu Nhan Hàn Thành, vì sao chị không chọn tôi."

"Đủ rồi!"

Mạc Thanh Ngải tức giận hất tay Mạnh Đa: "So với Nhan Hàn Thành, cậu càng làm tôi thấy ghê tởm, ít nhất anh ấy chưa bao giờ lừa gạt tôi, anh ấy làm chuyện gì cũng bình thản, thẳng thắn, mà cậu vì muốn chen vào mà giả bộ như không biết gì để lừa gạt tôi, cậu nghe đây, vĩnh viễn cũng không có khả năng tôi ở một chỗ với cậu, tôi cũng không muốn gặp lại cậu nữa."

Nói xong, Mạc Thanh Ngải cầm túi chạy ra khỏi phòng.

Mạnh Đa đứng yên tại chỗ, nhưng lại không cười nổi.

Nếu theo tính cách của Mạc Thanh Ngải, anh đã thành công, trong tình yêu của Mạc Thanh Ngải không thể có sự phản bội, dù là Nhan Hàn Thành phản bội hay chính mình phản bội, điều đó sẽ giống như một vết nứt khiến mọi thứ rơi xuống vực sâu.

Đã thành công, nhưng Mạnh Đa lại thấy buồn cười, anh làm như vậy tới cùng là vì cái gì, vì một người cả đời sẽ không yêu mình, chỉ biết lợi dụng mình, nhưng mà chỉ có làm như vậy, anh mới có thể nhả tâm rồi xa Hạ Đồng, không bao giờ lưu luyến nữa.

Mạc Thanh Ngải... Trong lòng anh bỗng cảm thấy đau khổ, thật khó hiểu, câu nói yêu kia là do anh diễn trò mà nói sao? Anh sắp không phân rõ nữa rồi, cô gái mọi cảm xúc đều thể hiện trên mặt, cô gái thẳng thắn không có chút nào kịch côm, cô gái mỗi một nụ cười, một cái nhăn mày đều vô cùng rực rỡ...

Ngồi xỏm bên cạnh bồn tắm lớn, Nguyễn Phi lo lắng nhìn Mạc Thanh Ngải không ngừng tẩy bông tắm chà xát người mình, cuối cùng không nhìn được thốt lên: "Cậu đã ở trong này kỳ cọ một giờ rồi, cậu có thể nói cho tớ biết đã xảy ra chuyện gì không, cậu cứ như vậy làm tớ rất sợ."

Mạc Thanh Ngải cắn môi nhìn Nguyễn Phi, vẫn không nói một chữ, tiếp tục chà mạnh.

Nguyễn Phi dùng lực đoạt lại bông tắm, nói to: "Mạc Thanh Ngải, cậu cứ tiếp tục như vậy, tớ sẽ gọi Nhan Hàn Thành đến!"

"Không, đừng gọi anh ấy, cầu xin cậu." Ba chữ Nhan Hàn Thành đã làm Mạc Thanh Ngải có phản ứng, oan ức phải chịu đựng lập tức trào ra, nước mắt tí tách rơi vào bồn tắm lớn.

"Không khóc không khóc." Nguyễn Phi đau lòng đặt tay vào trán Mạc Thanh Ngải: "Tớ không gọi nữa, nhưng cậu nói cho tớ biết, làm sao vậy, cậu như vậy làm tớ sợ muốn chết, Nhan Hàn Thành vẫn gọi điện cho tớ hỏi cậu ở đâu, nói cả đêm qua cậu không về nhà, cậu mà không xuất hiện sợ cậu ta sẽ điên lên mất."

"Phi Phi..."

Mạc Thanh Ngải khóc đến mức giọng nói khàn khàn: "Tớ không dám gặp anh ấy, tớ... Thấy mình rất bẩn."

Bẩn?

Mặt Nguyễn Phi trắng bệch: "Cậu... Tội qua cậu gặp người xấu?"

Mạc Thanh Ngải lắc đầu, nắm chặt quả đấm: "Nếu là thế tớ cũng không ghét mình như vậy, tội qua tâm trạng tớ không tốt, uống rượu, sau đó cái gì cũng không nhớ rõ, buổi sáng tỉnh dậy liền thấy... Thấy Mạnh Đa nằm trên giường, sao tớ có thể như vậy?"

Lại là Mạnh Đa?

Nguyễn Phi nhú mày, chuyện lần trước không nói cho Tiểu Ngải, tưởng là tốt cho cô ấy, ngược lại lại khiến Tiểu Ngải mất cảnh giác.

Nhìn Nguyễn Phi yên lặng không nói, đáy lòng Mạc Thanh Ngải có cảm giác mất mát: "Phi Phi, cậu cũng thấy khinh thường tớ sao? Tớ... ở trong lòng Nhan Hàn Thành còn có thể phát sinh quan hệ với Mạnh Đa."

"Ngốc!" Nguyễn Phi vỗ má Mạc Thanh Ngải: "Tớ không bao giờ vì chuyện này mà khinh thường cậu, mà một đêm cũng không sao, là do say rượu thôi, nhưng mà, Tiểu Ngải, cậu không nhớ gì sao, cậu chắc chắn... Phát sinh quan hệ với Mạnh Đa?"

Mạc Thanh Ngải mờ mịt nhìn Nguyễn Phi, không hiểu rõ: "Cậu có ý gì?"

"Thôi." Nguyễn Phi biết bây giờ Mạc Thanh Ngải không thể nghĩ được điều gì: "Không phải cậu không uống rượu sao, sao tâm trạng cậu lại không tốt?"

Nói tới đây, Mạc Thanh Ngải càng đau khổ: "Có lẽ như vậy cũng được, để tớ có cơ rời xa Nhan Hàn Thành, Phi Phi, cậu biết không? Tớ đã thấy bức tranh của Nhan Hàn Thành, cô gái ấy rất xinh đẹp, tớ đã gặp, lúc ở Nhật Bản..."

"Từ từ!" Nguyễn Phi nhúc nhích, chuyện gì thế này, chẳng lẽ Tiểu Ngải vẫn không biết cô gái Nhan Hàn Thành về là mình? Sao Nhan Hàn Thành có thể về người khác: "Cậu chắc chắn?"

"Chắc chắn." Mạc Thanh Ngải trườn xuống mặt nước, đầu tựa vào bồn tắm: "Những nét vẽ đó, là của Nhan Hàn Thành.."

Nhìn Mạc Thanh Ngải mất mát, Nguyễn Phi thật sự là không biết nói gì, vốn tưởng rằng hai người này đã có thể trời quang mây tạnh, nhưng không biết vì cái gì lại trở về điểm ban đầu, yêu càng sâu càng mù quáng sao?

"Vậy cậu định làm thế nào? Nói thẳng ra với Nhan Hàn Thành sao?"

Mạc Thanh Ngải ôm ngực, nước mắt tràn ra: "Nơi này nói cho tôi biết, tớ không thể rời xa anh ấy, nhưng lý trí lại nói, tớ và anh ấy không thể tiếp tục như vậy, tớ muốn được chăm sóc anh ấy không làm được, anh ấy muốn yêu tớ lại bỏ lỡ, bây giờ không phải xã hội cũ, thật ra tớ có thể không để ý đến sai lầm tôi qua, nhưng tớ không làm được, Phi Phi, đến giờ tớ cũng chưa nói với cậu, bốn năm trước, đêm trước khi Nhan Hàn Thành đi Ý tớ đã trao thân cho anh ấy, ở bên ngoài là Nhan Hàn Thành bá đạo giữ chặt lấy tớ, nhưng thực tế thì đúng như lời anh ấy nói, anh ấy không phải người tình nguyện, trong tiềm thức tớ tự cho phép mình, cho anh ấy, thể hiện tớ có thể kiên nhẫn chờ dù là bao lâu, tớ muốn anh ấy biết tớ chỉ thuộc về Nhan Hàn Thành, nhưng mà bây giờ... Ha ha, tớ đã không xứng với tình yêu này rồi."

"Đồ ngốc!" Nguyễn Phi ôm Mạc Thanh Ngải, cũng bất giác khóc lên: "Ai nói cậu không xứng, không phải cậu cố ý, Nhan Hàn Thành sẽ không để ý đâu."

"Không, anh ấy sẽ để ý, tớ hiểu mà, đúng vậy, nếu anh ấy biết có lẽ sẽ không khinh thường tớ, nhưng sẽ vô cùng thất vọng, bởi vì tớ đã đi tìm hiểu bí mật trong lòng anh, không tin tưởng anh, tiếp đó lại để cảm giác chỉ thuộc về một mình Nhan Hàn Thành biến mất..."

"Tiểu Ngải." Nguyễn Phi có chút bất đắc dĩ: "Cậu có biết không, cậu yêu Nhan Hàn Thành đến mức quên bản thân mình, sao cậu có thể suy nghĩ theo cảm giác của cậu ta, chẳng lẽ cậu không thất vọng về Nhan Hàn Thành sao?"

"Tớ không biết." Mạc Thanh Ngải bật dậy: "Tớ muốn về nhà."

"Cậu muốn làm gì, thật sự muốn nói ra?"

"Không. Chỉ là." Mạc Thanh Ngải vừa mặc quần áo vừa nhẹ giọng nói, khiến cho Nguyễn Phi không nghe rõ: "Tớ muốn giữ lại một chút trong lòng anh ấy, thà rằng anh ấy chỉ thất vọng về tớ."

"Mạc Thanh Ngải! Em giải thích rõ đi."

Lúc Mạc Thanh Ngải mở cửa đi vào, Nhan Hàn Thành đang ngây ngốc cúp điện thoại, biểu cảm lo lắng chuyển sang thả lỏng, khiến Mạc Thanh Ngải cảm thấy chua xót.

Cố gắng thể hiện mình không sao cả, Mạc Thanh Ngải lạnh nhạt bỏ túi sách xuống: "Giải thích cái gì?"

Nhan Hàn Thành nhíu mày, đôi mắt đen nheo lại: "Em thấy không có gì phải giải thích với anh à?"

"Không có, nếu chỉ là chuyện cả đêm không về, thì đúng là em không có gì cần giải thích."

Sự lạnh lùng của Mạc Thanh Ngải khiến Nhan Hàn Thành tức giận: "Mạc Thanh Ngải, cuối cùng em coi anh là gì, em thấy chơi đùa anh rất vui sao?"

Mạc Thanh Ngải cười lạnh, không dám nhìn thẳng Nhan Hàn Thành, sợ để lộ mặt yếu ớt của mình: "Vậy anh coi em là gì hả?"

Tiến lên nắm chặt cổ tay Mạc Thanh Ngải, khiến cô đau đến kêu lên, nhưng không thể nghi ngờ sự tức giận của Nhan Hàn Thành đã tăng nhanh sau một đêm mất ngủ: "Em đừng nói những điều quái gở nữa, vì sao em lại vô duyên vô cớ như vậy?"

Ngẩng đầu nhìn Nhan Hàn Thành, cảm thấy hơi thở nóng rực của anh đang gần mình như vậy, khiến cô rất muốn nhào vào lòng anh khóc lớn, ôm thắt lưng anh mà khóc, nói mình hư hỏng thế nào, cái gì cũng không biết lại có thể thức dậy cùng người đàn ông khác trên giường, thật ra cô vô cùng sợ hãi, sợ mất anh, nhưng cô đã không thể.

"Vô duyên vô cớ?" Mạc Thanh Ngải cắn môi dưới, châm chọc: "Tới địa ngục mà vô duyên cô cớ, Nhan Hàn Thành, chúng ta có thể thôi diễn kịch không, vì sao anh muốn ở một chỗ với tôi, vì sao lại muốn kết hôn với tôi, cô gái trong lòng anh không phải tôi, anh không thích tôi, vì sao lại muốn lừa tôi."

Nhan Hàn Thành bắt được nét không muốn trong mắt Mạc Thanh Ngải, nhưng không cách nào hiểu được suy nghĩ của cô: "Em đang nói bậy gì vậy, rõ ràng mấy ngày nay đều rất tốt, sao đột nhiên lại như vậy."

"Không phải là đột nhiên! Nhan Hàn Thành, đủ rồi, tôi đã biết người duy nhất anh về là ai, anh vẫn còn muốn tiếp tục lừa tôi sao, tôi đã nói với mình là không cần để ý, nhưng tôi không làm được, cho nên chúng ta kết thúc!"

Chúng ta kết thúc!

Những lời này nói ra làm Mạc Thanh Ngải đau thấu tâm can, hiểu là điều này đối với Nhan Hàn Thành cũng vô cùng đáng sợ, giống như trước kia Nhan Hàn Thành nói chúng ta dừng ở đây đi, vô cùng tàn nhẫn.

Ánh mắt Nhan Hàn Thành sâu thẳm, dần trở nên lạnh lẽo, giọng nói lạnh tới mức không thể lạnh hơn: "Em có giỏi thì nói lại lần nữa xem."

"Tôi nói, chúng ta kết thúc!" Mạc Thanh Ngải nghẹn ngào, cố gắng nói ra những lời này.

"Tốt nhất là em nói với anh cô gái anh về là ai, nếu không thì có chết anh cũng không tha cho em."

"Tôi đã thấy rồi, ngoài cửa "Danh Quốc Lưu Quang" ở Nhật Bản, cô gái đứng cùng anh, chính là người anh về."

Đường Yên?

Môi Nhan Hàn Thành mím lại, đột nhiên nhớ tới chuyện "ngoài ý muốn" kia: "Anh có thể giải thích."

"Tôi không muốn nghe!"

"Em phải nghe."

"Tôi đã không cần nữa rồi."

"Em gạt người."

"Mọi chuyện của anh đều đã không liên quan gì tới tôi."

Nhìn Mạc Thanh Ngải dứt khoát, Nhan Hàn Thành thấy lòng mình chưa bao giờ lạnh như vậy, môi mòng chậm rãi phun ra từng từ lạnh băng: "Anh chưa

từng hối hận vì đã yêu em như bây giờ, nếu có thể, anh rất muốn bóp chết em, sau đó đi cùng em tới chỗ chết."

Cố kìm nén nước mắt, Mạc Thanh Ngải gần như hít thở không thông, cô tình nguyện để Nhan Hàn Thành cứ như vậy mà bóp chết mình, cũng không muốn rời xa anh.

Đột nhiên, Nhan Hàn Thành nắm chặt tay, kéo Mạc Thanh Ngải đi ra cửa, da đầu Mạc Thanh Ngải run lên: "Anh muốn làm gì, buông ra."

Mà Nhan Hàn Thành không cần biết Mạc Thanh Ngải có bị đau không, cứ kéo cô đi.

Nơi đến là "Đại Thành tiểu ái", đá văng cửa phòng về tranh, Nhan Hàn Thành kéo mạnh Mạc Thanh Ngải vào bên trong, tìm Mạc Thanh Ngải đập rất nhanh, cô vùng vẫy: "Buông ra!"

Nhan Hàn Thành vẫn mỉm môi không nói như cũ, sau đó đá cửa phòng trong ra, ném Mạc Thanh Ngải vào.

Mạc Thanh Ngải hoa mắt chóng mặt, sau đó ngẩng đầu, phát hiện đây là một phòng để tranh, tranh lớn tranh nhỏ bày đầy phòng, đều là vẽ người, nhân vật chỉ có một, là cô, là Mạc Thanh Ngải, tất cả đều là cô, từ đầu đến cuối tất cả đều là cô.

Cười, nhủ mày, khóc, mặt xấu, tức giận, suy nghĩ, chờ đợi . . . Để cô biết, thì ra cô có thể có nhiều biểu cảm như vậy.

Một phút đó, Mạc Thanh Ngải hối hận đến mức muốn chết, nhưng Nhan Hàn Thành không cho cô bất kỳ cơ hội nào để hối hận, anh tiến lên hai bước, thô lỗ xé tranh rồi lại lấy bức khác xé: "Đúng là tôi điên rồi, mới có thể nhớ rõ từng câu nói của em, mới có thể làm họa sĩ vì một người ngay cả lời nói của mình cũng không nhớ, vì em mà vẽ từng bức tranh, đều không có ý nghĩa, tôi làm nhiều như vậy cũng không đạt được dự tin tưởng của em, cũng không được em hiểu, em không đáng, Mạc Thanh Ngải, em không đáng để tôi phải làm như vậy."

Mạc Thanh Ngải hoàn hồn, cô bám vào ống quần Nhan Hàn Thành cầu xin, khóc lớn: "Đừng, cầu xin anh, đừng... Nhan Hàn Thành, đừng xé, đừng xé, cầu xin anh."

Dừng lại động tác, Nhan Hàn Thành cúi đầu nhìn Mạc Thanh Ngải, khép mắt lại, sau đó lạnh lùng nói: "Em biết không? Nơi này có tên của hai chúng ta, từ giờ trở đi, không tồn tại rồi."

Sau đó Nhan Hàn Thành xoay người rồi đi.

Lần này, Mạc Thanh Ngải cảm giác khóc là điều quá xa xỉ, cũng biết, lần này, Nhan Hàn Thành sẽ không trở về nữa, trong lòng trống trỗng, đều là do cô tự chuốc lấy, cô đã quá sai lầm, không có Nhan Hàn Thành, cái gì cũng không có rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Nhỏ Của Đại Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21

"Oa! Nhan Hàn Thành, cậu tới đây một chút đi, nơi này nơi này..."

"Lại gì nữa? Đừng nói với tớ là cậu nhìn thấy chuyện kỳ lạ gì ở viện bảo tàng."

"Đi, cậu xem bức tranh này đi, có thấy cảm giác gì không?"

"Cảm giác gì?"

"Chắc chắn, đúng là cậu không có tình người, bức tranh vẽ cô gái này rất đẹp, là một họa sĩ người Ý ở thế kỷ trước vẽ đó, nơi này có chú thích, tuy không ai biết họa sĩ này có quan hệ gì với cô gái, nhưng nhất định người họa sĩ này rất yêu cô gái trong tranh, nếu không thì sẽ không vẽ được bức tranh sinh động như vậy, từng chi tiết đều cực kỳ cẩn thận, làm cho người ta thấy vô cùng cảm động, tình yêu... Đúng là chủ đề vĩnh hằng."

"Hừ, đừng lãng phí tế bào não nữa, trường tổ chức tới viện bảo tàng là để chúng ta bồi dưỡng tâm hồn nghệ thuật, không phải bảo cậu yêu sớm."

"... Nhan Hàn Thành, lựa chọn cùng tớ với cậu đúng là quyết định sai lầm, sao lần nào cậu cũng vậy."

"Là cậu cứ bám lấy mình."

... ..

"Thôi, nói với loại người thiếu tế bào tình cảm như cậu người ta gọi là lãng phí nước bọt. Nhưng mình vẫn rất hâm mộ, mong là tương lai cũng có người vẽ bộ dạng xinh đẹp của mình trong nháy mắt, nếu thế nhất định người đó rất yêu mình. Ha ha."

"...Bạn nói thật?"

"Đương nhiên!"

Trong bóng đêm, Mạc Thanh Ngải cuộn tròn trên giường, cố gắng nhin xuống tiếng khóc nức nở.

Vì sao cô lại ngốc như vậy, đến giờ mới nhớ ra, người nào đó Nhan Hàn Thành nói chính là cô, mà câu nói chết tiệt "Mong là tương lai cũng có người về bộ dạng xinh đẹp của mình trong nháy mắt" kia đúng là do cô nói.

Nếu cô có thể nhớ lại sớm một chút, thì bây giờ sẽ không có chuyện gì xảy ra.

Tiếng nức nở càng ngày càng không chế không nổi, khiến cô phải buồn bực thừa nhận cảm giác khó chịu đau khổ của mình, cô như vậy, điểm nào đáng để Nhan Hàn Thành yêu, điểm nào cũng không đáng, Nhan Hàn Thành nói đúng, cô không đáng để anh phải làm nhiều như vậy.

Nhan Hàn Thành...

Nhan Hàn Thành...

Mạc Thanh Ngải hít một hơi thật sâu, ôm ngực nức nở, Nhan Hàn Thành, rõ ràng là chính mày đuổi anh ấy đi, mày dựa vào đâu mà đau khổ.

Đúng là cô đã không còn cách nào để cứu vãn rồi, nếu không có chuyện của Mạnh Đa, cô sẽ không biết xấu hổ mà cầu xin Nhan Hàn Thành ở lại, dùng hết toàn bộ thủ đoạn kẻ cả ăn vạ cũng không cho Nhan Hàn Thành đi mất, nhưng bây giờ đã xảy ra một số chuyện, cô thà bị anh hận cũng không muốn bị anh coi thường.

"Con gái."

Cửa đẩy ra, một tia sáng chiếu vào khiến Mạc Thanh Ngải nhức mắt, khiến cô càng vui đầu vào gối theo bản năng, cô biết người vừa vào là mẹ mình, tiếng gọi "con gái" này càng kích thích tuyến lệ của Mạc Thanh Ngải, mẹ cô rất ít khi gọi cô như vậy, trừ khi mẹ thấy cô không ổn.

Đi đến cạnh giường Mạc Thanh Ngải rồi ngồi xuống, mẹ Mạc vỗ về đầu con gái mình, hiếm khi dịu dàng nói: "Vừa về liền trốn vào phòng không chịu đi ra, đã xảy ra chuyện gì vậy, nói ra cho dễ chịu, mặc kệ như thế nào, cha mẹ luôn đứng sau con, chống đỡ cho con."

"Mẹ..."

Ngẩng lên khuôn mặt đầm nước mắt, Mạc Thanh Ngải khàn khàn gọi một tiếng, sau đó vui đầu vào lòng mẹ Mạc, trút hết mọi uất ức: "Mẹ, con không biết phải làm gì bây giờ."

"Sao mà làm gì bây giờ... Là chuyện của Đại Thành sao?"

"Anh ấy đi rồi, anh ấy không để ý đến con, không có Nhan Hàn Thành, không có rồi..."

Sau một lúc lâu, mẹ Mạc cũng không nói lời nào, cuối cùng chỉ từ từ thờ dài vỗ vỗ đầu con gái, thương tiếc nói: "Không có thì thôi, đau một lần sẽ không đau nữa."

Mạc Thanh Ngải nâng mắt, mang theo nước mắt, thật khó hiểu, vì phản ứng của mẹ nằm ngoài dự kiến của cô.

"Thấy lạ vì sao mẹ không truy hỏi đến cùng sao? Tiểu Ngải à... Từ nhỏ, mẹ cũng rất thích Đại Thành, gần như coi nó là con ruột của mình, nhưng thật không ngờ con lại có thể ở một chỗ cùng nó, mẹ là người từng trải, nhìn ra hai người các con có tình cảm với nhau, nhưng mà các con lại không hợp, nói thẳng ra là con không xứng với Đại Thành, nó là một người tài giỏi, mà con cho dù có đã tâm, nhưng nội tâm lại quá yếu đuối, thẳng thắn mà nói, các con có gặp nhau cũng sẽ không có duyên. Cho nên khi mẹ nghe Đại Thành nói muốn cưới con, thật ra mẹ rất hoang mang, mẹ có nên để mặc các con không, lúc con nói không lấy Đại Thành làm chồng, mẹ chôn sự hoang mang đó mà giận con không biết quý trọng nên mới đuổi con đi để các con tự giải quyết. Nhưng kết quả đúng như ban đầu mẹ dự đoán, các con quá khó để hòa hợp."

Mạc Thanh Ngải lại càng vui sâu vào lòng mẹ, muốn tìm kiếm sự an ủi từ mẹ, đây là lần đầu nghe mẹ phân tích mối quan hệ của cô với Nhan Hàn Thành, thì ra mọi người đều không tin tưởng, ngay cả mẹ cũng tràn đầy lo lắng, cô và anh đúng là không hợp, vậy bây giờ như vậy cũng được?

Không phải... Nước mắt Mạc Thanh Ngải chảy ra làm áo mẹ Mạc ướt đầm, mặc kệ bao nhiêu người nói họ không hợp, cô vẫn muốn ở cùng một chỗ với Nhan Hàn Thành, cô không thoát được nhà giam do chính mình tạo ra, không quên được người đàn ông đã ở trong lòng từng năm tháng.

Đứa nhỏ ngốc...

Mẹ Mạc lặng lẽ ôm Mạc Thanh Ngải, để cô thổ lộ hết, mà cha Mạc đứng ngoài cửa cũng không nhìn được khẽ lau nước mắt, cũng được, qua đi liền qua đi đi.

Suốt cả một tháng, Mạc Thanh Ngải đều làm đà điểu trốn trong tiểu khu, trốn trong Mạc gia, trốn trong cánh chim của cha mẹ.

Năm mới trôi qua trong không khí chán nản, cô đã không còn phân rõ ngày với đêm, cô chỉ biết đêm ba mươi tiểu khu bắn pháo hoa không ngừng, lúc cô ngồi ở cửa sổ ngắm pháo hoa mới hiểu cái gì gọi là về đẹp chỉ lướt qua trong phút chốc.

Đã dùng một khoảng thời gian dài để tự mình liếm vết thương, trách cứ chính mình, Mạc Thanh Ngải cũng tự nhắc nhở mình phải tỉnh lại.

"Con gái, con muốn ra ngoài sao?"

"Vâng, con đã bỏ bê công việc một tháng, chắc tổng biên đã băm con ra để xào rồi, mặc kệ như thế nào, con vẫn còn việc phải làm, con định nộp đơn từ chức lên tòa soạn rồi tìm lại việc."

Mạc Thanh Ngải ra về buồn rầu, rước lấy sự khinh bỉ của mẹ Mạc: "Nha đầu chết tiệt, không tìm thấy công việc mới thì đừng về."

Cha Mạc cười hì hì hòa giải: "Bà nó à, bà đừng như thế, bà phải tin tưởng vào năng lực của con gái mình chứ."

"Vẫn là cha biết nhìn xa, con gái cha là nhân tài trong giới báo chí, rất nhiều nơi muốn mời về, chỉ là con nặng tình nặng nghĩa không muốn rời đi thôi." Nói xong, Mạc Thanh Ngải đi giày vào.

"Đi đi." Mẹ Mạc khinh thường: "Đi sớm về sớm, chờ con về ăn cơm."

"Không cần đâu, đừng chờ con, có lẽ hôm nay con sẽ ở nhà Phi Phi, mai con về."

"Được rồi, cẩn thận một chút."

Vừa đóng cửa, ý cười thoải mái trên mặt Mạc Thanh Ngải biến mất, cười... Sao cô có thể cười được, nhưng cũng nên để cha mẹ thấy cô đã tốt hơn, dù sao cũng không nên để cha mẹ thất vọng.

Mạc Thanh Ngải không trở về tòa soạn mà lén lút trở lại "Đại Thành tiểu ái", để làm gì thì chính cô cũng không biết, có lẽ cô vẫn ôm một tia hy vọng.

Nhưng lúc tới Mạc Thanh Ngải mới sững sờ phát hiện mình không cần lén lút, vì "Đại Thành tiểu ái" đã biến mất, bây giờ... chỉ còn bãi đất đang xây dựng.

Cô từ từ tiến lên, giữ chặt một công nhân đang làm việc, ngờ ngác hỏi: "Anh à, nơi này đang làm gì vậy?"

"Nơi này đang xây một siêu thị đó."

Mạc Thanh Ngải thấy lý trí đều vỡ tan: "Siêu thị? Sao đột nhiên lại xây siêu thị, trước kia nơi này không phải là phòng tranh sao?"

"Đúng vậy, nhưng một tháng trước công ty quản lý đã tuyên bố phá bỏ và xây nên siêu thị, đã không còn là phòng tranh gì nữa rồi."

Đứng ngây người, mãi đến khi người công nhân đã rời đi không thấy bóng người, Mạc Thanh Ngải mới thả lỏng bàn tay đang nắm chặt ra, cười khổ, đúng là anh nói được thì làm được.

Em biết không? "Đại Thành tiểu ái" là tên của chúng ta, từ giờ trở đi, không tồn tại nữa.

Cô biết Nhan Hàn Thành là người giỏi giữ trữ tin, nhưng lại không biết anh quyết đoán như vậy.

Là muốn chặt đứt toàn bộ nhớ nhung và đường lui sao? Hay đã quyết định rời xa cuộc đời cô?

Cô rời đi như người mất hồn, quay về tòa soạn.

Đúng như Mạc Thanh Ngải dự đoán, bàn làm việc vốn là của cô, tổ trưởng "star show" giờ đã bị người mới ngồi vào, cảm giác mất mát dâng trào mãnh liệt trong lòng, dù sao cũng là hai năm tâm huyết của cô, sao có thể nói bỏ là bỏ.

Trong ánh mắt thương tiếc của mọi người, Mạc Thanh Ngải đi vào phòng của tổng biên tập.

Đương nhiên là Kiều Thường Nhạc cũng không đoán được Mạc Thanh Ngải đột nhiên xuất hiện: "Tiểu Ngải..."

"Tổng biên, haha, em về là để nộp đơn từ chức, thật xấu hổ vì đã vô duyên vô cớ biến mất lâu như vậy, thật sự rất xin lỗi."

Sau một lúc lâu Kiều Thường Nhạc mới hết kinh ngạc, chân thành nói: "Tiểu Ngải, đừng nói nữa, tính tình của em như thế nào chị rất hiểu, nếu không phải xảy ra chuyện em sẽ không như vậy, bây giờ... tâm trạng đã tốt hơn chút nào chưa?"

"Cảm ơn tổng biên đã quan tâm, không có việc gì rồi. Chị... không cần cảm thấy áy náy."

Rất dễ nhận thấy là Mạc Thanh Ngải đang nói về chuyện trong văn phòng, nhưng cô cũng không thấy có gì kỳ lạ, đây là kỷ luật.

"Có đôi khi em quá khôn khéo cũng làm chị đau lòng đó, Tiểu Ngải, chị rất muốn giữ lại em, nhưng một vị trí không thể để trống lâu như vậy, cho nên chị chỉ có thể tìm người thay thế, công ty cũng có kỷ luật, không thể lại nhận em vào làm, nhưng về mặt này chị có rất nhiều bạn, có thể giới thiệu cho em, chị tin họ đều đồng ý tuyển dụng em."

"Không cần, tổng biên." Mạc Thanh Ngải lạc quan cười: "Tạm thời em chưa muốn làm việc, nếu cần em sẽ nhờ chị."

Vội vã tạm biệt tổng biên tập, lại bị Hàn Tiểu giữ lại vài nhai một lúc, cô cũng biết, một tháng trước Mạnh Đa đã từ chức, có lẽ là không dám đối mặt với cô.

Đi ra cổng tòa soạn, Mạc Thanh Ngải cười châm biếm, bây giờ, mới chính xác là hai bàn tay trắng.

Mở cửa, đi vào nhà Nguyễn Phi, thấy mùi rượu nồng nặc xộc tới.

Mạc Thanh Ngải nhủ mảy, chạy vào phòng khách, thấy Nguyễn Phi đang nằm trên thảm lông ngỗng, lo lắng đỡ cô ấy dậy: "Phi Phi, Phi Phi. Cậu có khỏe không."

Nguyễn Phi mở hai mắt mê mụi, có vẻ đang say rượu, khó khăn lắm mới thấy rõ Mạc Thanh Ngải, miễn cưỡng cười cười: "Tiểu Ngải, cậu đã đến rồi à."

"Cậu làm sao vậy?" Mạc Thanh Ngải đỡ Nguyễn Phi đi vào giường ngủ, bưng tới một cốc nước: "Từ trước đến giờ cậu chưa từng uống sau như vậy, không vui sao?"

"Không vui? Không phải.. Tớ rất vui về, vô cùng vui về! Ha ha ha ha. Cậu biết không, tớ đã thoát khỏi tên Cận Diêm khôn kiếp kia, thoát khỏi hoàn toàn, từ nay về sau, hẳn đi con đường sáng lạn của hẳn, tớ đi đường tớ."

Vui về là như thế này? Chẳng lẽ...

"Phi Phi, cậu yêu Cận Diêm rồi à?"

Nguyễn Phi bỗng chốc cười thật to: "Tớ yêu Cận Diêm? Quá buồn cười, sao tớ có thể yêu tên ngựa giống ấy, suốt ngày lấy chuyện chinh phục phụ nữ làm vui, nhìn phụ nữ phải đau khổ vì mình mà vui về, sau đó lại vứt đi như vứt giấy, tớ không yêu hẳn ta, không yêu chút nào..."

Không? Vậy vì sao giọng nói lại nghẹn ngào?

Ánh mắt Mạc Thanh Ngải nóng bỏng, cô ôm Nguyễn Phi: "Cậu đừng như vậy, tớ đã phải chịu cú sốc không đứng dậy nổi, giờ cậu lại như vậy, tớ phải làm cái gì bây giờ."

"Không có việc gì, Tiểu Ngải, ngoan!" Nguyễn Phi ôm lại Mạc Thanh Ngải, làm nũng nói: "Không khóc không khóc, tớ sẽ bảo vệ cậu, tớ sẽ không để cậu phải đau khổ, tớ không có việc gì, không phải chỉ là một người đàn ông thôi sao, đối với Nguyễn Phi tớ không là gì cả."

Mạc Thanh Ngải biết, Nguyễn Phi chỉ đeo chiếc mặt nạ dày hơn cô, cái mặt nạ này trước mặt cô đã bong ra từng mảng, nhưng mà bây giờ, các cô còn phải giấu diếm lẫn nhau sao?"

"Phi Phi, tớ đã không có Nhan Hàn Thành, tớ mất đi anh ấy, nhưng tớ không cần sự bảo vệ của cậu, trước mặt tớ, cậu không cần phải kiềm chế mình."

Thật lâu sau, Nguyễn Phi ôm Mạc Thanh Ngải nức nở: "Tớ vẫn nghĩ là tớ bị buộc phải vướng mắc với anh ta, về sau mới biết được, cá mắc câu, là vì cá yêu người đánh cá, tình nguyện dùng sinh mệnh của mình để đổi lấy nụ cười của người đánh cá, tớ là con cá mắc câu bị bỏ lại."

Về cơ bản là đã hiểu được chuyện gì đang diễn ra, Mạc Thanh Ngải chỉ có thể không nói gì, tình yêu tới cùng là cái gì mà có thể hành hạ bọn họ tới mức này, cô cho rằng mình mất đi Nhan Hàn Thành thì vẫn còn Nguyễn Phi hạnh phúc, bây giờ, toàn bộ đều trống rỗng rồi.

"Phi Phi..."

Vừa nói ra miệng, đột nhiên Mạc Thanh Ngải cảm thấy buồn nôn, cô chạy vào WC theo bản năng.

Nguyễn Phi hoảng sợ, nhảy xuống giường chạy vào WC, nhìn Mạc Thanh Ngải đang nôn vào bồn cầu, đi tới vô lương cho cô: "Tiểu Ngải, cậu làm sao vậy?"

Mạc Thanh Ngải tái mặt quay đầu lại, cười cười: "Đừng lo lắng, chắc là ăn thức ăn hỏng, đột nhiên thấy buồn nôn thôi."

Nguyễn Phi lo lắng: "Tiểu Ngải, tháng trước đi cá (chu kỳ kinh nguyệt) tới lúc nào?"

Sắc mặt Mạc Thanh Ngải càng thêm khó coi, bởi vì. Điều này nhắc cô một sự thật đã bị cô lãng quên, đi cá chưa tới.

Nhìn sắc mặt của Mạc Thanh Ngải, Nguyễn Phi không phân vân kéo Mạc Thanh Ngải tới bệnh viện, sau đó hai người ra khỏi bệnh viện rất nhanh, về mặt cả hai đều cực kỳ khó coi.

Bởi vì bên tai các cô còn vang lên lời chẩn đoán của bác sĩ: "Mạc tiểu thư, chúc mừng cô, cô đã mang thai hơn một tháng rồi."

Đi trên con phố nhỏ, Nguyễn Phi nhẹ nhàng hỏi: "Cậu định làm như thế nào."

"Không biết."

Tiếp đó Nguyễn Phi nói ra sự thật tàn khốc: "Là của ai?"

"... Thật sự tở, cũng không rõ."

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Nhỏ Của Đại Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22

Ánh đèn vàng yếu ớt khiến chiếc tủ đầu giường càng tỏ vẻ cô đơn.

Cô ngồi trên giường, mượn ánh đèn ấy, đắm chiêu nhìn chăm chăm vào khuôn mặt người đàn ông đang cười quỵn rũ trên bìa tạp chí, ngón tay nhẹ nhàng xoa má anh ta.

"Mạc Thanh Ngải, cậu có phải con ruột không vậy, động vật sinh ra cũng không đến nỗi như cậu."

"Mạc Thanh Ngải, cậu đừng lên mặt."

Chợt bên tai vang lên giọng nói trêu đùa của anh, khiến cô không ngừng nhủ mảy, trước kia, người kia luôn đả kích cô như vậy, không bao giờ có vẻ mặt hòa nhã.

"Em thấy tên gọi 'Nhan phu nhân' có dễ nghe không?"

Chợt bên tai lại vang lên giọng nói trầm thấp dịu dàng của anh, khiến cô không nhịn được mà cười nhẹ, trước kia, cũng không phải anh không yêu cô, chỉ là anh có cách riêng của mình.

Anh... Có vẻ không thay đổi gì, năm năm, vẫn khiến cô không biết phải làm thế nào, dù là tốt hay xấu.

Hai mắt mờ nước, cô như thấy ánh mắt cuối cùng anh dành cho mình, lạnh lùng như vậy, vô cùng thất vọng về cô, sao cô có thể không hối hận được, chỉ là không trở về quá khứ được nữa rồi.

Cô đã từng nghĩ tới, có khả năng sẽ gặp anh, kiêu ngạo nói với anh, cô không chọn sai, cô đã sinh ra con của họ, vì đứa bé... Cô vô cùng dừng cảm dù mang thai vẫn cố gắng làm việc, vô cùng dừng cảm gọi điện báo bệnh viện rằng mình sắp sinh, vô cùng dừng cảm chịu đựng ánh mắt dành cho bà mẹ độc thân, vô cùng dừng cảm chấp nhận mọi thứ.

Nhưng khi màn đêm buông xuống, hiện thực vẫn rất tàn khốc, nhắc nhở cô mọi thứ đều là giả.

Không biết đã nhìn như vậy bao lâu, đột nhiên một tiếng đẩy cửa vang lên, cô quay đầu nhìn về phía cửa theo bản năng.

Ngon đèn mờ ảo, tạo thành một bóng người thật dài ngoài cửa, anh... Vẫn là dáng vẻ đó, thân hình thon dài, khuôn mặt tuấn nữ, thỉnh thoảng lại hiện lên nụ cười châm chọc để cô bị mê hoặc, cô bất giác gọi nhẹ: "Nhan Hân Thành..."

"Tạch..."

Chỉ trong nháy mắt, ngon đèn sáng trưng, làm đau mắt Mạc Thanh Ngải, khiến cô phải trở về hiện thực, nhìn lại bóng dáng ở cửa... Không, đó không hề thon dài, nhỏ hơn nhiều lần so với hình bóng trong trí nhớ của cô, nhưng vẫn là thói quen nở nụ cười đùa giỡn, hai tay khoanh lại, ra vẻ oai như người lớn.

Giọng nói non nớt quen thuộc: "Mạc Thanh Ngải, hơn nửa đêm không ngủ mà làm gì vậy?"

Mạc Thanh Ngải sợ tới mức nhét tạp chí trong tay xuống gầm giường, thay thành khuôn mặt tươi cười nịnh nọt: "Mẹ? Mẹ đang chuẩn bị tài liệu cho ngày mai."

"Vậy à?" Bóng dáng nho nhỏ thông thả bước đến trước mặt Mạc Thanh Ngải: "Con không nhớ mẹ có thói quen mang công việc về nhà làm?"

"Ờ?" Mạc Thanh Ngải sờ sờ mũi: "Là tình huống đặc biệt..."

Cẩn thận nhìn bóng dáng trước mặt, đột nhiên Mạc Thanh Ngải đặc biệt khó hiểu, cuối cùng trong bọn họ là ai chăm sóc ai vậy, khụ khụ hai tiếng, Mạc Thanh Ngải dừng cảm ngắt đầu: "Được rồi, Mạc Thiên Dục, tốt xấu gì mẹ cũng là mẹ con, sao con đối với mẹ như vậy?"

Bóng dáng nho nhỏ... Mạc Thiên Dục tuy vẫn còn là trẻ khuôn nhưng khuôn mặt đã lộ ra vẻ tuấn tú, lông mày hơi nhích lên, không sai, đó là mẹ của bé, nhưng phải có dáng vẻ người mẹ bé mới phục, tính tình mẹ còn không chín chắn bằng bé.

Chỉ cần một nét mặt của Mạc Thiên Dục không giúp Mạc Thanh Ngải hiểu được ý nghĩ của bé, được không, cô không thể không thừa nhận mình còn không bằng đứa con trai năm tuổi của mình, nhưng mà... Mạc kệ chứ, cô vẫn là mẹ bé.

"Con còn nói mẹ, vậy còn con, giờ là mấy giờ mà con còn không đi ngủ?"

"Nửa đêm con tỉnh dậy đi uống nước nhìn phòng mẹ vẫn sáng đèn cho nên vào xem thử, con nói này mẹ, mẹ cảm thấy mình đang trống rỗng sao?"

"Biến đi!" Mạc Thanh Ngải nhe răng nhếch miệng, không tin có thể nghe được những lời đó từ miệng đứa trẻ: "Con con con... Con học ai vậy, cô giáo ở nhà trẻ dạy con à?"

Mạc Thiên Dục gõ gõ đầu, ra vẻ cầu xin: "Mẹ có thể hiểu con một chút không, một tháng trước con đã không học ở nhà trẻ nữa, nhảy lên lớp hai tiểu học rồi."

Cứng họng, Mạc Thanh Ngải cắn cắn ngón tay: "Như vậy à."

Được rồi, là cô sai, nhưng cái này sao có thể trách cô, ai bảo não của bé quá thông minh, không giống Tiểu Vũ... Đúng rồi, Mạc Thanh Ngải nhanh chóng nói sang chuyện khác: "Em đâu?"

"Mẹ nghĩ bây giờ em còn thức à, đã sớm bị con đỡ lên giường rồi." Mạc Thiên Dục tức giận đặt mông xuống giường Mạc Thanh Ngải.

Mạc Thanh Ngải có chút ghen tị: "Sao con đối xử với Tiểu Vũ tốt quá vậy, Tiểu Vũ cũng là đầu tôm, tính cách rất giống mẹ."

"Mẹ đừng nói với con, bây giờ mẹ còn ghen với cả bé gái năm tuổi." Mạc Thiên Dục bầy vẽ mặt ghét bỏ.

Hừ một tiếng, không nói chuyện, Mạc Thanh Ngải nhớ lại, sinh đôi hai bé con, may là khác trứng, nếu không đều giống tính cách của người kia thì cô sao chịu nổi, nhưng mà... Cũng không sao, cô đã kiên trì sinh ra, là con của anh.

Khẽ quay đầu, sau một lúc lâu nhìn Mạc Thiên Dục, cô không tìm được ôm bé, hôn nhẹ lên mặt bé.

"Mạc Thanh Ngải, nước miếng của mẹ." Mạc Thiên Dục bắt đắc dĩ muốn lau đôi má, định vùng vẫy lại bị Mạc Thanh Ngải ôm chặt vào ngực, mãi đến khi thấy trên cô có chút lạnh lẽo, Mạc Thiên Dục mới không lộn xộn, để mẹ mình tùy ý làm càn, ánh mắt cũng bất giác bay đến gầm giường, con người đen như mực nghiêng ngả.

Mạc Thanh Ngải khịt mũi, cô vẫn nín chặt, cô đã không tìm thấy người kai, vĩnh viễn không tìm thấy nữa rồi.

Thật lâu sau, Mạc Thiên Dục ngáp một cái, chui ra từ lòng Mạc Thanh Ngải: "Mẹ, con phải đi ngủ, mai còn đi học."

"Ừ..."

Mạc Thanh Ngải bữu môi nhìn con trai mình đi đến cạnh cửa, sau đó nhìn bé nghiêm túc quay đầu: "Mạc Thanh Ngải, mẹ đã ba mươi tuổi rồi, nếu không nhanh đi ngủ sẽ có nếp nhăn đó."

Mạc Thanh Ngải giận dữ: "Đi ngay đi, mẹ đã nói bao nhiêu lần rồi, mẹ 29 tuổi, 29!!! Không phải 30, con... đáng ghét."

"29, 30 chẳng khác gì nhau cả, con có ý tốt thôi."

"A a a, Mạc Thiên Dục, mẹ nguyên rửa con ăn mỳ ăn liền sẽ không có gói gia vị."

"Mạc Thanh Ngải, con nhắc cho mẹ, con không bao giờ ăn thứ đồ làm hại cơ thể đó."

"Hai ngày trước con nói... quảng cáo mì ăn liền sáng tạo làm gì?"

"Là con nói nó sáng tạo, chưa nói nó giới thiệu thành phần dinh dưỡng thật, quảng cáo mà cũng tin, Mạc Thanh Ngải, mẹ đọc sách đến ngu người rồi."

"Mạc Thiên Dục! Có muốn chết đi về phòng không."

"Chết? Yên tâm đi, con sẽ sống tốt mà quay về."

"Àm!"

Mạc Thanh Ngải ném gối vào cánh cửa vừa đóng chặt, tim vẫn tức giận đến mức đập mạnh, tiểu khốn kiếp... Tính cách giống y hệt cha nó...

Nhặt chí ngồi trở lại trên giường, đáng tiếc cuối cùng, không phải anh...

"Mẹ, người ta muốn tết tóc thật đẹp."

Một giọng nói non nớt mềm mại vang bên cửa phòng bếp, khiến Mạc Thanh Ngải đang luống cuống trong phòng bếp càng thêm nhức đầu.

Mạc Thanh Ngải vừa giả bộ rán trứng, vừa nói với cô bé đang mở to mắt đứng ở cửa: "Tiểu Vũ, bây giờ mẹ không rảnh, con tìm anh trai đi."

Mạc Tiểu Vũ bĩu môi, quay đầu nhào vào ngực Mạc Thiên Dục, uất ức chảy nước mắt: "Anh... Người ta muốn tết kiểu tóc thật đẹp nhưng mẹ nói không rảnh."

"Đừng khóc." Mạc Thiên Dục xoa đôi má trắng nõn của em gái: "Anh tết cho em."

Haiz, thờ dài trong lòng, nhìn Mạc Thanh Ngải đang bận rộn trong bếp, sao một bé trai như bé lại luôn phải làm những chuyện mà mẹ phải làm.

Chỉ chốc lát sau, Mạc Thanh Ngải bê bữa sáng đến phòng khách, la lên: "Thiên Dục, Tiểu Vũ, ăn sáng."

Mạc Tiểu Vũ chạy tới mẹ đầu tiên, khoe: "Mẹ, mẹ nhìn anh tết tóc đẹp không?"

Mạc Thanh Ngải không keo kiệt ôm con gái: "Đẹp quá, Tiểu Vũ nhà ta là bé gái xinh xắn nhất thế giới."

Tiếng cười khanh khách của Mạc Tiểu Vũ vang lên khắp phòng.

"Hai người có thể ngừng diễn trò mẹ con thâm tình vào lúc tám giờ được không, rất buồn nôn."

Mạc Thiên Dục đi ra, cầm theo cặp của mình và Tiểu Vũ đặt ngoài cửa, sau đó đi đến bàn ăn dùng cơm.

"Tiểu từ kia, mẹ không biết tay nghề con rất tốt đó, tết tóc cho em rất đẹp." Nói xong, Mạc Thanh Ngải ôm Tiểu Vũ tới bàn ăn, bắt đầu ăn cơm.

"Đề con nhắc một chút, em ấy biết con tết tóc đẹp, đây là lần đầu tiên em quán lấy mẹ đòi buộc tóc tôi, mẹ từ chối rồi."

"Vâng à..." Mạc Thanh Ngải ra vẻ ăn năn nhìn Tiểu Vũ: "Tiểu Vũ, là mẹ không tốt, về sao mẹ sẽ buộc giúp con."

Đương nhiên là Mạc Tiểu Vũ cũng biết không thể tin lời nói của mẹ mình, tùy ý gật đầu, sau đó nói: "Mẹ, khi nào thì con cao bằng anh, con và anh đều năm tuổi, sao con chỉ cao tới ngực anh?"

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Nhỏ Của Đại Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Chương 22.2

Mạc Thanh Ngải liếc Mạc Thiên Dục một cái: "Tiểu Vũ, chiều cao con phát triển bình thường, về sao sẽ cao, anh trai con không bình thường... À, không phải, vì anh là con trai nên sẽ cao hơn. Con chỉ cần ăn nhiều cơm sẽ cao."

"Vâng." Tiểu Vũ bắt đầu ăn.

"A... Con trai, mẹ bị muộn rồi, mẹ phải đi trước, dù sao trường mẫu giáo của em cũng ngay cạnh trường con học, con đưa em đi nhé..."

"Biết rồi." Mạc Thiên Dục không ngẩng đầu đáp lại.

Mạc Thanh Ngải đi rồi, đột nhiên Mạc Thiên Dục đứng dậy đi vào phòng Mạc Thanh Ngải, lôi quyển tạp chí từ gầm giường cô ra, khuôn mặt người đàn ông trên bìa trước ra trước mắt bé, khiến bé ngẩn người.

"Anh, anh làm sao vậy?"

Mạc Tiểu Vũ đột nhiên xuất hiện bên cạnh Mạc Thiên Dục, sau đó nhìn tạp chí trong tay bé, cười hì hì: "Anh, anh giống chú này quá."

Mạc Thiên Dục một tay nhét tạp chí lại gầm giường, một tay dắt em gái: "Tiểu Vũ, không được nói với mẹ là anh đã xem."

"Bí mật?" Mạc Tiểu Vũ ngẩng đầu, ngây thơ hỏi.

"Ừ."

"Vâng, không nói không nói, nhất định không nói."

"Ngoan, đi học thôi."

Nắm tay Mạc Tiểu Vũ, đi đến ngã tư, khuôn mặt nhỏ nhắn của Mạc Thiên Dục vẫn nghiêm túc, Mạc Tiểu Vũ gờ bức tranh trong tay lên: "Anh..."

Mạc Thiên Dục đang trong trạng thái suy tư nên không nghe thấy, Mạc Tiểu Vũ rút tay lại, đột nhiên một cơn gió thổi đến, Mạc Tiểu Vũ không cầm chặt khiến bức tranh bị gió cuốn ra đường.

Mạc Tiểu Vũ lập tức thoát khỏi tay Mạc Thiên Dục, chạy ra giữa đường nhặt tranh khiến người đi đường hét lên, bây giờ đang là giờ cao điểm, rất nhiều xe đi lại với tốc độ cực nhanh, một giây sau Mạc Thiên Dục cũng hoàn hồn, sợ tới mức sắc mặt tái nhợt vọt ra giữa đường kéo Mạc Tiểu Vũ về, một chiếc xe Benz dừng lại người hai anh em với khoảng cách chưa tới 2m.

Khóc lóc một lúc, Mạc Thiên Dục run run ôm chặt Mạc Tiểu Vũ, người lái xe cũng hét hồn, xuống xe hỏi: "Anh bạn nhỏ, hai cháu có làm sao không, có bị thương không?"

Mạc Thiên Dục bình tĩnh lại, cười rộ lên ra vẻ trẻ con: "Không sao ạ, xin lỗi chú, em gái con không hiểu chuyện lao ra giữa đường."

Khi ngẩng đầu, khiến lái xe ngây dại, đứa bé này.

Còn chưa hoàn hồn, Mạc Thiên Dục đã kéo Mạc Tiểu Vũ đi mất.

Nhìn Mạc Tiểu Vũ, Mạc Thiên Dục chưa từng giận dữ với em gái mình như vậy: "Mạc Tiểu Vũ, em vừa làm gì! Em có biết như vậy rất nguy hiểm không? Biết sai chưa?"

Đôi mắt to tròn của Mạc Tiểu Vũ ứa lệ, nắm lấy ống tay áo Mạc Thiên Dục: "Anh đừng giận Tiểu Vũ, em biết sai rồi, lần sau sẽ không thế nữa."

Mạc Thiên Dục lại mềm lòng, cầm tay em gái: "Không phải anh giận, lúc này rất nguy hiểm, nếu Tiểu Vũ xảy ra chuyện, mẹ và anh phải làm thế nào?"

Anh trai dịu dàng khiến Mạc Tiểu Vũ càng khóc lớn: "Hu... Nhưng bức tranh anh vẽ cho Tiểu Vũ bị gió thổi đi..."

"Bé ngốc." Lau nước mắt trên mặt Tiểu Vũ, anh ùi: "Đó chỉ là một bức tranh thôi mà, anh sẽ vẽ thật nhiều tranh cho em."

"Không được... Tranh anh vẽ Tiểu Vũ, Tiểu Vũ không muốn mất."

"Được rồi được rồi, đừng nói với mẹ để mẹ không phải lo lắng, đi, đi nhà trẻ."

"Vâng." Mạc Tiểu Vũ cười, cất bức tranh yêu quý đi.

Lái xe quay đầu lên xe, vẫn còn ngây người.

Người đàn ông ngồi ghế sau đeo kính, không nhìn rõ vẻ mặt, tiếng nói trầm thấp dễ nghe: "Lão Đinh, đâm vào người à?"

Lão Đinh vội nói: "Không phải không phải, Nhan tiên sinh, là hai đức bé, nhưng may mà không đụng vào."

"Vậy thì đi được, lái xe đi."

"Chỉ là."

"Chỉ là cái gì?"

"À, không có gì."

Nghĩ tới nghĩ lui, lão Đinh vẫn không nói ra điều gì, dù sao người giống người rất nhiều, Nhan tiên sinh nhà lão là độc thân, không thể nào có con riêng được, ừ, chắc là không phải... Nhưng giống nhau đến vậy, không phải con riêng thì lão gặp quỷ rồi.

Cuối cùng lão Đinh vẫn nuốt lời nói vào bụng.

Người đàn ông đeo kính ngồi ghế sau... Nhan Hàn Thành gỡ kính mắt xuống, nhìn ra ngoài cửa sổ, lòng mảy mảy lại, từng nghĩ không bao giờ quay lại thành phố này nữa, nhưng nơi này có cha mẹ anh, còn có cô, đã cảnh cáo mình phải quên đi người đó, nhưng đúng là rất khó.

Giống như anh nói, những thứ này đều là thói quen, có thể nào cũng không thay đổi được, chỉ là một lần bị thương đã khiến anh sợ hãi, anh sợ mình làm gì cũng bị phủ nhận, vậy còn có ý nghĩa gì nữa?

Trên xe, một giọng nói miễn cưỡng của cô gái vang lên: "Nghĩ đến cô ấy?"

"À?"

"Mạc Thanh Ngải"

Nhan Hàn Thành nhíu mày, cô gái này thật đáng ghét, nói gì cũng thẳng như vậy, không cho anh chút mặt mũi nào: "Đường Yên, tôi đã nói đừng nói tên này với tôi."

"Thôi đi." Đường Yên vừa son móng tay vừa nói: "Nói ra chuyện lần đó đúng là làm anh tổn thương, nhưng nếu không phải đột nhiên tôi và Lam Ninh gặp chuyện ngăn anh tôi tin anh sẽ không nhận được mà quay về tìm cô ấy, chỉ là thời gian càng kéo dài càng làm anh không đủ dũng cảm thôi."

"Cô đừng tự suy diễn, đây là chuyện giữa tôi và cô ấy, không liên quan đến các người."

"Anh đừng mạnh miệng như thế, anh đã làm quá nhiều cho tôi và Lam Ninh, từ giờ trở đi không cần lo cho chúng tôi nữa, hãy nghĩ cho mình đi, nói không chừng cô ấy vẫn đang chờ anh, chuyện kia tôi sẽ đi giải thích."

"Không cần." Mặt Nhan Hàn Thành đông lại, nếu chuyện đó còn cần giải thích, anh càng không hiểu được cô, cô chính là người trong lòng anh sao?"

"Huống hồ... Không chừng cô ấy đã lập gia đình rồi."

Những lời này khiến lòng Nhan Hàn Thành xoắn lại, nếu cô đã lập gia đình thì anh làm thế nào? Mất đi cuộc sống và mọi suy nghĩ, nên đi tiếp thế nào?

Có không?

Đường Yên không hỏi, cô chỉ gặp qua Mạc Thanh Ngải một lần, nhưng cũng có thể tự tin trả lời sẽ không, Mạc Thanh Ngải không phải loại người như vậy, nhưng tại sao Mạc Thanh Ngải luôn nghi ngờ Nhan Hàn Thành? Chẳng lẽ tự Nhan Hàn Thành không nghĩ tới?

Thôi, việc gì cô phải làm gà mẹ?

"Lần này về bao lâu?"

"Xong chuyện làm ban giám khảo cho cuộc thi vẽ thiếu niên thế giới sẽ đi."

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Nhỏ Của Đại Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Chương 23.1

"Oa, xem này, anh ấy đẹp trai quá..., nhìn một cái mà tim tôi đã say rồi."

"Cô đúng là đồ háo sắc, bề ngoài không phải thứ quan trọng nhất, quan trọng là... Anh ta có nhiều tiền không..."

"Cái này còn phải nói, anh ấy không phải họa sĩ trẻ như lúc trước, bây giờ yêu cầu anh ấy vẽ tranh rất khó, nghe nói không phải có tiền là mua được đâu."

"Ồi... Người đàn ông kim cương độc thân như vậy không đến lượt chúng ta đâu, à, đúng rồi, cô bảo anh ấy tên gì?"

"Ngốc, Nhan Hàn Thành mà cũng không biết."

Đi vào phòng nghỉ, nghe thấy một đám con gái háo sắc bàn luận, động tác của Mạc Thanh Ngải thoáng ngưng, sau đó lại làm ra vẻ không có gì đi đến pha cà phê.

Khi chuẩn bị ra khỏi phòng nghỉ...

"Cô nghe nói gì chưa?"

"Nghe gì?"

"Nhan Hàn Thành đó, về nước hai ngày trước, làm giám khảo cho cuộc thi vẽ thiếu niên thế giới."

"Há? Thật sao, không biết tổng biên cử ai đi phỏng vấn đây"

"Ngốc, đương nhiên là phải tranh thủ giành lấy rồi."

"Rầm..."

Một tiếng kêu lớn ngắt lời thảo luận của đám con gái háo sắc, họ đồng loạt quay đầu, thấy Mạc Thanh Ngải làm rơi cốc cà phê xuống đất, sắc mặt trắng bệch.

Nữ chính háo sắc nghi ngờ: "Mạc Thanh Ngải, cô có khỏe không, nóng quá à?"

"Ờ? Tôi không sao." Mạc Thanh Ngải hoàn hồn cười cười, lập tức ngồi xổm xuống thu dọn: "Các cô cứ tiếp tục đi, tôi chỉ bị trượt tay thôi."

Nhóm người háo sắc lại quay đầu tiếp tục bàn luận, Mạc Thanh Ngải dọn sạch mảnh vỡ rồi vội vã đi ra khỏi phòng nghỉ, trở về bàn làm việc của mình.

Anh... Đã quay về?

Đầu cô ong ong, không thể suy nghĩ được việc khác, anh thật sự đã quay về? Cô bất giác nhe răng, không hiểu nổi tâm trạng lúc này của mình, vừa mong đợi lại vừa sợ hãi.

Hai tiếng bước chân vang lên, Mạc Thanh Ngải ngây ngốc ngẩng đầu, nhìn về phía người tới.

"Mạc Thanh Ngải, em làm sao vậy?" Người tới - tổng biên tập có vẻ đang bị dọa, lo lắng hỏi.

Cô làm sao vậy?

Mạc Thanh Ngải sờ mặt theo phản xạ, thật ướt, cười cười: "À, mắt em hơi mỏi, vừa tra thuốc nhỏ mắt, tổng biên có việc gì ạ?"

"Ừ, em vào phòng tôi một lát."

Tĩnh táo lại, Mạc Thanh Ngải đi vào văn phòng cùng tổng biên.

"Tiểu Ngải, tôi định cho em đến cuộc thi về thiếu niên thế giới đề phỏng vấn!"

"Cái gì?" Đột nhiên Mạc Thanh Ngải nhớ ra chuyện nhóm người háo sắc kia vừa nói: "Sao đột nhiên lại cử em đi phỏng vấn, trước giờ em chỉ phụ trách việc biên tập thôi."

Tổng biên lắc đầu: "Tôi thật không hiểu nổi em, sao lại trốn phía sau để che giấu tài năng, rõ ràng làm tổ trưởng tòa soạn "Gossip" nổi tiếng, kinh nghiệm phong phú, lại đến tòa soạn này làm việc như dùng dao trâu mổ gà, còn không chịu bộc lộ tài, tòa soạn chúng tôi cần năng lực của em, hi vọng lần này em không phụ sự kỳ vọng của tôi, làm thật tốt lần phỏng vấn này."

"Em..." Mạc Thanh Ngải nói nhỏ: "Lúc trước em đã nói với tổng biên, em không có sự nỗ lực phấn đấu, chỉ cần có tiền lương là được, chuyện tốt thế này tổng biên cho người khác đi làm đi."

"Mạc Thanh Ngải!" Tổng biên có chút nghiêm khắc: "Không chỉ vì em mà còn vì hai đứa con, bây giờ tiền lương của em chỉ vừa đủ cho hai đứa con ăn no mặc ấm, về sau còn chuyện đi học thi làm thế nào, tôi đang cho em cơ hội thăng chức, sao em không nghĩ rộng ra một chút."

Vẫn biết tổng biên có chút thiên vị mình, nhưng cô chỉ vừa ổn định tâm trạng, sợ phải gặp anh: "Chuyện này... Trừ cuộc phỏng vấn này, lần sau chị giao việc gì em cũng làm."

"Không được!" Tổng biên không hiểu suy nghĩ của Mạc Thanh Ngải, nghĩ rằng cô đang dùng chiến thuật kéo dài: "Bắt đầu từ bây giờ, tôi giao nhiệm vụ cho em thì em phải làm, nếu không làm thì về sau không cần làm nữa."

"Tổng biên..." Mạc Thanh Ngải gọi nhỏ, biết tổng biên tập chỉ đang uy hiếp mình chứ không có ý gì, thôi, không phải lấy tin tức, không nhất định cô sẽ gặp anh, hưởng hồ... Chẳng lẽ bây giờ cô thật sự không muốn gặp anh sao?"

"Được rồi. Em làm."

Tổng biên lại tươi cười: "Vậy là đúng rồi, đây là thẻ ra vào của em, địa điểm là hội trường dưới mặt đất của tập đoàn Văn Khôn, chủ nhật này."

"Cái gì? Con muốn tham gia cuộc thi về thiếu niên thế giới!???"

Mạc Thanh Ngải đang ăn cơm thì phun ra, lúc lâu sau vẫn chưa lấy được tinh thần.

Mạc Thiên Dục nhảy xuống ghế dựa, rót chén nước đưa cho Mạc Thanh Ngải, Mạc Tiểu Vũ đi tới đằng sau Mạc Thanh Ngải, đôi tay trắng mềm nhẹ nhàng xoa lưng cho Mạc Thanh Ngải, giúp cô đỡ sặc.

"Mẹ, tuần trước con đã nói với mẹ, không phải con muốn tham gia mà là trường cửu con đi."

"Không được không được." Mạc Thanh Ngải túm chặt Mạc Thiên Dục, ôm bé ngồi lên chân mình: "Thiên Dục, mẹ nói với con... Khụ Khụ, việc này, lần này con không thể tham gia, tuyệt đối không thể, nhất định không thể."

Nét mặt non trẻ nhũn nhẽo, không thể hiểu được: "Sao lại không thể?"

Mạc Tiểu Vũ cũng dựa vào chân Mạc Thanh Ngải: "Đúng vậy đúng vậy, mẹ... sao anh không thể, anh vẽ tranh rất giỏi, nhất định sẽ được giải nhất, Tiểu Vũ cũng phải đi xem anh vẽ tranh."

"Bởi vì..."

Mạc Thanh Ngải cũng hết đường chối cãi, bởi vì sao, chẳng lẽ phải nói với con mình, cha con làm ban giám khảo, không thể để cho cha nhận ra con, ai bảo con giống cha con như từ một khuôn đúc ra?

"Bởi vì sao?" Tay Mạc Thiên Dục vỗ vào má Mạc Thanh Ngải: "Cho con một lý do chính đáng."

"Không có lý do gì cả, dĩ nhiên là con không cho đi là không cho đi."

Nhảy ra vòng ôm của Mạc Thanh Ngải, Mạc Thiên Dục ngồi vào chỗ khác trên bàn ăn, con người đen như mực vô cùng nghiêm túc: "Mẹ, mẹ đã nói nhà ta là gia đình dân chủ, bất cứ chuyện gì cũng có thể thương lượng, bất cứ chuyện gì vô lý cũng có thể phản bác, bây giờ mẹ đang chuyên chế đó."

Mạc Tiểu Vũ háp tấp chạy đến bên cạnh Mạc Thiên Dục rồi ngồi xuống, cho dù không hiểu cũng đi theo phụ họa: "Đúng vậy đúng vậy, chuyên chế."

"Hai con..." Mạc Thanh Ngải chán nản, xấu hổ gào to: "Mặc kệ, mẹ là mẹ các con, con phải nghe mẹ."

"Mạc Thanh Ngải." Giọng nói non nớt cổ ra vẻ trưởng thành chỉ dạy: "Không cần lần nào không nói lại bọn con cũng dùng chiêu này, vô dụng rồi, nếu lần này mẹ không đưa ra lý do, con nhất định không nghe."

Vỗ ngực để hít thở thông, Mạc Thanh Ngải quyết định dùng cách dụ dỗ, sau đó hạ giọng khuyên bảo: "Thiên Dục, mẹ, mẹ có nỗi khổ riêng, lần này con nghe có, được không..."

Lấy tình để bé cảm động?"

Mạc Thiên Dục nhếch miệng nhỏ, sau đó, chậm rãi lắc đầu.

"Được rồi được rồi, tùy con!!"

Nói xong, Mạc Thanh Ngải quay về phòng, thở hắt hắt, nhưng khi vừa đóng cửa lại, cô bắt đầu nheo mắt tính toán.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Nhỏ Của Đại Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Chương 23.2

Mạc Thiên Dục, con mềm không được cứng không xong, vậy thì đừng trách mẹ!

Mạc Tiểu Vũ lo lắng nhìn Mạc Thiên Dục, cắn cắn ngón tay mập mập: "Anh, mẹ nổi giận à?"

Mạc Thiên Dục bĩu môi, kéo ngón tay Tiểu Vũ đang ngậm trong miệng ra: "Anh đã nói bao nhiêu lần rồi, ngón tay rất bẩn, không được cắn ngón tay, mẹ không tức giận, đang ăn vạ đó."

"Ăn vạ là gì?"

"Ví dụ trước giờ con anh không cho Tiểu Vũ ăn bánh, Tiểu Vũ sẽ túm ống quần anh, nằm dưới đất không chịu đứng dậy."

"À... Mẹ cũng thế sao?"

"Ừ, cũng không khác lắm."

Mạc Thanh Ngải, đừng tưởng rằng con không biết mẹ nghĩ gì.

Đôi mắt mờ màng mở to, Tiểu Vũ ôm thỏ trắng, kéo chiếc váy thật dài đi tới phòng Mạc Thanh Ngải, giọng nói nũng nịu: "Mẹ, dậy đi, anh nói mẹ có lịch hẹn phỏng vấn vào chủ nhật, mẹ... Mẹ?"

Dụi mắt, thấy trên chiếc giường lộn xộn đã không còn bóng dáng Mạc Thanh Ngải, vội vàng chạy về phòng tìm Mạc Thiên Dục: "Anh, không thấy mẹ nữa, mẹ không có trong phòng."

"Vậy à?"

Mạc Thiên Dục khó khăn kéo cái ghế tới tủ để đồ, leo lên, cố gắng mở ngăn tủ trên cùng, lấy ra màu mình hay dùng, các loại bút vẽ, sau đó đưa cho Mạc Tiểu Vũ đỡ rồi trèo xuống.

"Anh, anh không lo cho mẹ sao?"

"Tiểu Vũ, bây giờ người chúng ta lo là chính mình."

"Sao lại thế?"

Nhận lấy dụng cụ vẽ tranh, nhét vào túi sách nhỏ của mình, Mạc Thiên Dục vừa kéo chiếc ghế về chỗ cũ vừa nói: "Em đi nhìn xem, cửa có thể mở ra không?"

Tiểu Vũ hấp tấp chạy đi, sau đó quay về bên cạnh Mạc Thiên Dục, hét chối tai: "Anh, không mở được cửa, hình như bị khóa ở bên ngoài rồi."

Lại chiều cũ, sao mẹ bé không đổi được trò mới nào vậy.

"Tiểu Vũ, em đi lấy chùm chìa khóa trong hộp nhạc của anh lại đây."

Khuôn mặt trắng mịn của Tiểu Vũ lại tươi cười, sau đó vui vẻ giơ tay nói: "Tuân mệnh."

Nhẹ nhàng mở cửa ra, khuôn mặt nhỏ nhắn của Mạc Thiên Dục vô cùng đắc ý: "Tiểu Vũ, nhanh đánh răng rửa mặt, nếu không thì anh bị muộn mất."

Sau khi Mạc Thiên Dục và Mạc Tiểu Vũ chuẩn bị xong, đi thẳng tới địa điểm tổ chức cuộc thi, tập đoàn Vân Khôn.

Tập đoàn cấp thế giới, cuộc thi cấp thế giới, quả nhiên không giống bình thường.

Lúc này, cửa chính của tập đoàn Vân Khôn xuất hiện không ít những chiếc xe xa hoa, rất nhiều người trong thương giới và giới chính trị đều hi vọng con cái nhà mình có thể bộc lộ hết tài năng trong cuộc thi, cho dù không vì tiền đồ của bọn trẻ, chúng thành công cũng có thể mang lại lợi ích lớn cho họ.

Bóng dáng nho nhỏ của Mạc Thiên Dục và Mạc Tiểu Vũ bị cuốn vào dòng người, Mạc Thiên Dục nắm chặt tay Mạc Tiểu Vũ: "Tiểu Vũ, đi theo anh, đừng chạy lung tung."

May mà đáng về trẻ con không được chú ý, nên bọn họ đi qua cửa rất nhanh, tiến vào đại sảnh tập đoàn Vân Khôn.

Mạc Tiểu Vũ ngẩng đầu, nhìn đồ trang trí xanh vàng rực rỡ: "Oa, anh trai, nơi này đẹp quá, don đều là vàng."

Kéo Mạc Tiểu Vũ đến bên cạnh một cái ghế sofa: "Tiểu Vũ, em ngồi đây đợi anh, anh đi hỏi địa điểm chính xác tổ chức cuộc thi."

"Vâng."

"Không được ra ngoài, nhất định phải đợi anh về."

"Vâng."

Mạc Thiên Dục vừa đi, Mạc Tiểu Vũ liền ngồi yên lặng trên ghế sofa, không ít người đi qua cũng phải ngoái lại nhìn, bởi vì bé mặc váy ren, xinh đẹp như một con búp bê sứ, hai tay đặt trên làn váy, giống khuê nữ được giáo dục tốt, làm cho người ta không khỏi suy đoán, đây là thiên kim của tập đoàn nào.

Không biết đã đợi bao lâu nhưng Mạc Tiểu Vũ vẫn không thấy anh trai, có phần sốt ruột.

Đột nhiên đại sảnh xuất hiện một đám đông, mọi người đồng loạt đi vào, vô cùng ồn ào.

"Nhan tiên sinh, lần này trở về ngài định ở lại trong bao lâu?"

"Nhan tiên sinh, nghe nói người đạt giải nhất cuộc thi này sẽ do tự tay ngài đào tạo, làm học trò của ngài phải không ạ?"

"Nhan tiên sinh, ngài về vì cuộc thi hay vì người bạn tốt của ngài - tổng giám đốc Cận của tập đoàn Vân Khôn cũng trở về?"

"Nhan tiên sinh, nghe nói ngài đã có đối tượng kết hôn phải không?"

... ..

Thì ra là một trong số ban giám khảo, người Hoa duy nhất đạt được danh hiệu của hiệp hội họa sĩ Ý, nhận được nhiều sự chú ý - Nhan Hàn Thành đang tiến vào tập đoàn Vân Khôn.

Các nhân viên an ninh vây quanh người Nhan Hàn Thành để bảo vệ, Nhan Hàn Thành vẫn luôn đeo kính, mặt không chút thay đổi, mặc kệ đám người đang chen chúc xô đẩy, người quản lý bên cạnh Nhan Hàn Thành cũng vội vàng hô to: "Xin mọi người hãy bình tĩnh, tạm thời Nhan tiên sinh sẽ không trả lời bất cứ câu hỏi nào, sau này chúng tôi sẽ tiếp đãi mọi người, hi vọng lúc đó mọi người sẽ tới đông đủ, nhường một chút, làm ơn nhường một chút."

"Nhan tiên sinh, Nhan tiên sinh."

Cách đó không xa, Mạc Tiểu Vũ ngồi trên sofa ngơ ngác nhìn Nhan Hàn Thành trong đám người, đôi mắt to tròn càng lóe sáng, cười lên: "Oa, là chú ấy... Chú có khuôn mặt giống anh trai y đúc."

Đột nhiên, đám người đi đến cạnh Mạc Tiểu Vũ, bé sợ tới mức nhảy xuống ghế né vào một góc, đám người càng ngày càng gần, mọi người xô đẩy nhau làm Mạc Tiểu Vũ vô cùng sợ hãi, may mà bé trốn vào góc nên bị xem nhẹ, không bị ai giẫm vào.

Sau đó, Mạc Tiểu Vũ thấy một cánh cửa cạnh ghế sofa đang mở ra, theo bản năng, bé bò vào trong phòng, ngăn cách với đám người nhón nhào bên ngoài, có thể yên tĩnh rồi.

Đi vào phòng riêng, Nhan Hàn Thành bỏ kính xuống, nói với người quản lý: "Con bao lâu thì bắt đầu cuộc thi?"

"Nhan tiên sinh, còn khoảng hai tiếng."

"Ừ, tôi vào phòng nghỉ ngơi một chút, sau đó sẽ tự xuống hội trường dưới đất, cậu đi xử lý đám nhà báo kia, tôi nghĩ cậu hiểu ý tôi."

"Đã hiểu." Nói xong, người quản lý mở cửa đi ra ngoài.

Bước lên mấy bước, Nhan Hàn Thành khẽ dừng lại, vì anh cảm giác tay áo mình đang bị một lực yếu ớt kéo, quay đầu, anh thấy Mạc Tiểu Vũ.

Dáng người nhỏ bé, chỉ cao tới đùi anh....

Lại khiến hô hấp của anh như ngừng lại, toàn thân cứng ngắc, không thể tin được mình có bị hoa mắt không, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng mịn, đôi mắt to tròn, miệng nhỏ khẽ chu đôi môi hồng hào, bé gái này, chính là "cô" trong trí nhớ.

Mọi suy nghĩ quay cuồng trong đầu, d,Odylq,d Nhan Hàn Thành bắt giác quát: "Buông ra."

Miệng Mạc Tiểu Vũ khẽ chu, đôi mắt to tròn lập tức chứa đầy nước mắt, lại cố nén không chịu chảy ra, tay nhỏ khẽ động, từng ngón tay mập mập bỏ ra.

Lực kéo trên ống tay biến mất, Nhan Hàn Thành lại có cảm giác mát mát khó hiểu, ổn định tinh thần, Nhan Hàn Thành sợ hãi phát hiện mình đã dọa một bé gái không hiểu biết gì, hối hận ngồi xổm xuống, xoa xoa mặt bé: "Thật xin lỗi, vừa rồi chú bị dọa, không phải chú cố ý."

Mạc Tiểu Vũ nghe Nhan Hàn Thành nói, liền lập tức cười lên, khịt mũi, giọng nói mềm mại: "Không sao, cháu tha lỗi cho chú, mẹ nói biết sai có thể sửa là đứa bé ngoan."

Nhan Hàn Thành bật cười, không nhìn được đưa tay ôm thân thể mềm mại, một cảm giác áp áp lên vào trái tim lạnh băng của anh: "Ngao, nói cho chú biết, con vào bằng cách nào?"

"Người ta ngồi trên ghế sofa đợi anh trai, nhưng đột nhiên của rất nhiều người, con sợ quá nên bò vào đây." Có vẻ Mạc Tiểu Vũ cũng rất thích Nhan Hàn Thành, cười tí mắt vươn đôi tay ngắn ngủn ôm cổ Nhan Hàn Thành, thì ra càng nhìn gần, chú càng giống anh trai.

Trong lòng run rẩy, Nhan Hàn Thành không biết đây là cảm giác gì, sao lại quen thuộc như vậy, cười khổ, Nhan Hàn Thành, mày làm sao vậy, chỉ giống cô ấy... Được rồi, cho dù bé là phiên bản của cô thì sao, cũng không phải của mày, mày cần gì mua dây buộc mình.

"Vậy con ở cùng chú đi, xong việc chú sẽ đưa con đi tìm mẹ và anh trai được không?" Thật sự là Nhan Hàn Thành không kiềm chế được xoa đầu Mạc Tiểu Vũ, nếu năm năm trước họ kết hôn thuận lợi, có lẽ cũng đã có một bé gái đáng yêu như vậy.

"Vâng."

Mạc Tiểu Vũ ngoan ngoãn dựa đầu vào vai Nhan Hàn Thành, mùi của chú thật thơm, giống anh trai, rất thoải mái.

"Đúng rồi, con tên gì?"

"Tiểu Vũ, con tên là Tiểu Vũ."

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Nhỏ Của Đại Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Chương 24

Ngồi đối diện với Mạc Tiểu Vũ, Nhan Hàn Thành không hề di chuyển ánh mắt mà nhìn bé chăm chăm, thân hình nhỏ nhỏ ngồi nghiêm túc trên ghế sofa, lấy một quyển truyện trong ba lô nhỏ bên người ra đọc, khi thì mỉm cười, khi thì nhăn nhó.

Cuối cùng Nhan Hàn Thành cũng không nhìn được, dịu dàng hỏi: "Tiểu Vũ, đang đọc truyện gì vậy?"

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiểu Vũ ngược lên, cười với Nhan Hàn Thành, đôi mắt to thể hiện vẻ đắc ý: "Đọc "Công chúa ngủ trong rừng", chú biết truyện này à?"

Công chúa ngủ trong rừng..

Nhan Hàn Thành có chút hốt hoảng, hình như bên tai vang lên một giọng nói mơ màng: "Nhan Hàn Thành, cậu nói có phải mỗi người đều có một hoàng tử của riêng mình không, có thể trao một nụ hôn trong lúc mình mê man để đánh thức mình, oa, lãng mạn quá..."

"Chú..."

Nhan Hàn Thành quay đầu nhìn bóng dáng nhỏ trước mặt, nhẹ nhàng nói: "Chú không biết"

"Con kể cho chú được không?"

Nhìn ánh mắt mong đợi của Mạc Tiểu Vũ, Nhan Hàn Thành bật cười gật đầu.

Thật ra truyện của Mạc Tiểu Vũ chủ yếu là tranh vẽ, rất ít chữ, nhưng bé có thể nói sinh động như thật, có vẻ đối với câu chuyện đã hiểu đến mức không thể hiểu hơn, thật lâu sau, Nhan Hàn Thành yên lặng nghe xong câu chuyện, sau đó nghe Mạc Tiểu Vũ nói: "... Mẹ đã từng nói, mỗi người đều có một hoàng tử của riêng mình, sẽ trao cho mình một nụ hôn lúc mình gặp khó khăn, giải trừ mọi đau khổ của mình."

Nhan Hàn Thành nở nụ cười mất tự nhiên, khích lệ: "Đúng vậy, Tiểu Vũ đáng yêu như vậy, nhất định sẽ có hoàng tử của mình đến giúp con."

"Chú làm hoàng tử của Tiểu Vũ sao?" Miệng nhỏ khê chu, Mạc Tiểu Vũ cười lên, nhưng giọng nói rất nghiêm túc: "Chú nói muốn làm, Tiểu Vũ có thể cho chú hôn nhẹ..."

Không hiểu sao trong nháy mắt đó cảm giác thiếu tự nhiên biến mất, Nhan Hàn Thành không kìm lòng được ngồi xuống bên cạnh Tiểu Vũ, ôm bé ngồi ở chân mình, đau lòng: "Vì sao muốn chú làm hoàng tử của Tiểu Vũ?"

"Bởi vì... Tiểu Vũ thích chú." Còn nữa, dáng vẻ của chú rất giống anh trai, nhưng anh trai là anh trai, không thể làm hoàng tử, Mạc Tiểu Vũ quý quá nhớ lại.

Xoa đôi má hồng hào của Tiểu Vũ, Nhan Hàn Thành hôn nhẹ bé, râu ria chọc vào gây ngứa làm Tiểu Vũ cười không ngừng: "Vậy về sau chú là hoàng tử của Tiểu Vũ, không thể hôn người khác đó..."

Không thể hôn người khác? Nhan Hàn Thành nuông chiều cười: "Được."

Đột nhiên thấy một dãy số trên quyền truyện: "Tiểu Vũ, đây là số điện thoại di động của mẹ cháu sao?"

"Vâng, mẹ nói nếu không tìm thấy mẹ thì nhờ chú cảnh sát gọi điện cho mẹ."

".... Vì sao không nói cho chú biết sớm."

"Chú là chú, không phải là chú cảnh sát."

Nhan Hàn Thành thấy trên đầu xuất hiện ba vạch đen, cô nhóc này thật bướng bỉnh giống người nào đó, nhưng anh gặp người như vậy là không còn biện pháp.

Nói xong, Nhan Hàn Thành lấy điện thoại ra nhắn.

"Tiểu Vũ, chờ ở đây một chút, mẹ sẽ lập tức đến đón cháu."

Khuôn mặt nhỏ nhắn có chút ngơ ngác, vậy thì bé không được ở cùng với chú nữa rồi, hoàng tử của bé phải làm sao bây giờ?

Mạc Thiên Dục quay lại sô pha, lòng nóng như lửa đốt, bóng dáng nhỏ chạy khắp nơi hỏi: "Xin hỏi, có nhìn thấy một bé gái năm tuổi, mặc váy ren không à?"

Đừng nói là ở đây có rất nhiều bé gái mặc váy ren, mà cơ bản là mọi người cũng không để ý đến một bé gái nhỏ.

Mạc Thiên Dục vô cùng tự trách vì đã để lạc mất em gái.

Nhìn đồng hồ ở đại sảnh, chỉ còn nửa tiếng nữa là bắt đầu cuộc thi, bây giờ bé phải làm gì?

Khẽ cắn môi, Mạc Thiên Dục tự nói với mình, em gái chỉ có một, cuộc thi còn rất nhiều cơ hội, trước tiên bé phải tìm em gái mới đúng.

Vừa xoay người, áo bé đã bị một lực nắm lấy, cả người bé nhỏ bị nhấc lên, chân vung vẩy trong không trung: "Là ai? Buông ra."

"Mạc Thiên Dục!" Giọng nói giận dữ vang lên: "Chết tiệt, sao con lại ở đây, rõ ràng mẹ đã khóa chặt cửa, sao con lại không nghe lời như vậy, mẹ đã nói rồi, lần này không thể tham gia."

Mạc Thanh Ngải ngừng nói, cẩn thận nhìn ngó xung quanh, cô không hi vọng gặp người quen ở đây.

Mẹ?

Mạc Thiên Dục cố gắng ngược lên nhìn, một bộ đồ thể thao màu xám bao lấy Mạc Thanh Ngải, còn có mũ, khẩu trang, kính râm,... Trời ạ, mẹ đang nghĩ mình là thành phần khủng bố sao.

"Mẹ, mẹ đặt con xuống."

Mạc Thanh Ngải thở phì phì thả Mạc Thiên Dục ra, ngồi xồm xuống trước mặt bé: "Sao con không nghe lời?"

"Mẹ, sao mẹ lại ăn mặc thế này?"

"Mẹ... Đây! Là mẹ hỏi con trước."

"Con nói rồi, con sẽ không nghe lời mẹ, con muốn tham gia nên con đến đây, có gì không đúng, mẹ luôn giữ cái trò nham hiểm này, con rất tức giận!" Tay nhỏ chống nạnh, lời nói vừa tức giận vừa ẩn chứa sức nặng.

"Được rồi, là mẹ sai, nhưng mẹ có nỗi khổ riêng."

"Mẹ đó, chỉ cần nỗi khổ của mẹ có thể giải thích cho con, con sẽ nghe thôi..."

Mạc Thanh Ngải tháo đôi kính xuống, máu chột là cô không nói được, thôi, mọi chuyện đã muộn rồi: "Thôi, nói những việc này cũng vô dụng, dù sao con cũng đến đây rồi, đi thi đi."

Mạc Thanh Ngải quyết định mặc cho số phận, rất nhiều chuyện không phải cô muốn khống chế là khống chế được.

"... Con không tham gia nữa."

Khẽ cắn môi, Mạc Thiên Dục rất dửng dưng nói.

"Cái gì?" Mạc Thanh Ngải ngạc nhiên: "Là con kiên trì muốn tham gia, sao giờ lại không muốn..., con thích làm trái ý mẹ hả?"

"Không phải." Mạc Thiên Dục kéo áo mẹ mình, nhận sai: "Mẹ, con xin lỗi, con đưa Tiểu Vũ ra ngoài, để em ngồi chờ ở ghế sofa, kết quả đào mắt đã không thấy tăm hơi, con làm mất Tiểu Vũ rồi."

Mạc Thanh Ngải run rẩy, sợ tức mức làm rơi tài liệu phóng vấn trong tay xuống đất, cô muốn nói lại thôi, không thể trách con trai mình được, không thể, bởi vì bây giờ bé đã rất hối hận, nếu cô còn trách bé, sợ bé sẽ càng dẫn vật hơn, cô run run an ủi, nắm bả vai Mạc Thiên Dục, cố gắng để giọng nói mình bình thường: "Thiên Dục... Con nghe mẹ nói, con cứ đi thi đi, mẹ sẽ đi tìm Tiểu Vũ, nhất định mẹ bé tìm được, em không bị lạc đâu."

"Không, con muốn đi cùng mẹ, chuyện này là lỗi của con."

"Không phải, không phải lỗi của con, nhất định là xảy ra chuyện ngoài ý muốn, Tiểu Vũ nghe lời con như vậy, đáng lẽ phải ngồi yên đợi con."

"Ngoài ý muốn?"

Mạc Thanh Ngải biết mình đã lỡ mồm: "Không phải, mẹ chỉ ví dụ thôi."

"Con không..."

"Mạc Thiên Dục!" Giọng nói bắt đầu nghiêm khắc: "Mẹ biết con muốn tham gia, ngăn cản con là mẹ sai, bây giờ Tiểu Vũ bị lạc con đang rất đau khổ, mẹ không muốn con dẫn vật thêm nữa, yên tâm, sau khi con thi xong mẹ sẽ trả một Tiểu Vũ hoàn hảo cho con."

Thật lâu sau, Mạc Thiên Dục vươn ngón tay nhỏ ra: "Móc tay, mẹ sẽ tìm được Tiểu Vũ."

Giơ tay: "Ừ, móc tay."

Đưa con trai vào hội trường thi đấu, nhiếp ảnh gia đằng sau đi lên: "Chị Ngải, chúng ta cũng đi vào thôi?"

"Ừ, Tiểu Bằng, con gái chị bị lạc rồi, bây giờ chị phải đi tìm bé... Chị..."

Tiểu Bằng đã hiểu, nói: "Vậy em vào trước, chị đứng đợi, chắc bé không sao đâu, chị tìm thấy bé thì đi vào cùng em."

"Cảm ơn cậu."

Cuối cùng, Mạc Thanh Ngải đứng một mình ở đại sảnh, tay nắm chặt thành quả đấu, Tiểu Vũ sẽ đi đâu đây? Cô hoàn toàn không có đầu mối, nhớ đi nhớ lại, có một cảm giác tuyệt vọng len vào, vì sao lúc này không có anh bên cạnh, thật ra cô đang rất sợ hãi, thật ra cô không có chút dũng cảm nào cả.

Ai nói cô dừng cảm lựa chọn sinh con ra, cô sợ mang tội với đứa bé, ai nói cô dừng cảm tự mình gọi điện đến bệnh viện nói mình sắp sinh, chỉ là không còn cách nào khác, cô đau đến chết đi sống lại cũng chỉ có bốn bức tường bên cạnh, ai nói cô có thể chịu đựng ánh mắt khinh bỉ của người đời, bao nhiêu lần cô sắp phát điên lên...

Tất cả là vì anh, vì Thiên Dục và Tiểu Vũ, cô có thể chịu được mọi thứ, bây giờ không thấy Tiểu Vũ nữa, cô phải làm thế nào?

Một tiếng chuông báo tin nhắn kêu lên, Mạc Thanh Ngải ngó người, lấy điện thoại ra.

"Bà Mạc, xin chào, con gái bà không cẩn thận bị lạc đường, cho nên tôi không thể làm gì khác là dẫn bé đi theo, mời bà đến phòng nghỉ chuyên dụng 511 để đón con gái mình, tôi đã thông báo với bảo vệ, bà có thể đi thẳng vào."

Tin nhắn này như nguồn nước nơi sa mạc khiến Mạc Thanh Ngải vô cùng cảm động, cô cầm túi chạy nhanh đến hướng phòng hội viên...

"Tiểu Vũ!!!"

Cửa bị đẩy mạnh ra, Mạc Thanh Ngải nhìn bé gái ngồi trên ghế sofa không chớp mắt, công lên ôm con gái khóc: "Tiểu Vũ, sao con lại đi lung tung tới đây, con có biết mẹ và anh trai sợ tới mức nào không? Hu hu hu..."

Mạc Tiểu Vũ chu miệng, nhìn Mạc Thanh Ngải khóc tới mức hốc mắt đỏ ửng, đưa tay xoa mặt Mạc Thanh Ngải: "Mẹ, đừng khóc nữa, là Tiểu Vũ không đúng, khiến mẹ và anh phải sốt ruột."

"Không phải." Mạc Thanh Ngải đối mặt với Mạc Thanh Ngải, vừa cười vừa nói: "Mẹ rất vui, sao con lại ở đây?"

Bàn tay chỉ ra, Tiểu Vũ đặc ý nói: "Là chú đưa con đến."

Lúc này, Mạc Thanh Ngải mới nhớ tới nội dung trong tin nhắn, quay đầu nói lời cảm ơn với bóng dáng thon dài đang đứng trước cửa sổ: "Cảm ơn anh, tôi..."

Chỉ cần một cái chớp mắt, toàn thân Mạc Thanh Ngải cứng ngắc, cổ họng như bị cái gì đó kẹt lại, nghẹn ngào, cô nhìn thấy anh, là hoa mắt hay là ảo giác? Nhưng lần này chân thật hơn bất cứ giấc mơ nào trong năm năm qua của cô.

Anh đứng cách xa cô không tới 5m, bóng dáng thon dài, gò má khô ngo, con ngươi đen nhánh, môi mỏng mang theo ý cười lạnh lùng, là anh... Nhưng sao có thể là anh.

Trái lại, với Nhan Hàn Thành mà nói, đây là chuyện hoang đường.

Tiểu Vũ... Lại là con gái của cô!

Anh chưa bao giờ nghĩ sẽ gặp lại cô trong tình huống như vậy, trong khoảnh khắc cô chạy vào phòng nghỉ, anh liền hít thở không thông, cô đã thay đổi rất nhiều, trưởng thành hơn, nhưng vẫn kích động như vậy, khuôn mặt trái xoan vẫn tinh xảo như cũ, ánh mắt trong trẻo...

Nhưng anh rất muốn cười, cô có con gái, mà chết tiệt, anh lại nhặt được con gái của cô...

"Mạc tiểu thư..."

Mạc tiểu thư!?

Mạc Thanh Ngải nhìn thẳng vào mắt anh, sự khổ sở trong lòng không thể nói ra, thì ra, trong cảm nhận của anh, cô đã thành Mạc tiểu thư rồi.

"Xin chào." Mạc Thanh Ngải cup mắt, nhẹ nhàng trả lời.

Xin chào? Nhan Hàn Thành cực kỳ chưa sót, cô cũng chỉ có hai chữ xin chào thôi sao?

"Mời ngồi." Nhan Hàn Thành ngồi xuống ghế sofa, Mạc Thanh Ngải cũng ôm Tiểu Vũ ngồi xuống, không dám đưa mắt lên, sợ tiết lộ mình đang đau khổ.

"Tiểu Vũ là con gái cô?" Lời vừa ra khỏi miệng, Nhan Hàn Thành lại lập tức hối hận, anh không khỏi chất vấn chính mình, chẳng lẽ mày không nghe Tiểu Vũ gọi cô ấy là mẹ sao? Nhưng mà anh không cam tâm, câu hỏi mang theo ngàn vạn mong đợi, thì ra đối với cô mà nói, anh chẳng là cái gì cả, sau khi làm anh tổn thương, cô có thể coi như không có chuyện gì mà lập gia đình, nhiều năm như vậy, coi anh là gì?

"Đúng vậy." Mạc Thanh Ngải nâng mắt, cô đang mâu thuẫn, hai đứa con là của cô, cô không sợ gì cả, nhưng bây giờ gặp lại Nhan Hàn Thành, lại còn dưới tình huống kỳ lạ như vậy, cô mới phát hiện mình không đủ dũng cảm, cô không xấu hổ với anh, người cô xấu hổ chỉ có chính mình.

"Cô kết hôn bao giờ?" Nhan Hàn Thành cố giữ cho giọng nói của mình được bình thường, lại lập tức hối hận, mà trên thực tế, lại vô cùng khác lạ.

"Mẹ con..."

"Tiểu Vũ..." Mạc Thanh Ngải ngăn lại: "Tôi nghĩ, việc này không liên quan gì đến Nhan tiên sinh."

Không liên quan? Con người đen nguy hiểm của Nhan Hàn Thành nhìn chăm chăm Mạc Thanh Ngải, cảm giác lý trí đang căng như dây đàn, không liên quan mà cô còn biết anh họ Nhan, từ khi nào mà bọn họ lại cần mấy thứ như vậy.

"Cô..."

Đột nhiên Mạc Thanh Ngải đứng dậy, quay mặt: "Thật xin lỗi, tôi muốn đi toilet."

Nói xong, Mạc Thanh Ngải rời đi, Nhan Hàn Thành nhìn Tiểu Vũ thì tâm trạng trở nên rất khác lạ, bé... Là con gái của cô mà người khác sao? Ngực đau đốn, anh nên tức giận, vì sao lại chỉ có phiền toái bất an.

"Nhan tiên sinh, cuộc thi sắp bắt đầu, giám khảo bên đó đã gọi ngài rồi."

Ngoài cửa vang lên thúc giục, Nhan Hàn Thành không kiềm chế được quát: "Bảo họ bắt đầu trước đi."

"Vâng."

Mạc Tiểu Vũ hoảng sợ, nhẹ nhàng hỏi: "Chú, chú đang tức giận sao?"

"Chú không có." Nhan Hàn Thành phát hiện mình không cách nào đối mặt với ánh mắt đơn thuần của Tiểu Vũ, bé cô tội, bé chỉ là trẻ con, còn anh là gì? Anh nên trở mặt nhìn Mạc Thanh Ngải đã không còn thuộc về mình sao?

Lâu sau vẫn không thấy Mạc Thanh Ngải quay về, lý trí Nhan Hàn Thành càng đổ vỡ, anh đứng mạnh dậy: "Tiểu Vũ, con ở đây, chú đi tìm mẹ con."

Rẽ ngoặt, đi đến cửa toilet, đột nhiên cửa cũng mở ra, Nhan Hàn Thành kéo Mạc Thanh Ngải vào trong toilet, khóa cửa lại.

"Anh muốn làm gì." Mạc Thanh Ngải không thờ được, sợ hãi.

Nhìn ánh mắt Mạc Thanh Ngải đỏ lên như con thỏ: "Cô khóc?"

Giọng nói Nhan Hàn Thành trầm thấp dễ nghe, vẫn như lúc trước làm cô cảm động, nhưng anh đối với cô thế nào, cô không hiểu nữa, quay mặt: "Không."

Áp Mạc Thanh Ngải vào tường, Nhan Hàn Thành không bình tĩnh quát: "Nhìn tôi."

"Tôi không muốn."

Sự bướng bỉnh quen thuộc, nhưng Nhan Hàn Thành không cách nào giữ bình tĩnh để tranh cãi với cô, anh kéo mặt cô quay lại, hôn mạnh vào môi cô, gần như là cắn vào, đầy hàm răng của cô, rất không khách khí mà dây dưa với cô.

Rất đau, Mạc Thanh Ngải nhủ mảy, nhưng không có sức đẩy anh ra, chỉ có thể ngốc nghếch vươn tay ôm chặt cổ anh, đáp lại, phải biết rằng cô thật đáng xấu hổ khi nhớ tất cả chuyện này, năm năm thiếu anh, anh đứng trước mặt cô, ôm cô, hôn cô, đều cực kỳ xa xỉ.

Tách ra, dựa vào mặt cô, hô hấp cực nóng, anh không nhận được châm chọc: "Cô có vẻ đã là vợ người ta, vẫn có thể phóng đảng như vậy sao?"

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Nhỏ Của Đại Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Chương 25.1

Có vẻ cô đã là người có chồng, vẫn phóng đảng như thế sao? --- -----

Câu nói đã thương người này cứ quanh quẩn bên tai Mạc Thanh Ngải, đuổi cũng không đi.

Trốn ở trong chăn, Mạc Thanh Ngải gào khóc, cô đắm vào giường, giải tỏa năm năm oan ức của mình, giải tỏa đột nhiên gặp lại Nhan Hàn Thành lại rung động, giải tỏa lời nói tổn thương của anh.

"Nhan Hàn Thành, anh là tên khốn kiếp, anh dựa vào đâu mà nói tôi, anh dựa vào cái gì, anh dựa vào cái gì? "Tiểu Vũ là con gái cô?" Ông nội anh, cái gì gọi là Tiểu Vũ là con gái tôi, sao anh không tự hỏi lại mình xem, "Cô kết hôn bao giờ?" Con bà nó, anh hại tôi còn hỏi tôi khi nào thì kết hôn, tôi kết hôn với quý à, oa. Hu hu hu. Tôi phóng đảng? Tôi phóng đảng khi nào hả? Đơn giản là vì anh, chỉ vì anh mà thôi... Đồ đáng chết, tên khốn nạn, tôi hận anh, tôi hận anh..."

Càng khóc càng hăng, nhưng tiếng mắng chửi lại dần nhỏ đi.

Mạc Thanh Ngải vì lời chỉ trích của Nhan Hàn Thành mà cực kỳ đau lòng, nếu anh không đưa ra kết luận chủ quan như vậy thì có lẽ cô đã bỏ đi tự tôn của mình mà nói tất cả với anh, nhưng hiện tại thì không được nữa, anh đã định đoạt cô là người phụ nữ như vậy, thế thì điều đó đối với cô còn đáng giá nữa không? Cô thà mang khuyết điểm này để ngẩng cao đầu mà sống cũng không cần Nhan Hàn Thành cho rằng cô đang cầu xin tình yêu của anh.

Đột nhiên, chân bị kéo ra, lộ ra hai mắt sưng đỏ của Mạc Thanh Ngải, khiến cô co người lại nhưng cũng kịp thấy hai đứa trẻ đang quỳ gối cạnh cô.

Mạc Tiểu Vũ đáng yêu cũng rung rung: "Mẹ, đừng khóc nữa, sao lại khóc, nếu mẹ đau lòng, Tiểu Vũ cũng đau lòng."

Mạc Thiên Dục im lặng không nói, bé biết trong lúc mình vào thi đã xảy ra chuyện, nhưng bây giờ không phải lúc thích hợp để hỏi, cũng chỉ có thể yên lặng cùng.

Mạc Thanh Ngải ngồi dậy, ôm Mạc Thiên Dục và Mạc Tiểu Vũ, khịt mũi, miễn cưỡng cười lên: "Mẹ không đau lòng, chỉ là đang nhớ nhiều người, nhớ ông ngoại, bà ngoại các con, cả Phi Phi nữa."

Thật ra đáng chết nhất, còn có tên kia.

Nhưng đối với Mạc Thiên Dục và Mạc Tiểu Vũ, những nhân vật này chỉ là nghe qua tên, trên thực tế thì chưa bao giờ gặp.

Lúc trước, Mạc Thanh Ngải không dám cho cha mẹ biết mình chưa kết hôn mà có con, nhưng vẫn cố chấp sinh con ra, năm sinh Thiên Dục và Tiểu Vũ, cô lấy có tòa soạn phải cô ra nước ngoài học tập, đã hơn một năm không về nhà, sau lại vì phải chăm sóc Thiên Dục và Tiểu Vũ nên cô cũng rất ít về nhà, nhìn cha mẹ lo lắng cho mình lo đến mức tóc mai cũng bạc đi, cô đã tự mắng mình bất hiếu vô số lần, nhưng không thể hối hận được nữa.

Đến như Nguyễn Phi, người mà đời này cô mắc nợ nhiều nhất, lúc cô kiên trì muốn sinh con, dù Nguyễn Phi chân chừ cũng luôn giúp đỡ cô, khi cô mang thai vẫn thường hỗ trợ kinh tế, cuối cùng còn thay cô mua căn nhà đang ở này, nhưng sau khi cô sinh con, Nguyễn Phi liền lập tức đi nước Pháp, cô cũng không giữ lại vì cô biết Nguyễn Phi đã hy sinh quá nhiều cho mình, nếu không phải vì cô, từ lúc Nguyễn Phi đoạn tuyệt quan hệ với Cận Diêm đã trốn ra nước ngoài gặm nhấm vết thương, tuy cô không biết hai người họ đã xảy ra chuyện gì, nhưng ít nhất Nguyễn Phi đã thay đổi, chỉ vì cô mà vẫn cố gắng chống đỡ khiến cô rất đau lòng, cho nên cô ấy đi cũng tốt.

Cuối cùng là cha của hai bé, tới tận bây giờ cô cũng không giải thích cho Tiểu Vũ và Thiên Dục, mà hai đứa trẻ này có vẻ hiểu tâm ý của cô nên cũng không bao giờ hỏi, cũng sẽ không ương bướng giống những đứa trẻ không có cha khác, ngược lại còn khiến nhiều người hâm mộ cô vì có hai đứa con ngoan ngoãn đáng yêu như vậy.

Mạc Thiên Dục kéo tay Mạc Thanh Ngải, dịu dàng nói: "Mẹ, nếu có cơ hội, đưa con mà Tiểu Vũ đến thăm ông bà ngoại đi, con tin họ sẽ thích bọn con, cả Phi Phi nữa, một ngày nào đó đi ấy sẽ trở về."

"Ừ."

Lau nước mắt, Mạc Thanh Ngải tự nói với mình phải tỉnh lại, cô không thể thua hai đứa nhỏ được, đúng rồi...

"Thiên Dục, cuộc thi của con thế nào rồi?" Cô đứng là không xứng làm mẹ, sau khi ôm Tiểu Vũ ra khỏi phòng nghỉ của Nhan Hàn Thành, đến cuộc thi đón Thiên Dục liền vội vàng rời khỏi tập đoàn Văn Khôn, sau đó vui đầu vào chăn đau khổ một mình, quên cả cuộc thi của con trai mình.

"Không thể nào cả, về xong thì nộp thôi."

Nuốt nước miếng, Mạc Thanh Ngải khẩn trương hỏi: "Con thấy sao, có nắm chắc không?"

Trên thực tế Mạc Thanh Ngải muốn hỏi, chắc con không đoạt giải đâu? Nhưng hỏi vậy thì tàn nhẫn quá, nhưng mà cô vẫn muốn tránh cho Mạc Thiên Dục và Nhan Hàn Thành gặp mặt, bởi vì như vậy sẽ không nhận thêm câu hỏi Mạc Thiên Dục là con ai nữa, mà cô cũng không thể đoán được hậu quả khi giấu diếm Nhan Hàn Thành.

"Mẹ, mẹ không muốn con thắng giải đúng không?"

Sặc...

"Không phải, làm gì có mẹ nào không hy vọng con trai thành công." Mạc Thanh Ngải cười nịnh nọt.

Mới là lạ, Mạc Thiên Dục tự tin thấy điều này trong mắt Mạc Thanh Ngải: "Mẹ, có lẽ phải để mẹ thất vọng rồi con cảm thấy khả năng con đoạt giải lớn là rất cao."

Thượng Đế ơi, Mạc Thanh Ngải vỗ trán, mong đợi hỏi: "Con trai, con về gì vậy?"

Cái này...

"Mẹ, con đói bụng, nấu cơm đi."

"Gì?"

"Nhanh lên."

".... Thiên Dục, nói cho mẹ biết đi."

"Nửa tiếng."

"Mặc Thiên Dục!"

Màn đêm buông xuống, ánh trăng mỏng vẩy vào không gian tối đen, không khí có chút lạnh, đứng trước cửa sổ sát mặt đất trong phòng, Nhan Hàn Thành một tay cầm bình rượu, một tay cào mái tóc đen rối loạn của mình, cao giọng cười.

Nhan Hàn Thành, mày đang làm gì vậy?

Anh chưa bao giờ cảm thấy khó chịu và bất an như vậy, cho dù là năm năm trước rời xa cô gái kia.

Bây giờ nghĩ lại, là do anh quá tự tin nên đã hại mình, trong tiềm thức anh vẫn luôn cho rằng cô gái kia nhất định sẽ không dám rời xa mình, dù là chín năm trước anh đi Ý du học hay năm năm trước anh mất lý trí quay lại Ý, anh đều tin rằng thời gian không phải vấn đề giữa hai người, họ vẫn sẽ ở bên nhau, anh vẫn cho là như vậy.

Nhưng thì ra không phải, rõ là anh không thể tiếp nhận nổi chuyện cô đã kết hôn cùng người khác, thậm chí đến bây giờ anh vẫn cảm nhận được dây thần kinh đang căng lên, anh không kiềm chế được mà nói lời làm cô tổn thương, làm thế với cô, thật ra anh cũng không thể dễ chịu.

Khi thấy sự bị thương trong mắt Mạc Thanh Ngải, anh lại tức giận, bởi vì anh thấy mình không chịu được, cho dù biết cô đã làm vợ người, cũng muốn không từ thủ đoạn đoạt cô về bên cạnh mình.

Sao anh lại biến mình thành một kẻ tiểu nhân buồn cười như vậy.

"Đáng chết!"

Nhan Hàn Thành ném mạnh chai rượu vào cửa, suýt nữa ném trúng người đang đẩy cửa tiến vào.

Cận Diêm cười nhẹ, tránh chai rượu bị ném vỡ đang tỏa ra hơi rượu nồng nặc, đi vào bên trong, đặt vật gì đó cầm trong tay xuống bàn làm việc: "Làm sao vậy, chuyện gì khiến đại họa sĩ Nhan Hàn Thành của chúng ta tức giận như vậy?"

Nhan Hàn Thành giận dữ nằm lên ghế: "Tốt nhất là cậu có lý do chính đáng để đột nhiên tới tìm tớ, nếu không thì tớ không có tâm trạng để nói chuyện phiếm với cậu."

"Chắc chắn, lý do chính đáng? Tớ có thể nói với cậu vài cái, nhưng cái quan trọng nhất là cậu vắng mặt trong cuộc thi buổi chiều, cậu có biết cậu tham gia ban giám khảo lần này tạo ra rất nhiều sóng gió, giới truyền thông kéo đến ít nhiều cũng là vì cậu, cậu được lắm, chơi trò mất tích với tớ, bây giờ điện thoại của Văn Khôn đều nổ tung rồi."

"Chỉ là ban giám khảo thôi mà, rất nhiều giám khảo nổi tiếng chưa đủ sao, thiếu tớ sẽ không chết." Nhan Hàn Thành nhắm mắt lại.

"Này! Nhan Hàn Thành, tốt nhất cậu đưa ra lý do cho tớ, nếu không thì nói gì đến tình cảm bạn bè nữa."

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Nhỏ Của Đại Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28: Chương 25.2

"Tớ gặp cô ấy rồi." Nhan Hàn Thành cũng chẳng muốn giả bộ ngờ ngẩn để lừa đảo.

"Ồ."

"Cô ấy kết hôn rồi."

"Hả?"

"Có con gái."

"Giì..."

Cuối cùng Cận Diễm cũng biết vì sao Nhan Hàn Thành không kiềm chế được, nhưng điều này cũng nằm ngoài dự đoán của anh, đối với hiểu biết nông cạn của anh với Mạc Thanh Ngải mà nói, sao cô có thể cứ như vậy mà kết hôn sinh con.

Ngược lại đột nhiên Cận Diễm hỏi một cách nghiêm túc: "Cô ấy ở đâu?"

"Câu hỏi làm gì?" Lần thứ hai Nhan Hàn Thành mở to mắt, căn bản có thể đoán được.

"Tớ muốn hỏi, có lẽ cô ấy biết Nguyễn Phi ở đâu."

Nhan Hàn Thành bật cười, trong nháy mắt Nhan Hàn Thành thấy bọn họ đúng là bạn bè, mà còn đáng để sống chết cùng nhau, vì sao đến lúc này mới thấy hối hận: "Biết thì sao, với tính cách của cô ấy sẽ nói cho cậu biết sao?"

Cận Diễm thở dài: "Nếu không phải người của tớ đi khắp nơi cũng không tìm thấy np, việc gì tớ phải gặp Mạc Thanh Ngải, nhưng nếu tớ là cậu, sẽ đi điều tra để biết rõ chuyện gì đang xảy ra, Mạc Thanh Ngải đã kết hôn bao lâu, con gái cô ấy bao nhiêu tuổi? Cậu không phải người ngu ngốc như vậy, cậu là thanh mai trúc mã với Mạc Thanh Ngải còn không hiểu cô ấy? Hay chỉ cần liên quan đến Mạc Thanh Ngải cậu liền biến thành tên ngốc?"

Con người đen loé lên một tia sáng, ý Cận Diễm là... Đúng vậy, có khả năng chứ? Bây giờ chỉ sợ có kỳ tích gì anh cũng sẽ tin, vì anh vẫn không thể bỏ cô được.

Nhan Hàn Thành đứng dậy, không nói thêm về Mạc Thanh Ngải: "Cậu tìm tớ có chuyện gì."

Ánh mắt ý bảo Cận Diễm đặt gì trên bàn làm việc của anh lúc vào, Cận Diễm có cảm giác muốn xem kịch vui: "Cuộc thi chiều nay không có kết quả, thứ nhất là vì cậu không có ở đó, thứ hai là tất cả giám khảo đều không dám nhận xét về bức tranh này, cho nên tớ chỉ có thể mang tới cho cậu, chờ cậu cho ý kiến."

"Hừ." Nhan Hàn Thành cầm lên nói: "Chỉ là một đứa nhóc mà thôi, không đáng để cả một ban giám khảo không đưa ra được nhận xét gì, chẳng lẽ..."

Trong nháy mắt mở bức tranh ra, Nhan Hàn Thành chấn động, sau một lúc lâu, anh không biết nên nói cái gì, chỉ có thể nâng mắt nhìn Cận Diễm, mà Cận Diễm vẫn giữ biểu cảm xem kịch vui như vậy, cuối cùng, nhìn phần ghi tên, Nhan Hàn Thành cuộn lại bức tranh.

"Tớ thề, bức tranh này không phải tớ vẽ."

Cận Diễm nhún vai: "Đương nhiên là tớ biết không phải cậu, cuộc thi là công khai công bằng, tại hội trường tất cả đám trẻ đều cùng vẽ, lúc thu tranh cũng có chuyên gia giám sát, chỉ là đường cong như vậy, bút pháp, phong cách, còn cả nội dung bên trong, nói không phải tranh của cậu thì thật khó tin."

Liếc về phía cửa sổ, hình như trong mắt liền xuất hiện một bức tranh, đó là giữa ánh nắng buổi sớm, cô gái lười biếng dựa vào giường, từ phía sau không nhìn thấy vẻ mặt, chỉ có tấm lưng tròn bóng không tỳ vết, còn dùng chiếc chăn đơn màu trắng che hai chân thon dài như ẩn như hiện, con gió nhẹ nhàng lay động tấm rèm, dường như cũng lay động lòng người, khiến người ta liên tưởng đến con mèo Ba Tư cao quý tao nhã.

Đó là... Sáng sớm hôm ấy, khi Mạc Thanh Ngải còn chưa tỉnh, anh đã vẽ một bức tranh từ góc độ đó, không đưa cho Mạc Thanh Ngải mà cất đi, lúc "Đại Thành tiểu ái" bị dỡ bỏ, không cẩn thận bị lẫn vào đồng tranh cùng mang sang Ý, trùng hợp là năm đó Hiệp hội họa sĩ Ý tổ chức cuộc thi lớn cấp thế giới, anh đã yêu cầu không được công khai bức tranh này nhưng vẫn bị loan truyền ra ngoài, tạp chí hội họa có tiếng còn cử người tới phỏng vấn, anh mơ màng nhớ rằng mình đã từng nói.

"Phụ nữ, có lòng tự trọng của một con mèo, đặc biệt là người phụ nữ chìm đắm trong tình yêu, ở bên ngoài thì ra vẻ không quan trọng, nhưng thật ra rất cần che chở, bởi vì tình yêu, đã làm lòng cô ấy trở nên mềm mại, lòng tự trọng đó, thật ra là muốn anh phải quan tâm đến cô ấy."

Nhưng lúc ấy anh cũng rất đau lòng, anh quan tâm cô, cho cô thứ cô muốn, lại không chiếm được lòng tin.

Rốt cuộc là ai?

Có thể vẽ hoàn chỉnh bức tranh mà anh đặt tên là "Miêu tính" đó, không những đường cong, bút cảm, mà cả cảm giác anh muốn biểu đạt cũng rất giống, vậy là thế nào, chỉ là một đứa bé vẽ sao?

Không đúng, thậm chí không phải vẽ, sao nó có thể vẽ được.

"Nếu là cậu, cậu có tin được không?"

Cận Diễm bĩu môi: "Bản thân cậu còn không dám tin lại đi hỏi tớ? Nhưng thật buồn cười, giác quan thứ sáu của tớ cho biết, đứa bé này đang khiêu khích cậu."

"Khiêu khích? Nói rõ ra xem."

"Lần này có rất nhiều người biết cậu làm giám khảo, đám tiểu quý thích vẽ tranh đương nhiên cũng biết, vậy mà còn dám đường đường chính chính vẽ lại bức tranh cả giới hội họa không ai không biết này, vẽ tranh của Nhan Hàn Thành cậu, không phải khiêu khích thì là gì? Cái này là ném bài toán khó cho cậu, nếu cậu cho nó giải nhất, người ta sẽ nói Nhan Hàn Thành tự đề cao mình, còn nếu không cho nó giải gì, người ta lại nói năm đó Nhan Hàn Thành đạt giải cũng chỉ là thường thôi."

Hứng thú của Nhan Hàn Thành được khơi dậy: “Vậy nói theo cậu là tên tiểu quỷ này cố ý chơi khó tớ, có vẻ thù oán gì với tớ, tớ cũng không nhớ tớ gây thù với đứa nhóc nào.”

“Khó có thể nói, đúng rồi, tên tiểu quỷ đó là gì?”

Nhìn lại phần ghi tên, Nhan Hàn Thành nhíu mày: “Mạc Thiên Dục?”

Lại là họ Mạc, anh có thù oán gì với họ Mạc từ kiếp trước sao.

“Cận Diêm, tôi muốn gặp nó.”

“Không thành vấn đề, vậy bức tranh này?”

Nhếch lên nụ cười gian xảo: “Nếu tiểu quỷ này đã thả bom xuống nước, ta cũng không thể để bị đắm được, ngày mai công bố ra ngoài đi, tớ phải để quả bom này nổ càng vang dội.”

“Được thôi, tớ đi sắp xếp để chiều mai cậu gặp nó.”

Hôm sau, giải thưởng lớn nhất của cuộc thi được công bố, mỗi tạp chí lớn nhỏ đều tranh nhau đưa tin, trang đầu in bức tranh đạt giải vô cùng bắt mắt, những tiếng giật mình, ngạc nhiên vang lên không dứt bên tai, cũng bắt đầu ồn ào suy đoán gương mặt của đứa trẻ thiên tài này, cũng có người hiểu chuyện đào ra bức tranh đã giúp Nhan Hàn Thành đạt giải lớn trên thế giới để so sánh, trò cười ngày càng lớn.

Đứng trước bàn làm việc, Nhan Hàn Thành nhếch môi cười nhìn vào tờ báo. không biết đáp lại như vậy có vừa ý tên tiểu quỷ kia không, nói đến, anh lại càng không thể chờ nổi.

Tiếng gõ cửa nhẹ nhàng vang lên, tiếng hỏi non nớt mà lễ phép: “Xin chào, cháu là Mạc Thiên Dục, cháu có thể vào không ạ?”

Đến rồi.

Nhan Hàn Thành cười cười quay lại ghế ngồi, cầm một tờ báo lên: “Vào đi”

Cửa mở ra, một bóng dáng nho nhỏ chui vào, tiện tay đóng cửa lại, rất bình tĩnh đi tới trước bàn làm việc.

“Cháu...”

Nhan Hàn Thành đặt báo xuống, lần đầu gặp Mạc Thiên Dục cũng ngẹn lại, anh thấy, gần đây tần suất anh ngạc nhiên cũng khá cao.

Nếu nói, bức tranh kia là vẽ, thì tiểu quỷ này chính là phiên bản nhỏ của anh, đặc biệt thái độ của tiểu quỷ còn bình tĩnh hơn cả anh, khiến anh cảm thấy mình đang bị nó đưa vào bẫy.

Mạc Thiên Dục tươi cười, ra vẻ ngoan ngoãn: “Xin chào, cháu là Mạc Thiên Dục.”

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Nhỏ Của Đại Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29: Chương 26.1

Cười tươi như vậy thật chói mắt.

Nhan Hàn Thành nheo mắt, nhớ lại trước đây mình cũng có thói quen giả bộ với người ngoài, một bộ dạng lễ phép khiến người ta vui vẻ nhưng thật ra trong lòng thiếu kiên nhẫn muốn chết, hoặc là luôn tính toán trước. cho nên luôn hâm mộ Mạc Thanh Ngải đơn giản trong sáng, ít nhất không phải một như vậy, chết nhiều tế bào não như vậy.

Đứa nhóc trước mắt kia như một chiếc gương phản lại hình ảnh quá khứ của anh, khiến anh cảm thấy đáng về mình khi đó nhất định rất ngu xuẩn.

Nhưng mà... Nếu anh mà sợ bị dọa, thì thế giới này điên mất rồi.

"Chúng ta tâm sự." Bốn chữ lời ít ý nhiều, Nhan Hàn Thành cũng quyết định không đối xử với đứa nhóc kia như trẻ con năm tuổi, đi thẳng đến ghế sofa ngồi xuống.

Mạc Thiên Dục làm mặt quỷ sau lưng Nhan Hàn Thành, sau đó vui vẻ chạy đến cái ghế đối diện Nhan Hàn Thành, trèo lên rồi ngồi xuống một cách đáng yêu, đôi chân lắc lư.

"Uống gì?" Đôi chân Nhan Hàn Thành vắt lên nhau, lười biếng hỏi.

"Chúng ta quen nhau sao?" Mạc Thiên Dục hồn nhiên nhìn Nhan Hàn Thành.

Gì thế... Đây coi như vấn đề ngoài ý muốn.

"Chúng ta không quen."

"Vậy cháu không uống." Mạc Thiên Dục cười hì hì, đôi mắt đen vô cùng xinh đẹp.

"Chúng ta có quen nhau không liên quan gì đến chuyện cháu muốn uống gì."

"Mẹ cháu nói, không thể uống bất kỳ đồ uống nào người lạ cho, ai biết đối phương có bỏ thêm gì không, cháu lại đáng yêu như vậy, rất dễ bị lừa rồi mang bán."

Nhan Hàn Thành thấy khóe miệng anh co rúm lại, giọng này thật sự là quá quen thuộc, đúng giọng của Mạc Thanh Ngải...

Từ nhỏ đến lớn cô đều có những thứ suy nghĩ rất vớ vẩn, không uống nước người lạ cho, không ăn kẹo người lạ cho, đi qua nơi có khói sẽ nín thở, đề phòng mọi thủ đoạn của bọn buôn trẻ em

Kỳ lạ, mấy ngày nay gặp người nào cũng có chút liên quan đến cô gái chết tiết kia.

"Được rồi." Trận đầu tiên Nhan Hàn Thành nhận thua, nhưng không có nghĩa là anh rút lui mà quyết định đi thẳng vào chủ đề: "Sao lại vẽ bức tranh này?"

Ồ?

Mạc Thiên Dục lộ ra vẻ mặt "Chú không phải bị bệnh ngớ ngẩn của tuổi già chứ?": "Vậy tại sao chú lại vẽ bức tranh này?"

Tên nhóc chết tiết, lại đẩy quả bom cho anh, Nhan Hàn Thành ho hai tiếng: "Chú là người vẽ ra, nguyên nhân chú vẽ không cần nói cho cháu, nhưng nếu cháu vẽ lại tranh của chú đương nhiên chú phải được quyền hỏi rồi."

Hai hàng lông mày nhỏ nhú lại, Mạc Thiên Dục nghiêm túc gật đầu có vẻ thừa nhận lời của Nhan Hàn Thành: "Đúng là chú có quyền hỏi, được rồi, vậy cháu sẽ cố gắng trả lời chú vì sao cháu lại vẽ bức tranh này..."

Lúc Nhan Hàn Thành đang hí hóp mắt, tập trung nghe Mạc Thiên Dục nói thì bé lại chậm rãi, cười cười nói từng chữ một: "Cháu, vui, vẽ."

... ..

Tiểu quỷ chết tiết!

Nhan Hàn Thành tự nói với mình phải nhịn xuống, không thể thừa nhận mình bị một tên nhóc chọc giận: "Tiểu quỷ, cháu có biết ý nghĩa của bức tranh này không?"

Lúc này, Mạc Thiên Dục đổi ngay sang ánh mắt khinh bỉ: "Người người đều biết đây là tranh của chú, bây giờ chú lại hỏi cháu ý nghĩa của bức tranh? Chú à, cái này không phải quá khoa trương rồi sao?"

"Đương nhiên là chú biết ý nghĩa của nó, ý chú hỏi là cháu có thể cảm nhận được không?" Nhan Hàn Thành nghiêng răng nghiêng lợi, chỉ kém không quát lên.

Bừng tỉnh "À" một tiếng, Mạc Thiên Dục giả bộ xấu hổ: "Chú, người ta chỉ là một đứa bé, chú phải nói rõ ra người ta mới hiểu được..."

Sau một lúc lâu, Mạc Thiên Dục chớp đôi mắt to: "Ý nghĩa của bức tranh này là... Không biết."

Nhan Hàn Thành bừng tỉnh, tên tiểu quỷ này từ lúc đầu đã không nghĩ là sẽ nói chuyện đàng hoàng với mình, ngược lại còn cố ý muốn tranh cãi với anh, nghĩ đi nghĩ lại, đột nhiên Nhan Hàn Thành cười lên, vậy mà anh cũng không có cách gì, chẳng lẽ anh già thật rồi?

Mạc Thiên Dục lo lắng nhìn Nhan Hàn Thành rồi cười theo: "Chú, chú có khỏe không, hệ thần kinh trung ương hiểu ra vấn đề rồi hả?"

"Được rồi, Mạc Thiên Dục, chúng ta nói chuyện từ từ, mục đích cháu tới không phải vì bức tranh, không phải vì giải thưởng, cháu chuẩn bị kỹ càng như vậy là muốn hỏi chú cái gì?"

Nhan Hàn Thành chẳng muốn động não với đứa bé năm tuổi, nghĩ đến lời Cận Diêm, bức tranh này của Mạc Thiên Dục có lẽ không vì giải thưởng mà chỉ muốn hấp dẫn sự chú ý của anh để được gặp anh mà thôi.

Hơn nữa, lần đầu tiên nhìn thấy Mạc Thiên Dục anh cũng rất tò mò, vốn định lên điều tra thân thế của bé nhưng tình huống bây giờ thì không được rồi.

Nói giữa họ không có vấn đề gì người nào sẽ tin?

Nếu đứa nhóc này không phải con anh thì cũng là con riêng của cha anh, nhưng khả năng là con riêng của cha anh quá nhỏ, cha anh rất chung thủy với mẹ, tuổi tác cũng không phù hợp, nếu là anh... vậy thì càng không có khả năng, không đúng, nhất định cũng có, chỉ có một khả năng đó mà thôi.

"Chú có quan hệ gì với người trong tranh?" Mạc Thiên Dục hỏi thẳng, nụ cười hiền lành luôn treo trên mặt cũng biến mất, bé cũng biết muốn trêu đùa người lòng dạ hẹp hòi trước mặt là cực kỳ buồn cười, nếu đối phương đã hỏi thẳng thì bé không cần giả bộ nữa.

"Vì sao chú phải nói cho cháu?"

"Không phải chú muốn biết mục đích của cháu sao?"

Nhan Hàn Thành và Mạc Thiên Dục mắt to trừng mắt nhỏ, sau một lúc lâu, một câu cũng không nói, Nhan Hàn Thành nghĩ, đứa bé trước mặt đúng là đã trưởng thành quá sớm, mà còn thông minh lạ thường, hoàn toàn không thua anh năm đó, muốn moi ra từ tên tiểu quý này quả thật rất khó, nhưng muốn anh nói sao? Nói với tiểu quý lần đầu gặp mặt, không biết từ đâu chạy đến này?"

Thật lâu sau, ánh mặt bướng bỉnh của Mạc Thiên Dục đã đánh bại Nhan Hàn Thành, anh buồn cười vì mình vẫn không thể kháng cự loại cổ chấp này, không còn ngữ điệu vui đùa, Nhan Hàn Thành muốn Mạc Thiên Dục cảm nhận được sự chân thật của anh: "..... Cô ấy... là người chú rất yêu, là người duy nhất."

Thân hình nho nhỏ của Mạc Thiên Dục chấn động, có vẻ đã thở dài nhẹ nhõm một hơi, nhưng cũng có vẻ càng thêm khó hiểu, dù sao một đứa bé thông minh đến đâu cũng không hiểu được sự phức tạp của tình yêu: "Yêu... Chú yêu cô ấy vậy sao lại không ở bên cạnh cô ấy?"

"Rốt cuộc cháu là ai?" Nhan Hàn Thành không khỏi lo lắng, anh rất muốn biết.

"Cháu là Mạc Thiên Dục." Một câu, giọng điệu rất chắc chắn, nghe qua thì đơn giản mà lại ẩn chứa điều gì đó, Nhan Hàn Thành bắt được một manh mối nhưng khó có thể tin.

"Mạc... Cháu họ Mạc?"

Mạc Thiên Dục gật đầu, bé không lùi bước mà đón những ánh mắt nghi ngờ của Nhan Hàn Thành: "Cháu họ Mạc, em gái sinh đôi của cháu cũng họ Mạc, mẹ cháu... cũng họ Mạc... Tên mẹ là Mạc, Thanh, Ngải."

Mạc Thanh Ngải...

Ba chữ như pháo nổ trong đầu Nhan Hàn Thành, sự bùng nổ khiến anh không thể suy nghĩ được mà cứ rối loạn, cái gì? Tiểu quý kia nói gì?

Nó là con trai của Mạc Thanh Ngải? Chết tiệt, nó là.... Con trai của Mạc Thanh Ngải???

Khoan đã, Mạc Thanh Ngải, Mạc Tiểu Vũ, Mạc Thiên Dục... Thứ gì đó liên tiếp hiện ra trong đầu, anh đứng bật dậy, đi tới bàn làm việc mò mẫn, cuối cùng tìm được bao thuốc lá, sau đó run rẩy đốt một điếu thuốc để ổn định lại tinh thần đang rối loạn.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Nhỏ Của Đại Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Chương 26.2

Sao anh có thể hỏi ra câu "Tiểu Vũ là con gái cô?" Lời nói khốn nạn này chắc làm cô rất đau lòng? Với tính cách của Mạc Thanh Ngải, nhất định là thương tâm mà chửi bậy, nhưng cuối cùng sao lại thế này?

Hít một hơi khó, đã lâu không đụng vào thứ đồ này khiến Nhan Hàn Thành ho nhẹ, anh liền dập luôn điếu thuốc, bình tĩnh lại ngồi trước Mạc Thiên Dục, muốn nói lại thôi.

"Chú hoàn toàn không cảm kích?" Cuối cùng, Mạc Thiên Dục đưa ra một kết luận.

"Chết tiệt, đáng về chú bây giờ giống đang cảm kích sao?" Nhan Hàn Thành không có nhiều câu hỏi, tiểu quý trước mắt này nhất định là con nhưng, anh nhưng hoàn toàn không biết, năm năm, cứ vứt bỏ bọn họ như vậy năm năm, cảm giác tự trách xoáy sâu vào trái tim Nhan Hàn Thành, khiến anh không thể thở được.

Mạc Thiên Dục có chút thờ người, sau đó cúi đầu ra vẻ không tự nhiên, hỏi nhẹ: "Cháu có thể hỏi chú một chuyện không?"

"Hỏi đi." Nhan Hàn Thành vội nói, vì anh... sợ, Mạc Thanh Ngải chắc rất muốn "tính sổ" với anh, mà đứa bé này, anh vô cùng áy náy.

"Nếu...lúc trước chú biết sự tồn tại của cháu và Tiểu Vũ, chú...chú có bỏ chúng cháu lại không?" Lúc này Mạc Thiên Dục không còn là một tiểu thiên tài thông minh hơn người nữa mà chỉ là một đứa trẻ, có khao khát đơn giản, không phải bé chưa từng nghĩ tới tại sao mình không có cha, chỉ là bé không

muốn mẹ đau lòng cho nên không hỏi, khi bé phát hiện ra, bé tự nói với chính mình, lúc gặp Nhan Hàn Thành nhất định phải hỏi điều này nhưng lại không nghĩ tới nói ra miệng lại khó khăn đến vậy, chỉ có thể khiến giọng nói của bé càng ngày càng nhỏ, càng ngày càng nghẹn ngào.

Nhan Hàn Thành ngẩn người, ngồi xuống bên cạnh Mạc Thiên Dục, ôm thân hình nhỏ nhỏ của bé, thân thể mềm mại, lại thông minh hơn những đứa trẻ năm tuổi bình thường, thân thể yếu đuối nhỏ bé nhưng lại sớm trưởng thành, mà trẻ con vẫn là trẻ con, vẫn cần được người lớn che chở, cúi đầu khẽ sát tai bé, nhẹ giọng nói: "Không, cha thề, cha tuyệt đối sẽ không như vậy, mà dù không có các con, cha cũng không thể bỏ đi được, không quay về là vì bị một chuyện ngăn cản, sau đó thời gian càng dài lại càng không có dừng khí, thật xin lỗi."

Đôi tay bé nhỏ cũng tự nhiên vươn ra ôm cổ Nhan Hàn Thành, Mạc Thiên Dục cũng không có tiền đồ mà quyến luyến cảm giác như vậy, bé cũng rất muốn giống các bạn nhỏ khác, có cha bảo vệ và làm bạn, có một loại cảm giác rất an toàn, dựa vào vai Nhan Hàn Thành, bé đầu hàng: "Cha."

Nhan Hàn Thành chấn động, lần đầu tiên anh biết làm cha sẽ có cảm giác vui vẻ như vậy, cảm giác này như muốn tuyên bố với toàn thế giới, anh nhẹ nhàng an ủi bé: "Thiên Dục, bắt đầu từ bây giờ, mọi chuyện sẽ có cha, nhớ kỹ, con là Nhan Thiên Dục..."

Đột nhiên trong đầu hiện ra một bé gái trắng trẻo đáng yêu, lòng mềm nhũn: "Còn có em gái, Nhan Tiểu Vũ."

Bò dậy, Mạc Thiên Dục, không Nhan Thiên Dục lại treo lên bộ mặt ngoan ngoãn nhưng cười vô cùng nham hiểm: "Vậy... Cha định làm gì với mẹ?"

"Chuyện này, là chuyện của cha." Nhan Hàn Thành nheo mắt đầy nguy hiểm, Mạc Thanh Ngải, tốt nhất là bây giờ em nên đi mua áo phòng hộ chờ anh.

Mẹ.

Mạc Thiên Dục lặng lẽ làm ký hiệu thánh giá trong lòng, tin con đi, không phải con phản bội, đi đến bước này cũng là kế hoạch con vạch và dựng lên, dù sao cũng vì muốn tốt cho mẹ, con không đành lòng nhìn mẹ đêm nào cũng ôm tạt chỉ khóc.

"Mẹ, con có thể uống cà phê của mẹ không?" Giọng nói mềm mại như đã thêm nhỏ dãi, nhìn cốc cappuccino trước mặt Mạc Thanh Ngải.

Hoảng hốt gật đầu: "Ừ."

Sao vẫn còn chưa ra, Mạc Thanh Ngải nhìn chăm chăm vào tập đoàn Vân Khôn phía đối diện xuyên qua cửa kính, con trai cô đã vào đây mấy tiếng rồi, cũng nên đi ra rồi chứ, lòng bàn tay đổ mồ hôi, làm ơn làm ơn, đừng để Thiên Dục gặp Nhan Hàn Thành!!!

"A... Đáng, đáng!!" Có tiếng giận dữ hấp dẫn ánh mắt của Mạc Thanh Ngải, cô nhìn Tiểu Vũ ngồi đối diện đang lè lưỡi, đôi môi hồng hào chu lên đầy ghét bỏ.

Mạc Thanh Ngải buồn cười lấy khăn lau: "Là tự con muốn uống, mẹ đâu có ép con."

"Mẹ không nói cho người ta là đáng."

Làm mặt quỷ, Mạc Thanh Ngải uống một ngụm trà đào của con gái, cảm giác mát lạnh: "Oa, Tiểu Vũ chọn trà đào rất chuẩn đó."

Tiểu Vũ cũng uống một ngụm, sau đó mặt mày lại ủ rũ: "Mẹ, mong người ta đau quá, chúng ta còn phải ngồi bao lâu nữa ạ?"

"Chúng ta phải đợi anh con ra rồi cùng về nhà."

"Nhưng chúng ta không tới cùng anh trai, mẹ ở đây... Ồ, nhìn trộm anh?"

"Không phải nhìn trộm, là đi theo."

"Ồ, đi theo anh trai, anh trai có tức giận không?"

"Ai cần biết nó giận hay không giận." Mạc Thanh Ngải bĩu môi, tiểu quỷ kia đã không ít lần giận dữ với cô, nhưng lần này có chuyện còn quan trọng hơn chuyện nó có tức giận hay không.

Mạc Thanh Ngải khẩn trương đến nỗi trán cũng đầy mồ hôi: "Tiểu Vũ, cho mẹ uống một ngụm trà đào nữa thôi."

"Không được, mẹ uống đồ của mình đi."

Nói xong, hai mẹ con giành qua giành lại, nhưng tay Tiểu Vũ quá nhỏ, cầm không chắc nên bị trượt ra ngoài, tạt thẳng vào người đàn ông ngồi bên cạnh.

Mạc Thanh Ngải hoảng sợ, vội vàng rút khăn ra lau: "Tiên sinh, thật xin lỗi, xin lỗi, con gái tôi không cố ý, tôi..."

Ngẩng đầu, chiếc khăn trên tay Mạc Thanh Ngải rơi xuống, mày rậm mắt to, thiếu đi vẻ đơn thuần, có cảm giác chín chắn hơn, anh ta là... Mạnh Đa.

Hiển nhiên là Mạnh Đa cũng không ngờ có thể tình cờ gặp lại Mạc Thanh Ngải, sau một lúc ngớ người, tự nhiên nói: "Tôi có thể ngồi xuống không?"

Kéo Tiểu Vũ qua bên cạnh mình, cô mất tự nhiên sờ tóc Tiểu Vũ, cười gượng: "Ngồi đi đã lâu không gặp, sao lại khéo vậy."

Mạnh Đa có vẻ đắm chiều nhìn Tiểu Vũ, cười đáp lại: "Tôi đây bàn chuyện làm ăn."

"Ồ? Không làm nhiếp ảnh gia nữa à?"

"Cũng không hẳn, tôi mở một studio ảnh cưới, tôi đây bàn về chi tiết của buổi chụp hình."

"Chúc mừng anh."

... ..

Nói mấy câu, không khí đầy vẻ xấu hổ, Mạc Thanh Ngải ho hai tiếng: "Đúng rồi, đây là con gái tôi, Tiểu Vũ, chào chú đi."

"Chào chú." Giọng nói mềm mại của Tiểu Vũ lập tức hấp dẫn Mạnh Đa, có vẻ Mạnh Đa đang cảm động.

Lúc trước, là anh có lỗi với cô.

"Con gái Nhan Hàn Thành?"

"Xuyt!" Mạc Thanh Ngải hoảng hốt khiến Mạnh Đa im lặng: "Không, là con gái của riêng tôi."

Mạnh Đa sững sốt, nhú mảy: "Anh ta không biết?"

"Đương nhiên anh ấy không biết, năm năm trước..." Mạc Thanh Ngải ngừng lại, biết Mạnh Đa sẽ rõ ý của cô:Sau đó tôi không có cách nào đối mặt với anh ấy, rồi xa anh ấy mới biết mình đã có thai."

"Cô yêu anh ta như vậy? Bằng lòng vì anh ta mà sinh con ra, chịu đựng mọi khó khăn của bà mẹ độc thân? Mạc Thanh Ngải, sao cô lại ngốc vậy?"

Có vẻ không thích giọng điệu của Mạnh Đa, Mạc Thanh Ngải cúi đầu: "Tôi ngốc, vì ngốc nên không biết anh ấy tốt với tôi, nhất thời đi lầm đường, chúng ta cũng không có người nào phải xin lỗi người nào, chỉ là hữu duyên vô phận."

Suy nghĩ nhiều giúp Mạc Thanh Ngải hiểu thật ra lúc trước chưa từng xảy ra chuyện gì, là bấy, tất cả đều là bấy.

Đúng là ma xui quỷ khiến, Mạnh Đa lại không muốn mất đi cơ hội, anh kéo tay Mạc Thanh Ngải, cầu xin: "Vậy nếu không nhớ đến anh ta, cho tôi một cơ hội, để tôi chăm sóc em."

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Nhỏ Của Đại Thành* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Chương 27.1

Anh ta nói cái gì thế?

Mạc Thanh Ngải mất một lúc mới hoàn hồn, cười gượng vài tiếng: "Mạnh Đa, anh không cần thương hại tôi, tôi..."

"Tôi không thương hại em, tôi đã từng nói với em rồi, tôi thích em." Lời nói này, Mạnh Đa nói rất chân thành, năm năm trước sau khi giúp Hạ Đồng gây ra chuyện kia, chia rẽ Nhan Hàn Thành và Mạc Thanh Ngải thành công, anh mới phát hiện, anh thật sự thích Mạc Thanh Ngải, sự thẳng thắn chân thành và lòng dũng cảm của cô, tác động đến anh từng chút một, lần này gặp lại, anh tin là hai người có duyên phận, nếu đã không còn vương Nhan Hàn Thành, vì sao anh không thể chủ động.

"Đù rồi, tôi đã không hề hận anh chuyện lúc trước anh cố ý để tôi thấy bức tranh đó nữa, bởi vì dù sao người sai cũng là tôi, do tôi không tin tưởng Nhan Hàn Thành mới dẫn đến kết quả như vậy." Mạc Thanh Ngải nói thản nhiên, trong đầu cô càng khẳng định mình sẽ không bao giờ đến với Mạnh Đa, bởi vì cô không hiểu được tính cách của anh ta, đối với cô mà nói, Mạnh Đa có quá nhiều bí mật.

"Đó là bởi vì anh ta không làm cho em tin tưởng."

"Không phải, điều đó chỉ có thể giải thích là tôi cũng không tin tưởng anh ấy." Nhớ lại cảnh Nhan Hàn Thành đưa cô đến xem phòng tranh, tất cả tranh đều là cô, khoảnh khắc đó, cô biết những gì cô phải chịu đựng cho tới bây giờ cũng không thể sánh với Nhan Hàn Thành, dù hiện tại người ngoài thấy Nhan Hàn Thành đang nợ cô rất nhiều nhưng đó cũng chỉ vì anh không biết chuyện gì.

"... Vì sao em luôn nhận mọi lỗi sai về mình?" Mạnh Đa rất đau lòng cho cô gái bước bình này, chỉ cần biết ý nghĩ của mình, chưa bao giờ thay đổi vì bất cứ tác động nào.

Cười vài tiếng để xóa tan không khí căng thẳng: "Không có ai đúng ai sai cả, nhưng Mạnh Đa, thật xin lỗi, tôi không thể."

Thật xin lỗi...

Mạnh Đa cười khổ, nếu Mạc Thanh Ngải biết toàn bộ sự thật, còn có thể nói thật xin lỗi không? Không thể nào, theo tính cách của cô thì sẽ vĩnh viễn không tha thứ cho anh.

"Mẹ" Tiếng gọi nũng nịu vang lên: "Con buồn ngủ quá."

Mạc Thanh Ngải ảo não phát hiện bên cạnh còn có con gái, sao có thể nói chuyện này ngay cạnh con bé, dặt tay Tiểu Vũ: "Được rồi được rồi, anh ra sẽ lập tức về ngay."

"Anh?" Mạnh Đa có vẻ khó hiểu

"À... Ha ha, tôi sinh đôi một trai một gái."

"Nhan Hàn Thành thật tốt số." Mạnh Đa cười mỉa, không biết là chua sót hay là hối hận.

Cô rút ra một chiếc bút, viết một dãy số vào khăn tay trước mặt: "Mạnh Đa, đây là số điện thoại của tôi, chúng ta vẫn là bạn."

Cầm khăn tay, Mạnh Đa vui vẻ gật đầu: "Đúng vậy, chúng ta là bạn."

"Được, tôi đi trước, con tôi muốn về rồi, lần sau gặp."

Ôm Tiểu Vũ rồi tạm biệt Mạnh Đa, Mạnh Đa nhìn hai mẹ con qua ô cửa kính, nắm chặt chiếc khăn có số điện thoại trong tay, muốn buông tay sao? Chỉ là bạn bè? Mạnh Đa, mày đã để lỡ một lần, không thể lại có lần thứ hai, lần này đã không còn Hạ Đồng, không còn Nhan Hàn Thành, chỉ cần mày đồng ý bỏ chút công sức, nhất định có thể đoạt được Mạc Thanh Ngải.

Trong không khí có chút căng thẳng và mờ ám, Mạc Thanh Ngải cúi đầu ngồi trên ghế sofa, cảm giác trên đỉnh đầu có ánh mắt nóng bỏng vẫn nhìn mình không rời, mà trong phòng chỉ có hai người, không cần ngẩng đầu lên cô cũng biết chủ nhân của ánh mắt kia là ai.

"Cô em không chua sao?" Miễn cưỡng ném ra một câu, Nhan Hàn Thành có vẻ không để ý nhưng thực tế con người đen đang liếc, chỉ hận không thể mở đầu cô gái này ra, xem bên trong có phải toàn bã đậu không.

"Hả?" Ngơ ngác ngẩng đầu, lại có chút mệt mỏi: "Khụ khụ, điều đó... Nhan tiên sinh, bây giờ chúng ta có thể bắt đầu phỏng vấn không?"

Lại là Nhan tiên sinh?

Ngồi trước giá vẽ, Nhan Hàn Thành không muốn phối hợp dễ dàng giống năm năm trước, cố ý khó xử nói: "Không thể."

Gi?

Mạc Thanh Ngải bất mãn nhìn về phía Nhan Hàn Thành, tên đáng chết này định làm gì? Không phải anh cố ý nhường cơ hội phỏng vấn duy nhất cho tòa soạn cô à? Hại tổng biên tập của cô tưởng rằng ông trời mở mắt, sai cô nhanh chóng đến Văn Khôn phỏng vấn, nhưng Mạc Thanh Ngải không cần suy nghĩ cũng biết, giống năm năm trước, là anh cố ý.

Nhẹ nhàng xoay bút vẽ, Nhan Hàn Thành phát hiện mình rất thích nhìn dáng vẻ bối rối của Mạc Thanh Ngải: "Em không có lời nói muốn nói với tôi à?"

Vấn đề gì vậy, Mạc Thanh Ngải tức giận vội nói: "Không có."

Không có? Được, anh có.

"Mạc Thanh Ngải, em qua đây."

"Tôi không muốn, anh qua đây." Tên đáng chết này dựa vào gì mà sai bảo cô.

Nhan Hàn Thành bật cười đứng dậy, không chút keo kiệt nào mà ngồi sát vào người cô.

"Á... Nhan Hàn Thành, anh dựa sát vào tôi như thế làm gì, mau tránh xa ra." Mặt nóng như lửa đốt, tuy cô đã là mẹ hai đứa nhóc nhưng tốt xấu gì cũng chỉ là người phụ nữ bình thường thôi mà.

"Là em bảo tôi qua." Nhan Hàn Thành tỏ thái độ vâng lời.

"Vậy bây giờ anh tránh xa tôi ra."

"Em coi tôi là quả bóng à? Gọi tôi lại gần là phải lại gần, đuổi đi là phải đi?" Dán vào Mạc Thanh Ngải, Nhan Hàn Thành không tiếp tục suy nghĩ nữa.

Mạc Thanh Ngải cắn răng, vừa định rời đi thì bị một cánh tay của Nhan Hàn Thành giữ chặt, cố định bên cạnh anh: "Mạc Thanh Ngải, tốt nhất là em nên

ngồi ngoan ngoãn, nếu không thì tôi không biết mình sẽ làm gì đâu."

Anh ta còn muốn làm cái gì?

Lừa giận của Mạc Thanh Ngải bùng lên, nói: "Anh muốn làm gì? Anh đừng quên, tôi đã là người có chồng, không thể phóng đảng như vậy, cũng xin anh tự trọng một chút, Nhan tiên sinh."

Cô vẫn còn giận vì lời nói của anh, được rồi, anh đầu hàng: "Được rồi, để tôi giải thích."

"Giải thích mà xong thì cảnh sát..." Cái gì, anh ta giải thích???

Hoảng sợ nhìn Nhan Hàn Thành, khinh thường nói: "Anh lại phát sốt rồi hả? Giải thích với tôi? Anh không giống người biết xin lỗi đâu."

"Cho nên, em vẫn còn không định nói sự thật cho anh?"

Đầu óc có chút ngưng trệ, nói thật? Mạc Thanh Ngải nghi ngờ, không phải anh ta phát hiện ra điều gì chứ? Không đâu: "Tôi làm gì có gì phải nói thật với anh."

Nhanh chóng tiến sát vào Mạc Thanh Ngải, môi mỏng của anh chỉ kém cô 1cm, từ từ hấp dẫn cô: "Mạc Thanh Ngải, chuyện giả ngốc này, làm thật tốt, bảo em về ngoài dân đen cũng không sai, em mãi không giả ngốc được với tôi đâu."

Mạc Thanh Ngải choáng váng, Nhan Hàn Thành đang nói gì vậy, cô lắc đầu: "Nhan Hàn Thành, anh cách xa tôi ra rồi nói."

"Không."

Không? Mạc Thanh Ngải ảo não, vậy cô không thể bảo đảm mình không làm ra chuyện gì rồi.

"Mạc Thanh Ngải, bây giờ em sẽ nói ra suy nghĩ của mình sao?"

Cái gì? Mạc Thanh Ngải nhìn chằm chằm vào môi mỏng của Nhan Hàn Thành, mơ hồ nhìn nó khẽ đóng khẽ mở.

Không thể nhìn được nữa, không cần nhìn nữa!!

Mạc Thanh Ngải tuân theo nguyên tắc cao thượng của mình, nhẹ nhàng dán lên đôi môi mỏng kia, vẫn còn lầm bầm: "Ồn quá..., yên lặng chút đi."

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Nhỏ Của Đại Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32: Chương 27.2

Làm con trai cũng không thể quá bị động, một bàn tay giữ ót Mạc Thanh Ngải, tiến quân thần tốc khiêu khích cảm giác của cô, so với Mạc Thanh Ngải thuộc kiểu nước chảy đá mòn (nhẹ nhàng), Nhan Hàn Thành lại là kiểu củi khô lửa bốc (mãnh liệt).

Sau một lúc lâu, Mạc Thanh Ngải đẩy Nhan Hàn Thành ra, che đôi môi sưng đỏ, cô làm sao thế này? Đáng chết, nhất định Nhan Hàn Thành lại nói cô phóng đảng, lòng cô không cứng như thép vậy đâu.

Nhìn dáng vẻ buồn cười của Mạc Thanh Ngải, Nhan Hàn Thành kéo tay cô xuống, gỡ đi chiếc mặt nạ, dịu dàng nói: "Mạc Thanh Ngải, anh thừa nhận lần này là anh sai rồi, anh đã gặp Thiên Dục."

Mạc Thanh Ngải chấn động, cuối cùng cô cũng hiểu sự khác thường của Nhan Hàn Thành, cảm giác chua xót trào dâng, cô cắn môi, giọt nước mắt bất tri bất giác chảy xuống, là uất ức hay là vui vẻ? Cô cũng không rõ lắm, Nhan Hàn Thành chưa bao giờ giả tạo trước mặt cô, lần này giả tạo lâu như vậy đã sắp đặt đến cực hạn, nhưng..

"Anh là đồ đáng chết! Anh cho là chỉ cần một câu nhận lỗi của anh thì tôi sẽ thoải mái nói, Nhan Hàn Thành, không sao, em tha lỗi cho anh? Buồn cười! Cái gì gọi là đã gặp Thiên Dục, anh dựa vào đâu mà gặp nó, dựa vào đâu, ai cho phép hả? Anh gặp nó là nhận mình sai, anh sai cái gì? Nói cho anh biết, Mạc Thanh Ngải tôi không cần anh thương hại, con là của tôi, tôi làm gì cũng không oán không hận, không hi vọng xa rời là anh cho tôi một câu anh sai rồi, tôi ghét anh nói câu đó, tôi ghét tôi ghét..."

Tên đáng chết này, anh sai rồi? Vì sao cô nghe lại thấy chói tai như vậy, cô có lòng tham, điều cô muốn không chỉ là một câu "anh sai rồi", như vậy là anh chỉ cảm thấy có lỗi khi để cô sinh con một mình, còn Mạc Thanh Ngải cô là cái thá gì?

Thật sự là Nhan Hàn Thành rất nhớ dáng vẻ nổi giận của Mạc Thanh Ngải, đúng là anh bị cưỡng ngược, tình nguyện để cô gào thét trút giận lên người mình, giống như trước đây vậy, vươn tay ôm Mạc Thanh Ngải vào lòng, giọng nói trầm thấp dễ nghe như viên thuốc an thần: "Anh sai rồi không chỉ để

nhận lỗi với em khi để em sinh Tiểu Vũ và Thiên Dục một mình, Mạc Thanh Ngải, anh sai vì trước kia đã rời xa em, anh sai vì anh nghĩ tình cảm của em ít hơn anh, khi thấy Thiên Dục anh mới hiểu, mình đã quá sai lầm."d,0dylq.d

Bởi vì tình cảm em bỏ ra không kém anh một chút nào.

Mạc Thanh Ngải luôn nhớ về vòng tay ấm áp như bây giờ, cô vẫn nghĩ sẽ chui vào lòng anh mà khóc lớn, trút hết những giận giữ của mình, chỉ cần khóc xong là cô sẽ không đau nữa, vì vậy cô nín áo anh thật chặt, gào khóc.

Vì sao cô luôn không có tiền đồ như vậy, không nhận được một chút khiêu khích của Nhan Hàn Thành, có lẽ sự tử là bại tướng trong tay bọ cạp, muốn đấu với loại đàn ông như anh, cô chỉ có thể biến thành con mèo nhỏ hả?

"Vì sao lúc trước không nói cho anh biết?"

Cảm giác lạnh lẽo, Mạc Thanh Ngải ngừng khóc, bởi vì lúc trước không chắc chắn là con của anh, Mạc Thanh Ngải sợ, rất sợ, cô không dám nói sự thật cho Nhan Hàn Thành, sự thật đó không lúc nào là không nhắc nhở cô, cô là kẻ phản bội, là người lên giường cùng đàn ông khác.

Cảm giác Mạc Thanh Ngải co rúm người lại, Nhan Hàn Thành thấy khác thường: "Làm sao thế?"

".....Tôi không tìm thấy anh, tôi đến "Đại Thành tiểu ái", nơi đó đã bị phá bỏ." Không dám nhìn Nhan Hàn Thành, Mạc Thanh Ngải vô cùng xấu hổ, lần đầu tiên nói dối Nhan Hàn Thành, lại vì mình ích kỷ mà nói dối.

Nhan Hàn Thành đang tự trách mình, lúc trước đột nhiên rời đi, sau lại vì chuyện của Đường Yên và Lam Ninh mà không về được: "Thật xin lỗi."

Nhan Hàn Thành xin lỗi khiến Mạc Thanh Ngải không chịu được, cô phải là người xin lỗi mới đúng, Mạc Thanh Ngải thoát khỏi vòng ôm của Nhan Hàn Thành, tự hỏi mình có phải đã bỏ qua chuyện năm năm trước không, nhưng thì ra cô vẫn không quên được, vẫn có nút thắt trong lòng.

"Vậy bây giờ, em có muốn quay lại bên anh không?" Nhan Hàn Thành nhìn chằm chằm Mạc Thanh Ngải, rất tin tưởng Mạc Thanh Ngải sẽ đồng ý.

"Tôi không thể." Một lúc sau, Mạc Thanh Ngải trả lời chắc chắn.

Nhan Hàn Thành nheo mắt, nhíu mày khó hiểu: "Vì sao lại nghĩ là không thể?"

Là không thể, nhưng...

"Tôi không thể, cũng không muốn!"

"Mạc Thanh Ngải!!" Nhan Hàn Thành gầm nhẹ, cảm giác tim bị một con dao cứa vào: "Vì sao lại không muốn? Em không còn tình cảm với anh hay vẫn đang giận anh? Hay là... Em đã có cái khác người trong lòng?"

Nhan Hàn Thành đau khổ, Mạc Thanh Ngải lại càng thêm đau khổ, nhưng cô không gỡ được nút thắt ấy, cô lừa anh, cô là người đàn bà hư hỏng, chỉ cần cô nói thật thì cô có thể không còn vướng mắc gì nữa, nhưng cô vẫn ngốc như vậy, tình nguyện để Nhan Hàn Thành hiểu lầm, chỉ cần trong lòng anh cô không dơ bẩn.

"Chỉ là tôi thấy không cần thiết." Mạc Thanh Ngải nói những lời trái lương tâm: "Thời gian năm năm đã làm nhiều thứ thay đổi, Nhan Hàn Thành, anh rời xa tôi năm năm không chỉ là vấn đề thời gian, tôi mệt rồi, không muốn đau lòng nữa, tôi có Thiên Dục và Tiểu Vũ là đủ, giữa chúng ta, có quá nhiều vấn đề."

Lừa gạt của Nhan Hàn Thành bùng lên: "Mạc Thanh Ngải, anh không thích nghe những chuyện hoang đường này, nếu em muốn trừng phạt anh anh sẽ chịu, lý do này quá vớ vẩn, em nói lại lý do đi."

Lý do? Được rồi, cô nói.

Đứng dậy, xoay người, đưa lưng về phía Nhan Hàn Thành rồi nói: "Nếu như nhất định phải nói, là tôi không còn tình cảm gì với anh nữa."

Nhan Hàn Thành, thật xin lỗi, em không dám đối mặt với anh.

Thật lâu sau, lâu đến nỗi Mạc Thanh Ngải cảm thấy mình đã mất đi tri giác thì đột nhiên bị bao trọn bởi một vòng tay rộng rãi, cô không nhìn thấy người phía sau, chỉ có thể nghe anh đau lòng mà ăn nói khép nép: "Anh không tin, em không thể không còn tình cảm với anh... Cứ coi như là không có, xin em cho anh một cơ hội, nếu khoảng cách giữa chúng ta là 1000 bước, chỉ cần em bước 1 bước, anh sẽ đi 999 bước còn lại để đến với em."

Nhắm mắt lại, để mặc nước mắt chảy xuống, lần đầu tiên Mạc Thanh Ngải nghe thấy Nhan Hàn Thành ăn nói khép nép, dùng lời ngon tiếng ngọt, nhưng cô lại tàn nhẫn như khối băng: "Nhưng, ngay cả một bước tôi cũng không muốn đi nữa."

Mạc Thanh Ngải vừa ra khỏi vòng ôm của Nhan Hàn Thành lại bị giữ lại, Nhan Hàn Thành vội vàng nói: "..... Anh yêu em."

Mạc Thanh Ngải mở mắt ra, cô cảm thấy trái tim mình đang bị xé ra từng mảnh vụn, vì sao lại ở phía sau cô mà nói ra ba chữ kia, cô không đáng.

"Nhưng tôi... Không thích anh."

Tuyệt tình bỏ lại mấy chữ, Mạc Thanh Ngải đẩy cửa xông ra.

Nhan Hàn Thành chậm rãi thu tay, cảm thấy mình buồn cười như một thằng hề, anh vô lực trượt người xuống dựa vào tường, cúi đầu, cười ngốc nghếch, nói là muốn dạy dỗ Mạc Thanh Ngải, không ngờ là anh vẫn quá tự tin, thì ra anh đã không thể ảnh hưởng tới cô nữa rồi.

Cô không thích anh, đã không thích anh rồi....

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Nhỏ Của Đại Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33: Chương 28

Đêm khuya yên tĩnh.

Mạc Thanh Ngải vụng trộm kéo một cái hòm lớn từ trong gầm giường ra, bên trong là những cuốn nhật ký rất dày, có cả những quyển tạp chí về Nhan Hàn Thành mà năm năm nay cô sưu tầm.

Mạc Thanh Ngải thở dài, cào cào mái tóc dài của mình, thì ra cô cũng có thể tàn nhẫn, có thể cứng rắn, có thể kiêu ngạo đối mặt với Nhan Hàn Thành ắt nói khép nép, tôi không thích anh rồi....

Cô không thích anh?

Mạc Thanh Ngải cười tự giễu, đây chỉ là tự mình lừa mình, nếu cô không thích anh, việc gì phải làm những chuyện này, vì sao cô không thể ác độc thêm chút nữa, hay vui vẻ quay lại bên Nhan Hàn Thành, quên toàn bộ quá khứ, hoặc an ủi chính mình, không có người nhắc đến chuyện phản bội đó nữa.

Anh yêu em..

Lời tỏ tình gấp gáp, Mạc Thanh Ngải cười khô, cô đã từng nghĩ là cả đời này sẽ không được nghe ba chữ đó từ miệng anh, cô hiểu Nhan Hàn Thành, biết anh không không chê được, anh bắt an, bỏ xuống lòng tự tôn chỉ để giữ lại cô, khi cô nói không còn yêu anh nữa, có lẽ đáy lòng bọn họ đều đau khổ.

Vùi mặt vào gối, Mạc Thanh Ngải nức nở, cô rất muốn ở bên cạnh anh, chưa từng nghĩ phải chịu cảnh như bây giờ.

"Muốn khóc thì khóc đi, con có thể cho mẹ mượn bờ vai để tựa vào."

Giọng nói nhạt nhẽo của tiểu đại nhân vang lên bên cạnh Mạc Thanh Ngải, cô sợ tới mức quên cả lau nước mắt, ngẩng đầu, thấy Nhan Thiên Dục đang ngồi yên lặng, trừng mắt nhìn cô.

"Con... Con đi vào kiểu gì mà không phát ra tiếng động vậy, hơn nửa đêm rồi, muốn dọa chết người sao."

Nhan Thiên Dục chống cằm, không nhìn Mạc Thanh Ngải: "Là do mẹ khóc quá hăng nên không để ý đến con thôi... Mẹ, đừng khóc nữa."

Cô quay đầu, bây giờ mới nhớ tới việc lau nước mắt, cô chấp phản bác: "Mẹ đâu có khóc, là đang nhỏ thuốc nhỏ mắt đấy."

Luôn phải giả bộ mạnh mẽ như vậy làm gì.

"Mẹ, vì sao không muốn ở cùng cha?"

Mạc Thanh Ngải tức giận đẩy con trai mình: "Ai cần con lo?"

Bé mặc kệ được không? Để mặc mẹ trốn vào một góc mà khóc không dứt? Khóc nhiều năm như vậy còn chưa đủ?

"Mẹ, con biết mẹ vẫn rất yêu cha đúng không?"

Lời nói của Nhan Thiên Dục đâm sâu vào trái tim Mạc Thanh Ngải, cô cúi đầu: "Ai nói mẹ yêu hẳn ta, mẹ đã nói rõ rồi, mẹ không thích hẳn ta, sẽ không bao giờ ở một chỗ với hẳn ta."

Hai hàng lông mày nhỏ nhắm lại, Nhan Thiên Dục thật sự không hiểu nổi, từ lúc đi gặp cha về liền trốn trong phòng khóc nói không thích nữa? Tình hình bên phía cha bé không rõ, nhưng có vẻ không tốt cho lắm.

Không thể để mẹ lại làm con rủa rụt đầu, Nhan Thiên Dục đứng dậy, khom lưng kéo ra một đồng hồ: "Cái này mà mẹ gọi là không thích?"

Mạc Thanh Ngải vội vàng giấu đồng đồ đi: "Trẻ con biết cái gì."

"Con không hiểu, nhưng con biết nhật ký hàng ngày của mẹ đều không thiếu ba chữ Nhan Hàn Thành, toàn bộ tạp chí đều nói về cha, vậy là đủ."

"Con..." Mạc Thanh Ngải cứng họng, ôm chặt Nhan Thiên Dục, muốn đè bé lại: "Con thật xảo quyệt, nhìn lên đồ của mẹ."

"Khụ khụ..." Nhan Thiên Dục vươn tay chặn tay Mạc Thanh Ngải: "Mẹ có đề chết con con cũng phải nói, Mạc Thanh Ngải, mẹ vẫn thích cha, mẹ yêu..."

Từng chữ yêu như hoa nở trong ngực Mạc Thanh Ngải, cô buông tay ra, đờ người, chỉ nói nhẹ: "Thiên Dục, con còn nhỏ, rất nhiều chuyện mẹ không thể nói rõ với con, nếu nói yêu, thì mẹ không chịu nổi nữa rồi."

Rời khỏi cái ôm của Mạc Thanh Ngải, Nhan Thiên Dục khoanh hai tay đứng trước mặt cô: "Mạc Thanh Ngải, mẹ không công bằng."

Ngốc nghếch nhìn đôi má giống hệt Nhan Hàn Thành của Thiên Dục, cô nhất thời không hiểu nói: "Sao lại không công bằng?"

"Mọi chuyện đều tại mẹ nghĩ lung tung, mặc kệ mẹ có nguyên nhân gì, mẹ đều không công bằng, không cho cha cơ hội lựa chọn, sao mẹ biết cha không giải thích được, nhìn cha không vui, là thứ mẹ gọi là yêu? Cái này gọi là ích kỷ! Mẹ không muốn mình phải đau khổ nên mẹ trốn tránh, mẹ có hỏi qua con và Tiểu Vũ có cần cha hay không...?"

Nhan Thiên Dục càng nói càng hăng khiến Mạc Thanh Ngải không thể phản bác, cô, không thể nói lại một đứa nhóc năm tuổi, chỉ có thể yếu ớt xin lỗi: "Mẹ xin lỗi, mẹ nghĩ con và Tiểu Vũ đã quen rồi..."

"Con có thể quen, nhưng còn Tiểu Vũ, mẹ bảo con phải trả lời Tiểu Vũ thế nào, vì sao người khác đều có cha còn bọn con thì không? Phải nói gì khi Tiểu Vũ hỏi vì sao không có cha tới bảo vệ mình?"

Mạc Thanh Ngải trừng to mắt, cô chưa bao giờ biết Tiểu Vũ lại hỏi những câu như vậy, nước mắt tràn đầy hốc mắt, cô không biết phải làm thế nào: "Thiên Dục..."

Hình như biết lời mình nói hơi nghiêm trọng, thân thể nhỏ nhỏ của Nhan Thiên Dục lao vào ôm Mạc Thanh Ngải: "Mẹ, đừng khóc, không phải con cố ý nói như vậy, con chỉ là không muốn nhìn mẹ đối xử tệ với chính mình, rõ ràng muốn ở bên cạnh Nhan Hàn Thành lại cứ luôn chạy trốn, con không hiểu, con chỉ muốn mẹ được hạnh phúc."

Ôm chặt con trai, hôn lên mặt bé, Mạc Thanh Ngải vẫn không kiềm được nước mắt: "Mẹ không khóc, mẹ sẽ hạnh phúc, tin mẹ, mẹ không cần quay lại bên anh ta, chỉ cần có con và Tiểu Vũ là mẹ hạnh phúc rồi."

Nhan Thiên Dục nhắm mắt lại, bé cũng có chút mơ màng, nên làm thế nào bây giờ, buông tha để thuận theo cách nghĩ của mẹ hay vẫn đi tìm hiểu nguyên nhân mẹ không về với cha?

Nhìn cả tòa soạn chìm trong không khí vui mừng, mọi người vây quanh một chỗ vui chơi, nói chuyện phiếm, Mạc Thanh Ngải lại trốn ở một góc nhìn như người bị vứt bỏ.

Cô bỏ qua cơ hội phỏng vấn Nhan Hàn Thành khiến tổng biên vô cùng thất vọng, các đồng nghiệp khác cũng nghi ngờ năng lực của cô, sau đó phải người đi nhưng cũng không phỏng vấn được Nhan Hàn Thành, tuy nhiên giành được độc quyền về bức tranh mới nhất của anh khiến lượng báo tiêu thụ tháng Năm tăng mạnh, đạt được sự chú ý lớn.

Trong lòng trống rỗng, Mạc Thanh Ngải không thêm đề ý tới việc mọi người thờ ơ với mình, cô cũng không có tâm trạng tham gia những sự kiện chúc mừng này, chỉ là có chút thất vọng về mình.

"Tiểu Ngải." Một tiếng thờ nhẹ cắt ngang suy nghĩ của Mạc Thanh Ngải, cô ngẩng đầu, nhìn thấy Mạnh Đa.

Mạnh Đa run rẩy trong giây lát, đôi mắt to tròn trong trẻo động lòng người của Mạc Thanh Ngải giờ không còn nét vui vẻ nào, anh đã đứng ở cửa nhìn một lúc lâu, hình như cả tòa soạn đang chúc mừng cái gì nhưng lại gạt Mạc Thanh Ngải ra, không phải như vậy, Mạc Thanh Ngải lạc quan tích cực, quan hệ với mọi người cô cũng tốt, đã là trưởng phòng được người người tôn kính ngưỡng mộ ở Gossip, vì sao cô phải rời nơi đó, đến chỗ này chịu khổ?

Vì anh hay vẫn vì Nhan Hàn Thành?

"À, Mạnh Đa." Thay nụ cười ngượng, đứng dậy: "Sao anh lại tới đây?"

"Ừ." Chịu đựng khó chịu, Mạnh Đa cũng cười theo: "Tôi tới tìm tòa soạn chị đề hợp tác, tháng Năm có rất nhiều ngày lạnh, người kết hôn cũng nhiều, tôi muốn nhờ tòa soạn viết một bài về studio của chúng tôi để quảng cáo."

"Vậy à..." Mạc Thanh Ngải có chút khó xử nhìn đám người đang vui vẻ kia: "Mạnh Đa, tổng biên của chúng tôi bên kia, người phụ nữ mặc áo khoác màu xám, anh đi hỏi bà ấy thử xem."

Nhìn Mạc Thanh Ngải một cái, đề xuống cảm giác trong lòng: "Được, vậy tôi đi trước."

"Ừ."

Quay lại chỗ ngồi, Mạc Thanh Ngải tiếp tục ngẩn người, nhìn Mạnh Đa tìm thấy tổng biên, đi vào văn phòng.

Không lâu sau, tổng biên gọi Mạc Thanh Ngải vào phòng, cô đứng dậy, mờ mịt theo vào: "Tổng biên."

Tổng biên tập tuy rất thất vọng vì Mạc Thanh Ngải không hoàn thành nhiệm vụ, nhưng cũng là chỉ tiếc rên rết không thành thép: "Tiểu Ngải, vị tiên sinh này nói quen em, vậy bài báo nói về studio của anh ta giao cho em làm."

"Em?" Mạc Thanh Ngải khó hiểu nhìn Mạnh Đa, thấy Mạnh Đa cười gât đầu với mình, một lúc sau, cô thờ dài, nở nụ cười: "Vâng, tổng biên, lần này em sẽ làm tốt."

Tổng biên gât đầu: "Hi vọng như vậy, dù sao cũng là người quen, hai người hợp tác sẽ tiện hơn, giờ em đi cùng anh ta để lấy thông tin đi."

"Vâng."

Đi ra tòa soạn cùng Mạnh Đa, Mạc Thanh Ngải cười nhẹ: "Mạnh Đa, cảm ơn."

Mạnh Đa giả ngốc: "Cảm ơn tôi cái gì?"

"Thôi, trong ấn tượng của tôi anh không phải tên ngốc, là anh cố tình giao việc này cho tôi?"

Mạnh Đa cũng chẳng muốn pha trò: "Để tôi giải thích, tôi cũng không muốn em ở tòa soạn Tao Ngộ, dù sao chúng ta đều biết, nước phù sa không chảy ruộng ngoài."

"Nhưng tôi vẫn muốn cảm ơn anh." Mạc Thanh Ngải chân thành nhìn Mạnh Đa: "Tình người ấm lạnh tôi đã quen rồi, từ khi rời khỏi Gossip, tôi đã làm ở rất nhiều tòa soạn nhưng không thành công, một khoảng thời gian dài tôi không biết là tòa soạn có vấn đề hay chính tôi có vấn đề, gần đây tôi mới hiểu, là tôi sai, không còn liêu lĩnh và nhiệt tình như trước nữa, ha ha, lần này anh tạo cơ hội cho tôi khiến tôi hiểu ra nhiều điều."

"Vậy sao? Hiểu ra cái gì?"

Mạc Thanh Ngải nhìn Mạnh Đa, vẻ mặt tươi cười, cô không nghiêm túc nữa mà bắt đầu cười đùa: "Tôi hiểu... Kiếm tiền vẫn là chuyện vui nhất."

"Ồ, nói vậy thì em chẳng hiền lành chút nào."

"Chẳng thế thì sao? Tôi đang rất thành thật đó." Mạc Thanh Ngải nói xong, bắt một chiếc xe taxi đi cùng Mạnh Đa.

Khi đến studio của Mạnh Đa, Mạc Thanh Ngải vô cùng thần phục, một tòa kiến trúc ba tầng theo phong cách cổ điển màu trắng nằm lặng im trong vườn hoa nhỏ, bên ngoài đều được làm bằng thủy tinh tỏa sáng lấp lánh, trong góc tường treo một chiếc đèn chùm bằng pha lê kiểu Âu Mỹ, sau đó phải bước lên bậc cầu thang mới có thể đi vào phòng ở tầng một, thiết kế rất đẹp: "Mạnh Đa, thẩm mỹ của anh thật không tồi, hơn tôi tưởng tượng mấy trăm lần."

"Tôi có thể coi đây là lời khen không?" Mạnh Đa lắc đầu, anh không nghe ra cảm giác ca ngợi mà chỉ buồn bực vì trong cảm nhận của cô, anh không có khiếu thẩm mỹ cao.

"Ha ha, đương nhiên là lời khen."

Đi theo Mạnh Đa lên tầng hai, đây là nơi có ánh sáng tốt nhất, bên trong bao phủ một màn sương lỏng lẻo, làm nổi bật nền nhà lát bằng gỗ và rèm cửa mỏng màu tím nhạt, có chút gió thổi lay động làm dâng lên cảm giác lãng mạn, đủ loại áo cưới kiểu dáng xinh đẹp mặc trên người manocanh làm người ta hoa cả mắt.

Đi lên, nhẹ nhàng sờ vào váy cưới, vẻ mặt Mạc Thanh Ngải đầy hâm mộ: "Thật đẹp, vừa nhìn đã muốn kết hôn."

Trong lòng lại dâng trào cảm xúc, cô đã là mẹ hai đứa con nhưng không được mặc váy cưới, không được đến lễ đường kết hôn, không có cha sứ trước mắt, lãng mạn nói "Em đồng ý".

Cô cười khổ, lúc trước cô không nên cho mình đường lui, sớm đồng ý gả cho Nhan Hàn Thành thì đã không xảy ra nhiều chuyện như vậy.

Mạnh Đa nghe xong, cố ý nói tiếp: "Vậy thì kết hôn đi, nơi này có sẵn người đăng ký này..."

"Đi." Mạc Thanh Ngải chỉ coi là Mạnh Đa đang nói đùa: "Đưa tôi đi tham quan đi, hôm nay tôi sẽ tìm hiểu thiết kế trước, buổi sau sẽ quay lại phỏng vấn."

"Được thôi, đi tham quan cùng tôi, nơi này chúng tôi còn có một phòng hóa trang riêng."

"Tôi đảm bảo, nếu bài phỏng vấn mà tốt, nhất định nơi này sẽ rất nổi tiếng, những người phụ nữ chuẩn bị kết hôn sẽ kéo tới như vịt."

"Mong là vậy."

Mạnh Đa đưa Mạc Thanh Ngải đi tham quan xong, trên đường đã sáng đèn, vô cùng rực rỡ: "Bài phỏng vấn lần sau mới viết đúng không? Vậy tôi mời em đi ăn cơm, sau đó sẽ đưa em về."

"Không cần, tôi còn hai đứa nhóc đang đợi ở nhà, tôi phải về nấu cơm cho chúng, anh không cần khách khí vậy."

"Cũng được, vậy để tôi đưa em về."

Mạnh Đa vẫn rất kiên trì nên Mạc Thanh Ngải chỉ có thể đồng ý.

Đưa Mạc Thanh Ngải tới dưới lầu, Mạc Thanh Ngải xấu hổ nói: "Làm phiền anh rồi, anh cho tôi việc còn đưa tôi về tận nhà."

"Không cần khách khí với tôi, để tôi bù lại ngượng một chút."

Bù lại? Mạc Thanh Ngải thấy phản cảm khi nghe vậy, cũng không muốn nói gì nữa: "Tôi đi trước."

Xoay người, Mạnh Đa ngoài ý muốn giữ chặt cô: "Mạc Thanh Ngải..."

"Còn có việc?"

"Lời tôi nói lúc trước sẽ không thay đổi."

Nói cái gì cơ? Mạc Thanh Ngải nhú mày, nhẹ nhàng tránh đi: "Mạnh Đa, tôi nói rồi, không được."

"Tôi sẽ kiên trì." Bồn bệ yên lặng, Mạnh Đa dùng lực ôm Mạc Thanh Ngải vào lòng: "Tôi sẽ làm em cảm động, tôi thề."

"Mạnh Đa, đừng như vậy." Mạc Thanh Ngải cắn răng: "Nếu anh còn vậy tôi sẽ không tới phỏng vấn nữa."

Mạnh Đa biết không thể ép buộc được, đành phải buông ra: "Đừng bài xích tôi, tôi chỉ thích em, mong em cho tôi một cơ hội."

"Được rồi, đừng nói nữa, tôi không đáng để anh như vậy." Nói xong, Mạc Thanh Ngải lập tức lên lầu, bỏ lại Mạnh Đa.

"Có đáng hay không, là chuyện của tôi." Mạnh Đa nhẹ nhàng nói, đứng một lúc rồi mới rời đi.

Trái tim vẫn nhảy loạn, Mạc Thanh Ngải không hiểu tình hình này là thế nào, trong một lúc cả hai người đàn ông đều cùng xuất hiện, cô lấy chìa khóa ra, chuẩn bị mở cửa.

Đột nhiên, một lực lớn túm mạnh Mạc Thanh Ngải khiến chìa khóa của cô rơi xuống mặt đất, phát ra âm thanh chói tai, cô bị đè vào tường, còn chưa kịp thấy rõ người trước mặt đã cảm giác trên cổ đau nhói.

Trong không khí có mùi rượu nhẹ và hương sữa tắm quen thuộc, đầu đau nhói, Mạc Thanh Ngải chỉ kịp gọi một tiếng: "...nh!"

Đúng vậy, cô vẫn nhận ra anh là Nhan Hàn Thành!

Anh dùng động tác, tựa vào vai cô, thờ phỉ phò: "Vì sao lại là anh ta, vì sao lại chính là anh ta? Em vì anh ta nên mới không quay lại với anh phải không?"

Cái gì là anh ta?

Mạc Thanh Ngải lục lại trí nhớ, anh thấy cô và Mạnh Đa dưới lầu rồi à?

"Không phải như thế." Mạc Thanh Ngải nói nhẹ.

"Vậy thì như thế nào? Anh không chịu nổi, Mạc Thanh Ngải, cho anh một lý do rõ ràng đi, để anh hết hy vọng."

Cứ duy trì động tác như vậy một lúc lâu, mãi đến khi cánh cửa mở ra.

Giọng nói mềm mại có chút hưng phấn và khó hiểu vang lên: "A, chú hoàng tử?"

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Nhỏ Của Đại Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34: Chương 29

Đẩy mạnh Nhan Hàn Thành ra, Mạc Thanh Ngải xấu hổ chỉnh lại đầu tóc, cười với con gái: "Tiểu Vũ"

Nhan Tiểu Vũ không đáp lại Mạc Thanh Ngải, chỉ đưa Đại Hùng màu hồng nhạt cho Mạc Thanh Ngải, vươn cánh tay mập mập về phía Nhan Hàn Thành: "Hoàng tử, muốn thơm."

Mạc Thanh Ngải ngơ ngác đỡ lấy Đại Hùng, nhìn Nhan Hàn Thành từ bộ dạng lưu manh mắt không chế biến thành hoàng tử mang nụ cười ảm áp trong nháy mắt, sau đó ôm Tiểu Vũ, hôn vào má mịn màng của bé, tiếp đến ôm Tiểu Vũ vào... nhà cô?

Mất một lúc mới tỉnh lại, Mạc Thanh Ngải dựa vào cửa, áp ứng: "Này này này..."

Chuyện gì thế này? Vì sao mà con gái cô coi cô như không khí, coi Nhan Hàn Thành là hoàng tử? Lẽ trời đâu, chỗ nào?

Cô tiện tay bỏ Đại Hùng xuống, cởi giày, đi vào phòng khách, thấy Nhan Hàn Thành đang ngồi trên ghế sofa, đứa nhóc đang rúc trong lòng anh là Tiểu Vũ, bất giác có hơi dấm chua nổi lên trong lòng, rõ ràng trước kia bờ ngực kia chỉ là của cô.

"Tiểu Vũ! Mẹ đã nói chưa, không được đến gần người lạ." Mạc Thanh Ngải đứng trước mặt Tiểu Vũ và Nhan Hàn Thành, chống nạnh, thờ phỉ phỉ.

Nhan Tiểu Vũ ngẩng đầu, khuôn mặt nhỏ xinh đẹp nhìn lại: "Nhưng mà mẹ ơi, chú không phải người xa lạ, chú cứu Tiểu Vũ, chú là hoàng tử của Tiểu Vũ, mà hoàng tử còn đồng ý với Tiểu Vũ, chỉ thơm Tiểu Vũ thôi."

Anh ta đồng ý chỉ hôn Tiểu Vũ? Mạc Thanh Ngải nghiêng răng nghiêng lợi, vậy việc lúc này ngoài cửa là cái gì, Mạc Thanh Ngải cô thành trẻ con rồi à?

Nhan Hàn Thành nhìn hai mẹ con mắt to trừng mắt nhỏ, lại nhìn khuôn mặt Mạc Thanh Ngải lúc trắng lúc xanh, nở nụ cười nham hiểm, có lẽ anh nên thay đổi cách với cô gái cổ chấp này rồi.

Khi Mạc Thanh Ngải nhìn đến, Nhan Hàn Thành lập tức đổi thành khuôn mặt vô tội.

"Nhan Hàn Thành, buông con gái tôi xuống, sau đó lăn ra khỏi ra tôi."

"Mẹ!"

Nhan Hàn Thành còn chưa kịp nói, Nhan Tiểu Vũ đã chính nghĩa nhảy lên ghế sofa: "Mẹ vẫn hay nói với bọn con, làm người không thể vong ân phụ nghĩa, đối với người đối xử tốt với mình phải báo đáp bằng mọi cách! Chú đã cứu Tiểu Vũ, mẹ đừng đáng về này đối đãi với Tiểu Vũ... À, ân nhân cứu mạng sao?"

"Mẹ..." Mạc Thanh Ngải cảm thấy mình đang tự lấy đá đập vào chân mình, áp ứng phản bác: "Vậy con định làm thế nào? Chú này không thể ở nhà chúng ta mãi được."

"Chú không nói là sẽ ở nhà chúng ta, nhưng nếu chú đã đến đây, có phải chúng ta nên mời một bữa cơm không?" Nhan Tiểu Vũ đứng đắn giảng đạo lý cho Mạc Thanh Ngải.

Khóe miệng giật giật, Mạc Thanh Ngải ảo não rên nhẹ, sau đó lại nhìn Nhan Hàn Thành, cố mỉm cười nhưng lại mang theo ý cảnh cáo: "Tiểu Vũ, chúng ta không nên ép chú, có lẽ chú không rảnh để ăn cơm nhà chúng ta, anh nói đi, không, là, Nhan tiên sinh!"

"Anh?" Nhan Hàn Thành mỉm cười vô hại, làm bộ không hiểu ý của Mạc Thanh Ngải, nhẹ giọng nói với Tiểu Vũ: "Tôi nay chú không bận gì, có thể ăn cơm cùng Tiểu Vũ..."

"Thật sao? Vạn tuế!" Nhan Tiểu Vũ nhảy cẫng lên, sau đó nhảy vào lòng ngực Nhan Hàn Thành: "Chú sẽ ở lại ăn cơm, chú, anh trai sắp về rồi, Tiểu Vũ sẽ giới thiệu hai người, anh là người anh tốt nhất thế giới."

Thiên Dục? Nhan Hàn Thành híp mắt, dịu dàng gật đầu, không muốn làm hồng sự đơn thuần khờ dại của con gái, để mặc bé cứ đơn giản như vậy đi, chỉ hy vọng khi anh thay đổi thân phận, bé có thể tiếp nhận được.

Tiếng nghiêng răng vang lên, Nhan Hàn Thành không ngẩng đầu lên cũng biết là Mạc Thanh Ngải đã tức giận, ha ha, vậy thì sao, bây giờ anh đã có bùa hộ mệnh, là khắc tinh của người nào đó...

"Mẹ!" Nhan Tiểu Vũ bĩu môi nhìn Mạc Thanh Ngải vẫn không nhúc nhích.

"Sao?" Mạc Thanh Ngải tức giận, tiếp tục lườm Nhan Hàn Thành.

"Mẹ nhanh đi nấu cơm đi, Tiểu Vũ đói bụng, anh đói bụng, chú cũng đói."

"...."

"Mẹ!"

"Biết rồi!"

"Chú, ăn cơm thôi." Tiểu Vũ cắn thìa nhỏ của mình, cười tí mắt dùng một cái đĩa xiên miếng sườn cho Nhan Hàn Thành.

"Cám ơn." Nhan Hàn Thành cười hiền lành, xoa đầu Tiểu Vũ.

Nhan Thiên Dục bắt đầu nhìn về ghen tuông tràn đầy đôi mắt của mẹ mình, cuối cùng mẹ cũng là người phụ nữ hay ghen, lại còn ghen với cha bé?

"Mẹ, có muốn con gấp thức ăn cho không?" Nhan Thiên Dục ra vẻ ngoan ngoãn, trêu chọc mẹ mình.

"Cám ơn, không cần!" Mạc Thanh Ngải hung dữ gấp một miếng cà rốt lên cắn mạnh. Cô không có tay à? Còn nhờ họ gấp đồ ăn cho?

Nhan Hàn Thành cười khê, trao đổi ánh mắt với Thiên Dục, trong giây phút ngắn ngủi đó, Nhan Thiên Dục đã rõ cha mình có ý gì, được rồi, tạm thời mà nói, đây cũng là một ý hay.

"Chú, Tiểu Vũ không nói sai mà, anh trai rất tốt, mà anh trai còn rất giống chú nữa..."

"Khụ khụ..." Lời nói của Tiểu Vũ làm Mạc Thanh Ngải bị sặc đến mức đỏ mặt tía tai: "Tiểu Vũ. Khụ khụ khụ. Đừng. nói lung tung."

Nhan Hàn Thành nhếch miệng cười, sau đó xoa lưng cho Mạc Thanh Ngải: "Đừng kích động quá, bị sặc không tốt đâu."

Nhan Thiên Dục cũng bung một cốc nước đến cho Mạc Thanh Ngải: "Mẹ, bình tĩnh một chút."

Uống nước xong, gạt tay Nhan Hàn Thành ra, hai tròng mắt bốc hỏa: "Để tôi sặc chết không phải ý của anh sao?"

"Anh bị oan." Nhan Hàn Thành oan ức nhún vai, ánh mắt có chút đau khổ nhìn về phía Nhan Tiểu Vũ.

"Mẹ!"

Giọng nói như thiên thần vang lên, Nhan Tiểu Vũ bắt mắt: "Vì sao mẹ luôn nghĩ xấu chú như vậy, bình thường mẹ không vậy, chẳng lẽ mẹ không thích bạn của Tiểu Vũ?"

Á....

"Không phải, không phải mẹ không thích bạn của Tiểu Vũ, mẹ.... Đúng rồi, mẹ chỉ... đùa một chút với bạn của con thôi." Không chế biểu cảm trên mặt, Mạc Thanh Ngải đề lừa gạt lại.

"Vậy à..." Quay đầu nhìn về phía Nhan Hàn Thành: "Chú đừng buồn, thật ra mẹ rất nhiệt tình, chỉ thích đùa thôi."

Cô thích nói đùa? Nhan Hàn Thành cảm thấy vô cùng buồn cười, quen cô lâu như vậy cũng không biết cô thích nói đùa, nhưng, sự nhiệt tình của cô, anh đã thương thức qua.

Nhìn đầy mắt Nhan Hàn Thành trêu ghẹo, đôi má Mạc Thanh Ngải như bị bông, tên lưu manh này lại nghĩ cái gì rồi?

Tay nhỏ gõ gõ trán, Nhan Thiên Dục biết, bữa cơm này không thể ăn ngon được rồi.

Đứng trước bồn rửa bát, Mạc Thanh Ngải vừa rửa bát vừa nguyên rủa: "Ăn ăn ăn, ăn chết anh, sớm biết thế đã cho một túi thuốc chuột vào, độc chết tên khốn kiếp nhà anh."

Bên tai có hô hấp cực nóng, dọa Mạc Thanh Ngải buông cái bát trong tay ra, kêu lên.

Nhanh chóng đỡ được bát, Nhan Hàn Thành đặt lại vào bồn, trêu đùa: "Sao vậy? Nhìn thấy anh là vui như vậy?"

Vui? Sợ thì đúng hơn.

Xoay người, gần như dán chặt vào ngực Nhan Hàn Thành, Mạc Thanh Ngải quần bách chống tay: "Anh định làm gì, tôi cảnh cáo anh, ở đây còn Thiên Dục và Tiểu Vũ."

"Thiên Dục đang giảng bài cho Tiểu Vũ, sẽ không ra nhanh như vậy."

Thì ra là thế, có chuẩn bị mà đến.

Mạc Thanh Ngải bị ép phải dựa vào bồn rửa, ngẩng đầu nhìn Nhan Hàn Thành: "Vậy anh muốn thế nào, tôi nói rồi... Tôi, không thích anh, sẽ không quay về cùng anh, anh có thể đừng quấy rầy cuộc sống của chúng tôi được không?"

Nói xong những lời trái lương tâm, Mạc Thanh Ngải lại đau khổ, nhưng một ngày Nhan Hàn Thành còn chưa buông tay, tiếp tục làm phiền thì sớm hay muộn Tiểu Vũ cũng sẽ phát hiện bí mật này, nếu Tiểu Vũ biết thì chắc chắn Nhan Hàn Thành thắng lợi 100% rồi.

Mà cô, sẽ mất tất cả.

Nhưng có vẻ Nhan Hàn Thành không bị ảnh hưởng bởi lời "không thích" của Mạc Thanh Ngải, chỉ chân thành hỏi: "Vậy em chỉ cần trả lời anh một chuyện, anh sẽ buông tay."

Buông tay sao? Mạc Thanh Ngải khép hờ mắt: "Nói đi."

"Lí do em không chấp nhận anh, là vì em đã yêu người khác sao?"

"...Không phải."

"Tốt, chỉ cần không phải lí do này, anh sẽ không buông tay, chuyện còn lại sẽ là chuyện của anh."

Hả?

Mạc Thanh Ngải lại nâng mắt: "Anh có ý gì?"

"Anh nói, anh không buông tay, nếu bây giờ trong lòng em không có ai, vậy thì anh sẽ cố gắng, đi vào lòng em một lần nữa." Con người đen cuốn hút Mạc Thanh Ngải, sâu thẳm khiến cô bị mê hoặc.

Không thể phủ nhận, anh nói không buông tay đã làm cô dao động, trái tim cô không ngừng nhảy nhót, tuy lý trí nói rằng không được nhưng cô vẫn không thể không chế tình cảm.

Mạc Thanh Ngải cắn răng xoay mặt đi, cổ tình nói: "Nhan Hàn Thành, anh đừng tự cho là đúng, anh lấy đâu ra tự tin sẽ đi vào trái tim tôi? Đừng tưởng người theo đuổi tôi chỉ có anh."

Sắc mặt Nhan Hàn Thành liền đen lại, anh hạ giọng: "Người theo đuổi em, có cả Mạnh Đa vừa đưa em về?"

"Đúng thì sao?"

Nhan Hàn Thành, xin anh, rời xa em đi.

Mạc Thanh Ngải đau lòng, vì cô không thể đoán được Nhan Hàn Thành lại ảnh hưởng tới mình như vậy.

"Nếu vậy, đây là cuộc chiến giữa hai người đàn ông, anh mặc kệ kết quả là gì cũng sẽ dùng hết sức để đối phó." Sát lại gần khuôn mặt cho Mạc Thanh Ngải, giờ phút này biểu cảm của Nhan Hàn Thành chỉ còn lại sự chân thành.

Mạc Thanh Ngải ngừng thở, có chút nôn nóng: "Nhan Hàn Thành, rốt cuộc là anh muốn đền bù cho tôi hay thế nào? Nếu chỉ vì sự tồn tại của Thiên Dục và Tiểu Vũ, tôi xin anh đừng làm loạn nữa."

"Đã quen anh lâu như vậy, anh là người thế sao?" Nhan Hàn Thành nhúm mày: "Mạc Thanh Ngải, anh có thể nói với em một trăm lần, anh vì em, chết tiết, vinh viễn đều là vì em, còn Thiên Dục và Tiểu Vũ, là trách nhiệm của anh, là con của chúng ta, em có hiểu rõ được không?"

"Nhan Hàn Thành, muộn rồi, anh xuất hiện không đúng lúc hiểu không? Năm năm trước, bọn trẻ mới là trách nhiệm của anh, nếu lúc đó anh không xuất hiện thì bây giờ cũng không cần nữa, ngay cả tôi, lúc trước vì tôi không tin anh, anh mới phẩy tay áo bỏ đi, bây giờ việc gì phải nói là vì tôi, như vậy có phải giả mù sa mưa không?"

Buồn bực trong lồng ngực, Nhan Hàn Thành tựa vào má Mạc Thanh Ngải, không cho cô thấy biểu cảm của mình, nói thật nhỏ: "... Sao em lại nhấn tâm như vậy, sao lại cố tình đối xử khắc nghiệt với anh, Mạc Thanh Ngải, trái tim anh không phải sắt thép, không chịu được."

Mạc Thanh Ngải đau đớn, cô biết, cô độc ác, chỉ độc ác với anh, cũng chỉ độc ác với chính mình.

"Vậy thì rời xa tôi đi, đừng để tôi phạm tình cảm của anh."

"Em muốn anh chết đi sao?" Nhan Hàn Thành nói xa xôi, không có nét vui đùa nào.

Bất an trào lên trong lòng, Mạc Thanh Ngải vội vàng giải thích: "Ai bảo anh nói lung tung là chết hay không, ai bảo anh đi chết."

Nếu anh chết, vậy cô còn sống làm gì.

"Là em, em khiến anh chết đi." Nhan Hàn Thành yếu ớt dựa vào vai Mạc Thanh Ngải: "Dù anh rời xa em, nhưng anh vẫn biết trên thế giới này có người luôn đợi anh, anh chưa bao giờ nghĩ sẽ bỏ lại tình cảm của chúng ta, chỉ là anh nhất gan hơn tưởng tượng, không có dũng khí gặp lại em, bây giờ em lại nói em đã đi rồi, anh không có mục tiêu, không có phương hướng, không biết nên làm thế nào để tiếp tục sống."

Điều này không giống Nhan Hàn Thành mà cô quen biết, Mạc Thanh Ngải cười gượng: "Anh đừng dùng khổ nhục kế, tôi không muốn mắc bẫy đâu."

Nhan Hàn Thành đứng lên, có vẻ đâm chiêu, trong mắt có tia sáng quái dị, nói nhẹ: "Anh phải thể hiện ra thì em mới tin sao, vậy cũng được."

Mạc Thanh Ngải kinh ngạc, khẽ hô: "Anh định làm gì?"

Trên khuôn mặt xám xịt, Nhan Hàn Thành mím môi: "Chỉ là muốn cho em biết, anh không dùng khổ nhục kế, em lại không cho anh cơ hội gì, thế thì cũng chỉ có thể như vậy rồi."

Anh xoay người, còn chưa ra khỏi nhà bếp, Mạc Thanh Ngải đã run rẩy ôm eo Nhan Hàn Thành từ phía sau, ngóc ngách khóc: "Đồ thần kinh, anh định

đi đâu, không cho đi, em chưa nói gì cả, em thề."

Cô rất lo lắng, Nhan Hàn Thành như vậy rất khó đối phó, cô không biết Nhan Hàn Thành định làm gì, nhưng chỉ cần nghĩ đến chuyện kia thì nhất định không chỉ dọa được người.

Nhan Hàn Thành dừng bước, thở dài: "Không phải em không thích anh sao? Vì sao còn lo lắng cho anh, chỉ cần anh biến mất, sẽ không còn người quấy rối em nữa."

Ôm chặt eo Nhan Hàn Thành, Mạc Thanh Ngải tựa đầu vào lưng anh, nói cũng không rõ ràng: "Anh mà biến mất, em cũng không tồn tại."

"Em nói gì?"

"... Em nói" Mạc Thanh Ngải trấn tĩnh lại: "Anh còn dám đùa kiểu này, em sẽ ném Thiên Dục và Tiểu Vũ ra đường làm ăn mày, cho anh không bao giờ yên tâm được."

Chiều này thật ác!

Biểu cảm cho Nhan Hàn Thành nhanh chóng biến thành ý cười giả dối, nháy mắt với con trai đang rình ở cửa phòng bếp, thật ra muốn thu phục Mạc Thanh Ngải cũng không khó lắm, nhưng đến cuối cùng cô cũng không chịu nói ra bí mật trong lòng.

Nhan Thiên Dục nhủ thầm, làm mất quý, bé biết trí thông minh của mẹ sẽ mãi không thể đầu lại cha, nhưng thắng lợi quá nhanh, phận làm con như bé không có cảm giác lập được công rồi.

Nhan Tiểu Vũ từ phía sau lộ đầu ra: "Anh, sao mẹ lại ôm chú?"

"Tiểu Vũ à..."

"Dạ."

"Không phải chú."

"Dạ?"

"Là cha."

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Nhỏ Của Đại Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Chương 30

"Thiên Dục, cầm bút cao lên chút nữa."

"Vâng..."

Nhan Hàn Thành lùi biếng tựa vào chiếc ghế dài, vừa chăm chú nhìn Nhan Thiên Dục vẽ tranh vừa nhắc nhở.

"Như vậy à?"

"Đúng rồi, cầm như vậy có thấy thoải mái hơn không? Thật ra cách cầm bút không có quá nhiều quy định, cầm thuận tay là quan trọng nhất, không được để cách cầm ảnh hưởng đến nét vẽ, nhưng nếu cầm bút quá thấp sẽ dễ quệt vào tranh, khiến hiệu quả bị ảnh hưởng."

"Đã hiểu." Nhan Thiên Dục quay đầu tiếp tục vẽ.

Cả gian phòng yên lặng, trong không khí chỉ có tiếng động của ngòi bút đang lướt trên mặt tranh, tâm trạng Nhan Hàn Thành cũng khó có được sự yên bình như lúc này, thật ra anh rất thích cảm giác này, nhưng luôn bị vây quanh bởi ánh đèn flash, tiếp nhận những quan điểm bất đồng từ bên ngoài, khen ngợi có mà nghĩ ngợi cũng khó, không có chỗ nào để trốn, thì ra cảm giác hạnh phúc này lại có thể dễ dàng như vậy, là do trước kia anh quá cố chấp.

"Thiên Dục..."

"Dạ?"

"Con thích họa sĩ nào?"

"Con á, thích..." Nhan Thiên Dục không dừng động tác, chỉ mơ hồ trả lời theo bản năng.

Con người đen lười biếng của Nhan Hàn Thành thấp thoáng ý cười: "Tiziano Vecellio?" (*)

(*)Tiziano Vecellio: Là một họa sĩ Italia, người lãnh đạo trường phái Venice thế kỷ 16 của phong trào Phục hưng Italia. là một trong những họa sĩ Italia đa tài nhất, tinh thông cả về chân dung, phong cảnh và các chủ đề thần thoại và tôn giáo. Những phương pháp sáng tác của ông, đặc biệt trong việc áp dụng và sử dụng màu sắc, sẽ có ảnh hưởng sâu sắc không chỉ với những họa sĩ Italia thời Phục hưng, mà cả với những thế hệ tiếp sau của nghệ thuật phương Tây. (Nguồn: Wikipedia)

"Đúng vậy, là ông ấy."

Nhan Hàn Thành hơi nhòm người dậy, ngồi gần vào Nhan Thiên Dục: "Vì sao con lại thích ông ấy?"

Cuối cùng cũng dừng bút lại, Nhan Thiên Dục có vẻ không hiểu vì sao lại đổi sang đề tài này, cánh tay nhỏ chống cằm, sau một hồi cân nhắc mới nhìn Nhan Hàn Thành: "Bởi vì ông ấy thể hiện được nội tâm nhân vật."

Ngắn ra một lúc, Nhan Hàn Thành không biết mình có cảm giác kiêu ngạo của người làm cha hay không, bởi vì Thiên Dục không cho anh cảm giác rõ rệt, nhưng đáp án là... con anh, hâm mộ họa sĩ giống anh, đều cùng một lý do.

"Sao vậy?"

"Không có gì." Nhan Hàn Thành ôm Thiên Dục đến bên cạnh bồn rửa tay, để thân thể nhỏ nhỏ đứng một chỗ rồi lấy nước rửa đôi tay nhỏ cho bé.

Đôi mắt to nhìn chằm chằm Nhan Hàn Thành đầy nghi ngờ, đột nhiên Nhan Thiên Dục nhớ tới cái gì đó: "Cha, cha thích vẽ người nhất đúng không, cha nói cha chỉ vẽ một người, là mẹ của con sao?"

Rửa sạch đôi tay của Thiên Dục, Nhan Hàn Thành lấy khăn bông trắng lau khô tay cho bé, trêu chọc: "Sao con biết cha thích vẽ người?"

"Con xem bài phỏng vấn mẹ làm về cha năm năm trước, chính cha nói đó."

Ôm Nhan Thiên Dục quay lại ghế sofa ngồi, Nhan Hàn Thành gõ đầu bé: "Tiểu quý, vậy sao con biết người cha vẽ là mẹ?"

"Rất rõ ràng mà." Nhan Thiên Dục ngồi ngoan ngoãn, ngẩng đầu nhìn cha mình: "Tin tức về cha rất nhiều, nhưng may mà lại ít tin tình cảm."

Nhan Hàn Thành chảy mồ hôi, anh không ngờ đứa nhóc năm tuổi đã biết nói đến chuyện này, nhưng đồng thời cũng có chút mất mát. Đây gọi là người ngoài cuộc tỉnh trong cuộc u mê sao? Con trai anh mới năm tuổi cũng biết người anh vẽ là Mạc Thanh Ngải, vậy mà lúc trước Mạc Thanh Ngải lại không hiểu được.

Chuyện đề tài: "Thiên Dục, muốn uống gì?"

"Uống nước là được, con không thích đồ uống có màu sắc rực rỡ."

Tiểu quý này! Nhan Hàn Thành đứng dậy đi đến tủ lạnh: "Con và Tiểu Vũ đúng là một cặp song sinh sao? Tiểu Vũ rất thích đồ uống xanh đỏ."

Nhớ tới khuôn mặt hồng hào đáng yêu của Tiểu Vũ, Nhan Hàn Thành phát hiện mình ngày càng trở nên yếu đuối quá mức, có quá nhiều cảm xúc trào lên trong lòng.

"Vì chúng con là hai bào thai khác trứng, mà Tiểu Vũ là con gái, giới tính khác nhau mà." Nhận lấy chai nước khoáng đã được mở nắp từ Nhan Hàn Thành, Nhan Thiên Dục uống ừng ực, lúc về thì không để ý, bây giờ đúng là bé đang rất khát.

Ngồi cạnh Tiểu Vũ, Nhan Hàn Thành có chút nịnh nọt hỏi: "Thiên Dục, con nói... chúng ta nói cho Tiểu Vũ việc này được không?"

Đôi mắt to ngước lên: "Sao? Con chưa nói cho cha à?"

"Nói gì?"

"Con đã nói cho Tiểu Vũ rồi."

.....

Nhan Hàn Thành khó khăn nuốt nước miếng, có vẻ khẩn trương: "Cái gì? Con nói cho Tiểu Vũ, con nói như thế nào? Nói cái gì rồi hả? Tiểu Vũ có phản ứng gì?"

Nhìn dáng vẻ luống cuống của người cha luôn thông minh tinh táo, Nhan Thiên Dục rất hào phóng giải thích: "Con nói thẳng, nói cha không phải chú, mà là cha."

"Ồ?"

"Lúc đầu Tiểu Vũ có vẻ loạn, em ấy không hiểu lắm, nhưng dần dần nó cũng tiêu hóa được, Tiểu Vũ rất đơn giản, thật ra chúng con đều là hai đứa trẻ trưởng thành sớm so với các gia đình khác, trước kia em đã hỏi con, vì sao chúng mình không có cha, vì vậy con nghĩ, em ấy cũng nên biết là chúng ta có cha, chỉ là cha không ở bên cạnh thôi."

Sự áy náy lại trào lên, Nhan Hàn Thành dựa vào ghế: "Liệu Tiểu Vũ có ghét cha không?"

"Không." Nói đến điều này, Nhan Thiên Dục có vẻ buồn bực: "Con thấy con bé còn chưa hết vui về đâu, nó vẫn nói cha là hoàng tử của nó, nếu giờ biến thành cha thì càng tốt."

Vậy sao?

Nhan Hàn Thành lấy lại tinh thần: "Vậy là tốt rồi, về sau chúng ta có ba người cùng chiến tuyến."

Nhan Thiên Dục bĩu môi: "Chiến tuyến nào?"

"Kìa, con giả bộ làm gì." Nhan Hàn Thành nhướn mày, ra vẻ "con thật đáng ghét"

Nhan Thiên Dục không biết cha mình còn có tính cách này: "Nhưng mà..."

"Nhưng mà cái gì?" d,0dylq.d

"Thật sự là cha không biết à? Con nghe mẹ nói chiều tối hôm nay sẽ phỏng vấn một người bạn trước kia, là người lần trước cha nói... Ủ, tên là Mạnh Đa, còn nói tối nay không về nhà ăn cơm, mẹ đã hâm đồ ăn trong lò vì sợ rồi, bảo con và Tiểu Vũ tự ăn đó..."

"Không phải đâu!" Nhan Hàn Thành nhướn mày: "Cô ấy nói tối nay mấy giờ về?"

"Con không biết, có lẽ bây giờ mẹ vẫn đang ở tòa soạn, buổi chiều mới đi phỏng vấn."

Đột nhiên, cặp mắt đen như mực phát ra tia sáng huy hiênr "Thiên Dục..."

"Dạ?"

"Con nói kẻ địch đã xuất hiện, cha còn phải ngồi chờ chết sao?"

".....Tốt nhất là không nên vậy."

"Vậy con cảm thấy cha có giá trị hay việc phỏng vấn kia giá trị?"

".....Đương nhiên là cha."

"Được rồi, đi."

"Đi đâu?"

"Đến tòa soạn của mẹ con, bắt người."

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Nhỏ Của Đại Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Chương 30.2

Khi hai cha con một lớn một nhỏ, khuôn mặt giống nhau đi vào tòa soạn nơi Mạc Thanh Ngải làm việc, không khí náo nhiệt trong giờ nghỉ trưa của tòa soạn dừng lại trong nháy mắt.

Tổng biên tập đứng lên đầu tiên, run rẩy hỏi người bên cạnh: "Người đó.... người đàn ông đó, có phải Nhan Hàn Thành không?"

"Vâng, tổng biên, là anh ấy!" Người kia nổi lên tính háo sắc, mơ mộng gật đầu.

Thật hồi hộp.

Tổng biên lại quay đầu hỏi người khác: "Đứa trẻ... đứa trẻ kia, có phải quán quân cuộc thi thiếu niên về tranh cấp thế giới không?"

"Đúng vậy, tổng biên, là bé!" Đồng nghiệp thứ hai lộ vẻ ngưỡng mộ, thì ra một đứa trẻ cũng có thể xinh đẹp như vậy.

Thật hồi hộp.

Toàn bộ người trong tòa soạn đều như bị hóa đá, dần dần lộ ra vẻ hưng phấn, Nhan Thiên Dục sờ mũi, biến thành một đứa bé ngoan ngoãn: "Bác tổng biên tập à, mẹ cháu có ở đây không ạ?"

Tổng biên chấn động, lập tức vọt tới trước mặt Nhan Hàn Thành và Nhan Thiên Dục, vẻ mặt cứng ngắc tươi cười: "Không biết Nhan tiên sinh đại giá quang lâm, chúng tôi không tiếp đón từ xa được, Nhan tiên sinh, mời ngồi mời ngồi."

Nhan Hàn Thành cười nhẹ, khiến mọi cô gái đều phải kinh ngạc: "Không cần, tổng biên trả lời câu hỏi của bé trước đi."

Theo ánh mắt của Nhan Hàn Thành, tổng biên tập thấy Nhan Thiên Dục, lập tức cười hiền lành: "Xin chào, cháu vừa hỏi cái gì?"

Haiz, Nhan Thiên Dục thở dài, vẫn giữ dáng vẻ ngoan ngoãn như cũ: "Xin hỏi, mẹ cháu có ở đây không?"

Lúc này, cả tòa soạn đã nghe rõ, gì? Hôm nay đứa bé thiên tài này đến tòa soạn tìm mẹ? Mẹ nó là ai...? Ánh mắt cả tòa soạn có vẻ sắp phóng thành dao rồi.

"Cháu... Mẹ cháu là ai?"

"Mẹ cháu?" Nhan Thiên Dục thấy có lỗi: "Thì ra cháu chưa nói..., Mạc Thanh Ngải, mẹ cháu là Mạc Thanh Ngải."

Gì??? Mạc Thanh Ngải...

Cả tòa soạn đều kinh ngạc, mẹ đứa trẻ này là người khiêm tốn đến mức như không tồn tại Mạc Thanh Ngải?

Nhan Hàn Thành có vẻ mất kiên nhẫn, nhìn một vòng tòa soạn, không thấy bóng dáng Mạc Thanh Ngải, vì vậy cúi đầu nhẹ nhàng nói: "Thiên Dục, mẹ con không có ở đây."

"Vậy à..."

Tổng biên tập trấn tĩnh lại, vội vàng trả lời: "Là thế này, Mạc Thanh Ngải vừa ra ngoài phỏng vấn, vị khách đó đích thân tới đón cô ấy."

Không ổn rồi, Nhan Thiên Dục nhìn trộm biểu cảm của Nhan Hàn Thành, kéo ống tay áo anh: "Cha, vậy thôi, chúng ta đến thẳng đó tìm."

"Cũng được."

Nhan Hàn Thành mỉm cười tao nhã với tổng biên tập: "Có thể cho tôi địa chỉ nơi đó được không?"

Tổng biên tập ngờ ngác nói ra địa chỉ, ngay cả lời mời hai người này ở lại cũng không nói được, bởi vì toàn bộ tòa soạn đều bị tiếng gọi cha của Nhan Thiên Dục làm chấn động.

Đứa bé này gọi Mạc Thanh Ngải là mẹ, Nhan Hàn Thành là cha, như vậy chẳng phải gian phu của Mạc Thanh Ngải, không phải, tình nhân... Không phải, mọi người thật sự không muốn thừa nhận, chồng của Mạc Thanh Ngải lại chính là Nhan Hàn Thành.

"Cảm ơn anh đã mời tôi đi ăn trưa."

Trở lại tiệm ăn của Mạnh Đa, Mạc Thanh Ngải đặt tài liệu phỏng vấn lên mặt sàn bằng gỗ, chuẩn bị phỏng vấn Mạnh Đa.

Mạnh Đa ngồi xuống, cười: "Chỉ là một bữa cơm thôi mà. Với quan hệ của chúng ta mà cũng cần phải nói cảm ơn sao?"

Nhìn biểu cảm của Mạc Thanh Ngải thay đổi, Mạnh Đa thức thời bổ sung thêm một câu: "Chúng ta là bạn tốt mà."

Mạc Thanh Ngải gật đầu cười khiến sợi tóc rơi trên trán, cô nhìn không gian xung quanh, thay bằng nụ cười chuyên nghiệp: "Mạnh tiên sinh, chuẩn bị xong chưa? Chúng ta bắt đầu phỏng vấn đi."

"Ừ."

"Trước kia có cơ hội nào hoặc ý tưởng gì để anh quyết định mở studio này không?"

Mạnh Đa thoáng giật mình, quyết định nói suy nghĩ trong lòng ra: "Em có tin không? Lúc tám tuổi tôi bắt đầu biết yêu một cô gái, cô ấy lớn hơn tôi ba tuổi, chúng tôi là hàng xóm, khi đó đáng người tôi gầy gò yếu ớt, thường bị người khác bắt nạt, mà cô ấy lại luôn xuất hiện lúc tôi cần nhất, bảo vệ tôi, có một khoảng thời gian dài, tôi không biết đó là sủng ái hay là yêu, nhưng dần dần, tôi hiểu rõ tình cảm này không chỉ là sủng ái, tôi có thể làm bất cứ chuyện gì vì cô ấy, cô ấy thích chụp ảnh, tôi đi học, sau đó chụp lại từng khoảnh khắc tươi cười của cô ấy, tôi yêu cô ấy 13 năm, chỉ cần cô ấy muốn tôi đều cho được, nhưng năm năm trước mọi chuyện đã kết thúc, bởi vì khi đó tôi mới hiểu được, người cô ấy cần không phải tôi, mà tôi, lại vẫn luôn nhớ rõ cô ấy có ước mơ lớn nhất là được mặc váy cưới thiêng liêng, để lại một kỷ ức tốt đẹp nhất, vì vậy dù rời đi nhưng tôi vẫn muốn giữ lại chút kỷ niệm này."

Mạc Thanh Ngải im lặng nghe xong, có vẻ ngẩn ngơ, quên mất mục đích phỏng vấn.

Thì ra.... Trong lòng Mạnh Đa cũng có một người như thế, sẵn lòng vì cô ấy mà học chụp ảnh, lưu lại dáng vẻ cô ấy, giống người kia, vì một câu nói của cô mà đi học vẽ tranh, lưu lại nụ cười của cô.

Mà bọn họ, đều rời đi vào năm năm trước.

Cô cười khổ, thật quá trùng hợp, hay nói cách khác đây chính là cuộc sống.

Nhưng Mạc Thanh Ngải cũng phải thừa nhận, trong khoảnh khắc ấy, thái độ của cô với Mạnh Đa thay đổi 180 độ, cô cảm thấy người biết quý trọng tình cảm như vậy không hẳn là người xấu, trong lòng có tình cảm, cho nên mới có thể cố gắng tồn tại.

"...Nếu đã yêu như vậy, vì sao lại nói muốn ở bên cạnh tôi?"

Mạc Thanh Ngải bắt giắc bỏ qua mục đích phỏng vấn, bắt đầu tán gẫu cùng Mạnh Đa như những người bạn.

"Bởi vì muốn quên, cũng đã quên rồi." Mạnh Đa cười rất thẳng thắn, anh cũng không nói dối, không phải là anh không thể quên được Hạ Đồng, vì nay đã có Mạc Thanh Ngải rồi: "Tôi không phải thánh nhân, không thể cả đời sống mà không có tình yêu, mà em cũng có thể quên đi Nhan Hàn Thành, ở bên tôi, chúng ta sẽ cùng cố gắng vì hạnh phúc của mình."

Nhưng mà... Cô không quên được, không thể quên cũng không muốn quên, cô cũng không phải thánh nhân, nhưng vẫn có thể không cần thêm tình cảm nào nữa, có lẽ đây là điểm khác biệt lớn nhất giữa cô và Mạnh Đa.

Lắc đầu cười, Mạc Thanh Ngải không nói chuyện.

Mạnh Đa thở dài: "Thôi, đừng nói đề tài này nữa, tôi đi lấy đồ uống rồi phỏng vấn tiếp."

Mạnh Đa đứng lên, nhưng vì tê chân mà ngã vào người Mạc Thanh Ngải, Mạc Thanh Ngải chịu đau ngã xuống đất, thấy Mạnh Đa đang xấu hổ ngay trước mắt.

Nhưng còn chưa kịp cười, đột nhiên Mạnh Đa bị kéo ra, cô ngơ ngác nhìn Nhan Hàn Thành cau mày, dậm mạnh vào người md, khiến Mạnh Đa bị xô vào váy cưới, ngã xuống đất.

Cô hét lên, giằng giữ túm chặt Nhan Hàn Thành chuẩn bị dậm Mạnh Đa: "Nhan Hàn Thành, anh làm gì vậy, anh điên rồi!"

Nhan Hàn Thành và Nhan Thiên Dục vừa tới đã thấy cảnh Mạnh Đa mờ ám dựa vào người Mạc Thanh Ngải, anh có thể không điên sao?

Nhan Hàn Thành nhin tức, lạnh lùng nhìn Mạc Thanh Ngải: "Anh điên rồi, vậy mời em nói cho anh biết, hai người đang làm gì?"

Mạc Thanh Ngải nhú mày, chuyện năm năm trước tại Nhật Bản bỗng hiện lên trước mắt, cô không muốn tổn thương Nhan Hàn Thành nữa: "Chỉ là hiểu nhầm thôi, em đang phỏng vấn, thật đó."

Khóe miệng Mạnh Đa rỉ máu, lại thêm bị chấn động vì thấy Nhan Hàn Thành xuất hiện, thì ra... Đây là lí do mà Mạc Thanh Ngải không chấp nhận anh, Nhan Hàn Thành đã quay lại, trong lòng cô vẫn có Nhan Hàn Thành!

Đáy lòng anh gào lên, vì sao mọi người đều rời xa anh, chẳng lẽ Nhan Hàn Thành hơn anh gấp ngàn vạn lần?

"Hiểu lắm?" Nhan Hàn Thành không có cách nào để bình tĩnh lại, chỉ nắm chặt cổ tay Mạc Thanh Ngải: "Nếu vậy thì em đi cùng anh."

"Đi?" Mạc Thanh Ngải mất kiên nhẫn: "Em đang làm việc, hiểu cho em đi."

"Phỏng vấn nhỏ như vậy không làm cũng được, anh sẽ để em phỏng vấn!"

"Nhan Hàn Thành!" Mạc Thanh Ngải có cảm giác bị tát một cái: "Anh nghĩ Mạc Thanh Ngải em là ai? Anh muốn dùng tiền để phá vỡ cảm giác của em sao? Anh có bao nhiêu tiền, nói cho em biết! Anh có thể mua mấy trăm căn nhà cho em? Hả?"

"...Thật xin lỗi." Nhan Hàn Thành biết mình đã lỡ lời: "Nhưng anh không thể để em ở cùng một chỗ với anh ta, đi theo anh."

"Em đã nói chỉ là công việc, anh không thể tin em một lần à?" Mạc Thanh Ngải vì một câu xin lỗi của Nhan Hàn Thành đã thấy mềm lòng, cô hiểu ý của Nhan Hàn Thành, chỉ là cô vẫn muốn dựa vào chính mình.

Đột nhiên, Mạnh Đa chuẩn bị đứng dậy nhưng tay không cử động được lại ngã xuống, đau đớn kêu: "Tay của tôi..."

Mạc Thanh Ngải theo bản năng hất bàn tay Nhan Hàn Thành ra, chạy tới cạnh Mạnh Đa, lo lắng hỏi: "Tay anh làm sao vậy, có phải do lúc nãy ngã vào váy cưới không?"

Bàn tay cứng lại giữa không trung, cuối cùng Nhan Hàn Thành cũng không thể che giấu sự trống rỗng của mình, năm năm trước, cô vì Mạnh Đa mà để anh một mình, năm năm sau, cô vẫn vì Mạnh Đa mà bỏ mặc anh, Nhan Hàn Thành, mày đang làm gì vậy?

Xoay người, rồi đi yên lặng không một tiếng động, anh nghĩ, sẽ không có người nào biết.

Sau khi Mạc Thanh Ngải kiểm tra tay Mạnh Đa xong, cô ngẩng đầu lên đã không thấy bóng dáng Nhan Hàn Thành, đột nhiên cô nhớ mình vừa hát tay anh ra, cảm giác lo lắng quẩn chặt lòng cô, Nhan Hàn Thành...

Cô đứng dậy, chạy đến cửa sổ, không nhìn thấy Nhan Hàn Thành nữa.

Mạnh Đa nhìn Mạc Thanh Ngải, ý cười vừa tới miệng đã tắt ngúm, vì anh biết một khuôn mặt giống hệt Nhan Hàn Thành đang nhìn mình, đôi mắt to đơn thuần giống thiên sứ nhưng lại khiến anh nổi da gà, có cảm giác mình bị nhìn thấu.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Nhỏ Của Đại Thành* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Chương 31

"Mạnh Đa, bác sĩ nói tay anh không có gì đáng ngại, anh ngồi ở đây một chút, tôi đi trả viện phí và lấy thuốc giúp anh, Thiên Dục, chăm sóc chú giúp mẹ." Dẫn dò xong, Mạc Thanh Ngải nén vẻ mặt mệt mỏi, cố gắng tươi cười rồi đi.

Nhan Thiên Dục và Mạnh Đa ngồi đối diện nhau, vẫn là đáng vẻ vô tội như thiên thần nhưng lại khiến Mạnh Đa mất tự nhiên.

"Cháu tên là Thiên Dục?" Mạnh Đa cười lấy lòng, anh muốn tạo quan hệ tốt với Thiên Dục.

"Ừm, cháu tên là Nhan Thiên Dục." Cô ý thêm chữ "Nhan", đôi mắt to đơn thuần chớp chớp, Thiên Dục nhìn Mạnh Đa biến sắc, trong lòng thầm cười lạnh, sao mẹ bé có thể không nhận ra người này cố ý giả vờ tay bị đau nhĩ, bé vừa nhìn đã biết rồi.

"Khụ khụ." Mạnh Đa ho hai tiếng: "Nghe nói lần này Thiên Dục đạt giải nhất cuộc thi vẽ tranh thế giới? Giỏi quá."

"Cảm ơn." Nhan Thiên Dục đắc ý cười thừa nhận, bồi thêm: "Đây là do gen di truyền."

Mạnh Đa biết lúc này nhất định sắc mặt mình rất khó coi, tiểu quý này đang cố ý ám chỉ điều gì? Nhưng mà có thể sao, một tiểu quý chỉ khoảng 5, 6 tuổi?

"Khụ khụ khụ." Mạnh Đa thật sự không biết nói cái gì, đành phải ho khan.

"Chú, cô họng không thoải mái sao? Muốn uống nước không ạ? Để cháu đi mua." Nhan Thiên Dục nhảy xuống ghế, cười hiền lành.

"Không cần, chú..." Còn chưa nói xong Nhan Thiên Dục đã rời đi, Mạnh Đa nhìn vậy tự cảm thấy buồn cười, anh nghĩ nhiều rồi, đây đúng là đứa bé rất ngoan ngoãn.

Đi đến cạnh một máy bán hàng tự động, Nhan Thiên Dục lấy ví tiền nhỏ của mình ra, bắt đầu tìm tiền xu.

"Ừ, bác sĩ nói thế nào?"

"Không có gì đáng ngại, chỉ là lần trước uống thuốc có chút tác dụng phụ, cho nên hệ tiêu hóa kém, lần này bác sĩ cho em thuốc giúp tiêu hóa tốt."

"Vậy là tốt rồi, thuốc này uống thế nào?"

"Mỗi lần một viên, bác sĩ nói uống nhiều sẽ không tốt."

Ồ?

Nhan Thiên Dục cười cười lấy tiền xu trong ví ra, tay "không cẩn thận" bị trơn, tiền xu rơi đến chân đôi vợ chồng kia.

Người vợ ngồi xuống nhặt tiền xu lên, đi đến bên cạnh Nhan Thiên Dục, cười nói: "Tiền xu của cháu?"

Nhan Thiên Dục nở nụ cười đáng yêu không ai địch nổi, gật đầu nói: "Cảm ơn cô ạ."

Người chồng cũng đi tới đỡ vợ: "Đứa bé này thật đáng yêu."

Người vợ hiểu ý cười: "Đúng vậy, khi nào chúng ta mới có một đứa bé đáng yêu như vậy."

Nhan Thiên Dục bày ra bộ mặt hiểu chuyện khiến người ta yêu thương, làm tăng cảm tình của đôi vợ chồng: "Cô ơi, cháu không biết dùng máy bán hàng tự động này, cô có thể mua nước giúp cháu không ạ?"

Người vợ vội vàng gạt đầu, đột nhiên cảm thấy khó chịu trong bụng: "Chồng à, anh mua giúp bé đi, em vào WC một lát."

"Được." Nhìn vợ rời đi, người chồng cười nhẹ nhìn Thiên Dục: "Cháu muốn uống gì."

Đưa tiền xu trong tay cho đối phương, cũng thuận tay cầm luôn túi thuốc, Nhan Thiên Dục ngược khuôn mặt nhỏ lên: "Chú ơi, để cháu cầm giúp chú, chú mua cho cháu hai chai nước khoáng là được ạ."

"Ngoan quá." Người đàn ông xoay người, bắt đầu mua nước.

Mặt Nhan Thiên Dục không đổi sắc, thò tay vào trong chiếc túi, vụng trộm lấy hai viên thuốc màu trắng ra, sau đó nhét vào ví tiền của mình.

"Này." Người đàn ông đưa nước cho Thiên Dục, Thiên Dục cũng trả lại thuốc cho anh ta.

"Cảm ơn chú." Nhanh chóng rời đi, Nhan Thiên Dục "cảm ơn" rất chân thành, đúng vậy, bé rất biết ơn đó.

Dừng lại ở chỗ rẽ, Nhan Thiên Dục nhìn Mạnh Đa đang nhắm mắt nghỉ ngơi cách đó không xa, đôi mắt đen chớp chớp đầu vô tội, khoe miệng nhếch cao lên, bé ngồi xổm xuống mặt đất, mở một chai nước ra, lấy hai viên thuốc trong ví ra rồi dùng nắp chai nghiền thành bột, sau đó hòa bột thuốc vào nước, đóng nắp chai lại, lắc lắc...

Trong miệng vẫn lầm bầm: "Hai viên, lại nhiều nước như vậy, chắc không gặp chuyện không may đâu."

Việc lớn đã thành.

Nhan Thiên Dục đứng lên, từ từ đi đến bên cạnh Mạnh Đa, đôi tay nhỏ lay Mạnh Đa: "Chú à."

Mạnh Đa mở mắt ra, thấy khuôn mặt tươi cười vô tội của Nhan Thiên Dục: "Thiên Dục."

"Tay chú không tiện, để cháu mở nước giúp chú." Nói xong, Nhan Thiên Dục mở nắp chai nước ra, đưa tới tay Mạnh Đa.

Mạnh Đa có vẻ cảm động nhận chai nước, uống ừng ực từng hơi.

Nhìn yết hầu của Mạnh Đa chuyển động không ngừng, cả hàm răng của Thiên Dục đều lộ ra "phơi nắng", chú à, cứ từ từ mà hưởng thụ nhé...

"Mạnh Đa, Thiên Dục, mẹ xong rồi, đi thôi."

Nửa giờ sau, Mạc Thanh Ngải đã làm xong mọi chuyện và quay lại.

"Vây à, được." Mạnh Đa đứng dậy, đột nhiên cảm thấy dạ dày xoắn lại, bắt đầu đổ mồ hôi lạnh.

Nhan Thiên Dục "tốt bụng" đề ý tới: "Chú, chú làm sao vậy?"

Mạc Thanh Ngải đang thất thần nghe thấy tiếng của Nhan Thiên Dục ửng nhìn về phía Mạnh Đa "Mạnh Đa, anh có khỏe không?"

"Ừ, tôi không sao." Mạnh Đa thấy bụng càng ngày càng quặn đau, muốn rời đi nhưng lại xấu hổ không muốn nói ra, đành phải nói: "Đột nhiên tôi nhớ có bác sĩ chuẩn bị kết hôn đến tiệm chúng tôi chụp ảnh, hình như là ở bệnh viện này, tôi nhân tiện... nhân tiện đến gặp anh ta để hẹn thời gian."

"Có cần chúng tôi chờ anh không?" Mạc Thanh Ngải tốt bụng hỏi.

"Không cần không cần, hai người về trước đi, tôi không sao đâu."

"Vây được." Thật sự Mạc Thanh Ngải không còn tinh thần, đành phải giao thuốc trong tay cho Mạnh Đa, sau đó nắm tay Thiên Dục rời đi: "Gặp lại sau."

"Ừ." Mạnh Đa đã đau không chịu nổi, ánh mắt bắt đầu tìm WC.

Tại ngã rẽ, Nhan Thiên Dục đột nhiên quay đầu, nhìn Mạnh Đa đang chạy về phía WC, trên môi nở nụ cười xấu xa, trong mắt lại không có ý cười, Amen, chúc chú may mắn.

Ra khỏi bệnh viện, Nhan Thiên Dục buông tay Mạc Thanh Ngải ra, sau đó cúi đầu đi.

Mạc Thanh Ngải cảm giác tay bị buông lỏng, dừng bước lại: "Thiên Dục, sao thế?"

"Mẹ, tiếp theo mẹ định làm gì?" Nhan Thiên Dục ngẩng đầu, thành thật hỏi.

"Làm cái gì?" Né tránh ánh mắt con trai mình theo bản năng, đương nhiên là Mạc Thanh Ngải hiểu ý bé muốn hỏi là gì, thế nhưng, cô còn có thể làm gì bây giờ? Trên con đường này, lòng cô đang rối loạn, không phải cái gì cũng không quan tâm được.

"Nhìn dáng vẻ cha rất đau lòng." Nhan Thiên Dục không đùa cùng cô, mẹ mình, bé biết rất rõ.

Toàn thân Mạc Thanh Ngải khẽ run, đôi tay hơi lạnh, toàn bộ điều này Nhan Thiên Dục đều nhìn thấy rõ, thậm chí cô còn không kịp nhìn thấy dáng vẻ cô đơn của Nhan Hàn Thành, nhưng cô đã gạt tay anh ra, để lại anh một mình giống năm năm trước, nhưng mà, như vậy không phải nghĩa là cô chỉ quan tâm đến Mạnh Đa mà không để ý anh.

Đối với cô mà nói, Mạnh Đa không là cái gì cả, Nhan Hàn Thành, mới là tất cả.

Chính vì Nhan Hàn Thành quan trọng như vậy nên cô mới cảm thấy Nhan Hàn Thành sẽ không rời xa cô, dù cô có làm gì thì Nhan Hàn Thành vẫn ở bên cạnh, nhưng bây giờ cô mới phát hiện ra, hình như cô sai rồi.

".....Yêu cầu của cha con hơi quá đáng, mẹ không có cách nào làm được." Mạc Thanh Ngải cố chấp quay mặt đi, cô không muốn thừa nhận trước mặt con trai là mình đã quá tuyệt tình.

"Có lẽ cha đúng là hơi quá phận, nhưng cũng vì cha để ý mẹ mà." Nhan Thiên Dục nhăn mày, bé không hiểu nổi tình yêu giữa người lớn với nhau, nhưng bé biết chuyện này đã quá lớn rồi.

"Anh ta để ý mẹ là có thể vô cớ làm tổn thương người bên cạnh mẹ sao?"

"Mẹ, mẹ thật sự cảm thấy chú đó đau tay tới mức không đứng lên được?"

"Con có ý gì?"

Mạc Thanh Ngải không thích con trai mình có dáng vẻ suy nghĩ như vậy, điều đó rất giả dối giống Nhan Hàn Thành, cô hi vọng con trai mình vẫn giữ được sự đơn giản.

"Mẹ hiểu ý của con mà, con cảm thấy chú ấy cố tình giả vờ trước mặt mẹ." Con ngơoi đen bướng bỉnh nhìn Mạc Thanh Ngải, Nhan Thiên Dục lỡ nói ra nhưng cũng không muốn chữa lại.

"Nhan Thiên Dục." Mạc Thanh Ngải có vẻ tức giận: "Ai dạy con xúc phạm người khác như vậy? Mẹ dạy con à?"

"Là con tự nhìn thấy!" Nhan Thiên Dục bắt đầu cảm thấy oan ức, vì sao mẹ thờ tin tưởng người kia cũng không tin tưởng hai cha con bé?

"Nhan Thiên Dục, mẹ muốn con không được nghi ngờ người khác vô căn cứ như vậy nữa." Lừa giận bốc lên, rốt cuộc là cô thiếu hai cha con nhà này cái gì, chẳng lẽ không để cô đau lòng thì họ không thoải mái sao?

"Không, anh ta không phải người tốt, anh ta có ý chia rẽ cha mẹ."

"Con..."

"Mẹ vĩnh viễn đều không nhìn rõ người bên cạnh, mẹ không đáng để cha vì mẹ mà đau lòng."

"Im miệng!"

"Bốp!" Tiếng kêu vang lên, toàn bộ lời nói đều dừng lại.

Mạc Thanh Ngải ngơ ngác nhìn tay mình vẫn đang giơ ra, sau đó nhìn đôi má trắng nõn hồng hào của con trai mình dần hiện lên năm ngón tay, còn có cặp mắt to kiêu ngạo, dù oan ức nhưng vẫn cố không rơi nước mắt.

"Thiên Dục..." Cô hoảng hốt kêu lên: "Mẹ..."

Cô đánh Thiên Dục!! Cô chưa bao giờ đánh bé, đây là lần đầu tiên... Vậy mà cô lại ra tay được.

Thiên Dục mím chặt môi, không chịu nói tiếng nào, sau đó nhanh chóng chạy ra đường đón taxi.

Khi Mạc Thanh Ngải lấy lại tinh thần, Nhan Thiên Dục đã chuẩn bị lên xe.

Mạc Thanh Ngải gấp đến mức nước mắt rơi xuống: "Thiên Dục, con muốn đi đâu, mau trở về đi, mẹ sai rồi, mẹ xin lỗi, Thiên Dục."

Lúc chạy tới taxi, cửa xe đã đóng, Mạc Thanh Ngải nghe được giọng nói của Thiên Dục là đến tập đoàn Văn Khôn, sau đó cô cứ đứng chôn chân ở một chỗ, nhìn chiếc xe nghênh ngang rời đi.

"Nhan Thiên Dục! Con đi tìm anh ta đi, anh ta mới là cha con, mẹ không là gì cả, đáng chết, con đi thì đừng về nữa, có cầu xin mẹ mẹ cũng không cho về!... Nhan Thiên Dục, đáng chết, con quay lại đây! Hu hu hu hu."

Mặc kệ ánh nhìn kỳ lạ của người đi đường, Mạc Thanh Ngải ngồi bệt xuống đất, gào khóc.

Khi ánh trăng dần ló ra, Mạc Thanh Ngải mơ màng đi về dưới nhà của mình, đã không còn Nhan Hàn Thành, Thiên Dục rời đi cũng là do cô, cô cảm thấy rất uất ức, không biết mình làm sai cái gì, cô không trêu chọc ai, vì sao mọi người đều muốn mang cô ra đùa cợt.

"Tiểu Ngải."

Tiếng gọi mềm mại quẩn rĩ lên Mạc Thanh Ngải ngẩng đầu lên, nhìn bóng dáng thon dài quen thuộc dưới đèn đường.

Cô hoa mặt sao? Đúng vậy, chắc do đèn đường quá sáng mà hai mắt cô lại mờ đi do nước mắt mới có thể nhìn thấy cô ấy.

"Tiểu Ngải, là tớ, tớ đã quay lại." Bóng dáng thon dài kia nói tiếp, sau đó thông thả bước đến trước mặt Mạc Thanh Ngải, dáng người càng thành thực xinh đẹp, khuôn mặt làm cho tất cả đàn ông đều say đắm hiện rõ.

"Oa, hu hu hu hu." Mạc Thanh Ngải không kiềm được lại gào khóc, ôm lấy người trước mặt: "Phi Phi, đúng là cậu, cậu đã quay lại? Hu hu hu hu, Phi Phi. Tớ nhớ cậu, thật sự rất nhớ cậu."

Đúng vậy, cô đã trở lại, cô, Nguyễn Phi, cuối cùng cũng trở lại.

Vô lương Mạc Thanh Ngải, không biết vì sao Mạc Thanh Ngải lại vậy, chỉ cảm thấy đau lòng khi thấy cô ấy khóc: "Tớ đã quay lại, tớ cũng rất nhớ cậu, nhưng cậu đừng khóc như thế tớ chết đi sống lại vậy."

"Đi chết đi." Mạc Thanh Ngải nín khóc mỉm cười, niềm vui Nguyễn Phi quay lại khiến cô quên đi nỗi uất ức vì Nhan Hàn Thành và Nhan Thiên Dục, lúc này, cô như tìm được bè gối cứu mạng, chỉ cần Nguyễn Phi ở lại, mọi chuyện còn lại đều được giải quyết dễ dàng.

"Vừa khóc vừa cười, nhìn nước mũi này, thật ghê tởm." Nguyễn Phi trêu ghẹo rút khăn tay ra, lau mặt cho Mạc Thanh Ngải.

"Ha ha." Mạc Thanh Ngải ngốc nghếch nhận khăn tay lau nước mũi: "Cô gái chết tiết này cuối cùng cũng quay lại, không nói tiếng nào đã chạy đi nhiều năm như vậy, lại còn nhân tâm đến mức một cuộc điện thoại cũng không gọi cho tớ, cậu không biết tớ rất đau lòng à?"

"Thôi đi. Cậu có con trai và con gái bảo bối còn đau lòng cái gì." Nguyễn Phi bĩu môi, cô đi để tránh bị đau lòng, nhưng giờ cô đã kiên cường nên trở lại? Thật ra chính cô cũng không rõ lắm, nhưng trốn tránh sự thật không phải tính cách của Nguyễn Phi cô.

Con trai bảo bối.

Đột nhiên nhắc tới Thiên Dục làm cô trùng xuống, lẩm bẩm: "Có cũng như không, thì ra năm năm còn kém cả một tháng."

"Cậu nói gì?"

"À, nói ra thì dài lắm, đến lúc đó sẽ từ từ kể cho cậu, lần này cậu trở về còn đi nữa không?" Mạc Thanh Ngải nói thật cẩn thận, bây giờ cô chỉ mong tất cả quay lại bên cạnh mình, nhưng cô không thể quá ích kỷ, không để ý tới tâm trạng của Nguyễn Phi.

"Tớ à..." Nguyễn Phi chột nhiu mày, ra vẻ cười đùa với Mạc Thanh Ngải: "Tớ không thể đi."

"Hả? Sao không thể đi?"

"Nếu tớ mà đi, có người lại khóc thầm, ngày nào cũng ở sau lưng mắng tớ vô lương tâm, tớ không thể ngày nào cũng ngứa lỗ tai được, vì cô gái mít ướt này, người hiền lành xinh đẹp như tớ đành phải cố gắng ở lại, không đi." Nguyễn Phi liếc nhìn Mạc Thanh Ngải, biểu cảm vô cùng đau đớn.

"Vạn tuế!!" Mạc Thanh Ngải tự động bỏ qua những lời không xuôi tai, đối với cô mà nói, chỉ cần Nguyễn Phi không đi thì bị trêu đùa thế nào cũng được "Ha ha, cậu không đi, cậu không đi, nhé nhé?"

"Sao vẫn giống trẻ con như vậy, ai mà biết được cậu đã là mẹ của hai đứa trẻ?" Nguyễn Phi lắc đầu, bắt đầu dĩ cười rộ lên.

"Áy chết, tớ quên mất Tiểu Vũ vẫn ở nhà một mình, Phi Phi, đi thôi, chúng ta lên nhà thôi." Mạc Thanh Ngải vỗ đầu một cái, vội vàng lôi kéo Nguyễn Phi lên lầu.

Nguyễn Phi cười, thấy trong lòng rất ấm áp, thật ra, cô cũng không thể rời xa người này.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Nhỏ Của Đại Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Chương 32

Kể sơ qua mọi chuyện từ sau khi Nhan Hàn Thành trở về, Mạc Thanh Ngải vuốt tóc Tiểu Vũ đang ngủ say, sau đó xua tay với Nguyễn Phi, hai người cùng ra khỏi phòng Tiểu Vũ.

Quay lại phòng khách, hai người ngồi trên ghế sofa nhìn nhau.

Thật lâu sau, Mạc Thanh Ngải cười ngốc nghếch: "Đã lâu rồi chúng ta chưa như vậy, thật nhớ sự hồn nhiên không phải lo nghĩ trước đây, bộ dạng khác bây giờ."

Đưa tay chạm vào tóc mái của Mạc Thanh Ngải, môi mông mềm mại của Nguyễn Phi nhếch lên, chậm rãi nói ra suy nghĩ của mình: "Bảo bối, tiếc nuối lớn nhất của cuộc đời, đừng quá mức, có thể cho qua được thì cho qua, không nên cố chấp, bây giờ chính bản thân cậu đã cảm thấy tiếc nuối, nếu cậu còn không kịp tỉnh ngộ, chỉ sợ sau này lại càng thấy hối hận."

"Ý của cậu là, tớ đã sai rồi?"

"Không, cậu không sai, nếu nói ra, đây là do ý trời, nhất định bắt cậu và Nhan Hàn Thành phải vượt qua chông gai mới đến được với nhau, nhưng nếu hai người đều đi được nửa đường đã quay đầu thì các cậu sẽ không bao giờ biết được chỉ cần bước thêm bước nữa là đến được với nhau."

"Cậu cảm thấy, tớ nên quên chuyện trước kia, thành thật nói cho Nhan Hàn Thành?" Mạc Thanh Ngải trượt người xuống ghế sofa, gối lên đùi Nguyễn Phi ngủ.

"Với tính của cậu thì không cách nào quên được, nhưng cứ nói thật cho cậu ấy biết đi, cậu việc gì phải mua dây buộc mình, mặc kệ phản ứng của cậu ta là gì, cuối cùng cậu cũng không làm hai người phải thất vọng là được rồi."

Nguyễn Phi cúi đầu nhìn Mạc Thanh Ngải đang nhắm mắt, cô cũng như đi vào cõi tiên, anh... có khỏe không? Ha ha, chắc là tốt, anh là người am hiểu thành thực, có lẽ đã quên đi từng có người say mê dưới sức quyến rũ của mình, sau đó lại bỏ đi.

Không nói nữa, Mạc Thanh Ngải nhẹ nhàng nhắm mắt lại, trong đầu không ngừng xoay quanh lời nói của con trai mình và Nguyễn Phi.

Cô luôn cảm thấy mình rất yêu Nhan Hàn Thành, vì vậy nên mới chịu đựng nỗi đau một mình, thà để anh chán ghét cô cũng không muốn anh phải thất vọng, thật ra tiết lộ một sự thật tàn khốc, cô cũng chỉ yêu chính mình thôi, ích kỷ đến nỗi cô cũng tự thấy ghét.

Cô gọi đó là yêu Nhan Hàn Thành? Làm anh tổn thương, né tránh anh, hành hạ anh, đây là tình yêu của cô? Mạc Thanh Ngải, thừa nhận đi, mày là người phụ nữ khác thường, mày vứt bỏ ranh giới cuối cùng, mày sợ nhìn thấy ánh mắt khó tin của Nhan Hàn Thành, mày không đáng để anh phải làm như vậy... đúng như lời Thiên Dục nói.

Đáy lòng dần hiện lên suy nghĩ, Mạc Thanh Ngải tự giễu, đúng vậy, mặc kệ kết quả như thế nào, cô nên vì bọn họ mà thử một lần.

Tan tằm, đi ra tòa soạn, Mạc Thanh Ngải ngẩng đầu nhìn trời chiều, muốn tăng thêm dũng khí cho mình, bây giờ cô nên đi sao? Cô cảm thấy mình vẫn thiếu một chút liều lĩnh.

"Mạc Thanh Ngải."

Giọng nói mềm mại dễ nghe khiến cả thân thể và tinh thần người ta đều thấy thoải mái vang lên bên cạnh Mạc Thanh Ngải, cô quay đầu, thấy một bóng hình thon dài, tao nhã, nhưng sự khác biệt là, cô rõ ràng không quen thuộc lại có thể nhận ra chủ nhân giọng nói này là ai trong một giây.

Mạc Thanh Ngải nhăn mày, thiếu tự nhiên nói nhỏ: "Là cô?"

Đi đến trước mặt Mạc Thanh Ngải, Đường Yên cười quyến rũ, chỉ là tình cảm chân thân như bị che giấu dưới lớp trang điểm kỹ càng kia: "Xem ra cô còn nhớ tôi?"

Mạc Thanh Ngải bình tĩnh, cô nhớ lại, nếu không muốn nhớ cô gái này cũng rất khó, lúc trước cô gạt bỏ tự ái đi tìm Nhan Hàn Thành, bên cạnh anh lại là cô gái có biểu cảm không liên quan đến mình này, nguyên nhân cô gây ra lỗi lầm cũng là bị bức tranh về cô gái này kích động.

"Cô có chuyện gì sao?" Mạc Thanh Ngải lạnh nhạt hỏi, không muốn ở đây rước thêm phiền lòng cho mình.

"Cô có rảnh không? Tôi muốn nói chuyện với cô." Không để ý tới thái độ của Mạc Thanh Ngải, Đường Yên vẫn cười như cũ, cười đến mức Mạc Thanh Ngải thấy mất tự nhiên.

"Bây giờ... Sợ là hơi khó."

Mạc Thanh Ngải không nói sai, bây giờ cô đang có dũng cảm đi tìm Nhan Hàn Thành.

"Tôi khuyên cô tốt nhất nên nói chuyện cùng tôi, bởi vì bây giờ người biết cha con Nhan Hàn Thành ở đâu, e là chỉ có tôi." Đường Yên thoải mái nhún vai, ra vẻ thật đáng tiếc, cô chỉ có thể ngoan ngoãn nghe lời tôi.

Cái gì?

Mạc Thanh Ngải khó tin, người này đang ra oai với cô sao, chỗ ở của con trai cô và Nhan Hàn Thành còn cần cô ta nói cho cô biết?

"Tôi..."

"Đừng cô cô tôi tôi nữa, xe của tôi ở đằng kia, đi theo tôi." Đường Yên hoàn toàn không để ý đến Mạc Thanh Ngải đang nhăn mặt, dù sao tính của cô vẫn luôn như vậy, cô tươi cười, đi thẳng ra xe.

"Cô cô cô." Mạc Thanh Ngải kiềm chế lửa giận, đuổi theo: "Đáng ghét."

Nhìn quanh nhà hàng bình dân, Mạc Thanh Ngải có hơi ngạc nhiên, khí chất của Đường Yên cao quý và tao nhã, chỉ việc lần nào cô gặp Đường Yên, cô ta cũng trang điểm kỹ càng, được rồi, cô thừa nhận Đường Yên có trang điểm đậm cũng quyến rũ say mê lòng người, cho nên cô nghĩ Đường Yên chỉ chọn những nhà hàng phương Tây cao cấp.

"Đừng nghĩ tôi là bà chủ giàu có, tôi sinh ra ở vùng quê, lớn lên ở quê, những chuyện này chỉ sợ những người từ nhỏ đã com áo không lo như cô không dám nghĩ tới." Đường Yên khuấy ly trà sữa trước mặt, tuy cô cúi đầu nhưng lại nhìn rõ tâm trạng của Mạc Thanh Ngải

Mạc Thanh Ngải bị nhìn rõ nên có chút xấu hổ, cô cắn ống hút, không tiếp lời.

Sau một lúc lâu, Đường Yên thờ dài, một tay chống cằm, đôi mắt xinh đẹp miễn cưỡng nhìn Mạc Thanh Ngải, lời nói nhẹ nhàng nhưng lại có lực sát thương: "Đã có ai nói chưa, cô thật sự không hợp với Nhan Hàn Thành."

Đôi mắt to chứa đầy sự tức giận nhìn lên, Mạc Thanh Ngải thật sự rất ghét nghe những lời này, đúng vậy, mấy nghìn mấy trăm người đều nói, cô không hợp với Nhan Hàn Thành, cô không xứng với Nhan Hàn Thành, rốt cuộc là cô ta có ý gì? Muốn tới đây để sát muối lên vết thương của cô sao?

Đường Yên cười nhẹ, gõ gõ ly thủy tinh: "Quả nhiên là rất dễ chọc giận cô, Nhan Hàn Thành nói đúng thật."

Thì làm sao? Cô đã sớm biết thái độ của Nhan Hàn Thành với mình, thật không ngờ tên khốn kiếp đó còn dám đi nói lung tung.

"Cô muốn nói gì với tôi?" Mạc Thanh Ngải dần mất kiên nhẫn, phiền phức thật.

"Bình tĩnh một chút, đừng vội nóng nảy." Đường Yên kéo dài giọng, tựa vào ghế cười lên: "Tôi biết nhiều người nói cô không hợp với Nhan Hàn Thành, nhưng hai người không phải chèn nhau về vật chất mà là về mặt tình cảm, Nhan Hàn Thành thuộc loại xông pha chiến đấu, còn cô lại thích chôn chui chốn lủi, có lẽ cô cũng phải trả giá rất nhiều, nhưng vẫn không bằng tể bào nào đã chết của Nhan Hàn Thành."

Mạc Thanh Ngải ngơ ngác nghe, lửa giận cũng dần dịu lại, một trực giác khó hiểu nói với cô rằng, Đường Yên không có ác ý gì mà chính cô đã quá nhạy cảm

Ánh mắt cô đơn của Mạc Thanh Ngải đi thẳng vào lòng Đường Yên, chạm vào lòng thương hại mà cô đã mất từ lâu: "Mạc Thanh Ngải, tôi rất ghét phải giải thích, nhưng vì Nhan Hàn Thành, tôi phải giải thích một lần, tôi đã nợ anh ấy quá nhiều."

Giải thích? Mạc Thanh Ngải uống trà sữa, yên lặng nhìn Đường Yên.

"Năm năm trước ở Nhật Bản, cô thấy tôi và Nhan Hàn Thành cùng xuất hiện ở cửa "Danh Quốc Lưu Quang", chúng tôi không có quan hệ đặc biệt gì, tôi là chủ ở đó, Nhan Hàn Thành là khách quen, anh ấy chỉ có ý lợi dụng tôi để kích thích cô."

"Cô là chủ ở đó?" Mạc Thanh Ngải ngạc nhiên thấy rõ.

Đường Yên cười khúc khích, cô phát hiện Mạc Thanh Ngải có một điểm rất đáng yêu, sự chú ý của cô ấy không đặt ở trọng tâm câu chuyện, nhưng điều này cũng thể hiện Mạc Thanh Ngải hiểu rõ Nhan Hàn Thành, cô đã sớm biết Nhan Hàn Thành cố ý.

"Ừ, là tôi. Chuyện tiếp theo rất quan trọng với cô, là về bức tranh Nhan Hàn Thành vẽ tôi."

"Tôi biết, là tôi đã hiểu lầm." Mạc Thanh Ngải cắt ngang Đường Yên, nếu đến bây giờ cô vẫn hiểu lầm thì cô quá xấu hổ rồi.

Đường Yên thoáng nhìn, ý bảo Mạc Thanh Ngải đừng lảm nhảm, Mạc Thanh Ngải cũng nhận ra liền ngoan ngoãn ngậm miệng, chăm chú lắng nghe.

"Thật ra tôi đã biết Nhan Hàn Thành từ lâu, từ lúc anh ấy đến Ý học, nhưng lúc ấy là biết qua Lam Ninh..." Nói tới đây, môi mọng của Đường Yên khẽ mím, có vẻ đắn đo nên nói thế nào: "Chuyện của tôi và Lam Ninh, rất phức tạp, tôi nghĩ không cần phải nói rõ ràng, mấu chốt là, tôi từng rời đi mà không nói câu nào, Lam Ninh điên cuồng tìm tôi, thông qua mọi cách nhưng vì không có ảnh tôi nên mọi thứ đều vô nghĩa, cho nên Nhan Hàn Thành đã vẽ chân dung tôi, điều đó cũng là vì tôi và Lam Ninh, chỉ có một lần ngoại lệ đó, vì chúng tôi đều biết nguyên tắc của anh ấy, về việc để lộ bản thảo cho cô xem, cho đến nay chúng tôi cũng không điều tra ra, cho nên tôi thật xin lỗi."

Thì ra là thế.

Mạc Thanh Ngải cắn môi dưới, hơi đau, trước kia Nhan Hàn Thành muốn giải thích chuyện này, chỉ là khi đó cô vì chuyện của mình và Mạnh Đa mà cố ý không nghe, làm Nhan Hàn Thành tức giận.

Nhìn biểu cảm của Mạc Thanh Ngải, Đường Yên tiến lại trước mặt cô, nghi ngờ nói: "Mạc Thanh Ngải, có phải cô cũng có nỗi khổ mà chúng tôi không biết không?"

Mạc Thanh Ngải hoảng sợ lui về phía sau, dần cảm thấy Đường Yên thật đáng sợ, hình như cô ta có thể đọc được suy nghĩ của cô lấp bắp: "Không có đâu. Không có."

Đường Yên quay lại chỗ ngồi, bĩu môi, cô không tin, thôi, đây là chuyện nhà Mạc Thanh Ngải và Nhan Hàn Thành.

"Chuyện cuối cùng, không phải tôi muốn giải thích thay Nhan Hàn Thành, chỉ là tôi nghĩ phải nói rõ tất cả, năm năm trước anh ấy vì cô hiểu lầm mà tức giận rời đi, thật ra với tính cách của Nhan Hàn Thành, anh ấy sẽ không chịu được khi không nhìn thấy cô, đến lúc hết giận sẽ quay về tìm cô, nhưng..." Biểu cảm của Đường Yên trầm xuống, giống như trong lòng vẫn đang sợ hãi: "Khi đó tính mạng của Lam Ninh bị đe dọa, tôi sụp đổ hoàn toàn, Nhan Hàn Thành không thể mặc kệ chúng tôi nên cứ dây dưa như vậy khoảng một năm, mãi đến khi Lam Ninh ổn định, qua thời gian dài, Nhan Hàn Thành cũng mất đi dũng khí đối mặt với cô, thật ra, Nhan Hàn Thành không phải thánh nhân, anh ấy cũng rất sợ hãi."

Mạc Thanh Ngải cười âm thầm, cầm tay Đường Yên, thấy giống như suy nghĩ của mình, tay Đường Yên rất lạnh, thật ra cô không cần Nhan Hàn Thành giải thích gì cả, cô không trách anh, ngược lại Đường Yên lại khiến cô đau lòng, dưới lớp trang điểm dày và vẻ ngoài thông minh kiên cường kia, rốt cuộc là nội tâm như thế nào?

Đường Yên có vẻ ngạc nhiên, lập tức cười để che giấu, cầm đôi tay ấm áp của Mạc Thanh Ngải: "Cảm ơn."

Mạc Thanh Ngải cười an ủi, nhớ tới đáng về phòng bị của mình thấy thật xấu hổ, cô đã vô tình bị Đường Yên này lấy lòng, cô ấy rốt cuộc là ai, sao lại có sức quyến rũ lớn đến vậy?

"Cô và Lam Ninh..." Mạc Thanh Ngải không muốn dò hỏi bí mật, cô chỉ thấy tò mò.

"Tôi và Lam Ninh." Nụ cười của Đường Yên trở nên nhạt nhẽo, nhưng Mạc Thanh Ngải thấy trong mắt Đường Yên hiện rõ sự hạnh phúc và thỏa mãn: "Chúng tôi giống hai người, có rất nhiều chuyện bấp bênh, mặc dù không biết tương lai như thế nào, tôi đã xác định cả đời này sẽ không rời xa anh ấy, vậy nên Mạc Thanh Ngải, cô hạnh phúc hơn tôi, chỉ cần cô vượt qua rào cản trong lòng, bắt lấy Nhan Hàn Thành, cô sẽ không phải lo lắng cho tương lai nữa, từ đầu đến cuối Nhan Hàn Thành đều không bỏ rơi cô, trước kia không, sau này cũng không, nhưng lần này, nếu cô lại buông tay anh ấy ra, để anh ấy rơi vào cảnh không lối thoát, cô nhất định sẽ hối hận."

Trong đáy mắt Đường Yên ẩn chứa sự tuyệt vọng: "... Giống như tôi đã từng như vậy, buông tay, vậy nên suýt nữa mới mất anh ấy vĩnh viễn."

Mạc Thanh Ngải nổi da gà, toàn thân lạnh lẽo, lần đầu tiên cô cảm thấy mình sợ hãi như vậy, bởi vì cô cảm nhận được cảm giác trong lòng Đường Yên, biết cô ấy là người đã từng trải.

Cuối cùng...

"Nhan Hàn Thành ở đâu?"

Đường Yên nhẹ nhàng lộ ra nụ cười xinh đẹp, nói ra một địa chỉ, sau đó nhìn Mạc Thanh Ngải vội vàng cầm túi chạy đi.

Cô cúi đầu uống cạn cốc trà sữa, bất mãn hắng giọng, Mạc Thanh Ngải và Nhan Hàn Thành chết tiệt, khiến cô tốn nhiều nước bọt như vậy, cô chưa bao giờ nói những lời vừa dài vừa buồn nôn như thế, về sau cô không quan chuyện hai người này nữa, Nhan Hàn Thành thâm trầm, Mạc Thanh Ngải ngốc nghếch...

Chính Đường Yên cũng chưa phát hiện, khoe miệng cô đang giương lên, nở nụ cười vui mừng.

Mạc Thanh Ngải tự nhắc mình đã đứng ở đây quá lâu, đến mức tê chân rồi, cô dụi mắt, nghi ngờ mình có phải đã quay lại quá khứ không.

Bởi vì tòa nhà xinh đẹp phía trước, là hành lang treo tranh, là nơi năm năm trước đột nhiên biến mất, giống hoàn toàn không khác điều gì.... "Đại Thành tiểu ái"

Cô khịt mũi, phòng tuyến cuối cùng trong lòng bị phá tan, lòng tự ái của cô mất đi, sự sợ hãi cũng mất đi, trong đầu chỉ có một giọng nói, nói cô phải đi tìm lấy Nhan Hàn Thành, nếu Nhan Hàn Thành đã vắng cô ra ngoài giống năm năm trước, cô cũng để mặc anh, dù da tróc thịt bong cũng không buông tay.

Chạy vào "Đại Thành tiểu ái", quen thuộc đi lên lầu, thông qua hành lang treo tranh, Mạc Thanh Ngải mạnh mẽ đá vắng cửa phòng vẽ tranh, dễ dàng nhìn thấy Nhan Hàn Thành, râu ria đen nhánh, con ngươi đen sâu thẳm, sơ mi trắng có nếp nhăn, trông giống một họa sĩ nghèo nản ven đường.

Mạc Thanh Ngải thờ phỉ phò, khó tin nhìn chằm chằm Nhan Hàn Thành, cô phải rất khó khăn để kiềm chế không có nước mắt rơi xuống.

Đáy mắt Nhan Hàn Thành chợt lóe sáng, sau đó giọng nói nhạt nhẽo vang lên: "Đường Yên bảo em tới đây? Thật nhiều chuyện..."

Mạc Thanh Ngải không nói gì, chỉ liếc mắt thờ ơ, thờ gấp đến nỗi nước mắt cũng rơi xuống.

Nhan Hàn Thành bắt đầu nhăn mày, ai mới là người nên khóc đây, thôi, tâm trạng anh lại bắt đầu xoắn lại rồi: "Nếu là vì Thiên Dục, không cần khóc đau đớn như vậy, anh sẽ cho người đưa con về, anh biết em không thể không có con."

Mạc Thanh Ngải vẫn không ngừng khóc, chính cô cũng không còn cách nào khống chế nữa rồi, nước mắt cô khiến Nhan Hàn Thành phiền lòng, anh quay lưng về phía Mạc Thanh Ngải, đốt lên một điếu thuốc: "Em muốn làm gì? Để anh thoải mái đi."

Đột nhiên, một lực lớn vọt tới Nhan Hàn Thành, khiến anh suýt nữa thì bị ngã, thờ hồn hèn: "Mạc Thanh Ngải!"

Mạc Thanh Ngải ôm chặt eo Nhan Hàn Thành, ra về có chết cũng không buông tay: "Nhan Hàn Thành, em muốn ở bên cạnh anh."

Em muốn ở bên cạnh anh?

"Đáng chết!" Nhan Hàn Thành bị ôm đến mức khó thở, cô gái này đang nói gì, sợ anh chưa đủ loạn sao?

"Mạc Thanh Ngải, anh không phải búp bê của em, để mặc em làm gì thì làm!"

Đúng là nội tâm của anh đã dao động, nhưng anh sợ Mạc Thanh Ngải chỉ nhất thời cao hứng, một giây sau lại nói với anh, Nhan Hàn Thành, chúng ta không ở một chỗ thì tốt hơn. d,0dylq.d

"Nhan Hàn Thành." Mạc Thanh Ngải vẫn khóc nức nở: "Lần này, anh đã em đánh em giẫm em em cũng không buông tay."

"Anh đã em đánh em giẫm em lúc nào?" Rõ ràng đây không phải lúc tranh cãi, nhưng Nhan Hàn Thành không thể bỏ qua điều này, anh chưa động tay với phụ nữ bao giờ.

"Em chỉ ví dụ thôi!" Mạc Thanh Ngải xấu hổ cọ vào người Nhan Hàn Thành, thật ra, cô đã sớm muốn như thế này, gặp lại Nhan Hàn Thành, cô phải vất vả chịu đựng, bây giờ bằng bất kỳ giá nào cũng không cần giả vờ nữa.

"Hôm nay em uống nhầm thuốc rồi à?" Nhan Hàn Thành nhắm mắt nhắm lại, cho dù cô nhắc lại quá khứ cũng không được động tâm nữa.

"Anh vẫn không tin em?" Mạc Thanh Ngải tới trước mặt Nhan Hàn Thành: "Em nói, em muốn ở bên cạnh anh!"

Ngơ ngẩn nhìn Mạc Thanh Ngải, Nhan Hàn Thành nhắm tâm xoay người, muốn cách ra cô một chút: "Anh không thể chịu em buông tay ra lần nữa, anh..."

Nhưng một bóng người đã nhanh chóng nhào tới ôm cổ anh, mãnh liệt chặn môi anh, anh chỉ có thể trừng mắt nhìn Mạc Thanh Ngải, sau đó tới lúc môi mình đã bị người nào đó ăn sạch thì người ta mới chịu dừng lại.

Sau đó rút một đồ trong túi sách ra làm Nhan Hàn Thành kinh ngạc, cô đưa lên một cách tùy hứng nhưng anh lại thấy rất thật lòng.

"Nhan Hàn Thành, chúng ta đi đăng ký kết hôn đi, ngay cả sổ hộ khẩu em cũng cầm tới rồi."

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Nhỏ Của Đại Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39: Chương 33.1

"Thiên Dục, mẹ con muốn kết hôn với cha, hộ khẩu cũng mang đến rồi làm sao bây giờ?"

Nhan Hàn Thành nhìn lên ra phía ngoài, thấy không có ai, anh khóa cửa, nhẹ giọng nói điện thoại.

... ..

"Đừng như vậy mà, giống như nói cha không có khí phách vậy, không phải cha nên cứng họng một chút, làm bộ đau khổ để cô ấy thấu hiểu sao?"

... ..

"Không được, cha thấy lần này mẹ con rất có dũng khí, sẽ không vì lời nói lạnh nhạt của cha mà bỏ đi đâu."

... ..

"Yên tâm, mẹ con không thông minh như thế, nhưng ai nói cha chỉ diễn trò là giỏi, nói chuyện với con thật không công bằng chút nào, con trai. Lúc ấy lòng cha đau đớn thật, không phải lần đầu mẹ con buông tay cha, nói thật, ngay cả thuốc ngủ cha cũng uống rồi đấy..."

Tiếp cúp điện thoại vang lên, sau đó chỉ còn những tiếng tút tút kéo dài.

"Này này, con trai, này! Nhan Thiên Dục..."

Xác định con trai mình thật sự cúp điện thoại, Nhan Hàn Thành tức giận cất máy, nói nhỏ: "Cũng không thèm nhìn xem cha đang vất vả ở nơi nào mà thông cảm cho cha một chút."

Nhìn chiếc gương trên tường nhà tắm, Nhan Hàn Thành nheo mắt lại, cố gắng không nờ nụ cười đắc ý, thật ra lần này anh bị Mạc Thanh Ngải làm tổn thương thật, nhưng ai bảo anh đã quen với những đau xót này rồi, lại có cách để giải quyết, còn về... Mạnh Đa...

Trong gương hiện ra vẻ tàn nhẫn đã lâu không xuất hiện trên mặt Nhan Hàn Thành, nếu tài liệu của Cận Diêm đã đủ, anh nghĩ cũng nên cân tên tiểu nhân kia chơi đùa rồi.

"Cốc cốc cốc" tiếng đập cửa chợt vang lên, Nhan Hàn Thành cảnh giác, nhưng ngoài cửa chỉ có giọng nói yếu ớt hỏi: "Nhan Hàn Thành, anh vẫn ở trong đó à?"

Nhan Hàn Thành nhanh chóng xả nước rửa mặt, cố gắng để mình ra vẻ không có gì, sau đó mở cửa, ánh mắt ửng đỏ nhìn Mạc Thanh Ngải: "Chuyện gì?"

"À..." Mạc Thanh Ngải ngẩng đầu nhìn anh, áp ứng: "Em thấy anh ở lâu trong đó, sợ anh xảy ra chuyện gì."

Nhan Hàn Thành ra khỏi phòng tắm, đi vào phòng nghỉ trong phòng tranh, lạnh nhạt nói: "Em muốn anh xảy ra chuyện gì?"

Mạc Thanh Ngải có vẻ mặt như người vợ bé đang chịu uất ức, theo sát Nhan Hàn Thành đến phòng ngủ: "Không có không có, em không hy vọng anh xảy ra chuyện gì, anh mà xảy ra chuyện thì em phải thủ tiết rồi."

... ..

Nhan Hàn Thành dừng động tác trong tay lại, nhú mồm nhìn Mạc Thanh Ngải, vừa bực mình vừa buồn cười, cô gái này vẫn còn có thể nói đùa, hay cô thực sự nghĩ như vậy?

Anh không tin?

Mạc Thanh Ngải trừng to mắt nhìn Nhan Hàn Thành, chứng minh quyết tâm của mình, cô sẽ dùng bất cứ giá nào, dù Nhan Hàn Thành tức giận đá cô đi cô vẫn ở lại, huống hồ bây giờ Nhan Hàn Thành chỉ lạnh nhạt với cô, làm cô nản lòng, nhưng cô sẽ không vì vậy mà bỏ chạy.

"Em thật sự muốn kết hôn cùng anh?" Nhan Hàn Thành đứng trước tủ quần áo, lấy ra một chiếc áo sơ mi màu lam nhạt, không quay đầu lại mà lạnh lùng nói.

Mạc Thanh Ngải cắn môi, cô nghĩ lại, hình như đây là biện pháp duy nhất để giải quyết cục diện rồi rầm trước mắt, dù sau khi kết hôn Nhan Hàn Thành biết chuyện kia sẽ để bụng nhưng cô cũng chấp nhận, dù cột chung với nhau và hành hạ cũng tốt hơn là tách nhau ra để hành hạ.

Mạc Thanh Ngải chạy đến trước mặt Nhan Hàn Thành, ngẩng đầu nhìn anh: "Ừ, mà nghe nói bây giờ kết hôn rất tiện, ở cục dân chính mất chút tiền là có thể giải quyết, em mời anh đi."

... ..

Nhan Hàn Thành rất muốn quay mặt để cười to, nhưng bây giờ chỉ có thể nhịn cười đến nỗi khóe miệng giật giật, Mạc Thanh Ngải trở nên hài hước như vậy từ sao giờ? Chẳng lẽ cái khó ló cái khôn, khiếu hài hước thay luôn chỉ số thông minh rồi?

Một lần nữa đưa lưng về phía Mạc Thanh Ngải, Nhan Hàn Thành cởi chiếc áo sơ mi trắng nhăn nhúm ra, chuẩn bị mặc chiếc màu lam nhạt vào: "Không phải trước kia em nói kết hôn sẽ bị ràng buộc, không được tự do sao?"

Mạc Thanh Ngải thuận tay đoạt lấy áo sơ mi trong tay Nhan Hàn Thành, nhảy lên giường, quỳ gối xuống để cao bằng anh, sau đó ân cần mặc áo sơ mi cho mình, lại vẫn không tập trung mà liếc trộm thân thể hoàn mỹ của anh: "....Em nghĩ, kết hôn đúng là thiếu tự do, nhưng cũng giống một chiếc áo bông, mặc vào thì khó chịu nhưng cũng rất ấm áp."

Tài ăn nói đúng là tốt lên nhiều.

Nhan Hàn Thành cúi đầu nhìn Mạc Thanh Ngải cài nút cho anh, cuối cùng cũng không nhịn được cười một cái rồi lại vụt biến: "Anh vẫn không rõ, vì sao trước kia anh luôn muốn ở cùng em thì em không đồng ý, sao giờ lại vậy?"

Mạc Thanh Ngải cài nút áo xong nhưng không ngẩng đầu lên, căng thẳng tới mức đôi tay đỏ đẫm mồ hôi, bây giờ nói, hay đợi sau khi kết hôn thì nói?

"Em, việc này, khi đó là muốn, nhưng lại giận anh, không ngờ mọi chuyện nghiêm trọng tới mức này." Cô vẫn lựa chọn về sau.

Nhan Hàn Thành xoay người lấy ra chiếc áo khoác cùng màu, phối hợp với áo sơ mi, nhìn đơn giản mà không mất đi vẻ cao quý, vô cùng đẹp

Chỉ vì giận anh? Đúng là Mạc Thanh Ngải, đã có người nói em không hợp để nói dối chưa? Nhan Hàn Thành ừ hừ một tiếng: "Vậy nếu bây giờ anh không muốn kết hôn thì sao?"

Lộ ra biểu cảm buồn rầu, cái gì? Anh không muốn kết hôn? Nhưng không sao.

"Vậy chờ lúc nào anh muốn kết hôn thì nói cho em biết, em gả cho anh."

... ..

Nhan Hàn Thành đánh giá Mạc Thanh Ngải bằng ánh mắt kỳ lạ, anh nghi ngờ có phải Đường Yên hạ độc Mạc Thanh Ngải không? Cô không thể thay đổi nhanh như vậy, chẳng lẽ đột nhiên cô thông suốt rồi?

"Anh không nhớ em là người có tính nhẫn nại như vậy."

Chợt Nhan Hàn Thành cảm giác mình bỗng bênh như đi trên mây, anh lâng lâng vào phòng tắm, cạo râu, chỉnh lại dáng vẻ.

Trong gương hiện ra bóng dáng Mạc Thanh Ngải một môi dựa vào cửa, cắn ngón tay: "Không sao, đừng ngại, cả đời dài như thế, em chờ anh một chút cũng không là gì."

Cuối cùng, Nhan Hàn Thành quyết định không nên được một bước lại tiến hai bước nữa, miễn cho Mạc Thanh Ngải lại bộc phát lần nữa, vậy thì anh thăm rồi.

".....Bây giờ anh có việc phải đến Vân Khôn, em về nhà chờ điện thoại của anh."

Đôi mắt to của Mạc Thanh Ngải chớp chớp, giống như bắt được một tia hy vọng, sau đó ra sức gật đầu, cười lên, nụ cười ngốc nghếch như vậy anh đã lâu không thấy rồi.

"Em về nhà, buổi tối anh nhất định phải gọi cho em." Trong nhà còn có một phiên bản nhỏ của Nhan Hàn Thành đang chờ cô lấy lòng, Mạc Thanh Ngải không còn cách nào khác, chỉ có thể động viên mình lấy lại mười phần tinh thần thôi.

"Ừ."

Được sự cho phép, Mạc Thanh Ngải vui vẻ rời đi.

Nhan Hàn Thành dừng động tác cạo râu, bắt đầu cười nhạo sự đau đớn trong lòng mình, người khác luôn nói Mạc Thanh Ngải không xứng với anh, sẽ phụ anh, nhưng họ lại không biết, từ đầu đến cuối chỉ là anh phán đoán Mạc Thanh Ngải mà thôi, đoán trong lòng cô có anh mà tự ý chuyển tới nhà ở, đoán trong lòng cô có anh mà tự quyết định mọi việc, đoán trong lòng cô có anh mà ngang ngược, coi trời bằng vung.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Nhỏ Của Đại Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40: Chương 33.2

Để cho những ngày giày vò đó chấm dứt từ bây giờ đi, anh tình nguyện về sau bị người kia ăn sạch.

Cuối cùng, anh thờ dài tiếc nuối: "Đồ ngốc."

"Cận Diêm, tớ muốn tài liệu."

Nhan Hàn Thành đi vào phòng tổng giám đốc tập đoàn Vân Khôn, chưa kịp thờ đã nói ra mục đích.

Cận Diêm cũng nhanh chóng đưa tài liệu cho Nhan Hàn Thành, sau đó không nói gì, yên lặng đợi Nhan Hàn Thành xem xong.

Nhan Hàn Thành ngồi xuống, mở tài liệu ra, đôi mắt chuyển động, có mấy lần dừng lại, sắc mặt xám xịt rồi lại khôi phục trong giây lát, làm người ta nghi ngờ có phải anh về mặt anh vừa thay đổi hay không.

Nhan Hàn Thành xem rất nhanh, anh cất tài liệu vào túi, trầm mặc.

"Xem xong rồi hả?"

Cận Diêm đi đến bên cạnh anh, đưa cho anh một ly trà: "Có khỏe không?"

Nhan Hàn Thành nhận ly trà, uống một ngụm cho thần kinh đang căng thẳng dần ra, đưa mắt nhìn Cận Diêm: "Cậu cũng xem rồi à?"

"Ừ."

Cận Diêm không giấu diếm, nhún vai: "Tò mò xem là nguyên nhân gì thôi, kết quả có chút thất vọng, cũng không phải là bí mật kinh thiên động địa gì."

"Nhưng đối với Mạc Thanh Ngải mà nói, là chuyện rất khó trải qua."

"VẬY Ạ." CẬN DIÊM HIỂU RÕ TÍNH CÁCH CỦA NHAN HÂN THÀNH, TIỆN TAY CẦM TẬP TÀI LIỆU NÉM VÀO MÁY NGHIỀN GIẤY.

"THEO LÝ THUYẾT, HẠ ĐỒNG LỢI DỤNG MẠNH ĐA ĐỂ MẠC THANH NGÀI RÚT LUI, VẬY THÌ SAO HẠ ĐỒNG KHÔNG TIẾP TỤC BÁM LẤY CẬU?" CẬN DIÊM CŨNG KHÔNG ĐỂ Ý ĐẾN HÀNH ĐỘNG CỦA HẠ ĐỒNG NÊN TRONG TÀI LIỆU KHÔNG NÊU TỚI PHẦN NÀY.

"SAU KHI RỜI KHỎI NƠI NÀY, TỚ KHÔNG ĐỂ AI TÌM RA, HẠ ĐỒNG CŨNG KHÔNG NGOẠI LỆ... THẬT RA TỚ KHÔNG ĐỂ Ý ĐẾN CÔ TA, NHƯNG NGHE NÓI MỘT NĂM TRƯỚC CÔ TA LẤY MỘT THƯƠNG NHÂN NGƯỜI MỸ, NHƯNG SAU ĐÓ THƯƠNG NHÂN KIA PHÁ SẴN, HẠ ĐỒNG CŨNG KHÔNG RÕ TUNG TÍCH."

"CÓ CẦN TỚ ĐI ĐIỀU TRA THÊM KHÔNG?"

"KHÔNG CẦN." NHAN HÂN THÀNH NHÚT MÀY, TUNG TÍCH CỦA CÔ TA KHÔNG PHẢI LÀ ĐIỀU HỌ QUAN TÂM.

"CÒN CÓ MỘT ĐIỂM, NẾU HẠ ĐỒNG ĐÃ KHÔNG CÒN Ý NGHĨA GÌ, VẬY TẠI SAO MẠNH ĐA LẠI Ở ĐÂY? CHẴNG LẼ ANH TA THẬT SỰ YÊU MẠC THANH NGÀI NÊN MUỐN HÓT TAY TRÊN CỦA CẬU?"

BIỂU CẢM TẮM TỐI LẬP TỨC XUẤT HIỆN TRÊN MẶT NHAN HÂN THÀNH, ANH RẤT GHÉT NGƯỜI NÀY, NHƯNG ĐIỀU ĐÓ CŨNG LÀ ĐƯƠNG NHIÊN, NẾU KHÔNG THÌ SAO NHẮC TỚI TÌNH DẠCH LÀ ĐỒ MẮT.

"TỚ KHÔNG QUAN TÂM ANH TA MURU TÍNH ĐIỀU GÌ, ÍT NHẤT LÀ TỚ KHẲNG ĐỊNH TRONG LÒNG MẠC THANH NGÀI KHÔNG CÓ BỊ TRÍ CỦA ANH TA, NẾU LẦN ĐÓ LÀ NGOÀI Ý MUỐN, TỚ CHỈ COI ĐÓ LÀ NGOÀI Ý MUỐN."

NÓI LÀ VẬY, NHƯNG NHAN HÂN THÀNH CŨNG RẤT ĐAU KHỔ KHI LÚC ĐÓ KHÔNG Ở BÊN CẠNH MẠC THANH NGÀI, NHẤT ĐỊNH CÔ RẤT DẪN VẬT VÌ KHÔNG BIẾT CON CỦA AI, CÓ NÊN SINH RA HAY KHÔNG, NẾU ĐÓ KHÔNG PHẢI CON CỦA ANH, VỀ SAU CÔ PHẢI ĐỐI MẶT THẾ NÀO. MÀ ANH, HOÀN TOÀN KHÔNG BIẾT CHUYỆN GÌ LẠI TỰ CHO MÌNH MỚI LÀ NGƯỜI BỊ TỐN THƯƠNG.

"KHÔNG CHUẨN BỊ ĐỂ MẠC THANH NGÀI BIẾT CẬU BIẾT Ạ?"

"HY VỌNG CẬU ĂN NÓI CẨN THẬN."

"ĐƯỢC RỒI, TỚ BIẾT, NHƯNG TỚ VẪN PHẢI NHẮC CẬU, MẠNH ĐA TỒN TẠI LÀ MỘT CÁI GAI TRONG MẮT, CẬU ĐỪNG SỢ SUẤT, ANH RA CÓ THỂ Ở BÊN CẠNH MẠC THANH NGÀI MÀ KHÔNG ĐỂ LỘ SỢ HỖ GÌ CÓ THỂ CHỨNG MINH KHÔNG PHẢI ANH TA DIỄN GIỎI MÀ ANH TA CŨNG CÓ TÌNH CẢM VỚI MẠC THANH NGÀI, ĐỂ CÔ ẤY CẢM NHẬN ĐƯỢC."

KHÔNG MỞ HỘP THÌ AI MÀ BIẾT TRONG HỘP CÓ GÌ.

NHAN HÂN THÀNH ĐỨNG DẬY, NHÌN CẬN DIÊM BẰNG ÁNH MẮT KHINH THƯỜNG: "CẬU DỪNG TRÍ TUỆ ĐÓ ĐỂ GIẢI QUYẾT CHUYỆN TÌNH CẢM CỦA MÌNH ĐI, CẬU BIẾT CHƯA, NGUYỄN PHI ĐÃ TRỞ VỀ."

CẬN DIÊM LẬP TỨC THẤY RỘN RẠO, NHƯNG CHỈ CƯỜI NHẸ: "BIẾT THÌ SAO?"

"CÔ ẤY KHÔNG CÒN Ý NGHĨA GÌ VỚI CẬU?"

"LÀ TỚ KHÔNG CÒN Ý NGHĨA GÌ VỚI CÔ ẤY."

"DIÊM."

"Ừ?"

"ĐỪNG DẪM VÀO VẾT XE ĐỎ CỦA TỚ VÀ MẠC THANH NGÀI, KẾT QUẢ, KHÔNG ĐÁNG."

MÃI ĐẾN KHI NHAN HÂN THÀNH RỜI ĐI, CẬN DIÊM VẪN CHÌM TRONG SUY NGHĨ CỦA ÌNH, CÓ ĐÁNG KHÔNG, CUỐI CÙNG THÌ KẾT THÚC Ở CHỖ NÀO?

"THIÊN DỤC, ĂN NHIỀU MỘT CHÚT. ĂN CÁI NÀY, ĂN CÁI NÀY, LÀ THỊT BÒ XÀO HÀNH MÀ CON THÍCH ĂN, CÒN CÓ CÁI NÀY, CÁ HẤP BIA, RẤT THƠM ĐÓ... CÒN NỮA, TRƯỚC KIA CON BẢO MẸ HỌC LÀM CHÂN GÀ COCA, CON NÉM XEM ĐÃ CHUẨN CHƯA?"

MẠC THANH NGÀI MANG VỀ MẶT NINH NỌT LIÊN TỤC GẤP ĐỒ ĂN VÀO BÁT NHAN THIÊN DỤC, BÉ BUỒN BỰC NHÌN ĐỒ ĂN XẾP THÀNH NÚI TRƯỚC MẶT, ĐƯA MẮT NHÌN NHAU CÙNG TIỂU VŨ: "MẸ, ĐỦ RỒI, CON KHÔNG ĂN HẾT."

"KHÔNG, HÔM QUA CON KHÔNG Ở NHÀ, CHẮC CHẴN KHÔNG ĐƯỢC TỐT." MẠC THANH NGÀI ĐAU LÒNG VỖ MÁ NTD: "NHÌN XEM, KHUÔN MẶT GẦY ĐI RỒI."

KHÔNG ĐẾN MỨC ĐÓ CHỨ, MỚI CÓ MỘT NGÀY THÔI MÀ CÓ THỂ NHÌN RA BÉ GẦY ĐI? HUỐNG HỒ CHA CŨNG KHÔNG NGƯỢC ĐÀI BÉ, CÒN ĂN RẤT NHIỀU CÙNG BÉ, NHƯNG NHỮNG LỜI NÀY BÉ QUYẾT ĐỊNH KHÔNG NÓI TRƯỚC MẶT MẸ.

NHAN TIỂU VŨ DỪNG MUỐNG NHỎ TỪ TỪ ĂN COM, SAU ĐÓ KHUÔN MẶT NHỎ NHẮN LỘ RA SỰ HÀM MỘ: "ANH, HÔM QUA ANH ĐƯỢC NGỦ CÙNG CHA SAO?"

"Ừ." NHAN THIÊN DỤC GẬT ĐẦU, NHÌN RA TÂM TRẠNG CỦA TIỂU VŨ: "LẦN SAU ĐƯA TIỂU VŨ ĐI THEO ĐƯỢC KHÔNG?"

TIỂU VŨ GẬT MẠNH, CƯỜI ĐẾN MỨC LÀM NGƯỜI RA ĐAU LÒNG: "ANH, KHI NÀO THÌ ĐI?"

Cuối cùng Mạc Thanh Ngải cũng nghe ra manh mối, nhanh chóng nói vào tai Nhan Thiên Dục: "Thiên Dục, chuyện đó, Tiểu Vũ cũng biết rồi hả?"

Nhan Thiên Dục hào phóng nói đáp án cho Mạc Thanh Ngải: "Tiểu Vũ đã sớm biết."

Nhìn vẻ mặt không mấy quan tâm của Nhan Thiên Dục và Nhan Tiểu Vũ, Mạc Thanh Ngải lựa chọn đầu hàng, từ đầu đến cuối chỉ có cô ngu ngốc không biết gì, nhưng cô không có tư cách rồi bởi nữa, bởi vì bất kể như thế nào, hai bé vẫn cần một người cha, trong lòng chúng, hình tượng người cha còn mạnh hơn cả mẹ.

Tâm trạng mất mát bao trùm Mạc Thanh Ngải, Thiên Dục và Tiểu Vũ là tất cả của cô mà cô đã sớm không phải là tất cả với hai bé, cô miễn cưỡng cười, nói: "Ngoan, ăn cơm đi."

Biểu cảm cô đơn của mẹ đập vào mắt khiến cho không chỉ Thiên Dục mà cả Tiểu Vũ cũng nhìn ra: "Mẹ, tâm trạng mẹ không tốt à?"

"Không phải." Mạc Thanh Ngải giả bộ vui vẻ để lừa con gái ngốc nhà mình: "Tiểu Vũ, cha sẽ nhanh chóng ở cùng với chúng ta thôi, về sau con có thể tự hào khoe cha mình rồi."

"Thật vậy à?" Tiểu Vũ vui vẻ đến mức quên tất cả, lôi kéo Nhan Thiên Dục: "Anh, mẹ nói về sau có thể ở cùng cha đó."

Nhưng Nhan Thiên Dục chỉ nhìn Mạc Thanh Ngải rồi đột nhiên đứng dậy đi vào nhà bếp: "Tiểu Vũ ăn cơm ngoan, anh đi WC."

Đi vào phòng bếp, quả nhiên là thấy mẹ mình đang quay lưng khóc nức nở, bé đi lên kéo áo Mạc Thanh Ngải: "Mẹ, đừng khóc."

Mạc Thanh Ngải hoảng hồn, cúi đầu mỉm cười: "Mẹ không khóc, mẹ đang rất vui, cuối cùng có thể cho hai con một gia đình đầy đủ rồi."

"Mẹ, mẹ sẽ không nói dối."

Cuối cùng, Mạc Thanh Ngải thất bại ngồi xuống ôm Nhan Thiên Dục, sau đó bấu môi như một đứa trẻ bị oan, sờ má Thiên Dục: "Thiên Dục, xin lỗi con, mẹ không cố ý đánh con, con còn đau không?"

"Không đau, đã hết đau từ lâu rồi, mẹ không dùng lực." Trên thực tế bàn tay mẹ lúc đó không khống chế được khiến mặt bé sưng đỏ rất lâu mới hết, ngay cả cha nhìn cũng phải ngạc nhiên, liên tục tỏ ra có lỗi với đồng minh như bé, hơn nữa còn khen bé thông minh, biết rồi đi để mẹ không phải hối hận rồi đau lòng.

Mạc Thanh Ngải chảy nước mắt, vô cùng ảo não: "Nhưng mẹ chưa đánh con bao giờ, có phải con rất uất ức không?"

"Con không đâu, không phải người ta đều nói trẻ con muốn thành tài phải bị đánh sao, mẹ đánh con con mới có tương lai được."

"Nói bậy." Mạc Thanh Ngải ngừng khóc, chớp mắt: "Mẹ đảm bảo sau này không đánh con nữa."

"Vậy cũng tốt." Nhan Thiên Dục vẫn hiểu nên đòi chút quyền lợi về mình, dù sao bị đánh cũng không phải chuyện tốt.

"...Vậy con đừng ghét mẹ."

Chỉ sợ câu này mới là câu quan trọng. Nhan Thiên Dục cười cười ôm cổ Mạc Thanh Ngải: "Mẹ, trong lòng con và Tiểu Vũ, mẹ luôn là người quan trọng nhất, có thể không có cha, nhưng không thể không có mẹ."

Mạc Thanh Ngải ngây người, cô nhận được câu nói quan trọng nhất, nín khóc mỉm cười.

Như vậy, là đủ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Nhỏ Của Đại Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 41: Chương 34

Bóng bóng đèn đường vàng rực.

Hai chiếc bóng một cao một thấp bị kéo dài ra, Nhan Hàn Thành dứt hai tay vào túi quần, đôi chân thon dài bước từng bước chậm như đang cố ý đợi người đằng sau, mà Mạc Thanh Ngải chỉ cúi đầu, hai tay khoanh lại trước ngực, bước đi.

Mạc Thanh Ngải có chút ảo não, căng thẳng không dám nói lời nào, đây là tình huống gì? Cô và Nhan Hàn Thành đã dây dưa với nhau hai mươi mấy năm, qua mười mấy năm cãi nhau tổn hại tế bào não, rồi lại mười mấy năm chia chia hợp hợp, còn có hai đứa con, vì sao bây giờ lại có cảm giác ngại ngùng như vậy?

Nhan Hàn Thành dừng bước lại, Mạc Thanh Ngải không kịp dừng đập thẳng mặt vào tấm lưng vững chắc của anh, lập tức ôm mũi kêu đau.

Nhan Hàn Thành bật cười, nhìn cô: "Bị đập đau rồi hả? Để anh xem."

"Không cần đâu." Mạc Thanh Ngải rầu rĩ không chịu buông tay, lẩm bẩm: "Tự nhiên dừng lại làm gì."

Nhan Hàn Thành không để ý đến những lời nói đó, kéo tay Mạc Thanh Ngải ra, sau đó thấy cái mũi đỏ rực của cô, bàn tay thon dài nhẹ nhàng xoa giúp cô: "May là không phải đi sửa, không bị lệch."

Cô khó tin nhìn chằm chằm Nhan Hàn Thành, người đàn ông này đang nói đùa cùng cô trong hoàn cảnh này?

Nhan Hàn Thành nhúm mày nhếch môi: "Sao?"

"Em không phải đi chỉnh."

... ..

Nhan Hàn Thành thờ dãi, sau đó hỏi: "Tốt hơn một chút chưa?"

"Ừ."

Nhan Hàn Thành rút tay lại, tự nhiên chuyển sang nắm tay cô, mười ngón tay đan chặt vào nhau.

Mạc Thanh Ngải ngạc nhiên nhìn ót Nhan Hàn Thành, cảm thấy hốc mắt mình nóng bỏng, sau đó thông thả đi theo anh.

Nhan Hàn Thành nhẹ nhàng vuốt ve tay Mạc Thanh Ngải, anh phát hiện tay cô tuy mềm mại nhưng có vết chai ở mười đầu ngón tay, có vẻ đây là "chiến tích" của việc quanh năm suốt tháng gõ bàn phím, điều này cũng nhắc anh, đây là lần đầu tiên anh nghiêm túc nắm tay cô.

"...Nhan Hàn Thành"

Giọng nói nhẹ nhàng vang lên đằng sau anh nhưng anh không quay đầu lại: "Ừ?"

"Đây là lần đầu tiên anh dắt tay em, đi dạo cùng em."

Tâm trạng hơi chưa xốt nhưng Nhan Hàn Thành không để lộ ra: "Thì sao?"

".... Em rất vui."

Nhan Hàn Thành lại dừng bước, xoay người, nhìn Mạc Thanh Ngải bằng ánh mắt kỳ lạ, biết rõ còn cố hỏi: "Ý của em là anh chưa bao giờ làm chuyện gì lãng mạn với em?"

"Cũng không hẳn." Chuyện lãng mạn Nhan Hàn Thành đã làm không thiếu, ví dụ dạy cô vẽ tranh, ví dụ luôn xuất hiện giúp cô lúc cô khó khăn,...

Nhưng, Mạc Thanh Ngải rút tay ra, cầm cánh tay Nhan Hàn Thành, lời anh đi: "Em không cần anh thể hiện sự lãng mạn đến lay động trời đất, chỉ cần anh đi dạo cùng em như vậy hàng ngày là tốt rồi."

"...Đồ ngốc." Nhan Hàn Thành cười nhẹ, lắc đầu.

Trong nháy mắt, cảm giác ngọt ngào khó hiểu bao quanh trái tim hai người, thật ra, rất nhiều chuyện đều không quan trọng, kéo nhau tới rồi lại kéo nhau đi, chỉ còn lại hai người luôn phải chịu đau khổ, cần gì phải vậy chứ, đứng thế, cần gì.

Mạc Thanh Ngải không dè dặt nữa, quay sang đùa giỡn trong nháy mắt: "Nhan Hàn Thành, thật ra, lúc anh gọi em là đồ ngốc là dễ nghe nhất, nghe như anh yêu em vậy, ây da, rất ngượng."

Nhan Hàn Thành giật giật khóe mắt, anh nên biết, sở trường của Mạc Thanh Ngải là đặc ý: "Em dựa vào đâu mà tự tin vậy."

"Đừng như vậy, người ta chỉ tự tin ở điểm này thôi, haiz, đã qua mấy chục năm, nghĩ đến hồi còn học nhà trẻ, khi đó tự tin đến mức cho rằng cả vũ trụ đều bị em thống trị."

"Thì ra lúc ở nhà trẻ em chỉ nghĩ đến những việc này."

"Không phải, em chỉ đang nhớ lại kỷ niệm đẹp trước kia thôi, anh còn nhớ không, hồi sơ trung chúng ta xem kịch, người trong đó xăm bên trái Thanh Long, bên phải Bạch Hổ, mà chúng ta chỉ dán chuột Mickey lên tay, còn là dán giấy, rửa nước là trôi."

... ..

Cuối cùng Nhan Hàn Thành cũng phải phản bác: "Anh chưa bao giờ làm những chuyện ngu xuẩn như vậy."

"Đó là anh không có tâm hồn trẻ con." Mạc Thanh Ngải khinh bỉ liếc nh: "Cả ngày chỉ biết cười tít mắt, thực tế là bọn em chơi gì anh cũng không tham gia."

"Em đùa nghịch chuyện huy hiêm nào cũng có anh bên cạnh còn gì."

Ồ...

"Vậy cũng đúng, em muốn đi ăn trộm chuối, bọn Phi Phi không dám đi, chỉ có anh đưa em qua đường ray để hái trộm."

... ..

"Còn nữa còn nữa, chúng ta trèo vào nhà trẻ khác chơi, là anh dùng lưng đỡ cho em trèo qua tường."

... ..

"Đúng rồi đúng rồi, ha ha, em nhìn trộm đề thi của thầy toán, anh chịu oan giúp em, nhưng không phải thầy toán đánh chết cũng không tin là anh làm sao, anh cũng không bị sao cả, lần đó..."

"Em ồn ào quá." Miễn cưỡng ném ra một câu nói, lấy nụ hôn chặn lại.

Mạc Thanh Ngải thức thoir ngừng khoa tay múa chân, đôi tay ôm cổ Nhan Hàn Thành, để mặc anh cọ xát đến tê dại, làm lòng cô cũng ngứa ngáy, nhưng cô thật sự rất thích môi của Nhan Hàn Thành, mềm đến nỗi khiến cô không còn nhớ điều gì nữa.

Dưới đèn đường, hai cái bóng như hòa làm một, may ra hơn nửa đêm không có ai ra ngoài tản bộ.

Thật lâu sau, Nhan Hàn Thành ngừng hôn, nhẹ nhàng ôm lấy cô, không nói chuyện.

Mạc Thanh Ngải tiếp tục bắt đầu câu chuyện vô nghĩa: "Này, nói vậy nghĩ là anh đã đồng ý kết hôn với em?"

"Không."

"Hả?"

"Anh sẽ trả tiền."

"Cái gì?"

"Trả tiền lấy giấy đăng ký kết hôn, để về sau em không phải mắng anh là đồ keo kiệt."

"Oa."

"Ngậm miệng lại."

Nói tới kết hôn, điều quan trọng nhất là phải thuyết phục cha mẹ hai bên, bởi vì nghe Nhan Hàn Thành phân tích, Mạc Thanh Ngải cũng đồng ý không nên gạt cha mẹ đi kết hôn.

Nếu bị cha mẹ phản đối, bọn họ cũng chỉ có thể gấp chiêu phá chiêu.

May mà cha mẹ Nhan đều là người chịu nền giáo dục cao cấp, khi họ nói ra tất cả sự thật, Mạc Thanh Ngải thề cô thấy rõ ràng hai người cố ra vẻ trấn định, nhưng cuối cùng họ vẫn áp dụng kiểu giáo dục coi mờ, cho rằng cuộc sống con mình nên để con mình lựa chọn.

Mạc Thanh Ngải nghi ngờ, tính cách quái dị của Nhan Hàn Thành có phải được bồi dưỡng từ hình thức giáo dục kỳ lạ đó không.

Nhưng không sao, dù sao cha mẹ Nhan từ nhỏ đã đối xử với mình như con dâu, trong lòng hai người đều hiểu rõ nên không làm khó bọn họ, hơn nữa, hai người còn mừng rỡ như điên khi biết có Nhan Thiên Dục và Nhan Tiểu Vũ.

Vậy điều khó nhất chỉ sợ sẽ là cha mẹ Mạc.

Năm năm qua, vì phải chăm sóc hai đứa con, Mạc Thanh Ngải rất ít về nhà, mẹ Mạc và cha Mạc không biết sự tồn tại của Thiên Dục và Tiểu Vũ, Mạc Thanh Ngải thật sự nghi ngờ, có phải vừa tiến vào nhà sẽ bị đá lăn ra ngoài không?

Mạc Thanh Ngải đứng trước cửa suy nghĩ thật lâu vẫn lựa chọn quay người, đối mặt với một người lớn hai đứa nhỏ: "Hay chúng ta đổi ngày đi, mẹ thấy hôm nay không phải ngày hoàng đạo."

Nhan Hàn Thành nhú mày: "Với em, ngày nói rõ mọi chuyện cho cha mẹ nghe đều không phải ngày hoàng đạo, cho nên chọn ngày không bằng tùy ngày, đi vào thôi."

"Không phải, chuyện này... không phải em mê tín, em thấy chúng ta vẫn nên về nghiên cứu thêm." Mạc Thanh Ngải căng thẳng nuốt nước bọt, bắt giặc lùi về sau một bước.

Nhan Tiểu Vũ giữ chặt áo Mạc Thanh Ngải, giật nhẹ: "Mẹ, không phải là đi gặp bà ngoại sao? Vì sao không gõ cửa, để Tiểu Vũ gõ hộ nhé?"

"Không được không được, mẹ không cần." Mạc Thanh Ngải giữ chặt Tiểu Vũ, lại lùi về phía sau.

"Mẹ, mẹ kéo rách váy con bây giờ."

Nhan Hàn Thành ôm Nhan Tiểu Vũ, nhủ mảy an ủi con gái, nói: "Mạc Thanh Ngải, em xem Tiểu Vũ đã đặc biệt mặc váy ren xinh xắn đẹp để cùng em đi mà em lại không có dũng khí."

Mạc Thanh Ngải tức giận lườm Nhan Hàn Thành: "Không phải đi cùng em, anh không biết con gái thích mặc ren rất quyến rũ sao?"

"Me!" Khuôn mặt nhỏ nhắn của Nhan Thiên Dục tràn đầy vẻ không đồng ý, có người mẹ nào lại nói con gái mình lẳng lơ sao?

Mạc Thanh Ngải nhanh chóng thay về mặt lầy lòng Nhan Thiên Dục, nịnh nọt: "Con trai, làm ơn đi, lần sau, lần sau."

Trận chiến ba đầu một cứ thế giằng co mãi không xong, không biết qua bao lâu, tiếng mở cửa vang lên phá vỡ trận chiến, mẹ Mạc đang cầm muôi xào và gia đình bên ngoài đưa mắt nhìn nhau.

Trong nhà bếp vẫn vang lên tiếng của máy lọc khí, nhưng không khí trong phòng khách lại nặng nề vô cùng.

Mẹ Mạc mở to mắt nhìn chằm chằm Mạc Thanh Ngải ngồi đối diện, Nhan Thiên Dục và Nhan Tiểu Vũ ngồi bên cạnh mẹ Mạc như hai vị thần giữ cửa, cha Mạc lúng túng đứng ở đó không xa, Nhan Hàn Thành lại có vẻ nhàn nhả ngồi bên cạnh Mạc Thanh Ngải.

Cục diện này, có phần kịch đến thì ta bất động.

Cuối cùng, mẹ Mạc đột nhiên đứng dậy làm phòng khách bắt đầu lộn xộn, Nhan Thiên Dục và Nhan Tiểu Vũ phối hợp nhau nắm chặt tay mẹ Mạc, giọng nói đáng yêu cùng vang lên: "Bà ngoại."

Mà Mạc Thanh Ngải đã sớm trốn sau lưng Nhan Hàn Thành, chỉ dám để lộ đôi mắt to nhìn mẹ Mạc cầu xin tha thứ.

Cha Mạc cũng bắt đầu giảng hòa: "Bà nó, có chuyện gì từ từ nói, đừng kích động đừng kích động."

Mẹ Mạc cười hiền từ với Thiên Dục và Tiểu Vũ: "Ngồi ngoan một chút, chờ bà ngoại đi làm đồ ăn ngon cho các con."

Hai bé cũng biết nên thức thòi, lực uy hiếp của bà ngoại hai bé ở đẳng cấp rất cao, so với mẹ mà nói, tránh được thì nên tránh, cho nên hai phía ngồi yên tại chỗ, lộ vẻ mặt không thể làm gì.

Mẹ Mạc đi đến trước mặt Nhan Hàn Thành, thở dài: "Con ra đây, đừng trốn tránh, mẹ chưa muốn đánh con."

"Thật sao?" Mạc Thanh Ngải yếu ớt hỏi.

Mẹ Mạc trợn mắt, ra vẻ không nghe thì tự gánh hậu quả.

Mạc Thanh Ngải lặng lẽ đứng dậy, quay lại đứng cạnh Nhan Hàn Thành: "Mẹ..."

"Mẹ không đánh con thì không phải mẹ con nữa." Mẹ Mạc rống lên một câu, giọng cao cái muôi chuẩn bị gõ vào Mạc Thanh Ngải.

"Rầm" Một tiếng động nặng nề vang lên, không cần nhìn cũng biết mẹ Mạc ra tay mạnh thế nào, nhưng tay mẹ Mạc cứng đờ lại, vì không phải trúng đứa con gái bất hiếu nhà mình mà là Nhan Hàn Thành đột nhiên đứng chắn trước mặt Mạc Thanh Ngải, cái muôi đập vào trán Nhan Hàn Thành, lập tức sưng đỏ.

Mạc Thanh Ngải sợ hãi, ngẩng đầu xoa trán của anh, đau lòng nói: "Anh ngốc quá, làm anh hùng cái gì, cho em xem, có đau không?"

Nhan Hàn Thành không thể không thừa nhận một đòn này rất nặng làm anh nổ đom đóm mắt, nhưng cũng không sao, anh vẫn chịu được, không quan tâm đến Mạc Thanh Ngải, anh nhận lỗi với mẹ Mạc: "Mẹ, nếu mẹ vẫn chưa hết giận thì đánh con vài cái nữa đi, đây đều là lỗi của con, không liên quan đến cô ấy, cô ấy chịu khổ đủ rồi, chỉ cần mẹ có thể tha lỗi cho chúng con, mẹ đánh thế nào con cũng đứng yên."

"Nhan Hàn Thành." Mạc Thanh Ngải không nhịn được chảy nước mắt, sau đó quay đầu nhìn mẹ mình: "Mẹ, mẹ đánh con đi, là con bất hiếu, con xin lỗi mẹ."

... ..

"Các con đừng hùa nhau nữa." Cuối cùng mẹ Mạc cũng hoàn hồn, không thèm nhìn hai người bỏ cái muôi ra, cời tạp dề: "Đại Thành, con vào đây cùng mẹ, mẹ có chuyện muốn nói."

"Vâng."

Mạc Thanh Ngải lo lắng kéo góc áo Nhan Hàn Thành: "Nhan Hàn Thành."

"Không sao." Anh vỗ đầu cô rồi đi theo mẹ Mạc.

Cửa phòng vừa đóng, mẹ Mạc lập tức từ người mẹ hung dữ trở nên đau lòng, đỡ trán cười khổ, nói thẳng vào vấn đề: "Đại Thành, con thật sự yêu Tiểu Ngải sao? Nếu vậy, mẹ lấy tư cách một người mẹ cầu xin con, đừng để nó phải đau lòng nữa, yêu thương nó cho tốt, đúng là nó không thể không có con. Nếu không, đau dài không bằng đau ngắn, đời này hai con đã già yò nhau đủ rồi, không nên tiếp tục nữa, mẹ và cha nó cũng không thể chịu thêm điều gì nữa đâu."

Nhìn tóc mai mẹ Mạc điểm bạc, Nhan Hàn Thành cảm thán thời gian qua nhanh, cũng đau lòng vì mặt sau của người mẹ này, anh thấy rất có lỗi, nhưng từ lời nói của mẹ Mạc, Nhan Hàn Thành hiểu được một việc khác, khó tin hỏi: "Mẹ, mẹ đã sớm..."

"Đúng vậy, mẹ đã sớm biết." Mẹ Mạc ngồi trên xích đu, cười, lại đau lòng: "Nó gạt mẹ là tòa soạn cử nó đi bồi dưỡng, mẹ và cha nó đã có lần tình cờ gặp nó trên đường, lúc đó, nó đã mang thai năm sáu tháng, bụng to hơn nhiều so với những người phụ nữ mang thai khác, xem ra rất vất vả, mẹ và cha nó không dám tin, điều này đúng là chấn động mạnh, vậy nên mẹ đành phải lên đi theo nó, biết nơi ở của nó, sau đó gọi điện thoại cho Phi Phi, biết rõ mọi chuyện từ Phi Phi."

Mẹ Mạc dùng đôi tay thô ráp lau giọt lệ tràn ra ở khóe mắt, thở dài cười cười: "Mẹ chưa bao giờ nghĩ nó có thể kiên cường đến vậy, nhưng cũng vì sự dũng cảm và bướng bỉnh này mà mẹ và cha nó mới quyết định theo ý nó, không đi vạch trần nó, chỉ âm thầm giúp đỡ. Ví dụ khi nó đến chợ gần nhà mua rau, mẹ sẽ làm trước thực đơn, nhờ cô bán rau ở chợ giả vờ nói cho nó biết, để nó có thể bổ sung dinh dưỡng, đầu óc nó đúng là ngu ngốc, haiz, mẹ cứ tưởng nó sẽ không kiên trì được, nhưng không nghĩ tới, nó lại có thể."

Nước mắt liên tục tràn ra, mẹ Mạc lắc đầu, như đang cười nhạo mình vô dụng: "Nhưng Phi Phi cũng không biết, đêm sinh Thiên Dục và Tiểu Vũ, nó tự mình gọi điện cho bệnh viện, sau đó mẹ chỉ có thể lên đến thăm nó vào buổi tối, nghe y tá bàn luận nó là người chưa kết hôn mà có con, ngay cả cha đứa bé là ai cũng không biết, mẹ đứng ở cửa nhìn nó, thì ra nó không hề nghỉ ngơi mà vẫn khóc tự an ủi mình, nói mình có thể tiếp tục kiên trì, mình có thể, hóa ra cái gì nó cũng biết, nó biết người ngoài nói mình thế nào, nhưng nó vẫn luôn cười, cho rằng mình làm bằng sắt, sẽ không sao. Thấy nó như vậy mẹ cũng không còn cách nào khác, mẹ nấu canh cho Phi Phi, dạy Phi Phi cách chăm sóc Tiểu Ngải. Đại Thành, mẹ thật sự rất đau lòng, mẹ và cha nó chỉ có một đứa con gái. Tuy trong cảm nhận của mẹ, Tiểu Ngải cùng con là uất ức cho con, nhưng làm gì có cha mẹ nào không bảo vệ con cái, Tiểu Ngải, là vận mệnh của mẹ."

Đầu óc Nhan Hàn Thành trống rỗng, không biết tiêu hóa nỗi đau trong lòng thế nào, chỉ hỏi đi hỏi lại chính mình, anh dựa vào đâu mà để một người mẹ phải đau lòng đến mức này. Nhan Hàn Thành im lặng cầm tay mẹ Mạc, nửa quỳ nửa ngồi trước mặt mẹ Mạc, lên tiếng nhưng không dấu nổi sự khàn khàn: "Mẹ, con thề, lần này, sẽ không để cô ấy một mình nữa, từ nay về sau, cô ấy có con, xin mẹ, cho con thêm một cơ hội."

Mẹ Mạc vội vàng đỡ Nhan Hàn Thành dậy, nắm tay anh, thở dài: "Mẹ không phải không tin, Đại Thành, mẹ biết, con rất để ý đến Tiểu Ngải, chuyện giữa hai con không phải con sai, Tiểu Ngải cũng có lỗi của nó, chỉ là mẹ sợ, mong con tha thứ cho sự ích kỷ của người mẹ, mẹ chỉ có thể mong con, hãy bao dung nó, yêu thương nó thật nhiều."

"Con hứa với mẹ, con sẽ đối xử thật tốt với cô ấy." Đây là lời nói nghiêm túc của Nhan Hàn Thành, bởi vì anh thật sự cũng nghĩ như vậy, trừ khi anh mất, nếu không anh sẽ không giẫm lên vết xe đổ nữa.

Cuối cùng, Nhan Hàn Thành thấy sự thoải mái và yên tâm ở đáy mắt mẹ Mạc.

Chuyện này tất cả đều vì yêu, bọn họ yêu, cha mẹ yêu, bất cứ ai cũng không thể làm tổn thương đối phương, bọn họ chỉ có thể yêu thương nhau thật tốt mới có thể giúp đối phương thoải mái.

Mà anh, vẫn luôn nợ cô, anh sẽ trả, dùng cả đời để trả.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Nhỏ Của Đại Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42: Chương 35

Từ tiểu khu đi ra, Mạc Thanh Ngải cảm nhận được rõ rệt, đã năm năm, lần đầu tiên cô cảm thấy thoải mái như vậy, giống như những năm tháng xa xôi trong quá khứ, luôn được tự do tùy hứng, bị Nhan Hàn Thành mắng là khóc, được dỗ lại cười, không phải lo lắng, không phải cẩn thận vì sợ một cái gì đó đã vỡ tan thì không gắn lại được.

Mạc Thanh Ngải nắm tay Nhan Thiên Dục, nghiêng đầu nhìn Nhan Tiểu Vũ đang dựa vào vai Nhan Hàn Thành, bất giác thấy lòng chua chua, nói: "Tiểu Vũ, cha bế con mệt rồi, xuống đi bộ một chút đi."

"Không sao." Nhan Tiểu Vũ ôm chặt cổ Nhan Hàn Thành, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hào dán vào má Nhan Hàn Thành: "Cha không phiền, cha muốn

ôm Tiểu Vũ."

"Con..." Mạc Thanh Ngải nhăn mặt, sau đó lườm Nhan Hàn Thành đang cười tự đắc: "Anh đừng bế nó nhiều, sẽ làm hư nó."

Nhan Hàn Thành nâng người Tiểu Vũ lên, dịu dàng nói: "Không sao, anh đã đến muộn năm năm, phải bù lại mọi chuyện trong năm năm đó."

Mạc Thanh Ngải tức giận lườm một cái, tiếp tục đi, nói thầm: "Sao không thấy anh bù lại cho em, chỉ biết dịu dàng với Tiểu Vũ, với em thì lại hung dữ, động một tí là bảo em ngậm miệng, nếu không lại chanh hôi chanh nói đi là đi, anh nghĩ rằng em nguyện ý bám lấy anh à, có gì đặc biệt hơn người"

"Em nói gì?"

Nhan Hàn Thành đuổi kịp, nhú mồm hỏi.

"Á." Mạc Thanh Ngải ngừng đầu, lại nín thở: "Có gì đâu, em chỉ đang lảm bảm thôi."

Nhan Thiên Dục không chịu nổi vỗ trán, thật không biết giúp hai người họ ở cùng một chỗ là tốt hay xấu, bé không muốn còn nhỏ đã bị đau đầu đau.

Bất ngờ, Nhan Tiểu Vũ làm mặt quỷ với Mạc Thanh Ngải: "Mẹ đang ghen tị sao? Cha ôm con mà không ôm mẹ?"

"Nhan Tiểu Vũ!" Mạc Thanh Ngải ra vẻ ngạc nhiên nhưng lại lấp bắp: "Ai nói, ai nói cha chỉ ôm con, hừ! Về sau không cho cha ôm con nữa."

Nhan Tiểu Vũ bĩu môi: "Cha còn đồng ý chỉ hôn con."

"Không đòi nào, về sau cũng không cho cha hôn con."

... ..

Nhan Tiểu Vũ nhìn Mạc Thanh Ngải một lúc lâu rồi đột nhiên khóc lớn lên, giọng nũng nịu khiến người đi đường nghe cũng đau lòng: "Cha ôm Tiểu Vũ, còn phải hôn Tiểu Vũ nữa."

"Mạc Thanh Ngải..." Nhan Hàn Thành bất đắc dĩ nhăn tái mặt: "Em bao nhiêu tuổi rồi, lại đi bắt nạt con gái của mình."

Mạc Thanh Ngải không để ý đến Tiểu Vũ, không phục nói: "Là nó không nói lý lẽ trước."

Nhan Hàn Thành an ủi Tiểu Vũ, hôn nhẹ vào mặt bé: "Đừng khóc đừng khóc, mẹ đùa với con thôi, chúng ta đừng để ý tới mẹ."

Nhan Tiểu Vũ nín chặt áo Nhan Hàn Thành làm nũng, còn khóc đến đau lòng: "Hu hu hu hu, ghét mẹ, không chơi cùng mẹ nữa."

Ghét cô?

Mạc Thanh Ngải véo mặt Nhan Tiểu Vũ: "Con dám ghét mẹ, sau này không có váy ren mặc nữa đâu."

Lần này càng khóc không thể cứu vãn, tiếng lớn đến nỗi người đi đường đều để ý, cuối cùng Nhan Thiên Dục không chịu được lên tiếng: "Mẹ, đủ rồi."

Nhìn cha luống cuống tay chân an ủi Tiểu Vũ, Nhan Thiên Dục đành phải "tốt bụng" giúp đỡ, đôi mày nhỏ cau lại: "Tiểu Vũ, không được khóc."

Chỉ cần hai câu, Mạc Thanh Ngải và Nhan Tiểu Vũ đã im lặng, lời Mạc Thanh Ngải chuẩn bị nói bị chặn lại ở họng, chỉ có thể cau mày bức tức, còn Nhan Tiểu Vũ nước mắt đọng lại trong vành mắt, cố gắng không để nó rơi xuống, ngoan ngoãn nhìn anh trai mình.

Đây đúng là một cảnh quái dị.

Nhan Hàn Thành thật sự cảm thấy kính nể Nhan Thiên Dục, sao bé có thể chỉ nói một câu đã khiến hai mẹ con khó trị này yên lặng? Thật quá thần kỳ...

Chỉ chốc lát sao, theo ánh mắt Nhan Thiên Dục, Nhan Tiểu Vũ tự động nhảy xuống, ngoan ngoãn đi đến trước mặt anh trai, chủ động cầm tay anh rồi biết điều đứng bên cạnh anh.

Nhan Thiên Dục xoa đầu Tiểu Vũ, sau đó hạ lệnh cho Mạc Thanh Ngải và Nhan Hàn Thành: "Con đưa Tiểu Vũ về nhà trước, hai người tự giải quyết chuyện của mình đi, muốn kết hôn thì kết hôn, không kết hôn thì mỗi người tự kết hôn, buổi tối gặp!"

Nói xong, Nhan Thiên Dục bắt một chiếc taxi, nhường Tiểu Vũ lên trước rồi mình ngồi lên sau.

"Làm gì thế, cái gì mà mỗi người tự kết hôn, Nhan Thiên Dục, con đúng là không có ý gì cả." Mạc Thanh Ngải sờ mũi, nhìn chiếc taxi rời đi.

... ..

".....Mọi người vẫn sống chung với nhau như vậy?"

Cuối cùng, Nhan Hàn Thành thở dài, cười lên.

"Như thế nào?"

Mạc Thanh Ngải chưa kịp hiểu ý của Nhan Hàn Thành.

Kỳ lạ.

Nhan Hàn Thành nuốt những lời này, cầm tay Mạc Thanh Ngải: "Không như thế nào, em đó, còn trẻ con hơn cả trẻ con, đi thôi."

"Đi đâu?"

"Đi đăng ký."

"Không được, còn có chuyện."

"Cái gì?"

"Mạnh Đa..."

Nhan Hàn Thành mang tâm trạng miễn cưỡng đối mặt với Mạnh Đa, không khí vô cùng xấu hổ.

Mạc Thanh Ngải cũng cảm giác được không khí có vẻ kỳ lạ, đành phải pha trò: "Món cá lược của nhà hàng này ăn không tệ, ăn món này được không?"

Yên lặng.

"Ồ, hay ăn cà cũng được, ừm, với cá thì hương vị hơi lạ, chúng ăn thịt bò xào cà đi."

Vẫn yên lặng như cũ.

"Không được à...? Vậy thì ăn... ồ, món cá đác cây du mạch, Nhan Hàn Thành, hôm nay có rau này đó, anh chỉ ăn một loại rau, may là có, gọi món này đi, nhưng mà... anh không được như vậy, cho tới giờ chỉ ăn một loại rau, không tốt với thân thể đâu."

Lúc này tuy vẫn đang lặng yên nhưng Nhan Hàn Thành và Mạnh Đa cùng nhìn về phía Mạc Thanh Ngải đang vui đầu vào thực đơn, cô cắn ngón tay, hình như vẫn đang suy tư chọn món, không nghĩ mình vừa nói gì.

Nhan Hàn Thành chuyển ánh mắt, trong con ngươi đen hiện lên vẻ đã phản thắng bại, cao giọng cười, đối với Mạnh Đa, anh không muốn che giấu chút nào, bởi vì anh không muốn làm bộ làm tịch với tên hung thủ chia rẽ bọn họ này.

Nhưng Mạnh Đa lại không thể làm gì, trong lòng Mạc Thanh Ngải từ đầu đến cuối chỉ có Nhan Hàn Thành, theo năm tháng hình thành nên thói quen và sự ăn ý, anh đã không còn cách nào chen chân vào được, nhưng Nhan Hàn Thành dựa vào đâu mà muốn đi thì đi, muốn ở thì ở, mà Mạc Thanh Ngải còn có thể ngốc thành như vậy.

Một lúc sau, Mạc Thanh Ngải ngừng đầu, có lẽ đã chọn món xong, cắn môi đi thẳng vào vấn đề: "Mạnh Đa, tôi quyết định kết hôn với anh ấy."

Mạnh Đa run nhẹ, muốn cười lại không cười nổi, rõ ràng trong lòng đã biết rõ đáp án nhưng vẫn không cam lòng: "Em không hối hận?"

"Đời người không có nhiều thời gian để hối hận, tôi đã hối hận đủ rồi, bây giờ không cần nữa." Mạc Thanh Ngải nói theo sự thật, chính mình cũng không phát hiện ra là đang nắm chặt tay Nhan Hàn Thành dưới gầm bàn.

Nhan Hàn Thành vẫn không nói chuyện, chỉ cầm tay cô.

Mạnh Đa kích động: "Nếu anh ta lại bỏ em thì làm sao? Em có thể chịu được một lần nữa sao? Nghĩ lại những khó khăn em phải chịu khi nuôi Thiên Dục và Tiểu Vũ một mình đi, đừng u mê nữa, Mạc Thanh Ngải."

"Đó là tôi cam tâm tình nguyện, anh ấy không biết."

Mạc Thanh Ngải nhẹ nhàng phản bác, người người đều nói cô ngốc, thật ra cô chỉ giả ngốc thôi, cô hiểu rất rõ mình đang làm gì, dù bị sa vào cảnh khó khăn cô cũng rất tỉnh táo nhìn mình bị cuốn vào, cô tự nhận mình không phải người có nghị lực phi phạm, nhưng một khi đã hạ quyết tâm thì không chuyện gì không làm được, điều đó sẽ mãi không thay đổi, mà bây giờ, quyết định của cô là kết hôn cùng Nhan Hàn Thành, vậy thì phải kết hôn chứ.

"Anh ta chắc chắn sẽ ở lại sao? Anh ta có đáng để em làm như vậy?" Lúc nói những lời này, Mạnh Đa nhìn thẳng vào Nhan Hàn Thành.

Không lên tiếng có nghĩa là để cho đối phương nói, nhưng nếu đối phương đã đánh đến cửa mà Nhan Hàn Thành vẫn không nói chuyện chẳng phải rất hèn nhát sao? Như vậy không được, không phải cách làm của anh.

Nụ cười khoan thai tự đắc tràn ra khóe môi, Nhan Hàn Thành vỗ vai Mạc Thanh Ngải: "Đi gọi đồ ăn đi."

Gi, Mạc Thanh Ngải nhất thời không phản ứng kịp: "Gọi đồ thì bảo phục vụ tới..."

"Đi gọi món ăn." Nhan Hàn Thành nhìn cô nói nhẹ nhàng, không cho cô chút cơ hội phản bác nào.

"Được..." Mạc Thanh Ngải cào tóc mái, đứng dậy đến quầy lễ tân gọi đồ ăn.

Mạnh Đa rất không vui, vì anh có thể thấy mọi hành động giữa Nhan Hàn Thành và Mạc Thanh Ngải đều quen thuộc, cảm giác này chưa bao giờ tồn tại giữa anh và cô, mà anh cũng không dám hy vọng xa vời

Mạc Thanh Ngải đi mất, đôi mắt Nhan Hàn Thành không che giấu sự chán ghét dành cho Mạnh Đa, hai mắt đấu nhau: "Tóc chiến tóc trắng, tôi không muốn dây dưa cùng anh."

Mạnh Đa sùng sốt, cười lạnh đáp lại: "Vẫn lại là câu nói kia, anh thấy mình đáng để cô ấy làm vậy sao?"

"Có đáng hay không là chuyện của Mạc Thanh Ngải, liên quan gì đến anh? Còn nữa, anh dựa vào đâu mà chắc chắn tôi sẽ lại rời xa Mạc Thanh Ngải, để cô ấy đau khổ? Xin anh hiểu rõ một chút, nếu lúc trước không phải lời nói của anh thì sao chúng tôi lại rời xa nhau, đừng ở chỗ này giả từ bi, anh nói tôi không đáng, vậy anh không phải mới là người khiến cô ấy đau khổ sao? Hối hận... vậy tôi cho anh biết đời này chuyện tôi hối hận nhất là gì."

Con ngươi đen nheo lại, che đi ánh sáng khát máu: "Nên giải quyết anh ngay từ ban đầu, tránh anh bày ra cái trò chơi buồn cười của mình."

Sắc mặt Mạnh Đa trắng bệch trong nháy mắt: "Anh... biết hết rồi?"

"Biết thì sao, không biết thì sao, tôi thừa nhận, trong chuyện này tôi cũng có cái sai, nhưng dù vậy, anh cũng không có tư cách để chỉ trích tôi, đừng tưởng anh đoạt được cô ấy một lần thì có thể giống trống khua chiêng tuyên bố quyền sở hữu, bởi vì anh cũng biết một sự thật, trong lòng cô ấy, anh chưa bao giờ tồn tại tại giây phút nào.

Từng chữ của Nhan Hàn Thành đều đánh vào lòng Mạnh Đa, đúng vậy, toàn bộ đều là sự thật, nhưng Nhan Hàn Thành còn chưa biết, anh... thật ra cho tới bây giờ cũng chưa bao giờ đoạt được Mạc Thanh Ngải, sự thật này vẫn luôn nhắc nhở anh, mình chưa phải là người đê tiện.

"...Cô ấy, đã biết rồi?"

Mạnh Đa nhắm mắt lại, cam chịu nói.

"Cô ấy không cần biết." Nhan Hàn Thành tỉnh táo lại, nhìn Mạnh Đa: "Nếu anh thật sự có tình cảm với cô ấy thì đừng cho cô ấy biết, trong lòng cô ấy không có những thứ đáng ghê tởm này."

Đây là lần đầu tiên Mạnh Đa đối mặt với Nhan Hàn Thành, nhưng những lời này đã làm anh xúc động, anh vẫn nghĩ Mạc Thanh Ngải yêu Nhan Hàn Thành rất nhiều, Nhan Hàn Thành không theo kịp, nhưng thì ra, anh thật buồn cười, tình cảm Nhan Hàn Thành dành cho Mạc Thanh Ngải, người nào có tư cách bình luận? Người nào cũng không có.

"Anh... Không để ý chút nào?"

"Để ý..." Nhan Hàn Thành thẳng thắn, lạnh lùng nhìn Mạnh Đa: "Không có một người đàn ông nào không để ý, cho dù chỉ là một lần, nhưng tôi lại biết rõ, chỉ cần cô ấy yêu tôi, tôi sẽ không sao cả, mà trong chuyện này, bọn tôi là người bị hại, cô ấy chỉ là vật hy sinh mà Hạ Đồng dùng để đối phó với tôi, khiến cô ấy chịu đau khổ trong năm năm mà không dám nói với ai, vậy tôi dựa vào đâu mà nói tôi để ý?"

"Cho nên xin anh, đừng dùng chuyện này để uy hiếp Mạc Thanh Ngải, nếu không tôi sẽ..."

"Đủ rồi." Mạnh Đa đã hiểu rõ, ít nhất anh vẫn muốn giữ lại chút tự tôn cuối cùng: "Tôi không đê tiện đến mức vậy."

Mạnh Đa lặng im không biết nói cái gì nữa, đột nhiên, anh thấy sắc mặt Nhan Hàn Thành biến đổi, đứng dậy, chạy ra ngoài cửa, một cảm giác dọa người rất khó tưởng tượng xuất hiện trên mặt Nhan Hàn Thành.

Mạnh Đa cũng nhìn ra ngoài cửa sổ, có một chiếc xe hơi đỗ ở ven đường, Mạc Thanh Ngải đứng ngây người trước xe, chủ nhân của chiếc xe thì không ngừng lớn tiếng mắng.

Mạnh Đa cũng đứng dậy đi ra ngoài.

Khi ra bên ngoài, chiếc xe đã rời đi, Nhan Hàn Thành cau mày kéo Mạc Thanh Ngải đến bên cạnh cửa hàng bán đồ ăn Trung Quốc, giọng nói hung dữ nhưng ẩn chứa sự lo lắng: "Em chạy ra ngoài làm gì?"

Đầu Mạc Thanh Ngải cúi thấp đến nỗi không thể thấp hơn, ấp úng nói: "Trong nhà hàng không có đồ uống, em ra siêu thị đối diện mua."

... ..

Nhan Hàn Thành thở dài: "Em bao nhiêu tuổi rồi? Qua đường không nhìn tín hiệu à? Em muốn chết cũng đừng chết kiểu này, em còn nói muốn kết hôn với anh cơ mà, em muốn nhanh chóng nhìn về mặt vui mừng của anh đến vậy sao?"

Mạc Thanh Ngải cẩn thận ngẩng đầu: "Không phải, em có nhìn đèn xanh, nhưng không ngờ thời gian đèn xanh lại ngắn như vậy, yên tâm, anh còn chưa tốt với em, em chưa nở chết đâu."

"Bớt cãi đi!" Nhan Hàn Thành trừng mắt nhìn Mạc Thanh Ngải: "Thời gian ít cũng đủ để em qua, em lại ngẩn người suy nghĩ cái gì?"

... ..

"Được rồi, thật xin lỗi." Mạc Thanh Ngải xấu xa giữ chặt góc áo Nhan Hàn Thành.

"Không phải chỉ một câu xin lỗi là xong đâu, em có hiểu vì sao anh nằng em không?"

"Em hiểu, vì anh yêu em."

"Em còn lăm mồm, cẩn thận anh cho em biết cảm giác chết là gì đấy."

"Anh sẽ không làm thế."

"Mạc Thanh Ngải!"

"Á, đồ uống hết lạnh rồi, chúng ta vào đi thôi."

"Em đừng nói lảng ra chuyện khác."

"Anh trở nên nhiều chuyện như vậy từ bao giờ thế, chắc chắn, chắc anh vào thời kỳ tiền mãn kinh rồi."

"...."

Cuối cùng, Mạnh Đa thở phào một tiếng, có cảm giác như trút được một gánh nặng, à, thì ra, đây chính là Mạc Thanh Ngải và Nhan Hàn Thành.

Nhan Hàn Thành và Mạc Thanh Ngải quay đầu vào liền thấy Mạnh Đa đứng ở cửa, hai người cùng ngạc nhiên, Mạc Thanh Ngải lập tức nói: "Vào thôi, tôi đã gọi đồ ăn ngon rồi."

"Thôi, hai người ăn đi, tôi còn có chút việc." Mạnh Đa cười bước xuống bậc thang, đi đến trước mặt bọn họ: "Nếu có cơ hội hai người mời tôi ăn một bữa ngon sau, hẹn gặp lại."

Mạc Thanh Ngải có vẻ khó hiểu: "Mạnh Đa..."

Mạnh Đa bước đi vài bước, hình như nghĩ ra điều gì, quay đầu, chân thành nhìn Mạc Thanh Ngải: "Thật ra, lần đó, chưa xảy ra chuyện gì."

Mãi đến khi bóng dáng Mạnh Đa biến mất, Mạc Thanh Ngải mới đột nhiên chảy nước mắt, Mạnh Đa không nói rõ nhưng cô vẫn có thể hiểu được nhưng lại không thể tức giận vì niềm vui đã lấn át mọi cảm xúc, cô chỉ muốn nói cảm ơn, vào lúc này, Mạnh Đa đồng ý nói ra sự thật đó, giúp cô nhận ra mọi chuyện, thì ra, chưa từng xảy ra chuyện gì cả...

Nhan Hàn Thành cũng chấn động không nhỏ như Mạc Thanh Ngải, mặc dù lúc này Mạc Thanh Ngải không biết tâm trạng của anh, nhưng anh hiểu, Mạnh Đa nói câu đó với Mạc Thanh Ngải, nhưng cũng là nói cho anh nghe, bỏ đi lá chắn cuối cùng giữa hai người bọn họ.

"Em làm sao vậy?" Nhan Hàn Thành biết rõ còn có hỏi.

Mạc Thanh Ngải chỉ quay đầu vùi vào ngực Nhan Hàn Thành, khóc lớn lên, vòng tay ôm eo anh thật chặt, có chết cũng không buông ra, cô không lo lắng phải giải thích thế nào, Nhan Hàn Thành, vĩnh viễn không cần biết rõ.

"...Đồ ngốc." Vẫn là câu nói giống như "anh yêu em", Nhan Hàn Thành không muốn quấy rầy cô.

Sau một lúc lâu, người trong ngực Nhan Hàn Thành mới khàn khàn nói: "Nhan Hàn Thành"

"Ừ."

"Em đói bụng."

... ..

Kết thúc

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: ha ha ha ha ! !

Kết thúc, tung hoa nào!!! Cuối cùng cũng có thể danh chính ngôn thuận tung ra rồi!

Tôi chúc mừng đi chúc mừng đi! *Leng keng leng keng*

Lau nước mắt, cuối cùng chính văn cũng đã kết thúc, không phải mọi người sẽ bỏ đi sao? Tâm trạng Tiểu Nhã có chút mất mát, hừ, viết văn gần ba tháng, từ cấu tứ đến bình cảnh, từ hứng trí bưng bưng đến hơi nản lòng, ngẫu nhiên cảm thấy truyện này quả là có vẻ cầu huyết, nhưng vẫn không nỡ vứt bỏ.

Vì sao, ban đầu Tiểu Nhã cũng chỉ nghĩ muốn viết một câu chuyện bình thường mà ảm áp, vì yêu mà mặc kệ mọi chuyện, không có sự xoắn xuýt kinh thiên động địa, chỉ bình bình, chòm sao Sư Tử vốn là thiên địch của chòm sao Bọ Cạp, nhưng ai nói Sư Tử và Bọ Cạp không thể bên nhau chứ, trên thế giới này chính xác không gì gọi là không hợp, chỉ cần yêu, không gì là không thể.

Ha ha, các bạn thân mến, có lẽ có người đã tìm được tình yêu có mình, có người vẫn chưa thấy, nên biết quý trọng người bên cạnh mình, không có thì cùng Tiểu Nhã tiếp tục tìm kiếm ở tương lai đi, tôi tin, người kia không phải không có, chỉ là còn chưa xuất hiện mà thôi, ha ha.

Nhất định chúng ta sẽ được hạnh phúc.

P/s: Còn ngoại truyện, sẽ đuổi kịp sau.

Tiểu Nhã đã quyết định, có ba ngoại truyện, Nguyễn Phi và Cận Diêm, Đường Yên và Lam Ninh, Đại Thành và Tiểu Ngải đoạn nào còn thiếu cũng sẽ được tái hiện đầy đủ.

Còn nội dung ngoại truyện, Tiểu Nhã vẫn chưa nghĩ tới, nghĩ là mọi người sẽ đánh tôi mất, hahaha.

Cùng chờ mong nhé!

Cũng hi vọng khi Tiểu Nhã đào hồ mới, mọi người nhất định phải có mặt đó! Đầy đủ nhé!

Đây là một ngày nắng tươi đẹp.

Buồn nôn mà nói, đối với Mạc Thanh Ngải, đây là một ngày thấm gió xuân, chim hót hoa thơm.

Ra khỏi cửa cục dân chính, Mạc Thanh Ngải giờ cao tò gậy lên, ừm, Nhan Hàn Thành, khoe miệng nhếch cao, Mạc Thanh Ngải tràn đầy hạnh phúc suýt nữa là bùng nổ, muốn gào to với cả thế giới:

Nhan Hàn Thành đã thua trong tay tôi, ha ha ha.

"Em lại nghĩ lung tung cái gì rồi hả? Cười đến mức như vậy."

Đi theo đằng sau chính là Nhan Hàn Thành có vẻ mặt mệt mỏi bơ phờ, không phải là kết hôn cùng Mạc Thanh Ngải nên mất tinh thần, chính là buổi sáng tỉnh mơ đã bị người nào đó kéo ra khỏi chăn, mất hết tinh thần.

Mạc Thanh Ngải kéo tay Nhan Hàn Thành, hít sâu một hơi, cười: "Em nào có, chỉ là người ta có tâm trạng tốt thôi."

Nhan Hàn Thành không để ý đến Mạc Thanh Ngải đang cười ngây ngô, nhìn đồng hồ, quay đầu hỏi: "Không ngờ đi đăng ký kết hôn lại lâu như vậy, đã giữa trưa rồi, đói bụng không? Đi ăn cơm đi."

"Ừ, cũng được." Mạc Thanh Ngải không để ý nói: "Em hẹn Phi Phi rồi, em nói với cô ấy là hôm nay đi đăng ký kết hôn cùng anh, sau đó sẽ mời cô ấy đi ăn cơm."

Nhan Hàn Thành cứng đờ, ngồi xổm xuống via hè, về mặt ngược ngạo nhìn Mạc Thanh Ngải

"Anh làm sao vậy? Đau bụng à?"

"Em mới đau bụng." Nhan Hàn Thành nhíu mày: "...Anh cũng hẹn Cận Diêm đi ăn trưa."

Sặc...

Lần này đến lượt Mạc Thanh Ngải giật giật khoe miệng, sau một lúc lâu mới lôi kéo Nhan Hàn Thành giúp đỡ: "Làm sao bây giờ làm sao bây giờ, để họ gặp mặt lúc này không phải rất xấu hổ sao?"

"Hay là bảo với bọn họ không đi ăn nữa?" Nhan Hàn Thành nghĩ tới nghĩ lui, tạm thời chỉ có biện pháp này.

Hai vợ chồng đồng loạt lấy điện thoại ra, nhưng điện thoại di động cũng vang lên đúng lúc đó.

Hai người nhìn điện thoại rồi lại nhìn nhau, mấp máy môi:

"Phi Phi."

"Cận Diêm."

Hai người hít sâu một hơi, buồn bực nhận điện thoại.

"Cái gì? Cậu đã đến cửa cục dân chính rồi à?"

"Sao cơ? Cậu đã đến ngã tư đường rồi hả?"

Mạc Thanh Ngải và Nhan Hàn Thành nhìn nhau, đột nhiên thấy một hẻm nhỏ cạnh cục dân chính, suy nghĩ vài giây, hai vợ chồng nháy mắt với nhau như đã tìm được ý kiến chung, trong ánh mắt tan mất ra ánh sáng "thật tốt", sau đó cùng nói:

"Đừng đi đường lớn, hôm nay kẹt xe, đi vào ngõ nhỏ cạnh cục dân chính ý."

"Đến ngã tư rẽ phải, đi ngõ nhỏ, hôm nay tắc đường lắm."

Đồng thời tắt điện thoại.

Mạc Thanh Ngải ăn no thỏa mãn: "Muôn năm!"

Nhan Hàn Thành bật cười, kéo tay Mạc Thanh Ngải: "Đi thôi."

"Đi đâu?"

"Xem kịch vui."

Hai người bước nhanh đến ngõ nhỏ bên cạnh cục dân chính, quả nhiên, hai chiếc xe một đen một đỏ cùng đi vào, sau đó bị kẹt, tiến thoái lưỡng nan.

Sau đó, một bóng dáng cao gầy xinh đẹp và một dáng người thon dài anh tuấn cùng bước xuống, bất mãn nói: "Này..."

Không khí đông lại, hai người nhìn nhau, ánh mắt không dời đi, cũng không nói chuyện.

Nhan Hàn Thành che miệng Mạc Thanh Ngải, kéo cô đi, nhẹ giọng nói: "Đi thôi."

Ra khỏi ngõ nhỏ, Mạc Thanh Ngải mới âm ỉ nói: "Này, sao không xem nữa, anh không tò mò à?"

"Anh không tò mò." Nhan Hàn Thành dứt hai tay vào túi quần: "Đây là chuyện của bọn họ, nên để bọn họ tự giải quyết, anh cũng tin, bây giờ, Cận Diêm biết làm như thế nào rồi."

Mạc Thanh Ngải nhìn chăm chăm Nhan Hàn Thành một lúc rồi vui vẻ nói: "Ái chà, không sai, anh tình cảm hơn nhiều."

"Làm như anh rất không có tình cảm vậy."

"Cái đó đúng." Mạc Thanh Ngải cười xấu xa, chạy đến đằng sau Nhan Hàn Thành, nhún vai anh xuống: "Ngồi xuống ngồi xuống."

Sau đó nhảy lên tấm lưng vững chắc của Nhan Hàn Thành, dựa vào người anh, ôm cổ anh cười hí hì: "Có bằng chứng đó, rất nhiều cô gái nhìn anh mà anh không thèm liếc họ một cái, nhìn anh chẳng có tình cảm gì cả."

Nhan Hàn Thành bất đắc dĩ đỡ Mạc Thanh Ngải, nhìn xung quanh, may mà buổi trưa không có nhiều người: "Em hi vọng anh nhìn lại?"

"Không phải." Mạc Thanh Ngải sát vào má Nhan Hàn Thành: "Ha ha, từ giờ trở đi anh chỉ có thể nhìn em."

Nhan Hàn Thành tức giận lườm Mạc Thanh Ngải, anh chẳng muốn cãi nhau với cô, chỉ lặng lẽ cõng cô đi, dù con đường này dài thế nào, dù cô nặng đến đâu đi nữa, anh vẫn cõng cô, đến khi cô bảo dừng lại, hoặc là, khi đến tận cùng thế giới mới thôi. d,0dylq.d

"Nhan Hàn Thành..." Có giọng nói bỗng rí vang lên

"Ừ."

"Bây giờ đến lượt em bắt nạt anh rồi."

"Ừ."

"Bắt nạt thế nào cũng được?"

"Ừ."

"Nhưng em không cho phép người khác bắt nạt anh, cả thế giới chỉ em mới có quyền đó thôi!"

... ..

~HOÀN~

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Nhỏ Của Đại Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43: Ngoại truyện: Hoa trôi không dấu vết

Nhìn Mạc Thanh Ngải đang gối đầu ngủ say trên đầu mình, Nguyễn Phi cười âm thầm, đôi tay nhẹ nhàng vuốt sợi tóc trên trên mặt Mạc Thanh Ngải, sau đó nhìn qua cửa sổ, mắt hôn trầm nhìn đám mây đang di chuyển che đi ánh sáng rạng ngời của vầng trăng.

Thì ra đã qua nhiều năm như vậy rồi.

Năm tháng của Nhan Hàn Thành và Mạc Thanh Ngải, năm tháng của Nguyễn Phi, có lẽ cả năm tháng của người kia nữa, đều phí thời gian bởi những vết thương chồng chất, nhưng vì sao năm tháng của mọi người đều không có sự tồn tại của cô?

Vật đổi sao dời, năm năm, vì sao còn có dừng khí trở về, là để nhìn kết cục của Nhan Hàn Thành và Mạc Thanh Ngải, hay thật sự không nỡ từ bỏ cuộc sống có người kia? Hay vẫn muốn cho mình một cơ hội...

Một người hoa nở, nước chảy không lưu dấu, Nguyễn Phi cười khổ, còn sống, thật ra là chuyện cực kỳ vất vả, cô không phải thánh nhân lại là thánh nhân quá nhiều năm.

Khi đó bọn họ còn nhỏ tuổi.

Nhan Hàn Thành, Mạc Thanh Ngải, cô, đều lớn lên ở tiểu khu, là thanh mai trúc mã.

Cô và Mạc Thanh Ngải, là bạn bè cùng mặc một cái quần mà lớn lên.

Còn Nhan Hàn Thành, từ lúc còn nhỏ tới nay, là người cô sùng bái, thông minh, biết quan tâm người khác, có phong độ.

Cô vẫn biết Nhan Hàn Thành chỉ trêu chọc một mình Mạc Thanh Ngải, nhưng lúc đó cô không biết Nhan Hàn Thành có tình cảm đặc biệt với Mạc Thanh Ngải, cũng không hiểu Nhan Hàn Thành tồn tại thế nào trong lòng Mạc Thanh Ngải.

Tuổi mới biết yêu vẫn còn ngây thơ, cô từng tự nhiên nói trước mặt Mạc Thanh Ngải: Tớ hy vọng Nhan Hàn Thành yêu tớ.

Mà khi đó biểu cảm của Mạc Thanh Ngải có vẻ ghét bỏ, bởi vì Mạc Thanh Ngải luôn không hiểu vì sao nhiều người thích Nhan Hàn Thành đến vậy, tên hai mặt đó rốt cuộc tốt ở chỗ nào?

Trong lòng cô mừng thầm, bởi vì có lẽ chỉ có cô là người hiểu Nhan Hàn Thành.

Nhưng dần dần, càng có nhiều lời đồn.

Nhan Hàn Thành thích Mạc Thanh Ngải.

Nguyễn Phi lúc đó, thông minh xinh đẹp, tự phụ kiêu ngạo, không chịu được chuyện không như ý mình, cô khóc nói muốn tuyệt giao cùng Mạc Thanh Ngải, bởi vì Nhan Hàn Thành như vậy mà thích Mạc Thanh Ngải.

Còn nhớ rõ biểu cảm ngạc nhiên lúc đó của Mạc Thanh Ngải, nói là không có khả năng.

Cho nên cô vẫn không hiểu chuyện ép Mạc Thanh Ngải nói trước mặt Nhan Hàn Thành, Mạc Thanh Ngải ghét Nhan Hàn Thành.

Vì cô kích động mà Mạc Thanh Ngải ngốc nghếch đi làm thật, nhưng kết cục lại ngoài ý muốn làm cô không hề vui vẻ, bởi vì Mạc Thanh Ngải mất mát, Nhan Hàn Thành cũng buồn rầu, cô thấy mình quá hư, thấy mình thật đáng sợ.

May mà về sau chuyện này cũng không gây ảnh hưởng gì, Nhan Hàn Thành và Mạc Thanh Ngải vẫn cãi nhau như bình thường, cô lại tình cờ làm người hòa giải, cũng cẩn thận không hề nhắc tới tình cảm của mình nữa.

Vì sao thì chính cô cũng không biết.

Bây giờ nghĩ lại, cho dù cô u mê nhưng cũng cảm nhận được mình không nên quan tâm, thật ra cô không muốn làm bất kỳ ai tổn thương, nhất là Mạc Thanh Ngải, người cô yêu quý nhất.

Giấu đi, không có nghĩa là không còn nữa.

Cô hiểu rõ ánh mắt mình không ngừng đuổi theo Nhan Hàn Thành, mọi thứ của anh đều phát sáng, chỉ có ở trước mặt anh, cô mới hèn mọn không dám khoe khoang, sợ quá nên thì trong mắt anh sẽ biến thành làm bộ.

Cô vẫn luôn che giấu tâm trạng của mình, cho dù ở trước mặt Mạc Thanh Ngải cũng không bộc lộ chút nào.

Nhưng cô hiểu rõ, điều này không phải sùng bái, không phải kính nể, cô đã bắt đầu từ rất sớm, yêu anh.

Nguyễn Phi, yêu Nhan Hàn Thành.

Nhan Hàn Thành đối với người nào cũng mỉm cười dịu dàng, chỉ có đối với Mạc Thanh Ngải là khác, còn ở trước mặt cô, hình như có một sự tùy ý, điều này làm cô kích động một lần nữa.

Cô đã từng nghĩ Nhan Hàn Thành đúng là ghét Mạc Thanh Ngải

Nhìn đi, Nhan Hàn Thành thông minh, Mạc Thanh Ngải dần dần, Nhan Hàn Thành bình tĩnh, Mạc Thanh Ngải nóng nảy, Nhan Hàn Thành khéo léo, Mạc Thanh Ngải bướng bỉnh... Ở rất nhiều phương diện bọn họ đều không hợp nhau, giống như mọi người đều nói, Nhan Hàn Thành và Mạc Thanh Ngải không hợp để làm một đôi.

Trong lòng không phải là không có mơ ước, tuổi trẻ của cô đã từng ngây thơ nghĩ, có lẽ, có một ngày cô sẽ ở cùng một chỗ với Nhan Hàn Thành

Mãi đến năm học đại học ấy, Mạc Thanh Ngải bị viêm ruột thừa phải vào viện, Nguyễn Phi mới biết, mấy năm nay cô đều nghĩ sai, mà còn sai trăm trọng

Mạc Thanh Ngải nằm viện, cô lo lắng đến mất ngủ, cho nên lén chạy đến viện nhìn cô ấy, mà trong phòng bệnh, đã có một người ở lại sớm hơn cô một bước.

Mượn ánh trăng, cô thấy khuôn mặt tuấn tú của người kia đang nhú mày lại, vẻ mặt đau lòng.

Cô ngạc nhiên, người này luôn cãi nhau với Mạc Thanh Ngải không ngớt, đến nỗi Mạc Thanh Ngải bị bệnh cũng không tha sao?"

Sau khi trốn ở ngoài cửa thật lâu, cuối cùng cô thấy người kia chậm rãi hôn lên môi Mạc Thanh Ngải đang ngủ say...

Cô không biết đó có phải là nụ hôn đầu tiên của bọn họ không, nhưng cô nghĩ, Mạc Thanh Ngải sẽ không biết, Nhan Hàn Thành lại yêu mình sớm như vậy.

Cũng lúc đó, cô đã hoàn toàn hủy mọi ảo tưởng, chôn nhiều năm yêu say đắm của mình trong một cái động đen không đáy, bởi vì lần đầu tiên cô thấy Nhan Hàn Thành, lại như đã thấy cả đời.

Từ đó, Nguyễn Phi càng thêm hoạt bát, trở thành nhân vật cấp nữ thần trong lòng mọi người, sáng chói mắt, không ai biết, đó không phải vì cô có chí tiến thủ, mà vì phải quan tâm đến cái gì đó mới không nghĩ lung tung, mới không đau đớn.

Mạc Thanh Ngải thường hâm mộ cô, nói cô thông minh xinh đẹp như vậy, người theo đuổi nhiều như vậy, thật hạnh phúc.

Nhưng cô lại muốn nói, cô thà dùng cả thế giới để đổi một người, một người không bao giờ thuộc về mình.

Chỉ là cô nói không nên lời, cô không có cách nào nói những lời như vậy trước mặt Mạc Thanh Ngải, nếu trên thế giới này tồn tại một người mà cô không muốn làm tổn thương thì chỉ có Mạc Thanh Ngải

Trong mắt mọi người Nguyễn Phi đã biến thành người có kinh nghiệm yêu đương phong phú, thậm chí ngay cả Mạc Thanh Ngải gốc ghé cũng bắt đầu hỏi cô một vài vấn đề, cô cười, chưa xót nghĩ, có lẽ đứa ngọc này cũng không phát hiện, mình yêu Nhan Hàn Thành, cũng đã từ rất lâu rồi.

Cục diện như vậy, khiến cô càng không có cách giải quyết, thì ra cô một thân một mình ở bên ngoài vòng tròn hoàn hảo như vậy đã nhiều năm dù hai người bên trong không biết, cô thật buồn cười và cũng thật đáng buồn.

Cũng may, cô đã rèn được vẻ ngoài hoàn hảo, kiên cố bảo vệ, không để người ngoài nhìn thấy, cô vẫn không chệ vào đâu được như cũ, nhưng mà ai biết được, vết thương của cô không thể lành lại, đã thối rữa ở bên trong, kết vảy yếu ớt.

Cùng Nhan Hàn Thành nói về Mạc Thanh Ngải là chuyện rất tự nhiên, bởi vì cô đã che đậy mình vô cùng hoàn mỹ, Nhan Hàn Thành cũng bắt đầu để cô biết tâm tư của anh, mà cô, lại nhẹ nhàng phối hợp với anh "cùng làm việc xấu."

Cô cứ bắt đầu tự ngược đãi mình như vậy, thỉnh thoảng họ cãi nhau cô lại ngu ngốc phân tích tâm trạng của Mạc Thanh Ngải cho Nhan Hàn Thành

Thậm chí đêm trước khi thi, cô còn cười đến không tìm phổi ủng hộ Nhan Hàn Thành vì Mạc Thanh Ngải mà bỏ cơ hội đi học tại trường danh tiếng mà học đại học không có tiếng tăm gì.

Chính xác, chỉ vì một câu ủng hộ, lúc nhìn vào đơn đăng ký, cô sững sờ phát hiện Nhan Hàn Thành lại theo Mạc Thanh Ngải

Cô nở nụ cười, nước mắt cứ như vậy mà rơi, cô còn cần hiểu thêm nữa không? Không cần rồi. Có một vài việc đã định, không phải sự hoàn hảo, không phải cơ hội đến trước hay sau, mà là người trong lòng là ai, không cách nào xóa đi nữa rồi.

Ba người là thanh mai trúc mã, người nào ở trong lòng người nào?

Cuối cùng, cô mang hành lý lên học đại học, không còn cãi nhau nhàm chán, trống rỗng không thú vị.

Trong lúc học đại học, cô và Mạc Thanh Ngải vẫn thường xuyên gọi điện thoại, nhưng cơ hội gặp mặt ít đi, cô mới phát hiện cô thật sự rất nhớ Mạc Thanh Ngải, cũng rất nhớ Nhan Hàn Thành, lúc nhớ tới anh là lại đau lòng, nhưng rất khó để không nghĩ tới Nhan Hàn Thành từ Mạc Thanh Ngải

Đại học năm 3, lần đầu tiên cô chạy tới trường Mạc Thanh Ngải

Lúc vào trường, Mạc Thanh Ngải đang tội nghiệp ngồi ở cổng khóc, cô không biết làm sao chạy tới ngồi bên cạnh Mạc Thanh Ngải, hỏi đã xảy ra chuyện gì.

Lúc Mạc Thanh Ngải thấy cô, đôi mắt to lóe lên như vớ được miếng gỗ cứu mạng, khiến cô đau lòng, Mạc Thanh Ngải không nói lời nào, cô càng sốt ruột.

Cuối cùng, Mạc Thanh Ngải run rẩy cười, Nhan Hàn Thành đi tới. Thật tốt quá.

Thật tốt quá, nói ra ba chữ ấy, cô thấy nước mắt Mạc Thanh Ngải tuôn chảy như mưa, cô cũng chết đứng tại chỗ.

Buổi tối ấy, lúc đổ Mạc Thanh Ngải đi ngủ, cô cũng hiểu được mọi chuyện xảy ra qua lời Mạc Thanh Ngải, Nhan Hàn Thành du học ở Ý vì thành tích xuất sắc, không có thời hạn.

Đột nhiên Nguyễn Phi hoàn hồn, thì ra Mạc Thanh Ngải đang ngủ say trên người cô lật mình.

Cô cười khổ, buổi tối hôm ấy thật giống với hôm nay...

Đêm đó Mạc Thanh Ngải không biết, cô bắt lực như vậy, thương tâm như vậy, sợ Nhan Hàn Thành sẽ không trở về, đêm nay cô cũng mờ mịt và luống cuống, cũng là sợ nhт sẽ không trở về sao?

Cuối cùng, Nguyễn Phi xinh đẹp lý trí trong miệng người ngoài khề chớp mắt, nước mắt theo khóe mắt rơi xuống.

Giống như buổi tối ấy, sau khi biết Nhan Hàn Thành rời đi.

Nhưng tâm trạng lại khác nhau.

Nhưng năm tháng kia đã phủ đầy bụi, sao lại rõ ràng như vậy?

Rõ như ngày hôm qua.

Khi đó sau bốn năm, Nhan Hàn Thành trở về.

Cô biết được từ miệng Mạc Thanh Ngải, Mạc Thanh Ngải chân tay luống cuống chạy đến nhà cô nói, cô không cần động não cũng biết Nhan Hàn Thành đã về.

Bởi vì còn có ai có thể ảnh hưởng tới Mạc Thanh Ngải hơn Nhan Hàn Thành?

Cô bình tĩnh phân tích nhưng trong lòng lại nổi lên từng đợt sóng, anh... đã quay lại.

Biết anh trở về không phải vì cô nhưng cô vẫn xao động, bởi vì cô, không phải không yêu, chỉ là đã chôn giấu đi, một người yêu, thêm một mình.

Cô muốn gặp anh, chỉ là không biết, có cần hay không.

Người kia...

Nguyễn Phi nhú mày, chuyển động đôi chân mỗi nhữ, đẩy đầu Mạc Thanh Ngải ra.

Người kia xuất hiện là ý trời sao?

Ngày hẹn ăn cơm cùng Nhan Hàn Thành, cô đi đến tòa soạn đón Mạc Thanh Ngải, lại gặp anh ngoài ý muốn, Cận Diêm, cô tưởng rằng, đó chỉ là tên ngu ngốc chỉ biết lớn tiếng.

Nhưng cũng nhờ lần kết xe ngoài ý muốn ấy mà cô đã quên mất sự rung động khi gặp Nhan Hàn Thành, cả đầu cô đều nổi giận, không hiểu vì sao lại có đàn ông làm cô phát điên như vậy.

Mà càng khéo hơn, người kia, anh, Cận Diêm, lại là bạn Nhan Hàn Thành

Cô gặp lại Nhan Hàn Thành dưới tình huống quái dị này, chỉ cần một cái nhìn, cô lại bị Cận Diêm hút vào, không còn nhớ tới ý tứ trước mặt Nhan Hàn Thành mà chạy mất dép, lại mang đến phiền phức còn lớn hơn.

Cận Diêm, trong mấy ngày, đều quấn lấy cô làm phiền.

Mà cô cũng là lần đầu tiên gặp phải đối thủ bất quy tắc như vậy, khó có thể chống đỡ.

Người người đều cho rằng Nguyễn Phi thông minh vô địch, kinh nghiệm vô số, nhất là kinh nghiệm về đàn ông, thật ra cô không có kinh nghiệm nào.

Nhớ tới cô đã từng cười nhạo Mạc Thanh Ngải đã 24 tuổi còn giữ lớp màng kia, đúng là người bảo thủ nhưng thì ra Mạc Thanh Ngải đã sớm cho Nhan Hàn Thành, cô mới thật sự là người bảo thủ, vẫn giữ cho chính mình, không cho bất cứ kẻ nào.

Từ lần kẹt xe đó, ngày nào Cận Diêm cũng ở dưới nhà đợi cô, hoặc vô lại đi theo cô.

Cô phiền muộn không thôi, bởi vì Cận Diêm là loại người cô ghét nhất.

Cận diêm, không hiểu cái gì là yêu

Có lẽ chính cô cũng không biết, nhưng Cận Diêm còn kém hơn.

Cô đã cắt gấu nổi đau của mình, không biết theo ai, sao lại bị Cận Diêm kéo vào chơi trò chơi tình yêu.

Anh là công tử nhà giàu, cô chỉ là một cô gái hết sức bình thường, cô không chơi nổi trò chơi như vậy, cũng không muốn chơi, càng muốn đẩy anh, cái gì mới là yêu, như thế nào gọi là yêu một người.

Trốn anh, trở thành chủ đề sinh hoạt của cô.

Bây giờ nghĩ lại, rất nhiều chuyện không phải nói trốn là có thể trốn, vì chuyện của Mạc Thanh Ngải và Nhan Hàn Thành, cô phải đối mặt với Cận Diêm, bắt đầu phải luôn đối mặt với anh... tới mức không thể cứu vãn.

Cô rung mình một cái, mặt trời đã hơi lộ ta, thì ra là bình minh rồi.

Nguyễn Phi đã ngồi cả một đêm. Cô bật cười, cô trở nên đa sầu đa cảm như vậy từ bao giờ, hay nói thật ra cô vẫn rất đa sầu đa cảm, chỉ là ban ngày đeo mặt nạ thôi.

Cô dùng cả trái tim để yêu Nhan Hàn Thành, lại không bệnh mà mất.

Cô dùng cả trái tim bảo vệ Mạc Thanh Ngải, luôn thủy chung như một.

Cô dùng cả trái tim... Đã từng vì người kia cười, muốn nói với anh, cô có thể vứt bỏ quá khứ, toàn tâm toàn ý yêu thương anh, lại bị vứt như vứt giày, thì ra tất cả chỉ là một trò chơi, công dã tràng, trái tim đã vỡ tan tành, không thể hàn gắn lại được.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Nhỏ Của Đại Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.